DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

10'DAN FAZLA DİLE ÇEVRİLEN ULULARASI ÇOK SATAN

GECENİN SONUNDAKİ ATEŞ

K. X. SONG

Çevirmen: Nil Yeşil

ROMAN

BİR KADININ İSYANI, KRALLIKLARI SARSACAK.

Üç Krallık alev alev yanarken, babasının afyon bağımlılığı ve evlilik pazarlıkları arasında şıkışıp kalan Meilin, erkek kılığına girip orduya katılır. Savaşın ortasında kılıçlara, düşmanlara ve kendi yüreğine karşı mücadele ederken, bir deniz ejderhasının ruhu ona kaderini değiştirme fırsatı sunar. Ama her seçimin bir bedeli vardır. Aşk, isyan ve özgürlük arasında sıkışan Meilin'in kararları sadece kendisini değil, tüm krallığın kaderini değiştirecektir. Ona açılan bu yeni dünyada, sadakati, esareti ve içinde taşıdığı ateş sınanacak. Hayatının dizginlerini ellerine almak isteyen Meilin için artık geri dönüş yoktur. Ya hayatta kalacak ya da özgürlük ateşinde yanacak.

Gecenin Sonundaki Ateş, nefes kesici derecede epik ve bir o kadar da zarif bir romantizmle örülmüş; efsaneler, sihir ve savaşlarla dolu bir dünyada kaderini şekillendirmek için savaşan genç bir kadının hikâyesi. Mulan hayranları için kaçırılmayacak bir macera."

—Amélie Wen Zhao,
New York Times Çok Satan Yazarı, *Song of Silver, Flame Like Night*

Macera, romantizm ve ejderhalarla dolu bu muhteşem hikâye. İnsanın kendine sadık kalmasının bedeline dair güçlü bir bakış sunan, etkileyici ve sürükleyici bir fantastik anlatı.

—Patricia Briggs,
New York Times Çok Satan Yazarı, *Mercy Thompson serisi*

Gecenin Sonundaki Ateş, hem nefes kesen bir macera hem de gücün, kadın hırsının ve bu hırsın beraberinde getirdiği bedellerin korkusuzca işlendiği, heyecan verici ve ustalıkla anlatılmış bir hikâye."

—Grace D. Li,
New York Times Çok Satan Yazarı, *Portrait of a Thi*

THG 0656182 ZCB

KAPAK RESMİ VE İÇ KAPAKLAR: VICTOR NGAI
KAPAK TASARIMI: ADAM AUERBACH

ATHICA

DESTEK DUKKAN

KDV'den muaftır

www.destekmediagroup.com www.destekdukkan.com
athicabooks athicabooks athicabooks
athicabooks info@destekyayinlari.com

Ay Işığı Kitaplığı

DESTEK MEDYA GRUBU

©ATHİCA: 373
ROMAN: 67

K. X. SONG / GECENİN SONUNDAKİ ATEŞ

The Night Ends With Fire

THE NIGHT ENDS WITH FIRE by K. X. Song
Copyright © K. X. Song 2024
No part of these books may be reproduced, in any form without
written permission from the publisher.
Published by arrangement with Park & Fine Literary and Media via AnatoliaLit Agency

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Produksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Kaan Cumalıoğlu
Yayın Koordinatörü: Egemen Kırım
Çevirmen: Nil Yeşil
Editör: Kardelen Uysal
Son Okuma: Devrim Yalkut
Sayfa Tasarım: Derya Balcı
Kapak Uygulama: Melike Doğan

JACKET ART AND ENDPAPERS BY VICTO NGAI
JACKET DESIGN BY ADAM AUERBACH
AUTHOR PHOTOGRAPH BY RUAN YUNONG

ATHİCA: Aralık 2025
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN: 978-625-5610-98-0

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5 Nişantaşı-İstanbul
Tel. (0 212) 252 22 42
Faks: (0 212) 252 22 43

www.destekmediagroup.com www.destekdukkan.com
athicabooks athicabooks athicabooks
athicabooks info@destekyayinlari.com

Baskı: *My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti. Maltepe Mah.*
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul
Tel. *(0) 212 674 85 28* **Sertifika No:** *47939*
mymatbaa34@gmail.com

GECENİN SONUNDAKİ ATEŞ

K. X. SONG

Çevirmen: Nil Yeşil

三国演义'ın hikâyelerine gülen ve ağlayan büyükbabama...
Keşke sana söyleyebilseydim, o hikâyeleri benim de sevdiğimi.

致我的外公：我多想告诉您，曾经让您热泪盈眶的《三国演义》里的每个故事，如今也一样触动着我。

问古来将相可还存?也只是虚名儿与后人钦敬。

Tarihi yazan ve harika olarak anılan herkes, saygı duymamız için bize boş isimler bıraktı.

– CAO XUEQIN, *KIZIL KÖŞK'ÜN RÜYASI*

Chuang Ning
ZHONGHA DERESİ
Weiyang
FUXI DAĞI
ANLAI
İLK GEÇİŞ NOKTASI
Jinyun
Ji Zong
DİAN NEHRİ
Nanshui
New Quan
Xi Lan
XIMING
Ben Niu
Tzu Wan
N
W
E
S

RUHONG ÇÖLÜ
Xianju
LEYUAN
KIZIL DAĞLAR
Zhong Wu
ÜÇ KRALLIK

I. KISIM

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

BİR

Bir imparatorluk kiraz ağacına benzer; eğer çiçek açıyorsa, yaprakları bir gün mutlaka dökülür. Eğer verimsizse, bir gün mutlaka çiçek açması lazımdır. Her zaman böyle oldu.

– ODES'İN KİTABI, 856

"*SAVAŞ GELİYOR...*" Söylentiler kanatlanıp bütün başkenti uçarak gezmişti ve gerisinde şaşkınlık, korku ve bazı durumlarda şöhret için coşkulu bir açlık izi bıraktı. Sadece babamın evinde bu haber ilgisizlikle karşılanmıştı.

"Savaşa gitmeyeceğim..." dedi babam, yüzünü bir duman bulutu saklamıştı. Havasız oda ter ve afyon kokuyordu ama babam pencere bile açmamıza izin vermedi. Güneş ışığının gözlerini acıtacağını iddia ediyordu fakat bence ne hale geldiğini görmek istemiyordu.

Babamın karısı yanımda titreyerek duruyordu. Xiuying benim üvey annemdi fakat aramızda sadece yedi yaş fark vardı. O geldiğinde hizmetçiler ondan nefret etmemi beklediler ancak babamın gitgide büyüyen öfkesi ve deliliği yüzünden, ortak bir düşmana karşı birbirimize bağlandık. Yıllar geçtikçe, sadece müttefik olmaktan çıktık, kız kardeş olduk.

Xiuying yumrukları sıkılı bir halde, duygularını göstermemeye çalışıyordu. "Askerlik cennetin emridir. İmparatorluk komutanına yalan söylemenin sonu ölümdür."

"Gökler aşkına, onlara sadece iyi olmadığımı söyle! Bir şey uydur. Para harcamak konusunda son derece yeteneklisin. O yeteneğini yalan söylemek için kullan."

Açıklamasının adaletsizliği nefesimi kesti. Hangi yüzle *onu* bütün paramızı kaybetmekle suçlar? "Bu duruma düşmemizin tek sebebi senin kumar alışkanlığın..."

Xiuying elleriyle ağzımı kapadı. "Hayır Meilin..." diye fısıldadı.

Babam piposundan ince bir duman halkası çıkardı, beni duymamıştı bile. Düşünceleri içinde kaybolmuş şekilde mırıldandı. "Savaşa gitmeyeceğim. Gitmeyi reddediyorum. Bana yakışmaz. Benim gibi önemli bir adama." Piposunu eski küllüğe boşaltırken elleri titredi. Porselen, bir zamanlar annemin çeyizine aitti. Şimdiyse yontuk ve lekeliydi, mahvolmuştu; bu evdeki her şey gibi.

"Benim yerime eski uşağı neden yollamıyorsun?" dedi babam, kendi fikri karşısında kıkırdayarak. En sonunda piposunu bıraktı, tüm dikkatini bize yöneltti. "Benim yerime geçebilir."

"Baba..." dedim yüksek sesle, dilimi tutamayarak. "Zhou'nun bu dünyada çok vakti kalmadı."

"Sana konuşmanı söyledim mi?" diye tersledi, gözleri üzerimdeydi. Xiuying bana ürkekçe baktı ama babam gülerken ona başımı salladım.

"Daha da iyi..." diye kararlı bir şekilde devam etti babam. "Ustaların söylediği gibi, bir taşla iki kuş. Orada savaşta ölmesi evimizde ölüp evin kaynaklarını tüketmesinden iyidir. Bu günlerde köpeklerin bile ondan daha çok katkısı olmuştur..."

"Zhou Amca bu ev için senin yaptığından çok daha fazlasını yaptı."

Kelimeler ben ikinci defa düşünmeden ağzımdan çıkmıştı. Xiuying'in nefesi kesildi. Babam gözlerini kıstı, dengesini

korumak için masaya tutunup ayağa fırladı. Yıllar içinde yaşlanmıştı fakat hâlâ iri bir adamdı, benden birkaç karış daha uzundu. Afyon ona hükmetmeden önce, eskiden sadece varlığıyla bütün odaya hükmedebileceğini söylerlerdi.

Hantalca bana doğru geliyordu, uzun saçları gevşek şekilde omuzlarına düşmüştü, yürüyüşü eğri ve istikrarsızdı. Beni sulu gözlerine bakmaya zorlayarak, hırıltıyla çenemden yakaladı.

Yüzlerimiz birbirinden sadece bir adım uzak mesafedeydi. Yıllardır ona bu kadar yakın durmamıştım.

Xiuying bir keresinde ilk tanıştıklarında koyu parlak gözleriyle, dik burnu ve çıkık elmacıkkemikleriyle onun yakışıklı bir adam olduğunu düşündüğünü itiraf etmişti. "*Onun gibi sen de güzellikle kutsanmışsın...*" demişti, bana iltifat etmeye çalışarak. Bana en kötü hakareti etmiş gibi geldiğini ona söylemedim.

"O Zhou seni küstahlıkla büyüttü..." diye mırıldandı babam. "Annen öldükten sonra onun karışmasına izin vermemeliydim." Bir kasabın keseceği domuzu incelemesi gibi yüzümü bir yandan öteki yana çevirdi. Kendimi çekmeye çalışınca yüzümü daha da sıkı tuttu.

"Kaç yaşında bu kız?" diye sordu, Xiuying'e bakarak. Sesi alaycı, oynak bir havayla çıktı. "Benim sevgili güzel kızım kaç yaşında?"

Cevap verirken Xiuying'in sesi titredi. "Daha yeni on sekizine girdi..." dedi. "Ona hâlâ kadınlıkla alakalı öğretmem gereken çok şey var."

"Sessiz ol." Babam beni bıraktı, gözleri şimdi de vücudumda geziniyordu. "On sekiz yaş başıboş olmak için fazlasıyla geç bir yaş. Zhou yarın çöpçatanı arasın. Yeniaya kadar çeyiz bekliyorum."

Yeniaya iki hafta vardı. "Hayır..." dedim aniden. "Evlenmeyi kabul etmiyorum."

Elini yanağıma inene kadar görmedim, tokadın gücü kafamı diğer tarafa doğru itti. Yaşların akmasına karşı çıkarak gözlerimi kırptım.

"Dediğimi yapacaksın Hai Meilin..." dedi öldürücü bir tonla. "Ayrıca eğer iyi bir eş olarak güzel bir çeyiz bulamazsan, seni cariye olarak satarım."

"Lordum lütfen..." Xiuying'in gözlerindeki yalvaran bakıştan nefret ettim. "Sen buna karışmayacaksın!" Ona vurmak için elini kaldırmıştı ki, Xiuying'i önce ben yakaladım ve arkama çektim. Xiuying o kadar çok titriyordu ki, sarsıntılarını kemiklerimde hissedebiliyordum.

"Emirlerim kesindir..." dedi babam. "Meilin on sekiz yıldır benim çatım altında yaşıyor, benim adımı kullanıyor, benim masamda yemek yiyor. Borçlarını ödeme zamanı geldi." Piposunu ararken eli seğirdi. "Şimdi, gözümün önünden çekilin."

Xiuying, babam fikrini değiştirmeden kapıya doğru uçtu. "Ve hiçbir savaş komutanını bu eve sokmayın!" Kapı arkamızdan hızla kapandı. Koridordan geçip, avlunun diğer ucundaki kadınlar salonuna gelene kadar durmaya cesaret edemedik. Ancak o zaman içimdeki her şeyin dökülmesine izin verdim.

"Mei Mei..." diye fısıldadı Xiuying. Yüzümü göğsüne gömerek beni bir ileri bir geri sallarken ikimiz de hüngür hüngür ama sessizce ağladık, çünkü kendi salonumuzda bile duvarların kulakları vardı.

"Çok kötü olmayacak..." diye mırıldandı. "Çöpçatan sana nazik ve düzgün bir adam bulacak. Sana değer verip seni koruyacak."

"Bahse girerim ki çöpçatan seni babamla eşleştirdiğinde, babam için de böyle söylemişti. Hepsi yalan söylüyor!" Sesim öfkeyle çatallaşmıştı. "Ondan nefret ediyorum."

Xiuying beni susturdu. "Babanı suçlama. Çok stres altında..." dedi. "Tahsildarlar her gün geliyorlar."

Kafamı kaldırdım. "Birçok hizmetçiyi işten çıkardığını düşünüyordum."

İç geçirdi. "Yine de durumlar böyleyken ev bu şekilde fazla dayanamaz. Belki de savaşın kapımıza dayanması o kadar da kötü değildir..." Dudağını ısırarak durdu. "Böyle bir şey söylediğim için gökler beni affetsin."

Gözyaşlarımı silmeye çalıştım ve sonrasında da bir şeyin farkına vardım. "Çeyizime ihtiyacın var, değil mi?"

Xiuying ağzını konuşmak için açtı, sonra kapadı. "Peki..." dedi. "Savaş çıkınca tahsildarlar meşgul olacaklar."

"Jie!" Küçük kız kardeşim çok sevdiği bez bebeğini elinde tutarak salona doğru koştu. Sadece beş yaşında olmasına rağmen, çatışmanın ne zaman patlak vereceğini anlayan sezgisel bir duygusu vardı. Birdenbire her şeyin olabileceği bir evde yaşamak bunu gerektirirdi.

"Rouha..." dedim, dururken gözyaşlarımı sildim. Xiuying kafasını okşadı ve saç örgülerini gevşetti.

"Plum'a çocuk odasında saklanmasını söyledim..." dedi Rouha. "Babamın kötü bir ruh halinde olduğunu anladım."

"Akıllı çocuk..." dedi Xiuying. "Erkek kardeşinle oyna ve yarın ayakaltından uzak dur, tamam mı? Jie Jie ve ben işlerle meşgul olacağız."

"Ne yapıyorsun?" Bacaklarıma yapıştı, korku ve endişeyle bana bakıyordu. Yani konuştuklarımızı duymuştu.

"Çöpçatan bizi ziyarete gelecek..." dedim dürüstlüğü tercih ederek. "Eve hepiniz için kocaman bir çeyiz getireceğim. Sonra da elbiseleriniz için yeni ipek kumaşlarınız olacak!"

"Ben ipek kumaşlar istemiyorum..." dedi Rouha. "Elbiselerden nefret ederim!" Xiuying kendini gülmeye zorladı.

"Anka kuşunun demirden korkması gibi sen de elbiselerden korkuyorsun."

"Çöpçatandan da nefret ediyorum!" Rouha'nın yanakları kızıla döndü. Ortaya çıkmakta olan bir öfke nöbetinin habercisi.

"Şışşşt." Xiuying onun yanaklarını sıktı. "Onlar iyi insanlar. Yıldızları okuyup, Anlai'deki ailelere iyi şans getirirler."

"İyi şans..." diye alay ettim, yine de Rouha'nın önünde aşırı eleştirel görünmemeye çalıştım. Bir gün o da çöpçatanla konuşabilir ve aynı kader onu da bulabilirdi. Bu düşünce içimde umutsuzluğun oluşmasına neden oldu. Anlai'deki annelerin, kız çocuklarını sevmemek için bu kadar çaba sarf etmelerine şaşmamalı. Kendi kalbinin parçasını sürgüne göndermek gibi bir şeydi.

"Ben çöpçatanıma minnettarım..." dedi Xiuying sakince, Rouha'nın küçük kafasının üzerinden bakışları gözlerimle buluştu. "O, beni sana getirdi kardeşim."

İKİ

Erkekler şehirler kurar; kadınlar ise yıkar.
– ZHU YUAN, SEÇME ESERLER, 889

ERTESİ GÜN XİUYİNG BENİM İÇİN ENDİŞELENDİ ve kendi çeyizinden henüz satmadığı bir elbiseyi bana giydirdi. Uçuşan söğüt yaprakları işlenmiş soluk mavi bir ipek elbiseydi; önceden güzel, şimdiyse eprimeye yüz tutmuştu. Kolları aşınmış ve yıpranmıştı, etek kısmı sökülüyordu. Yine de sahip olduğumuz en iyi parçaydı ve Xiuying, çöpçatanın üzerinde iyi bir izlenim bırakmakta kararlıydı.

Bense sadece bugün hayatta kalmaya kararlıydım.

Öğlen, çatıya tırmanıp çöpçatanın tahtırevanını gözetlemeye çıktım. Kompleksimizin duvarlarının dışında, yaklaşan savaşın haberiyle sokaklar kargaşa içindeydi. Gezginler şehir kapılarının dışından akın ediyor, tüccarlar mallarını satıyor, genç adamlar görev için rapor veriyor, fahişeler bütün askerler savaş alanına gitmeden önce biraz para kazanmaya çalışıyordu. Kalabalık beklenti ve heyecanla doluydu, havada fırsat kokusu vardı. Sadece bizim evimiz bu etkiden yoksundu; duvarlarımızın içindeki atmosfer bir mezarlık kadar sakin ve kasvetliydi. Geleceğimi yok ediyordum, değil mi? Elimde bir gelecek olduğu baştan söylenemezdi aslında.

Tanıdık panik hissi kemiklerimi sardı. Kendimi gözlerimi kapamaya zorladım, çenem ve boynumdaki kasları omur-

gamdan aşağı doğru serbest bıraktım. Zhou Amca'nın söyledikleri, nefes alırken kafamda yankılandı: Qi*me, enerjime odaklanıyorum; yani yaşam gücüme. *Ağaç, ateş, dünya, metal, su,* diye tekrarladım, her bir elementi kanımda ve nefesimde dengeleyerek. Kungfu ve qi gong'u bana genç yaşta öğreten Zhou Amca'ydı, ta ki benim yeteneğim onunkini hatta sır tutmayı bilen yerel büyük ustamızınkini bile geride bırakana kadar. Doğal yeteneğim, en iyi ihtimalle orta düzeyde kalan fiziksel gücümden kaynaklanıyordu ancak dövüş sanatlarının daha da geliştirdiği zihinsel gücüm, çeliğe karşı bileme taşı gibiydi. Qi gong'un verdiği rahatlama olmadan, annemin ölümüne katlanabileceğimi zannetmiyordum.

Derler ki, bahtsız kaderi olan bir annenin kızı da annesinin adımlarını takip edermiş. Rouha'nın iyiliği için umarım bu batıl inançlar doğru değildir. Annem ben on iki yaşındayken öldü, Rouha ise onu hatırlayamayacak kadar küçüktü. Zhou Amca, ölüm nedeninin zayıf kalbi olduğunu iddia ediyordu ancak hepimiz hizmetçilerin, onun deliliğiyle alakalı fısıltılarını duymuştuk.

Şatafatlı korkunç bir tahtırevan köşeyi döndü ve kapımızın önünde durana kadar bir o yana bir bu yana yalpaladı. Ortaya çıkan kadın benden daha pahalı kıyafetler giyiyordu. Saçlarına beyazlar düşmüştü ama hâlâ gençliğinin zirvesindeki bir kadının gücünü taşıyordu. Tahtırevan taşıyıcılarının yardımını reddedip, topallayarak kapılardan kendisi geçti. Sonra kendimi hatırladım. Artık sadece dış dünya için bir seyirci değildim. O, *benim için* geliyordu.

İçeri girdim ve merdivenlerden koşarak indim, neredeyse Xiuying'e çarpıyordum.

---

* Qi, Çin'de enerji ve nefes yoluyla kullanılan geleneksel bir felsefedir. (ç.n.)

"İşte buradasın! Zhou Amca çöpçatanın geldiğini söyledi." Xiuying beni, çöpçatanın ziyareti öncesinde havalandırılan oturma odasına sürükledi. Yine de hâlâ afyonun ekşimiş kokusunu havada fark edebiliyordum, kokuyu tamamen çıkarmak imkânsızdı. Babam izini her yere bırakmıştı.

"Bu kadar yolu geldiğiniz için teşekkür ederiz Madam Shu..." dedi Xiuying, çöpçatana oolong çayı koymadan önce. Madam Shu'nun gözleri kurnazca hesap yapıyordu. "Düğünler için yoğun bir dönem ve vaktimi boş sohbetle harcamayacağım. İşimize bakalım..." dedi, daha önce çoğu kadının kullandığını duymadığım kaba bir tonda.

"Evinizin durumu beni bile hayrete düşürüyor. Ayrıca *bütün* dedikoduları duyuyorum. Lort Hai bir kumar sevdalısı değil mi?"

Xiuying'in ağzı, kadının patavatsızlığı karşısında açık kaldı. Açıkça belliydi ki, Madam Shu dilini tutmakla ilgilenmiyordu.

"Lütfen, oturun..." dedim, odada kalan tek koltuğu işaret ederek. Mobilyalarımızın çoğunu uzun zaman önce tahsildarlara satmıştık. Onun gözlerinden, evimizin boşluğunu tekrar görmüş oldum.

Her zaman böyle değildi, demek istedim. Babam soylu bir aileden geliyordu, Hai klanının en büyük oğluydu ve yine de annemin ölümünün ardından kumar ve afyon tutkusu onu çok derinlere sürüklemişti. Ailemizin başı o olduğu için, o nereye giderse biz de onu takip etmiştik.

Çöpçatan oturdu ve duvarda asılı olan yelpazeyi işaret etti. "Bu annenin seçimi mi?"

Kafamı salladım. Yelpaze annemin eski bir arkadaşının yaptığı mürekkepli bir portreyle süslenmişti, para etmeyecek kadar eskimişti. Biliyorduk çünkü onu bile satmaya çalışmıştık.

"Şuradaki güzel bir figür..." dedi çöpçatan onu anarak. "Ona yazık oldu." Bana doğru eğildi. "Ömrünün son günle-

rinde ruhlarla iletişim kurduğunu iddia ettiğini duydum. Bu doğru mu?"

Xiuying araya girdi. "Elbette hayır..." diye çıkıştı. "Bu evde kimse öyle bir belayı buraya davet edemez."

"O kalıcı türden bir kötülük..." dedi çöpçatan evimizin durumu karşısında imalı bir şekilde kaşlarını kaldırarak. "Kocanız da ölümünden sonra bir daha toparlanamamış gibi gözüküyor." Xiuying'in yanakları, yeni yıl fenerinin rengine döndü.

"Annem son zamanlarında çok hastaydı..." dedim sessizce. "Ama bu evde her zaman imparatorluk komutanına itaat ettik."

Çöpçatan başını salladı. "Çok iyi..." dedi. "Buraya gel." Önce Xiuying'e baktım, sonra biraz daha yaklaştım. Küçük bir törenle, çöpçatan yüzümü ellerinin arasına aldı, kulakmemelerimden göğüslerime ve dirseklerimdeki gevşek deriye kadar vücudumun her yerini çimdikledi ve dürttü. Kıvrımlarımın olmamasından dolayı memnuniyetsiz bir ses çıkardı ama ayaklarımın kemerlerini detaylı şekilde incelemeye devam etti. Sonunda koltuğa tünedi ve dudaklarını büzüştürdü. Yüz ifadesi iyiye işaret değildi.

"Aklımda bir adam var..." diye iç geçirdi, defterlerini karıştırırken. "Senin için bulabileceğim en iyi adam o."

Her şeye rağmen, benim için kimseyi bulamamasını ummuş ve dua etmiştim. Uygun bütün adamların göreve gittiğini ya da çeyizlerinin hazırlanmadığını ummuştum. Tek istediğim bir yıldı. Yaşamak için bir yıl.

"O bir tüccar..."

Xiuying'in nefes alışı duyulabiliyordu. Hai klanı gözden düşmüş olabilirdi ama biz yine de soyluyduk. Bir tüccarla evlenmek utancın son noktasıydı. Bütün ailemiz rezil olurdu.

"Bu da senin endişelerinin en küçüğü olmalı." Madam Shu devam etti. "Önemli olan senin için ne kadar cömert bir çeyiz ödeyeceği."

"Tabii ki..." dedi Xiuying, kendini düzelterek. "Yıldızların karar vermesiyle."

"Efendi Zhu biraz yaşlı ama şanslısın, bu demek oluyor ki az iştahlı olacak. Ya da bir kadın öyle umut edebilir." Ürperdim. Gözlerim kararmaya başladı, etrafımdaki odayı yamultarak.

"Meilin ilk karısı mı olacak?" diye sordu Xiuying, yüzü endişeden solmuştu.

Madam Shu kafasını iki yana salladı. "Ama ilk çocuğunun annesi olabilmek için şansı olacak. Diğer karıları ona bir erkek çocuk veremediler."

Sesim kısık çıktı. "Diğer karılarına ne oldu?"

"Verem..." diye cevapladı kısaca, gözlerime bakmaktan kaçınarak.

"Hepsi mi verem oldu?"

Şüpheciliğim açıktı. Çöpçatan isteksizce bakışlarını bana bakmak için defterinden kaldırdı. "Akıllı bir şeysin, değil mi?" dedi. "Hatırla, *güzellik kadınların aklıdır*. Güzel bir yüzün var. Tanrılara şükret. Ağzın da daha güzel olur eğer çeneni kapatırsan." Madam Shu durdu, ağzının kaymasını fark ederek, "İmparatorluk komutanı demek istedim. Onun iyiliği üzerimize parlasın..." dedi.

"Eminim ki onun gibi görünen biri..." diye araya girdi. "En azından şöyle birini hak edebilir..."

Madam Shu elini masaya indirdi. "Sizin ailenizle iş yapmaya sıcak yaklaşmamın bile sizin için ne kadar şanslı bir durum olduğunu biliyor musunuz? Kocanın ismi, Anlai'nin dört bir yanında lekelenmiş. Hepimiz borcu yüzünden peşinde olan köpekbalıklarını duyduk."

"Bu adam, olabilecek mi..." Xiuying'in sesi kesildi ve devam edemedi. Fakat ben sesindeki korkuyu duydum – eski eşleri gibi bir sonum olmasından gelen korku hissi.

"Nasıl olduğunu biliyorsunuz..." dedi çöpçatan, bakışları belirsizdi. "Biz kadınlar kendi ailemiz için bazı fedakârlıklar yapmalıyız."

Madam Shu'nun sözlerini fazlasıyla anladım. Bizim evimiz için umut yoktu. Babamın bağımlılıkları yaşlandıkça daha da kötüleşmişti. Rouha ve Plum da hâlâ çok küçüklerdi. Onların yaşamalarını istiyordum. Onların yaşamalarına *ihtiyacım* vardı.

"Teşekkür ederim Madam Shu, bu onur için..." dedim gözlerimdeki yaşları saklamak için öne eğilerek. Kalktığımda sakinliğimi yeniden kazanmıştım. "Sözlümle tanışmayı dört gözle bekliyorum."

"Çok iyi..." dedi Madam Shu, evlilik sözleşmemi vererek. "Bunu babana ver. Bir hafta sonra görüşürüz."

Kâğıtlara bakarak gülümsedim, birinin darağacına bakıp gülümsemesi gibi.

üç

Belki de en çok kurduğu imparatorluk sınav sistemiyle ünlenen İmparator Wu, köylü sınıfı için yeni bir fırsat çağı başlattı. 825 yılından itibaren, en yüksek rütbeye geçen herkes bir jinshi akademisyeni olabilir ancak şunu belirtmekte fayda var ki, tüm soylular teste girmeye hak kazanırken, sadece uygun olan köylüler başkent Chuang Ning'de kayıt statüsüne sahip olanlardı. Dolayısıyla akademisyenler, bu yasa değişikliğini dokuzuncu yüzyılda göçmen işçilerin akın etmesinin ve aynı zamanda Chuang Ning gecekondu mahallelerinin yaratılmasının en büyük etkeni olarak nitelendiriyor.

– *WU HANEDANI HATIRALARI*, 913

ÇÖPÇATAN GİTTİKTEN SONRA hareket etmeden oturamayacak kadar stresliydim. Düğün için birçok hazırlık yapılması gerektiğinin farkındaydım fakat önce benim bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyordu.

Gelecekteki kocamın bir katil olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Xiuying onu asla görmeme izin vermezdi. Şanssızlık getirirdi ve daha da kötüsü tehlikeliydi de. Fakat boynumda gitgide sıkılaşan bir ilmiği hissediyordum ve bu evden çıkmam gerekiyordu. Yani Rouha'nın, Xiuying'i bir başka öfke kriziyle oyalamasını bekledim ve yatak odamdaki pencereden kaçtım. Çöpçatanın defterini incelediğim için, Efendi Zhu'nun evinin yerini aşağı yukarı biliyordum ama yine de Wenxi bölgesine beladan uzak bir şekilde

gitmek bir başka konuydu. Sokaklardan kolayca yürüyerek geçemezdim. Kadınlara yalnız seyahat etmemeleri söylenmişti. Soylu kadınlar içinse yalnız seyahat etmek yasaktı. Fakat kungfu yeteneğim sayesinde, benim başka seçeneklerim de vardı. Çatıdan çatıya atlayarak, yoldan geçen bir yaya gökyüzüne bakmayı düşündüğünde ise çömelerek gözlerden uzak bir şekilde yol alabilirdim. Bugün çok güzel bir gündü: alçak saçaklara tünemiş güvercinler, sokakların üzerinde sallanan kırmızı şenlik fenerleri. Yeni yıl kutlamaları birkaç hafta önce bitmişti ve Xiuying, Rouha ve Plum'ı ejderha danslarını görmeye götürebilmem için babamı oyalamıştı. Hatta Plum alana girip onlarla oynamaya bile çalışmıştı.

Efendi Zhu'nun kapılarının dışında, bir demirci atölyesinin üstündeki çatı terasına sığındım. Wenxi bölgesinin sokakları sıkışık ve dardı; işletmeler mevcut alanın her santimini kullanmak için bir araya sıkıştırılmıştı. Sokağın karşısında, üniformalı askerler bir kumar salonundan gülerek çıktılar, sanki dünya umurlarında değildi.

Efendi Zhu, zenginliğini ve statüsünü belli etmek için konut kapılarını boyatmıştı. Buradan bile, aşağıdaki avlusunu gayet iyi görebiliyordum. Hizmetçiler avluda telaşla koşturuyorlardı ama ben sözlümü görememiştim. Aradan saatler geçti, ama yine de ortaya çıkmadı. Xiuying'in endişelenmeye başladığını biliyordum. Muhtemelen evimizin arkasındaki ormanda kungfu çalıştığımı düşünüp Zhou Amca'yı beni kontrol etmesi için yollamıştır. Fakat beni orada bulamayacaktı.

Artık vazgeçip eve dönmenin zamanı gelmişti. Çömeldiğim yerden doğruldum ve gerildim. Tam da o anda çığlığı duydum.

Bir hizmetçi kız avluya savruldu, porselen tabaklar yere düştü ve kırıldı. Saniyeler sonra, uzun kırlaşmış saçları olan iri cüsseli bir adam, uzun adımlarla koridordan çıkıp

hizmetçi kıza doğru ilerledi. Başta ona yardım etmek için elini uzattığını düşündüm ama sonra kız hızlıca ayağa kalktı. Kaçmaya çalıştığını o an anladım. Kız fazla yavaştı. Kızı boynundan yakaladı ve duvara itti. Sonra da ona vurdu.

Farkına varmadan, kendi elim yanağıma gitti. Hâlâ babamın bir gün önce vurduğu yerdeki morluğu hissedebiliyordum. Onca inci pudrasını kat kat sürmeme rağmen hâlâ morumsu yeşilimsi iz cildimde gözüküyordu.

Efendi Zhu –bu Efendi Zhu olmalıydı, çünkü sadece bu evin reisi böyle bir kargaşaya neden olmaya cesaret edebilirdi– hizmetçi kıza bir şey söyledi. Kız titremeye başladı ve ona ne dediğini merak ettim. Sonra kızı bıraktı, küçümseyerek başını salladı ve kıyafetinin eteğini, kırılmış porselen parçalarının üstünden kaldırarak gitti.

Kız avluda tek başına kalmıştı, ağız dolusu havayı yutarak ağlıyordu. *Ben de mi yalnızken bu şekilde gözüküyordum*, diye düşündüm. Ne kadar da acınasıydı.

O kız ben olacaktım. Babamdan sadece başka bir efendinin gücü altında olmak için kaçıyordum. Eğer ona sağlıklı bir oğlan doğurmayı başarırsam ve bu evdeki statümü kazanırsam ve Efendi Zhou ölmüş olsa dahi, doğurduğum o çocuk da büyüyüp adam olacak ve o da bir gün bana emirler verecek. Ne yediğime, nerede uyuduğuma, kazancıma ve harcamalarıma, her kelimeme ve belki de düşüncelerime bile hükmedecekti. Hayatım boyunca da erkeklerin kaprisi altında yaşayacaktım.

Annemin bu dünyadan vazgeçmesine şaşmamalı. Dizlerimin üstüne çöktüm, boğazımdaki boğulma hissini yutmaya çalışarak. *Aslında kolay olabilirdi*, diye düşündüm. Şu anda bu çatıdan atlamak. Atlamadan önce koşarak sanki uçacakmışım gibi kendimi kandırabilirdim. Belki de son anlarında annem de kendine bunları söylemişti, boğulmadan önce. Belki de kendini suyun altında nefes alabildiğine ikna etmiştir. Belki

de ne kadar uzağa doğru yüzebileceğini görmek istemiştir. Ya da sadece özgür kalmak istemiştir.

Kesinlikle bencilce bir şeydi. Fakat cömertlik kölelere ait değildi. Ayağa kalktım. Sakin rüzgâr kıyafetlerimi uçuşturdu, kollarımı dalgalandırarak uzun saçlarımla oynadı. Qi enerjimin zenginliğini içimde hissedebiliyordum; benim saf ve özgür yaşam enerjim. Bunu yapabilirdim. Uçabilirdim. Ben de özgür olabilirdim. Fakat sonra Xiuying aklıma geldi. Sonra da Rouha ve Plum ve sonra düşündüm. *Onlar da benim gibi olamazdı.* Annemin ölümünü hatırlayamayacak kadar gençlerdi. Bu onları yıkardı, aynı annemin ölümünün beni yıkması gibi.

Geri dönmeye karar verip nefesimi verdim. Xiuying haklıydı, bazen bazı şeylerin gerçeğini bilmemek daha iyiydi. Sonra gecenin ikinci çığlığını duydum.

Bu çok daha yüksek sesli çıkmıştı ve ardından başkalarının da çığlıkları gelmişti. İnsanlar uyarıda bulundu; kalabalık ışıktan kaçan yarasalar gibi azaldı. Kendi görüş açımdan kargaşanın sebebini tespit ettim. Zirvenin tepesinde, serbest kalmış bir vagonet her geçen saniyede hızlanarak aşağı doğru yuvarlanıyordu. Esnaflar mallarını yoldan çekti. Yetim çocuklar yoldan kaçtılar; güvercinler ciyaklayarak uçup yoldan çekildiler. Fakat yolun sonunda arnavutkaldırımına takılan yaşlı bir adam gördüm. Bastonu yokuş aşağı, onun erişemeyeceği bir yere yuvarlanmıştı.

"Biri yardım etsin!" diye bağırdı kır saçlı bir kadın. Kadın, düşen adamın yaşlarındaydı fakat ondan daha dinçti fakat yine de yardım edemeyecek kadar yavaştı.

Yanan qi enerjim damarlarımda gezindi. Çatının kenarına doğru kaydım ve ne yapabileceğimi bilmeden sessizce yere düştüm. Tam da o sırada asker üniformalı genç bir adam, yaşlı adama yardım etmek için sokağa doğru koştu. *Zamanında nasıl varacak ki*, diye düşündüm. Aptal!

Kalbim kararsızlıkla hızla atarken demircinin örsüne dayalı uzun demir bir direk gördüm. Onu dayandığı yerden ittim, sonra da yere düşmeden yakaladım. Bir küfür patlattım; direk göründüğünden daha ağırdı. Qi enerjime odaklanarak dişlerimi sıktım ve direği havaya kaldırdım. Iskalayamazdım. Vagonet sokaktan aşağı iniyordu, beni bir saniyede geçecekti. Ne çok erken ne de çok geç saldırabilirdim.

Demir direği vagonetin arka tekerleğine sıkıştırıp jant telleri arasındaki boşluğu hedef alırken gözlerim kısıldı ve görüş alanım azaldı. Doğru hedef almıştım. Direk, jant tellerinin arasından kaydı. Stabil duruşuma rağmen ivme beni ileri doğru sarstı. Sokağa doğru uçtum ve başımı taşa vurdum.

Fakat şüphe götürmez bir şekilde, vagonet durdu. Dönen başımı kaldırdım ve vagoneti önümde yan yatarken buldum, sanki daha yeni uykuya dalmış gibi yatıyordu. Vagonetin arkasındaki genç asker yolun tam ortasında duruyordu, gözleri kocaman açılmıştı. Bakışları benimkilerle buluştu, şaşkınlığı daha da büyüdü.

"Kendinden utanmalısın!" diye haykırdı biri. Arkamı döndüm.

Sakallı bir adam feryat ederek yokuştan iniyordu. Olan biteni seyredenler vagoneti başıboş bıraktığı için adama bağırıyorlardı. Hatta bazıları yoldan ezilmiş meyveleri alıp adamın sırtına fırlattılar. Vagonet sürücüsü onlara geri küfretti – ta ki sokağın karşısındaki yaşlı büyükbabaya yardım eden genç askeri fark edene kadar. Yüzünü buruşturdu ve genç adamın kendisine hoşgörü göstermesi ve yalvarmak için dizlerinin üzerine çöktü.

"Onurlu Efendi Liu! Ruhlar iyilikle üstünüzde parlasın."

Sokaktaki biri, "Kararnameyi hatırla!" diye tısladı. Sürücü elleriyle ağzını kapadı ve genç efendinin önünde diz çöktü. İmparatorluk komutanının kararnamesi daha geçen ay

yürürlüğe girmişti, çoğu kişi hâlâ yeni normlara uyum sağlamaya çalışıyordu. Bu emrin altında, ruhlara tapmaları kışkırtıcı sayılıyordu. Atalarınıza ritüel olarak adaklar adamak bir yana, eski ruhlar ve kara büyüyü çağırmak bile yasadışı kabul ediliyordu. Anlai savaş kumandanı bunu imparatorluk komutanı olarak ilan etmişti ki, o cennetlerin emirlerine sahipti ve böylelikle izin verilen tek din, ona tapılan dindi.

"Lütfen, bu zavallı dilenciyi hor görün..." dedi vagonet sürücüsü, panikleyerek devam etti.

Efendi Liu onu susturmak için elini kaldırdı. Şimdi görüyordum ki kıyafetleri benimkilerden çok daha iyiydi, hatta babamın bir zamanlar giydiği kıyafetlerden bile daha iyiydi. Uzun saçları, inci ve fildişinden yapılma bir ji* tokasıyla toplanmıştı ve sol eli parlak bir zümrüt yüzükle süslenmişti. O yüzük muhtemelen benim tüm evimi bir yıl boyunca doyurabilirdi.

Az önce kimi kurtarmıştım? Peki halk neden ona Efendi Liu diyordu? Böyle mücevherler taktığına göre, en azından bir lort olmalıydı.

"Bu kazayı yargıca bildireceğim..." diyordu Efendi Liu. "O adaletin yerini bulduğuna emin olacaktır."

Vagonet sürücüsü tek oğlunun savaşa gideceğini anlatırken gerçekten ağlamaya başladı. Efendi Liu kendi iyiliği için oğlunun babasından daha dikkatli olduğunu umduğunu söyledi. İmparator korumaları bölgeye gelince ben de bunu gitmek için işaret olarak algıladım.

* Ji başlığı Çin'de geleneksel bir saç tokasıdır. (ç.n.)

DÖRT

Ve büyük çöküşün ardında kalan boşlukta, erdemli General Li Zhou'nun ikiyüzlü Ximing'in hüküm sürmesine izin veremeyeceği için iktidarı üstlenmekten başka çaresi yoktu.

– WU HANEDANI HATIRALARI, 913

SOKAĞIN SONUNDA ÇATIYA ERİŞEBİLECEĞİM BİR YER BULMAYI umarak, demirci atölyesinin ve bitişiğindeki kumar salonunun arasından geçtim. Kumar salonundan gelen yoğun ve şurubumsu afyon kokusunu alabiliyordum. *Önce paralarıyla kumar oynarlar, sonra da hayatlarıyla*, diye düşündüm dudağımı kıvırarak. Ve parçaları toplamak da kadınlara kalacaktı.

Hiçbir uyarı olmadan arka kapı kırılarak açıldı ve iki adam ara sokağa düştü. Dondum, onlardan iki adım uzakta duruyordum. Adamlardan biri dizlerinin üstüne çömelip kaldırım taşlarının üzerine öğürdü, diğeri de bıkkınlıkla onu izliyor ve piposunu içmeye devam ediyordu. Sonra beni fark etti.

"Güzel bayan..." dedi ve yaklaşmaya başladı. "Gece için fiyatın ne?"

"Ben fahişe değilim..." diye cevap verdim, küçümseyerek. Dönüp anayola uçmaya çalıştım ama beni omuzlarımdan tuttu, sonra da kollarını bana doladı. Hareketsiz kaldım. "Bir askerin son özgür gecesinde bunu ona çok mu görüyorsun?" diye sordu aşırı yüksek sesle ve geveleyerek. "Yarın göreve gitmek zorundayız. Bizim için üzülmüyor musun?"

"Savaşa gitmeniz göklerin emri..." diye boğuk bir sesle cevap verdim, kendimi biraz sakin olmaya zorlamaya çalışıyordum.

"O halde bu da *sizin* Anlai'ye karşı göreviniz leydim."

Şimdi diğeri de ayaktaydı, çenesinden kusmuğunu siliyordu. "Koyu tenli..." diye yorum yaptı, sanki ben onu duyamıyormuşum gibi. "Ama güzel."

Beni tutan adam, beni göğsüne doğru daha da çekti. Sonra da kulağıma fısıldadı. "Bu akşam cömert olacağız." Kusmak istedim.

"Ellerini onun üzerinden çek..." dedi sokağın sonundan birisi. Yeni gelen kişiye bakmak için döndüler. Dikkatlerinin dağıldığı bir anda, dirseğimi karnına geçirdim ve arkamda dizlerinin çözüldüğünü hissettim. Sonra da bacaklarına tekme attım ki beni serbest bıraksın; dengesini kaybederek yere düştü. Dönüp birkaç adım geri attım ve o da bana bakıp ayağa fırladı.

"Bunu sana ödeteceğim!" diye kükredi ileri doğru gelerek.

Qi enerjimi eğilerek sabitledim, sonra onun kendi ivmesini kullanarak onu başımın üzerinde döndürdüm. Yankılanan gümbürtüden ve iniltisinden yere kapaklandığını anladım. Midesi bulanan çocuk çok da iyi bir kavga sergileyemedi. Bana şaşkınlıkla bakıp sendeleyerek uzaklaştı, sanki Beyaz Kemik Ruhu'nun yüzüne sahipmişim gibi.

"İyi misin?" Biri dirseğimi kavradı ve hızla döndüm. Efendi Liu idi; beni sokağın sonuna kadar takip etmişti. Derinlemesine bakan bakışlarını umursamayarak, bir şey söylemeden kafamı salladım. Reverans mı yapmam yoksa önünde diz mi çökmem gerektiğini düşündüm. Çoğu soylu aile, soylu evlerin sıralamasını ve statüsünü bilirdi ve her durumda nasıl düzgün bir terbiyeyle davranacaklarını bilirlerdi. Fakat babam bizi yıllardır saraya götürmemişti. Kendisi de saraya yıllardır davet edilmemişti.

Efendi Liu, "Bana adlarınızı söyleyin..." dedi iki askere. "Eğer yarın görevinize gitmezseniz adlarınızı hatırlayacağım." *O onlarla konuşurken acaba kaçabilir miyim*, diye düşündüm. Kıyafetlerim kirlenmiş, özenle topladığım saçlarım omuzlarımın üzerine dökülmüştü. Xiuying döndüğümde çok sinirlenecekti. Sıcak bir şey kaşımın üzerine damladı. Alnıma dokundum. Kandı. Damarlarımda gezen fazla qi enerjim nedeniyle, yaralandığımı hissetmemiştim bile.

"Leydim, sizi arıyordum."

Kafamı kaldırdım. Diğer iki asker gitmişti. Efendi Liu karşımda duruyordu, kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Yakından baktığımda benden sadece birkaç yaş büyük olduğunu söyleyebilirdim, belki on dokuz ya da yirmi yaşındaydı. Teni solgundu, benim makyajla olduğumdan daha da solgun gözüküyordu, saçları parlak ve koyuydu. Güzel bir ağzı, güçlü keskin bir çenesi ve gittikçe inceleşen badem gibi gözleri vardı. Çok yakışıklıydı. Aynı zamanda da savaş kumandanının yedinci ve en genç oğluydu Liu Sky.

Şimdi dizlerimin üstüne gerçekten çökmüştüm. Daha önce onu sarayda gördüğüm halde nasıl tanıyamamıştım? Peki onun savaş arifesinde Wenxi bölgesindeki sokaklarda ne işi vardı? Şu anda imparatorluk sarayında, kendini sadece Anlai'nin hükümdarı değil aynı zamanda bütün krallığımızın ama en önemlisi bütün Tianjia'nın hükümdarı olarak ilan eden babasının yanında olması gerekmiyor muydu?

"Özürlerimi sunarım, Prens Liu. Yani, ekselansları. Sizi o kargaşada tanıyamadım."

"Ayağa kalk..." dedi, elini uzatarak. Dudaklarında bir tebessümün izi vardı. "Kimliğimin açığa çıkmasına sebep olacaksın."

"Burada Efendi Liu ismini mi kullanıyorsunuz?"

"Şehri araştırmak için..." diye açıkladı. "Ve resmi olarak rapor edilenle insanlarımın gerçekten yaşamış olduğu tecrübeler arasındaki tutarsızlıkları bulmak için."

Anlamlandıramayarak başımı salladım ama burnumu sokmak istemiyordum. Bir kadının rolü meraksız olmasıydı. Babamın kullandığı eski bir atasözü aklıma geldi. *Eğer bir kadın soru sorarsa, gülümse ama cevap verme.*

"Alnın kanıyor." Elini bana doğru uzattı ve farkında olmadan ürktüm. Sonra bakışları karardı. "Sana zarar vermeyeceğim..." dedi, farklı bir tonda.

Kafamı salladım ama bakışlarımı yerden kaldırmadım. Cebinden ipek bir mendil çıkardı ve alnıma bastırdı. Dokunuşu şaşırtıcı şekilde nazikti. Bu kadar yakından, sandal ağacı gibi kokuyordu. Sandal ağacı ve güller gibi. Bense büyük ihtimalle afyon gibi kokuyordum.

"Adın ne?"

Ona korkarak baktım. "Neden? Beni de mi rapor edeceksiniz?"

Güldü. Gözleri hilal şeklinde kıvrıldı ve ona çocuksu bir görünüm kazandırdı. "Sen benim hayatımı ve başka hayatları kurtardın. Hayatımı borçlu olduğum kişinin adını öğrenemez miyim?"

"Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz..." diye mırıldandım.

"Sana borcumu nasıl ödeyebilirim?" diye ısrar etti.

Ağzımı açtım ve sonra kapadım. İstediğim birçok şey vardı. Döndüğümde Xiuying'in bana kızgın olmamasını istiyordum. Babamın afyon içmeyi bırakıp uyanmasını istiyordum. Plum'ın okula gidebilmesini istiyordum. Efendi Zhu'nun fikrini değiştirmesini istiyordum. Evlenmemek istiyordum. Kadın olmamak istiyordum.

Prens Liu bununla ilgili hiçbir şey yapamazdı.

Parlak, aydınlık gözlerine bakmamak için başımı eğdim. "Beni o askerlerden kurtardığınız için size minnettarım."

"Görünüşe göre sen kendin başına hallettin." Gizli bir gülüş, sesinde dolaştı. Benimle dalga mı geçiyordu? "Keşke yarın savaşa gidecek adamlarım senin yarın kadar hızlı ve akıllı olabilse." Kızardım. "Ve senin yarın kadar sevimli."

Bakışlarım ona doğru kaydı. Kasıtlı olarak bana bakıyordu. Hâlâ sokağın sonunda, yalnız ve eşlikçimiz olmadan duruyorduk. Etrafımıza baktım ve görünüşe göre kendine gelmişti.

"Sana eve kadar eşlik etmeme izin ver..." dedi. "Bir kadın için tek başına akşam vakti dışarıda olmak tehlikeli. Bu arada, burada ne yapıyordun?"

Isı yüzüme hücum etti. "Siz de mi savaşa gideceksiniz o zaman?" dedim, dikkatini dağıtmayı umarak.

Yemi yuttu. "Evet ama bu benim için bir yük değil." Belki de ikimiz de o kumar salonundaki iki askeri düşünüyorduk.

"Neden değil?" dedim gecikmeli olarak, sonra aklıma geldi; sorular sormamalıydım.

Fakat onun pek de umurunda değil gibiydi. "Bir bakıma hayatım boyunca savaşa hazırlandım. Bu anın geleceğini hep biliyordum." İfadesi karardı. Wu Hanedanı düştüğünde dört yaşındaydım. Chuang Ning duvarları geçildiğinde, uyarı için çalan çan seslerini hatırlayabiliyorum hâlâ.

Wu Hanedanı Tianjia ile birleşen bir önceki imparatorluktu. Şimdi, Üç Krallık da birbirinden ayrı yaşıyordu, her biri düşmüş imparatorun bıraktığı boşlukta iktidarı üstlenen farklı bir savaş kumandanı tarafından yönetiliyordu. Büyük Çöküş sırasında ben sadece bir bebektim, o zamandan hikâyeler hatırlamak için çok küçüktüm – terörün ve hayal edilemeyecek şiddettin hikâyeleri.

"On beş yıl boyunca, Üç Krallık'ta hiçbir zaman birbirlerine bağlı olmadılar, huzursuz bir ateşkes dışında." Prens

Liu'nun sesi düşmanca bir tona büründü. "Ximing büyüyüp kanatlanıp uçabileceğini sanan kuşların arasında kalmış bir kurt. Ordusu ve hazinesinde altını olmamasına rağmen savaşmak için yaygara çıkarıyorlar ve Leyuan... Leyuan birkaç aptal tarafından yönetiliyor."

O konuşurken kalbim küt küt atıyordu. Erkeklerin dünyası her zaman bana kilitli bir kapı gibi hissettirdi. Babamın siyasete ilgisi yoktu ve çok az bilgisi vardı, hiçbir zaman kızıyla paylaşmazdı. *Mutlu bir kadın, erkeklerin işlerine karışmayan kadındır.* Efendime her anlamda güvenip şu anki evimin dışındaki dünyayı anlamaya çalışmamalıydım. Görünen o ki, Prens Liu böyle endişeler hissetmiyordu. Belki de Chuang Ning'in kalbinde yer alan imparatorluk sarayında, Yasak Şehir'de işleri farklı yapıyorlardı. Ya da Anlai'nin savaş komutanının yedinci oğlu, kimsenin kırmaya cesaret edemediği kuralları yok sayabiliyordu.

Prens Liu bir atın önünde durdu, o kadar uzundu ki başım ancak atın göğsüne değebilecekti. Alnından aşağı inen açık kahverengi bir akıtması vardı, kocaman gözleri koyuydu ve akıllı bakıyordu. "At binebilir misin?" diye sordu dizginleri ayarlarken.

"Elbette..." dedim tereddüt etmeden önce. "Yani, evet."

"Kungfu ustasından daha azını beklememeliydim zaten, kim seni eğitti?"

"Amca... Yani evdeki bir hizmetli demek istedim." Şüpheci bakışları nedeniyle, "Ağabeyi dövüş sanatlarında büyük ustaydı..." diye ekledim.

Bu dediğimi daha mantıklı buluyor gibiydi. "En iyi adamlarım bile seninki gibi bir yeteneğe eşdeğer olmakta zorlanırdı..." dedi ve atına binmeme yardım etti. Dakikalar sonra, beni şaşırtarak arkama geçti. Ancak elbette atını bana verip, tek başıma evime kadar sürmeme izin vermezdi ama şimdi nerede yaşadığımı öğrenecekti.

"Nereye gidiyoruz?" Nefesimi verdim ve içimi korku kapladı. "Willow bölgesi. Hai Konağı."

"Hai mi?" diye tekrar etti. Yüz ifadesini göremiyordum ama sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordum. "Hai klanına mı aitsin?"

Kafamı salladım, oturduğum yerde kıpırdandım. Onun belirgin yakınlığına ve *maskülenliğine* alışkın değildim. Zhou Amca dışında, erkeklerle çok az tecrübem vardı. Şimdi burada bir tanesi vardı; benden bir karış bile uzakta değildi, göğsü sıcak ve güçlüydü, kalçaları benimkinin etrafındaydı, teninin kokusu baş döndürücü sandal ağacı ve geç yaz havası gibiydi. Bana merakla bakan bakışlarını hissedebiliyordum ama o bakışlarla buluşamıyordum, onun yerine yıpranmış elbiseme bakıyordum.

"Adın ne?" Boğazım düğümlenmişti; nedenini bilmiyordum. "Hai Meilin."

"Hai Meilin..." diye tekrarladı sesli harfleri dikkatlice telaffuz ederek. Sonra neden ağlamak istediğimi anladım. Çünkü iki haftaya kadar o isim artık benim ismim olmayacaktı. Zhu klanına ait olacaktım. Efendi Zhu'ya ait olacaktım.

Atı o kadar uzun ve dengeliydi ki sokaktaki çukurları zar zor hissedebiliyordum. "Sizi umarım bir gün tekrar görürüm Leydi Hai. Belki bu savaş bitince."

Sözleri ne kadar cesurca, diye düşündüm. Ona evet diyemezdim çünkü o döndüğünde evli bir kadın olacaktım. Fakat hayır da diyemezdim çünkü bu bir prens için hakaret sayılabilirdi.

Onun yerine, "Ekselansları, sizce ne zaman savaş biter?" diye sordum.

"Keşke bilseydim..." dedi gülerek. "Ama çok uzun süreceğini sanmıyorum."

Kollarının etrafımda kasıldığını hissettim. "Savaşın başlangıcında çok fazla duruş var..." diye devam etti. "Kimin daha çok adamı var? Kimin ordusunun daha çok teçhizatı var?

Buradan bakıldığında, basit hesaplar. En iyi eli olan veya en büyük blöfü yapan savaş komutanı, kendi lehine bir anlaşma önerebilir. Sonra diğerleri, kendilerine verilen ele bağlı olarak aynı şeyi takip edeceklerdir. O zaman başladığımız noktaya geri döneceğiz. Bir başka ateşkes. Daha fazla yorucu akşam yemeği partileri. Üç Krallık da değişmeden."

"Yani imparatorluk kumandanının misyonuna inanmıyor musunuz o zaman?" diye sordum. "Tianjia'yı birleştirmek, demek istedim."

Anlık bir sessizlik oluştu ve o zaman acaba yanlış bir şey mi söyledim diye düşündüm. Fakat arkamdan omzunu silktiğini hissettim. "Ximing'in savaş komutanı yeniden birleşme istediğinde, diğer savaş komutanları aynı şeyi takip ettiler, aksi türlü korkak gibi görüneceklerdi."

"Savaşı ilk ilan eden Ximing miydi?" diye sordum şaşkınlıkla. Kafasını salladığını hissettim. "Son yapılan anlaşmanın maddelerinin haksız olduğunu savundular ama son yapılan savaştan onlar sorumluydu ve kaybettiler. Babamın da onları ibret olsun diye cezalandırması gerekiyordu. Cezalandırılmaları gerekiyordu; adalet için..." Durdu. Tekrar konuştuğunda, sesi değişmişti, artık dalgın çıkmıyordu. "Ne olursa olsun, bütün Tianja'yı yönetecek tek bir imparator olacağına inanmıyorum. Yani bize bak. Şu an çok farklıyız. Tekrardan asla birleşemeyiz."

"Ximing veya Leyuan'dan kimseyle hiç tanışmadım..." dedim dürüstlükle. "Elçilerle bile." Çünkü Yasak Şehir'de kalıyorlardı.

"Pek bir şey kaçırmıyorsun. Benden söylemesi..." dedi. "Anlai dünya üzerindeki en güzel yer." Sesindeki tebessümü duyabiliyordum. "En güzel kadınlara da sahip."

O benimle, flört mü ediyordu? Böyle tüy yelpazeler ve ipek kuşaklar kadar hafif iltifat sözlerini takas ederek nasıl şaka

yapılabileceğini bilmiyordum. Zhou Amca bana kungfu, Xiuying ise bitkilerden ilaç yapmayı öğretmişti ama kimse beni, güzel iltifatların ve kolay gülümsemelerin dünyasıyla ilgili eğitmedi. Ağzım kuruydu, cevap vermedim.

"Seni rahatsız ettim. Özür dilerim."

"Be... ben prenslerle tanışmaya alışkın değilim." Utandım. Ahmak bir taşralı gibi konuşmuştum.

"Önemli değil..." dedi kalabalığa yaklaştığımızda dizginleri çekerek. "Bu demek oluyor ki daha az rakibim var." Arka arkaya gelen tahtırevanlar Wenxi bölgesinden çıkan anayolu kapattı. Çatıların üstünü tercih etmemin bir başka nedeni trafik olmamasıydı. Prens Liu sıkıntı içinde tıslադı ama gerçek asil kimliğini korumak için bunun ötesinde yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir kadın kalabalığın içinden, "Lütfen!" diye bağırdı. Sonra neden durduğumuzu anladım. İmparator korumaları Sihirbazlar Meydanı'nı sarmışlardı, sıradan sokak illüzyonistlerinin turistler için gösteri yaptığı ve gümüş dilli falcıların, safların duymak istediklerini onlara sattıkları yerdi.

"Biz yanlış hiçbir şey yapmadık!" diye çığlık attı kadın. "Bize yardım edin, bizi köpeklere yem edecekler ya da daha kötüsü..."

Nefes nefese geriledi. Kalabalığın arasındaki bir boşluktan, yalvaran kadını gördüm. Kadın, bir gardiyanın onu, karakteristik parlak kıyafetleri içindeki diğer sözde medyumlarla dolu bir arabaya sürüklemesi karşısında direniyordu. Hepsinin gözleri kapatılmış, ağızları tıkanmış ve bağlanmışlardı; hareket edemiyorlar, konuşamıyorlar hatta göremiyorlardı. Hareketsiz şekilde, ipleri olmayan cansız kuklalara benziyorlardı.

Gördüklerim içimi buz gibi yaptı.

"İmparator kumandanının emriyle..." diye anons etti diğer asker. "Bütün ruh medyumlarını bu devleti kara büyünün kötülüklerinden korumak için uzaklaştırıyoruz."

"Eğer Tien Teyze'nin kara büyüyle işi varsa, benim de kuyruğum var demektir..." Duyabilme mesafesindeki halktan biri mırıldandı. "Fallarından hiçbiri gerçek oldu mu?"

"Ne zaman gün ışığı görse yanımda şemsiye taşıyorum..." dedi arkadaşı. Halkın gösterisini anlaşılmaz bir ifadeyle izleyen Prens Liu'ya baktım.

"Onlar, onlar ruh medyumlarını idam etmeyecekler değil mi?" diye fısıldadım.

Prens Liu başını salladı, sonra atını döndürdü ve alanı terk etti, Sihirbazlar Meydanı'nın etrafındaki uzun yola girip gecekondu mahallelerini geçerek ilerledi. İkimiz de ondan sonra konuşmadık. Kadının onu esir alan adamdan panikle kurtulmaya çalışmasını düşünüyordum. Fakat beni en çok korkutan şey, diğer falcıların ve onların sessiz kabullenişiydi: Bağlı ve kör bir şekilde oturup kaderlerini bekliyorlardı.

Ben de Efendi Zhu'ya götürülmek için arabaya öyle mi bindirilecektim? Ve neden birdenbire ruh medyumlarına bu kadar odaklanılmıştı? Genellikle ruhların kötü havaya veya şanssızlığa neden olduğuna inanılsa da Anlai'de çoğu kişi aslında onların varlığına inanmazdı. Çocukların ürkütücü hayalet masalları olduğuna inanılırdı.

Kara büyüye dair birçok tarih silinmiş olsa da annem nasılsa diğerlerinin bilmediği şeyleri biliyordu. Bana, İmparator Wu'nun kara büyüyü Wu Hanedanı'nın kuruluşundan bir asır önce yasakladığını çünkü onun döneminden önce olan Savaşan Devletler dönemindeki yaygın kaosun, ruh medyumları tarafından çıktığını düşündüğünden onları suçladığını söylemişti. "Savaşan Devletler döneminde, üstümüzden yükselen imparatorluk kapıları gibi, yeryüzünde dolaşan ejderhalar ve ateş kuşları da vardı..." demişti annem.

Fakat şimdi o hikâyelerin çoğu kayıplara karışmıştı ve annemin dediklerine asla tam olarak inanamazdım.

Yaşamının son günlerine doğru, annem bazı şeyler söylemeye başlamıştı. Mantıkdışı şeyler. Eğer imparator komutanı annemin dediklerinin bir kısmını bile duysaydı, öyle ya da böyle annemin hayatta kalmadığından emin olurdu.

"Neden?" diye sordum prense artık sessizliğe dayanamadığımda. "Onların gerçekten bir gücü yok ki, sadece biraz para kazanmaya çalışıyorlar."

Prens Liu'nun dizginleri ayarladığını hissettim. "Gerçekte, senin dediğine katılıyorum."

Cevap vermesini bekledim. O devam etmeyince, "Ama?..." dedim.

Biraz isteksizce, "Savaş arifesinde babam güney tarafından gelen yaşlı bir kâhin tarafından ziyaret edilmişti. Ruan'ın azınlık grubunun bir parçasıydı." Ses tonu küçümseyici bir hal aldı. "Kâhin babama, bir ruhun onun ve Anlai'nin ölümüne neden olabileceğini söyledi."

Keskin şekilde nefes verdim. "Babam tabii ki bu tehdidi ciddiye almadı. Kâhini cezalandırdı. Bu olayın sonu olmuştur diye düşünmüştüm ama sonra imparatorluk hazinelerinin durduğu yerdeki bir odayı onlarca yıl sonra kontrol ettirdi. O zaman fark etti ki..." Prens Liu söyleyip söylememekte kararsız kaldı, arkamda yer değiştiriyordu. "Bir yeşim taşı çalınmış."

"Bir yeşim mührü mü?" Kaşlarım kıvrıldı.

"Boş ver..." dedi Prens Liu, kafasını temizlemek ister gibi sallayarak.

"Sizinle konuşmak çok kolay Leydi Hai. Sizinle konuşurken kendimi unutuyorum."

"Ben... Özür dilerim ekselansları."

"Hayır..." dedi. "Asıl benim senden özür dilemem gerekiyor, kulaklarını böyle saçmalıklarla doldurduğum için."

"Sizin dediğiniz hiçbir şey benim için saçmalık değil..." dedim ciddiyetle. Gözlerinin beni içine alması karşısında

renk vermeden eyerde bükülerek oturdum. Çarpık bir şekilde gülümsedi, benim sokağımın sonunda atını dizginlemeden önce elleri benimkilere değdi. Willow bölgesine döndüğümüzü fark etmemiştim bile.

Durduğumuz yerden, biraz ötede olan evimin kapılarını görebiliyordum. Açıkça hangi ev olduğunu bilmiyordu. *Bu iyi*, diye düşündüm. Belki de hakkımızdaki söylentileri duymamıştı. Babamla şu anki haliyle tanışsa utançtan ölürdüm herhalde. Attan inmek için hamle yaptım fakat benden hızlı davranıp önce kendisi indi, sonra bana kolunu uzattı. Tam o sırada, kapılar açıldı. "Meilin!"

Xiuying ve Zhou Amca hızla dışarı çıktı. Xiuying bahçe elbisesini giymişti, üstü başı kirli ve yamalıydı. Zhou Amca da geceleri üşüdüğü için rengârenk ceketleri üst üste giymişti. Mütevazı evimizi prensin gözlerinden görerek kızardım. Xiuying, Prens Liu'yu fark edince durmak için sendeledi. Muhtemelen gerçekten kim olduğunu anlamamıştı ama zengin bir adam olduğunu fark etmişti.

Zhou Amca anladı. "Ekselansları..." diyerek başını eğdi. Xiuying da onu takip ederek kendine has bir zariflikle başını eğdi.

"Meilin'i bize getirdiğiniz için teşekkür ederiz..." dedi Xiuying. "Çok endişelenmiştik."

"Benim için bir onurdu..." dedi bana nazikçe gülümseyerek. "Umarım..."

Açık kapılardan sokağa bir domuz fırladı ve Xiuying ve Zhou Amca'dan kaçtı. Prens Liu onun için bir hamle yaptı, karşılığında da bacağına bir tekme yedi. Xiuying çığlık attı. Ardından defalarca özür dilerken ben de kahkahamı bastırdım. Prens Liu gülerek, domuzun arkasından topalladı ve sonunda onu yakaladı, kaderine boyun eğmiş canlıyı Zhou Amca'ya teslim etti. Domuz şişman ve neredeyse yetişkindi. Nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Özür dileriz ekselansları..." dedi Xiuying nefessiz ama gülümseyerek. "Evimizde hayvanların olmasına alışkın değiliz. Meilin'in çeyizi bugün gelmeye başladı da."

Çeyiz. Kelimenin içine işlediğini gördüm. Prens Liu'nun yüz ifadesi şaşkınlıktan hayal kırıklığına ve kibar bir kayıtsızlığa dönüştü. Bana döndü ve bu sefer katı bir şekilde kafasını bir kez daha eğdi.

"Küstahlığım için özür dilerim Leydi Hai. Yaklaşan düğününüz için kutlarım." Sesi soğuk ve duygusuzdu. "İzninizle gitmeliyim."

Hepimiz başımızı eğdik. Atıyla sokağa çıkana kadar başlarımızı kaldırmaya cesaret edemedik. Sonra Xiuying bana döndü, yanakları kızarmıştı. "O da ne demekti öyle?"

"Kungfu yeteneklerimden etkilenmiş..." diye savunmaya geçtim.

Bana inanmaz bir bakış fırlattı, Zhou Amca da kıkırdadı. "Tek bir günde nasıl başını bunca belaya sokabilirsin?" diye söylendi Xiuying. Azarlanmak için kendimi hazırlamıştım ki, beni kavrayıp sımsıkı kucakladı.

"Ah, Meilin..." dedi kafasını omzuma gömerek. "Sen gittiğinde seni ne kadar da çok özleyeceğim."

BEŞ

Köle anlamına gelen Tian kelimesi iki kelimeden oluşmuş: bir kız ve el. Kız köledir ve el de hizmet ettiği anlamına gelir.

– RİTLER KLASİĞİ, 829

O AKŞAM UYUYAMADIM. PRENS LİU'NUN SÖZLERİ, kafamda güç toplayan bir haixiao dalgası gibi döndü. *Keşke yarın savaşa gidecek adamlarım senin yarın kadar hızlı ve akıllı olabilse.*

Odamın mahremiyetinde bunu kabul edebilirdim. Evet, hızlıydım. Zekiydim de. Kelimelerle değil ama başka şeyler konusunda zekiydim. Sadece bir demir direkle o hareket halindeki vagoneti durdurmayı başarmıştım. On üç yaşıma geldiğimde, göğüs göğüse dövüşte en iyi şekilde ben Zhou Amca'yı yenebiliyordum. Hiç kılıca dokunmamış olsam bile, asa kullanmakta becerikliydim.

Savaşmanın dışında nasıl yiyecek toplanacağını ve nasıl turnike yapılacağını biliyordum. Xiuying, Anlai'nin güneyinde, kırsal bir çiftçilik köyünde, bitki uzmanının kızı olarak büyümüştü. Bana panzehir yapmayı ve ağrıya karşı bitkisel ilaçlar hazırlamayı öğretmişti. Eğer kumar salonunun dışında karşılaştığım askerler, neyle karşılaşacağıma dair bir ipucu gösterselerdi, buna karşı hazırlıklı olup onları alt edebilirdim.

Karanlıkta, olasılıklar beni içlerine aldı. Kendi fikrimin çılgınlığı karşısında sırtımdan ter damladı. Gerçekten bunu yapabilir miydim? Bu hayatı ve bildiğim tek şeyi geride bırakıp

gidebilir miydim? Aynada geceliğimi ince bedenimin etrafında gevşekçe dururken gördüm. Çöpçatan, kıvrımlarım olmadığı için kaşlarını çatmıştı. Fakat belki de başka bir hayatta, kıvrımlarımın olmaması benim için kaçış demek olabilirdi.

Rouha ve Plum'ı uyandırmamak için sessizce çarşafların arasından süzülüp çarşafı pencerenin kenarına koydum. Ay küçülüyordu ve kafes gibi olan pencereden içeri çok az ışık giriyordu. Önemi yoktu. Yatağımın altına sakladığım bıçakla, uzun tekdüze keten şeritler kesmeye başladım.

Bitirdiğim zaman, şafak söküyordu. Planımı gözden geçirmek için çok az zamanım vardı. Gecenin karanlığında fikrim gerçeküstü bir rüya gibi gelmişti. Sanki davranışlarımın sonuçları kendi omuzlarıma yüklenmeyecekmiş gibi geliyordu. Fakat gün ışığıyla beraber, yapmakta olacağım şeyin ağırlığı beni yeniden vurdu. Xiuying'in odasına kalbimde hem korkuyla hem de bir o kadar neşeyle gittim. Odasına gittiğimde gözleri kanlıydı ama uyanıktı.

"Buradasın..." dedim rahatlayarak. "Babamın odasında olmandan korkmuştum."

"Ah, beni aylardır yanına çağırmıyor..." dedi Xiuying esneyerek. "Afyon onu yoruyor. Ne oldu ki? Sorun ne?"

Çekinerek pencereye doğru yaklaştım, böylelikle beni şafağın ışığıyla görebilecekti. Ağzı kocaman açıldı.

"Meilin!"

"Şışşşt..." dedim. "Çocukları uyandıracaksın."

"Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim..." dedim. "Gitmek zorundayım." Yüzümden blöf yapmadığımı anlamış olmalıydı.

Xiuying kalktı ve gözlerini ovuşturdu. "Ama neden? Çeyizi gördün Meilin, Efendi Zhu zengin. Artık açlık çekmeyeceksin."

Ona bunu söylemek istememiştim ama, "Onu bir hizmetçi kızı döverken gördüm..." dedim, daha fazla detay vermek is-

temeden. "O da aynı babam gibi ve ben, daha fazla böyle yaşayamam. Yapamam. Annem gibi..." Sözümü en sonunda nefes alamadan kestim.

Xiuying'in yüzü değişti, şiddetli bir şekilde korumacı bir hale büründü. O zaman anladım ki benim tarafımı tutuyordu.

"Sen annen değilsin Meilin. Onun deliliği sende yok."

"Biliyorum."

Dudağını endişeyle büzdü. "Eğer yakalanırsan senin bir erkek olduğuna inanacaklar. *Herhangi* bir köye girersen seni zorla askere almaya çalışacaklar. Zhou Amca, asker kaçaklarını ön saflara yolladıklarını söyledi."

Başımı salladım. "Beni zorlamalarına gerek kalmayacak. Kendim askere yazılacağım." Bana ağzı açık bakakaldı.

"Bu şekilde daha güvenli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Daha güvenli mi?" diye tekrarladı, sinirlenmeye başlıyordu.

"Eğer bir erkeksem, askere yazılmalıyım ya da zorla askere alınmayı riske atmalıyım ve eğer bir kadınsam..."

Gözleri korkunç bir anlayışla parladı. Eğer kadın olarak yakalanırsam, ölüm tercih edilebilir bir seçenek olacaktı. "Evet, tamam..." dedi. "Ama Meilin, bunun tehlikeleri..."

"Yakalanmayacağım..." diye lafını kestim, hissettiğimden daha cesur konuşmaya çalışarak. "Ayrıca Prens Liu savaşın göz açıp kapayıncaya kadar biteceğini söyledi."

Sözlerim onu sadece daha da tedirgin etti. "Savaşta hayatta kalsan bile, sence senin yaşamana izin verirler mi sanıyorsun?" diye tısladı Xiuying. "Asla böyle bir şeyin bir kadının yanına kalmasına izin vermezler."

Elini tutmaya çalıştım ama geriye çekildi. "Nasıl bir şeyin?"

Sert bir şekilde yutkundu. "Asla bir kadının gücü elinde tutmasına izin vermezler."

Kafamı salladım. "Abla, bunların hepsini ben de biliyorum, benim hırslarım küçük. Sadece biraz daha zamanım

olsun istiyorum. Birkaç ay belki daha fazla. Sonra tatmin olmuş olacağım."

Onu bundan ayrı tutmak istemiştim ama şimdi ne demek istediğimi anlamıştı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Burada köle olarak ölmektense orada vahşi dünyada ölmeyi tercih edersin."

Kafamı salladım.

"Ve seni bir daha göremeyeceğim."

Ona yalan sözler vermeme izin vermedi. Bunun yerine, neredeyse hiç kendine izin vermediği bir şeyi yaparak, beni kendini kısıtlamadan kucakladı. Ev halkını uyandırmamak için hıçkırıklarını bastırdı ve saçlarıma gömülerek ağladı, ardından sırtımı sıvazladı. Kimin kimi rahatlatmaya çalıştığını kestiremiyordum. Pencerenin dışında öten ardıç kuşları uyanmıştı ve sabah sabah selamlarını vermişlerdi. Zamanım azalıyordu.

"Babamın adına askere yazılacağım..." dedim ona.

Xiuying kendini geri çekti. "Hayır, çoktan imparator kumandanının habercilerine hasta olduğunu söyledim." Sesi hâlâ boğuk geliyordu ama şimdi tetikteydi. "Oğlu olarak gidebilirsin."

"Ama kayıtlarda bir oğlu olduğu bilgisi yok..."

"Piç bir oğlan olarak..." diye açıkladı. Bu fikri dikkatle inceledim ve sonra kafamı salladım; Xiuying'in fikirleri genelde benimkilerden daha iyiydi.

Odadan çıktı ve dakikalar sonra benim için elinde eşyalarla döndü. "Onlar yerine bunları giy..." dedi. "Bunlar üzerine daha iyi oturacak." Zhou Amca'nın eski kıyafetlerini giyiyordum ama bana yeni bir tunik ve pantolon takımı verdi. "Bunları nereden buldun?"

"Plum için saklıyordum..." diye cevap verdi Xiuying ciddiyetle. "Bağını tekrar saracağım. İyi bir iş çıkarmışsın ama bandajların boynundan görünmediğine emin olmalısın.

Saçını da toplayacağım. Babanın saçını gayet iyi yapıyorum, değil mi?"

Göğsümdeki ağırlık hafiflemeye başladı. "Abla..." dedim. "Ben... teşekkür ederim."

"Başka bir şey daha var..." dedi Xiuying aniden ve konuşma tarzından, söylemek üzere olduğu şeyden pişman olduğunu anlayabiliyordum. "Bunu sana vermeli miyim bilmiyorum ama bu kararı sen vermelisin. Onunla ne yapacağına da sen karar vermelisin."

"Neden bahsediyorsun?"

Titreyen elleriyle Xiuying, cebinden zarif bir kolye çıkardı. İpi sadeydi, loş ışıkta neredeyse görünmüyordu ama kolye ucu öyle değildi. Yeşim taşı daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Zümrüt yeşili, koyu, açık, her saniye rengi değişiyor gibiydi, su üstündeki güneş ışığı gibi titriyordu. Taşın taban kısmına tek bir pirinç tanesinden büyük olmayan küçük harflerle iki karakter kazınmıştı. 青龍. *Qinglong*. Mavi Ejderha.

Sanki manyetik bir güç tarafından çekiliyormuşum gibi ona dokunmak için uzandım ve parmaklarım kolyenin etrafında ben ne yaptığımı fark etmeden kapandı. *Bu açgözlülüktü*, diye farkına vardım. Ben de onun için açgözlüydüm.

"Annen ölmeden önce Zhou Amca'ya vermiş..." diye açıkladı Xiuying. "O zamanlar aklı pek yerinde değilmiş. Nasıl olduğunu sen bilirsin... Farklıymış yani."

Xiuying hiç annemle tanışmasa da hikâyeleri duymuştu. Annemin nasıl sesler duyduğunu iddia ettiğini. Nasıl babama güçlü bir ruhun kulağında yaşadığını söylediğini. Nasıl son günlerinde benim dışımda odasına kimsenin girememesi gibi.

Bir hizmetçi kızı denemişti. Talimatlara karşı gelerek anneme çay ve maş fasulyesi kekleri götürmüştü. Olay olduğunda ben orada değildim ama kızın sonraki halini görmüştüm:

Yere düşmüş, kızgın bir yılan gibi kıvranıyordu, gözleri bembeyazdı ve sözleri saçma sapandı. Ondan sonra kimse annemin odasına girmeye cesaret edemedi. Annemin ölümünden sonra, odasına kilit vurduk. Tahsildarlar geldiklerinde kalan hizmetçileri işten çıkardık. En sonunda da anılar hikâyeler olarak kaldı; kurmaca hikâyeler gibi. Hayatımıza devam ettik. Unuttuk. Ancak yine de zaman zaman annemin kilitli kapısının önünden geçerken, ardındaki ışıltılı karanlık bölgeyi ve havasının ağırlığını hissedebiliyordum. Sanki alınacak bir nefes gibi, *bekliyordu.*

"Annen Zhou Amca'ya garip talimatlar vermiş." Xiuying acı dolu bir yüz ifadesiyle yutkundu; yine de devam etmeye kararlıydı. "Ona, şunu demiş: *Meilin ölmeye hazır olduğunda bunu ona ver.*"

Kendime rağmen ürperdim.

"Bu yüzden sana bunu vermek istemedik..." diye devam etti Xiuying aceleyle. "Fakat senin adına karar vererek küstahça davrandım. Onunla ne yapmak istediğine kendin karar vermelisin. Onu denize atabilirsin ya da pazarda satabilirsin. Kalitesine bakılırsa, birkaç tael altın edebilir."

Xiuying pek de batıl inançlı biri değildi. Anlai'nin çoğunluğu, onun gibiydi; ejderhaların ve diğer ruhların, çocukları korkutup doğru düzgün davransınlar diye anlatılan hikâyelerden ibaret olduğuna inanıyordu. Bense neye inanacağımı bilemiyordum ama annemi tanıyordum; ne kadar deliliğe düştüğünü görmüştüm. Yüzmek için neredeyse birazcık derin olan arka bahçemizdeki zambak göletini görünce korkuyla nasıl sarsıldığını görmüştüm. Dudakları çatlak ve sesi bir fısıltı kadar incelmiş olsa da son saatlerinde bir şey içmeyi reddetmesi... Sonra da Wen Nehri'nde tanınmayacak hale gelmiş şişmiş ve çürümüş cesedini nasıl buldukları. Zhou Amca ona bakmama izin vermemişti ama gömülmeden

önce kefeninden şişmiş ve çürümüş bir ayağının nasıl çıktığını görmüştüm.

Asla o gün neden yüzmeye gittiğini bulamadık. Şimdi de ellerim kolyenin etrafında sıkılaşmıştı. Akıllıca karar, Xiuying'i dinleyip dediği gibi onu denize atmak olurdu. Ancak yine de onun titrek şekilde renk değiştiren güzelliğine, anneminki gibi hafif tatlı kokusuna bakarken, biliyordum ki yapmazdım –*yapamazdım*– ondan vazgeçemezdim.

Onun yerine onu boynuma astım, kolye göğüslerimin arasında kalsın diye onu bağlarımın altına sıkıştırdım. Göğüskafesimde uğuldayan garip hissini, sıcaklığını hissedebiliyordum, hafif atan nabzı gelgitlerin vuruşu kadar ritmikti. Karanlıkta, onun annemin kalp atışları olduğunu hayal ettim.

Xiuying benden farklı yöne yüzünü dönmüştü. Kendini saçlarımla meşgul edip, kafamın tepesinde bir topuz yapmayı denedi, sonra da ahşap bir ji tokasıyla saçımı tutturdu. "Babana savaş yüzünden Efendi Zhu'nun evine gitmek için erkenden çıktığını söyleyeceğim. Senin yokluğunu bile fark edeceğini düşünmüyorum. Senin çeyizinin üstüne oturup savaş kumandanının habercilerinden saklanıyor. İçimden bir his savaş bitmeden evi bile terk etmeyeceğini söylüyor."

Xiuying'in sesi normaldi ama ben sesin keskinleştiğini duyabiliyordum. Güçlü olmaya çalışıyordu, benim için. Eğer işler ters giderse, sonrasında evdeki yükü taşıyabilirdi. Omuzlarıma vurdu ve beni aynaya doğru çevirdi. "İşte..." dedi. "Bu sensin."

Plum'ın tuniği altında bedenim bambaşka olmuştu. Bir oğlana göre kısaydım –hiçbir kıyafet bunu değiştiremezdi– ama koyu tenim ve ince hatlarım işime yarıyordu. Gülümsedim.

"İyi ki onca zamanı güneşin altında kök aramak için geçirmişiz..." dedi Xiuying, şaka yaparak. Gözyaşlarını tuttuğunu anlayabiliyordum. "Dikkatli ol Meilin. Kendi hayatını umursamasan bile, unutma ki ben umursuyorum."

Ona doğru döndüm. Güneşin doğması ve askere yazılmam için çok az bir vaktimiz kalmıştı. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, yansıtmak istediğim bir sürü duygum vardı. Fakat hiçbir zaman kelimelerle aram iyi olmamıştı. Ellerini sıktım. "Seni onunla yalnız bıraktığım için özür dilerim..." dedim sessizce. Xiuying'in gözleri dolmuştu. "Seni onun yerine savaşa göndermeye izin verdiğim için özür dilerim." Bir kez daha birbirimize sarıldık, ikimiz de geri çekilmek istemiyorduk. "Git hadi..." dedi Xiuying sonunda. "Baban uyanmadan git."

Benim için hazırladığı seyahat çantasını aldım. Sadece birkaç dakikada hazırlaması gerekmişti ama yine de çantayı ağzına kadar erzakla doldurmuştu. Artık onun dengeli olumlu bakış açısına ve zekâsına bel bağlayamayacağım geldi aklıma. Dışarıdaki dünyada tamamen yalnız olacaktım.

Koridorda, Rouha ve Plum'ın odasının kapısını açtım ve içeri dikkatle baktım. Küçük figürleri, erken gün ışığı huzmelerinin altında huzurlu gözüküyordu. Baktığımda, Rouha kendi kendine uykusunda mırıldandı ve yan tarafına döndü. Plum'ın yumruğu ağzının içindeydi, saçları karışık şekilde alnına dökülmüştü.

Uyuyan figürlerine gülümsedim, sonra da yavaşça kapıyı kapattım. *Gitmeliyim*, diye kendime söyledim. Fakat gitmek yerine farklı bir dürtüyle koridorun sonuna doğru baktım.

Ayaklarım koridorun sonundaki kalın bir toz tabakasıyla kaplanmış kapıya gitti.

Belki de bunun nedeni, artık veda ettiğim içindi. Ya da gecenin getirdiği bir delilikti. Altı yıldır yapmadığım bir şey yaptım: Kapı kolunu tuttum.

"*Beni sen çağırdın.*" Hem tanıdık hem de yabancı gelen garip, titrek bir ses karanlığı delip geçti. "*Beni çağırışını duydum.*"

Anahtar deliğinden havanın ağırlığını hissedebiliyordum: Ağır ve boğucu; şimşek çakmadan önceki havanın durumu

gibi. Bir adım daha atarsam, o kaynaktan içebilirim, tenimin üzerinde parıldayan ısısını hissedebilirim...

"Meilin!"

Transa girmiş halimi Xiuying'in sesi bozdu. Ne düşünüyordum ki? Dilimi ısırdım ve merdivenlere doğru uçtum. Elveda demekten gelen stresin getirdiği garip bir berrak rüyaydı. Daha fazlası değildi.

"Geliyorum!" diye bağırdım, ana kapıya aceleyle gittiğimde Xiuying'i elinde babamın taslak mektubuyla buldum.

"Bunu al." Parşömeni bana doğru uzattı. "Onun piç oğlusun, değil mi?"

Başımı salladım. "Kimseye sırrınla ilgili güvenme..." dedi. "Erkekler kurtlar gibidir, bunu unutma." Tekrar başımı salladım. "Sessiz kalmaya çalış. Gevşeyen çiviyi çakarlar, unutma."

"Xiuying..."

"Git!"

Beni kapının dışına itti ve arkamdan hemen kapattı ama kapanmadan önce boğuk hıçkırıklarını duydum.

@ayisigikitap

ALTI

Güçlü ve çatışma kazanabilecek bir adam bul ama bir onurlu adam bul savaş kazanabilecek.

– ODES'İN KİTABI, 856

ORDUGÂH KAOS İÇİNDEYDİ. ATLAR BAĞLI DEĞİLDİ ve ortalıkta dolaşıyorlardı. Çadırların bazıları kurulmuş, bazılarıysa ilkbahar rüzgârına yakalanmış dalgalanan uçurtmalar gibi uçuyorlardı. Erkekler her yerdeydi. Gülüyorlar, uyuyorlar, yemek yiyorlar, kavga ediyorlardı. Hayatım boyunca gördüğüm adamlardan daha fazlalardı.

Kayıt çok kısa sürede bitmişti. Hazırladığım bütün yalanlarımı kullanamadım. Ordu görevlisi yüzüme neredeyse bakmadı bile. Bilgilerimi dokümanlara birkaç tavuk tırnağı ile yazdı, sonra da bana kabaca kesilmiş bir ahşap parçası olan kimlik kartımı verdi. "Yedinci bölük, üçüncü takım. Teğmenin eğitim süren bitince hangi ekipte olacağına karar verecek." Genzimi temizledim. "Acaba beni Chuang Ning'e bağlı olmayan bir takıma atayabilir misiniz?" diye bilerek sordum, başkentte tanınma olasılığımın daha fazla olabileceğini düşünerek. "Herhangi bir yer olabilir."

Bana bakmaya tenezzül bile etmedi. "Sıradaki!"

Sıradan çıkarılmıştım. Kimliğimi göğsüme bastırarak, kalabalığın arasından geçtim, yedinci bölüğü bulabilmek için yemekhane tabelalarına baktım. Umarım Leyuan veya

Ximing isimlerini görebilirdim, daha önce hiç bulunmadığım bir yerde olmak isterdim. En güvenli olarak varsayılan Chuang Ning'de kalmak isteyen birçok askerin aksine ben orayı terk etmek istiyordum.

Yedinci bölük kamp alanını, batı tarlalarının eteklerine kurmuştu. Burası daha sessizdi: Bazı adamlar meşe ağacının gölgeliğinde kestirmişlerdi; diğerleri bıçaklarını bilemişler ve ateşin üstünde kestane kavurmuşlardı. Komutanları belli ki henüz gelmemişti. *Bizim* komutanımız. Bir aşçı sıcak su dolu çanağı yemekhanenin dışına bırakmıştı. Çay yapmaya karar verdim, susadığım için değildi sadece bir şeyle meşgul olmak istiyordum. Kurutulmuş Zhua arpa köklerini çantamın cebinden çıkardım. Daha çadırdan dışarı bir adım bile atmamışken biri beni durdurdu.

"Onlar Zhua kökleri mi?" Çocuk absürd bir şekilde, bir leylek kadar uzun ve inceydi, serçe çenesi gibi sivri bir çenesi vardı. Yüzünü görebilmek için boynumu doğrultmam gerekti.

"Evet..." dedim, sesim bir gıcırtı gibi çıkmıştı.

"Zhua arpasını yıllardır görmemiştim. Evimi özledim." Sesindeki bir şey fazlasıyla tanıdık gelmişti. "Sen de mi güneylisin?"

Sonra aksanından anladım. Bana Xiuying'i hatırlatmıştı. Xiuying ne kadar aksanını düzeltmeye çalışsa da hazırlıksız yakalandığında yine de belli oluyordu. Aksanını her zaman sevmiştim; kuzeyin sert lehçesinden çok daha sıcak ve pürüzsüz geliyordu.

Benim cevabımı bekliyordu. "Hayır..." dedim bir duraksamadan sonra.

Bana dikkatle baktı. "Pek konuşkan değilsin, değil mi?"

"Hayır."

Umursamaz bir tavırla omuz silkti. "İyi. Ben çok konuşurum. Annem konuşmamın başımı sürekli belaya soktuğunu söylüyor. 'Ormanda en çok uzayan ağaç, rüzgârlarla ilk devrilen olur' bilirsin ya?"

Özel olarak düşündüğümde bunun uygun bir metafor olduğunu düşündüm, muhtemelen bölüğümüzün en uzunu olduğu düşünülürse...

"Bu arada, ben Sparrow. Senin adın ne?"

"Ah..." Söylemem biraz zamanımı aldı. "Ren."

"Ren! O zaman o kökleri nerden aldın? Bunun gibi kurutulmuş bitkileri Chuang Ning'den alabileceğimizi bilmiyordum."

"Be... ben tohumları bir arkadaşımdan aldım..." dedim, çıkışa doğru ilerlemeye çalışarak. "Ve onları kendim yetiştirdim."

"Ah? Arkadaşın nereli?" Benim yanımda adım attı.

"Küçük bir köy, adı Huang Ju..." diye mırıldandım. "Sen muhtemelen bilmezsin."

"Huang Ju mu? Ben Huang Ju'luyum!" Seyredenler, bize hem eğlenerek hem de sinirlenerek baktılar. Xiuying'in göze batmamak konusundaki uyarısı kulağımda yankılandı. "Başkente taşındığımdan beri bırak kendi köyümden biriyle tanışmayı, kendi ilimden bile biriyle tanışmamıştım! Arkadaşın kim? O da mı bizim bölüğümüzde? Ah, yüce gökler, lehçem çok paslandı, umarım onunla pratik yapabilirim."

"Ah..." *Kendimi bu karmaşadan nasıl kurtaracaktım?* "Arkadaşım bir asker değil."

"Çok mu genç veya çok mu yaşlı?"

"O bir kadın."

"Bir kadın mı!" Bana sırıttı. "Bir bayan arkadaş mı?"

Ayak parmaklarıma kadar kızardım. "Ha... hayır. O... evli."

"O zaman onu nasıl tanıyorsun? Adı ne? Acaba onu ben de tanıyor muyum?"

Bunu söylememeliydim ama onun doğrudan soruları nedeniyle, yalan söyleme becerimi kaybetmiştim. "Xiuying. Kızlık adı Yu Xiuying'di."

"Yu Xiuying..." diye tekrarladı Sparrow. Düşünceli bir ifade geçti yüzünden. Araziyi geçip ateşe doğru gitme fırsatını

yakaladım. Kayıp bir kuyrukmuş gibi beni takip etti. "Xiuying'i iyi bilirdim..." dedi. "Köyün en güzel, en nazik, en akıllı kızıydı. Bütün ildeki..."

Yanlış bir anlam yükleyebileceğini bilemeden, katılırcasına bir ses çıkardım. Sparrow fark etmedi. "Asil bir aileye gelin gitti, değil mi? Böyle bir şeyin olacağını öngörmüştük. Eğer Huang Ju'dan biri çıkacaksa, bu oydu. Köyümüzden çıkan en iyi evlilikti."

Bu dediğine karşı belirsiz hissettim. Xiuying afyon bağımlılığı büyüyen bir kumarbazla sözlüydü ve düşük seviyeli bir asilin ikinci karısı olacaktı, o ilk geldiğinde ona acımıştım. Fakat onun gibi yoksul bir köyden gelen biri için şansın iyi vuruşu gibi gözükmüş olmalıydı.

"Hangi takımdasın?" diye sordu Sparrow. "Sen de Prens Liu'nun takımındasın değil mi?"

"Prens Liu mu?" diye tekrarladım, paniklememeye çalışarak. *Sakin ol,* dedim kendi kendime. *Yedi prens vardı. Beni tanıyan kişinin yanında olma şansım nedir?* Ayrıca ne olursa olsun dün beni elbiseyle, soluk bir makyaj ve rujla görmüştü. Beni bu halimle tanıyamazdı; bronz tenli ve süssüz.

Sparrow benim ahşap kimlik kartımı ceketimin cebinden koparmıştı. "Aynı düşündüğüm gibi. Aynı takımda olacağız." Sırıttı. "Öyleyse birbirimizi sürekli göreceğiz. Demek istediğim, her günün her saniyesi. Beraber yürüyeceğiz, beraber savaşacağız hatta beraber uyuyacağız. Çok heyecanlı. Bence bu savaşın sonunda hepimiz en yakın arkadaşlar olacağız. Tabii ölmezsek."

Sözleri zihnime, ince bir ağdan sızan su gibi yavaşça kaydedildi. Yemekhanenin arkasındaki çadır, bizim yurdumuzdu. Kuzeydeki yerle bir edilmiş alan, antrenman alanlarımız. Daha kuzeyde bulunan hendekler ise tuvaletlerimiz.

Bunu nasıl aşacağım?

"Dikkat!" Komutanlarımız, ateş çukurunun önüne at sırtında geldiğinde herkes ayağa fırladı. Diğerleri de aceleyle sı-

raya geçtiler ve ben de ötekileri taklit edip Sparrow'un arkasına geçtim. Bu da benim görüş açımı ne yazık ki kapamış oldu. Sadece üç kocaman atı görebiliyordum; ikisi beyaz ve biri siyahtı. Daha büyük olan beyaz atın burnundan aşağı doğru uzanan açık kahverengi bir akıtması vardı.

"Rahat." Bu kesinlikle Yedinci Prens Liu'nun sesiydi.

Sparrow yana kaydı ve rahat bir şekilde üçüne de göz attım. Yedinci Prens Liu, süslü mücevherlerini çıkarmıştı, rahat binicilik kıyafetleri giyiyordu. Yanında duran kılıcının üstüne uçan bir ejderha oyulmuştu: Anlai savaş kumandanının işareti.

Arkasında bir prens daha vardı. Buna hiç şüphe yoktu. Adamın ince ama uzun boyu bana söğüt ağacını hatırlattı, ağırbaşlı ve zarifti. O, mücevherlerini çıkarmamıştı ve saçlarını toplamamıştı, yani kamp alanında olmaktansa daha çok bir çay saatine uygun gözüküyordu.

"Güzel gözüken kim?" Yanımızdaki çocuk onu susturdu ama bir başkası cevap verdi: "Altıncı prens. Ancak farklı bir ekibi yönetmesi gerekiyor. Savaşmadığını duydum."

"Savaşmadığına eminim..." diyerek yüzünü astı Sparrow.

"Cılızlar..." dedi siyah bir atın dizginlerini tutan üçüncü ve en yaşlı adam. "Bunu değiştirmemiz gerekecek."

"O Teğmen Fang..." diye fısıldadı Sparrow. "O bir savaş kahramanı. Büyük Çöküş zamanında savaştı." Sparrow'u tekrar uyardılar.

Teğmen Fang saçları çoktan dağılmış, yüzü savaştan kalma yaralarla dolu, otuzlarının sonunda bir adam gibi görünüyordu. Teğmenin bakışlarından, kendini bu takımın gerçek komutanı ve Prens Liu'yu da sadece fahri bir figür olarak gördüğünü sezdim. *Demek ki güç dinamikleri oyunun içinde olacaktı.*

"Bölüğümüz, Ximing'de görevlendirilene kadar burada kalacak..." dedi Yedinci Prens Liu. "O zamana kadar Teğmen Fang eğitim idarenizi denetleyecek."

Teğmen Fang'ı sağ eliyle sol kolundaki kolçağına dokunurken gizlice izledim. Kolçak, fildişi işlemeliydi ama aynı zamanda kötü ruhları savuşturduğuna inanılan demirden yapılmıştı. *Yani batıl inançlı biriymiş*, diye düşündüm. Güneyliler tarafından tanrı olarak nitelendirilen fiziksel ruhların Ximing'de özgürce dolaştığına muhtemelen inanıyordu.

"Ximing mi?" Fısıldaşmalar kalabalığın arasında hışırdadı. Sparrow halinden memnun gözüküyordu, güneydeki krallığa varabilmek için, onun ilinden geçmemiz gerekecekti. Diğer askerler pek memnun görünmüyorlardı. Yanımdaki yüzü çilli çocuk, onları başkentten bu kadar uzağa göndermesinin, üstelik gönderdiği yerin de onca yer arasından Ximing olmasının nedeninin, imparator kumandanının altıncı ve yedinci oğullarını sevmemesinden kaynaklandığını fısıldadı.

"Güneyde duydum ki..." diye devam etti çilli çocuk. "Karılarını çocuk doğurduktan sonra yiyorlarmış. Hatta özel bir adı bile var: Fahişe güveci."

"Bütün Anlai askerlerinin gözlerini oyduklarını duydum..." diye bir başkası ekledi. "Asker çoktan ölmüş olsa bile yapıyorlarmış, öbür dünyada göremeyeceklerini garantilemek için."

Büyük Prens Liu kardeşinin kulağına bir şey fısıldadı. Artık bana tanıdık gelen bir yüz ifadesiyle yedinci prens gözlerini kıstı. Kumar salonunun dışındaki askerlere baktığı gibi bakıyordu. Bakışının kalabalığın üstünde olduğunu sezdim ve Sparrow'un arkasına sindim.

"Sizden sınırlarınızı bilmenizi ve disiplin bekliyorum. Eğer itaat etmezseniz, bunun sonuçları olacak. Burası savaş yeri..." dedi yedinci prens, sesi alçak ve heybetliydi. "Hayattan vazgeçilebilir. Onurdan vazgeçilemez."

YEDİ

Erkekler kurt gibilerdir: Korkuya çekilirler.
– ZHU YUAN, SEÇME ESERLER, 889

TEĞMEN FANG, BİZİ KAMP ÇEVRESİNDE KOŞMAMIZ İÇİN gönderdi.

"Bugün ilk günümüz olduğu için eğitim yapmayacağınızı mı düşündünüz?" diye alay etti Fang. "Ximing'in bize hoş geldin demek için geçit töreni yapacağını da düşündünüz mü?" Sparrow, altı kilometrelik koşuya çıkmadan önce, su içmek için yoldan saptı. Bana onu beklememi söyleyince emin olamasam da bekledim, Prens Liu'nun gözden uzak olduğundan emin olduktan sonra. Fakat Teğmen Fang bizi gördü. Sparrow'a doğru koştu ve onu ensesinden yakaladı, Sparrow'un yarım metre daha uzun olduğu düşünülürse, hiç de küçük bir başarı değildi. "Sen ne yaptığını zannediyorsun?"

"Koşmadan önce su alıyorum efendim."

"Su alabileceğini söyledim mi?" Sparrow'u öyle bir güçle itti ki, çocuk kendini yerde buldu. Korkuyla sıçradım.

Sparrow ürkek bir şekilde ayağa kalktı. "Ruhlar adına, sizce de bu biraz fazla..."

"Kötülüğün adını anarak onu uyandırma!" diye hırladı Fang. Sparrow bu öfkeli tepki karşısında kaşlarını kaldırdı. Teğmen Fang, savaş kumandanının emrine uyma konusunda inatçı mıydı, yoksa gerçekten de kötü ruhların varlığına inanıyor muydu?

Sparrow genzini temizledi. "Özür dilerim efendim. Ben sadece..."

"Ve bana cevap verme."

Sparrow başını eğdi. Aceleyle ben de başımı eğdim.

Fang başını salladı. "Güneyli pislik..." diye mırıldandı, demir kolçağını bir kez daha ovalayarak. "Sizi hayvan gibi yetiştiriyorlar, sonra da adam gibi davranmanızı bekliyorlar..."

Sparrow'un kulaklarının kırmızıya döndüğünü görebiliyordum. Teğmen Fang'ın omzunun üstünden, bağlı olmayan atlardan birinin ona doğru koştuğunu görmeden önce çizmesini dürttüm.

"Efendim!" diye ciyakladım.

"Ve sen..." dedi bana doğru, altdudağı küçümsemeyle kıvrıldı. "Ne düşünüyordun?"

"Efendim!" At sadece birkaç metre ötedeydi; eğer hareket etmezse onu devirebilirdi. Uygunsuz olsa da umurumda değildi. Ona uzandım ve onu yoldan itmeye çalıştım. Yeterince güçlü değildim ve bana sanki deniz salyangozuna dönüşmüşüm gibi baktı. Sparrow yaklaşan tehdidi fark etti ve ikimize doğru atıldı, bu yüzden hepimiz yere düştük. At birkaç saniye sonra yanımızdan hızla geçip en yakın çadıra doğru koşup, birçok kumaş parçasının arasında takılı kaldı. Neyse ki içeride hiç asker yoktu.

Teğmen Fang, küfretti ve kendini bizim oluşturduğumuz uzuv karmaşası içinden ayırıp ayağa kalktı. Kısa sakalını düzeltti ve onurunun kalıntılarını korumaya çalışarak olay yerini inceledi. Ben de az sonra ayağa kalktım, dudaklarında haince bir sırıtışla cebine bir şey atarak Sparrow da beni takip ederek ayağa kalktı. Neden gülümsediğini anlamıyordum ama yine de o sırıtışı yüzünden silmek için onu uyarmak istedim. Fang öfkesi için bir kum torbasına ihtiyaç duyuyor gibi gözüküyor-

du ve en yakınındaki hedefi bu amaç için kullanabilirdi. Yüzündeki ifadeyi tanıdım çünkü aynısını babamda görmüştüm.

Tam da o anda, ikinci takımdan bir grup utangaç asker koşarak kaçak atlarını almaya geldi.

"Ne cüretle atınızın kontrolünü kaybedersiniz?" diye bağırdı Fang, ikinci takım askerlerine saldırarak. Ben ve Sparrow birbirimize baktık, bu fırsatı kaçmak için kullanarak fırladık ve koşuya gittik.

"Onun gibi kuzeylilere dayanamıyorum..." dedi Sparrow, beni hayal kırıklığına uğratarak, sinirlendikçe hızını da artırdı. "Bütün hayatları boyunca gölgelerin altında yaşadıkları için çok daha iyi olduklarını zannediyorlar." Boğazından kısık bir ses çıkardı. "Neyse, nasılsa ona gününü göstereceğim."

Alarma geçerek, koşmayı kestim. "Dikkati kendine çekecek hiçbir şey yapma!"

Sparrow gözlerinde vahşi bir bakışla bana göz kırptı. "Ben sadece iyiliğinin karşılığını veriyorum..." dedi sinsice. Sözleri beni tam olarak ikna etmedi.

KOŞMAK TAHAMMÜL EDİLEBİLECEK GİBİYDİ AMA içi ağzına kadar dolu kovaları dağdan aşağı indirip yukarı çıkarmak değildi. Ayrıca daha bir bıçağa dokunmamıştık bile. Kungfu eğitimime rağmen ne yazık ki fiziksel güç anlamında herkesten gerideydim. Diğer çocuklarda olan saf kastan yoksun olduğum, acımasız şekilde ortadaydı. Ayrıca Fang beni hatırlıyordu. Beni her gördüğünde öfkeli ifade yüzünde beliyordu ki bu pek sık görülmezdi. Onun görüş alanından kaçmak için çok çaba harcıyordum.

Akşam vakti geldiğinde hepimiz tükenmiştik. Yabancı erkeklerle uyuma fikri beni korkutmuştu ama şimdi bu düşünce

beni neredeyse hiç panikletmiyordu. Sadece dinlenmeyi dört gözle bekliyordum.

Karabuğday şehriyesi ve tuzlu domuz etli bir akşam yemeğinden sonra, Fang bizi Chuang Yung'u terk ettiğimizde erzakın daha da kötüleşeceğine dair uyardı. Yatakhanemize doğru yola çıktık. Sparrow ikimiz için yatak örtülerini kaptı ve bana çadırın köşesinde bir yer tuttu. Ne kadar yardımsever bir müttefik olduğunu görmeye başlamıştım. Sakar olup çok konuşsa da uzun boyu ona eğitimlerde doğal bir avantaj sağlıyordu ve neşeli tavrı kolay arkadaş edinmesini sağlıyordu. Gevezeliği kalan bütün alanı kapladığı için onun yanındayken suskunluğumu kimse fark etmiyordu.

"Bütün takım liderlerine şahsi at vereceklerini duydun mu?" diyordu birisi. "O askerleri ilkbaharın sonuna doğru seçecekler, en iyisinin en iyisini."

Sparrow bana takım liderlerinin, kendi takımlarının en üst düzeyde, statü ve onurla donatılmış üstün becerileriyle tanınan askerler olduğunu söylemişti. Her bölüğün yirmi tane, her biri on kişilik takımlara liderlik eden takım liderleri vardı. "Her bölük için yirmi tane at mı verecekler?" Sparrow, sanki su yokuş aşağı akıyormuş gibi bir kolaylıkla, diğerlerinin konuşmalarına katıldı. "Acaba ne kadara mal oluyor merak ediyorum."

"Bu savaş!" diyerek bir çocuk güldü. Gülümseyebildiğine göre, kasları benimkiler kadar ağrımıyordu. "Bilirim ki savaşta işler harika gider."

Çadırın ağzı açıldığında Sparrow ona, ailesinin ticaret işleriyle ilgili soru soruyordu. İki uzun siluet girişi doldururken lambanın ışığı içeri süzülüyordu. Solda duran adamın endamı geri çekilmeme neden oldu, bu Prens Liu'ydu.

"Dışarı çıkın." Emri, çelişkiye yer bırakmıyordu. "Şimdi."

Sparrow emre itaat etmeden önce bana şaşkın bir bakış fırlattı. Hepimiz tek bir kelime söylemeden birbirimizin ardından çadırdan çıktık.

"Sıraya girin..." Dışarıdaki açık alanda, sert ve inatçı, haşin bakışlarını görebiliyordum. Onun aksine Teğmen Fang, öfkeli bir tavırla onun yanında duruyordu. Ne olduğuyla alakalı hiçbir fikrim yoktu ama biliyordum ki, öfke çapından olabildiğince uzak durmalıydım. Sıranın en sonlarına geçtim.

"Bu konuda kendimi tekrarlamama gerek yok diye düşündüm: Bu orduda hırsızlığa tahammül etmeyiz. Hiçbir tarzda sahtekârlığa tahammül etmeyiz."

Askerler yanımda birbirlerine şaşkın bakışlarla baktılar.

"Bu bölük olduğuna eminim ekselansları..." dedi Fang bize bakarak.

Prens Liu başını salladı. "Çadırlarını arayın."

İşte o zaman, prensin arkasında sırayla duran askerleri fark ettim. Başlarını salladılar ve çadırımıza doluştular. Saniyeler sonra, çarşafların ters çevrildiğini, çantaların açıldığını, sandıkların ters döndürüldüklerini duydum. Fazladan göğüs bağlarımı ve Xiuying'in aylık kanamalarımı engellemek için bana verdiği çay yapraklarını düşününce ürktüm. *Eğer sorulursa fazladan bağların, aşınmalara karşı iç çamaşırı olduğunu ve çayın da ilaç olduğunu söyleyebilirim*, diye düşündüm.

"Anlamıyorum..." dedi çocuk, atların ses çıkarmasından dolayı heyecanlanmıştı. "Ne çalındı?"

"Benim kolçağım..." diye hırladı Fang. "Wu Hanedanı'ndan kalan bir aile yadigârıydı!"

"Asil bir aileden bile gelmiyor..." diye mırıldandı birisi. "Muhtemelen Anka kuşu ruhu onu uykusunda ateşe verince kolçağa ihtiyacı olacağını düşünüyor."

Bir diğeri fısıldamadan önce, bir çocuk kıkırdadı. "Kapa çeneni! Savaş kumandanının emrini unutma."

Sparrow öksürdü ama araya girmedi, konuşmaya dahil olmaması onun için epey garipti.

Bu sabahki olayları hatırladım; ben ve Sparrow'un, üzerine doğru attan kurtarmak için Fang'ı ileriye ittirmemizi. Uzuvlarımızın birbirinin üstüne gelmesini... O sırada mı bir şey kayboldu? Sparrow'un olduğu tarafa bakmaya cesaret edemedim. Sparrow bir güneyli olarak zorbalığa uğramaktan nefret ettiğini söylemişti. Aynı Xiuying'in sırtındaki gibi, Sparrow'un da sırtında taşıdığı bir izdi bu.

Dakikalar geçti. Istırap verici bir bekleyişin ardından, Prens Liu'nun özel korumaları dışarı çıktılar. "Kolçak bulunamadı efendim." Ayrıca eksantrik bir eşya bulunduğundan da bahsedilmedi. Rahatlayarak nefesimi verdim.

Teğmen Fang öfkeyle bizi işaret etti. "Üstlerini arayın! Muhtemelen biz konuşurken biri onu takıyor!"

Alçak bir panik sesi kulaklarımı doldurdu.

Prens Liu, benden en uzaktaki uçtan başlayarak muhafızlara ilerlemelerini işaret etti. Bu, yükselen histerimi bastırmak için hiçbir işe yaramadı. Feng'ın bir sonraki sözleri de işe yaramadı. "Soyunun! Şimdi!"

Homurdanan askerler itaat ettiler. Sparrow endişesiz gözükerek esnedi. Önce pantolonunu çıkardı, ben de yüzüm beyazlayarak ileri doğru baktım. Fakat sonra sıradaki elli askerin de kıyafetini çıkarmaya başladığını gördüm. Bir de yolunmak üzere duran bir tavuk gibi aval aval bekleyen ben vardım.

Annemin kolyesinin sıcak bir şekilde nabız gibi atarak tıngırdamasını hissettim. Ya da belki de bu sadece benim kalp atışımdı.

"*Ne kadar küçük düşürücü.*" Bir ses kulağımda mırıldandı. "*Adamların dünyasında bir gün bile kalamamak.*"

Etrafı süzdüm. Arkamda kimse yoktu.

O garip, uğursuz sesi hayal mi etmiştim? Onu ilk defa duymamıştım. Veda etmeye çalışırken annemin kilitli kapısının önünde girdiğim ürkütücü trans halini hatırladım. "*Beni sen çağırdın...*" demişti ses. "*Senin çağırışını duydum.*"

Bu hayatım boyunca beklediğim deliliğin göstergesi miydi? Kaçınılmaz ölümümden önce, annemden bana geçerek gelen bu delilik? Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım, kendimi odaklanmaya zorlayarak. Neredeyse herkes şu anda soyunmuştu. Ben sıranın en sonundaydım ama yakında fark edilecektim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, göğsümden çıkacağını düşündüm. Eğer yakalanırsam, beni öldüreceklerdi.

Sonra ne yapmam gerektiğini anladım. Hırsızlık bir suç olarak sayılıyordu ama ölüm cezası gerektirmiyordu. Cezası ağır olacaktı ama idam edilmeyecektim. Eğer yakalanırsam idam edilmek gibi olmayacaktı.

Fang beni fark etti. "Sen! Neyi bekliyorsun?"

Dünyanın geri kalanı yok olup gitti. Kulaklarımın çınlaması dışında hiçbir şey duyamıyordum. Yeni doğanlar gibi bacaklarımın titremesine rağmen, düşmeden ileri doğru bir adım atabilmem bir mucizeydi.

"Ben..." Sesim bir gıcırdama gibi çıktı. Kargaşa nedeniyle kimse beni duymadı. Daha yüksek bir sesle, "Sizin kolçağınızı *ben* çaldım..." dedim.

Bu sefer sesim tarla boyunca çınladı. Bütün hareketlenmeler durdu. Prens Liu bana buraya geldiğinden beri ilk defa bakarak tek kaşını kaldırdı.

"Biliyordum!" Fang aceleyle bana doğru gelip beni omuzlarımdan yakaladı, sanki bunun üstüne ondan kaçacakmışım gibi. Sparrow bana ağzı açık şekilde bakakaldı. "Nerede o?" diye sordu Fang, sesindeki rahatlama belirgindi. O zaman gördüm ki gerçekten de batıl inanç yadigârını özlemişti. Ona o anda kendime acıdığımdan daha çok acıdım. "Bana ver."

"Be... ben onu kaybettim."

"Ne?" diye ciyakladı. "Nerede?"

"Bilmiyorum. Eğitim sırasında sanırım."

"Sen neden..." Beni boğazımdan yakaladı ve yerden kaldırdı. Ellerini tuttum, boğuluyordum.

"Dur..." diye emretti Prens Liu. "Asker suçunu itiraf ettiğine göre, cezası protokole göre takip edilecek."

Fang beni bıraktı ve tükürük püskürterek yere düştüm.

"Adın ne asker?" dedi Prens Liu üzerime eğilerek, silueti lamba ışığında keskin gözüküyordu.

"Ren..." dedim kulak tırmalayan bir sesle. "Hai Ren."

"Hai?" diyerek tekrarladı, yüzünde şaşkınlık ifadesi belirerek.

Fang, o devam edemeden aramıza girdi. Bir kez daha onun araya girmesine sevinmiştim. "Kuralları biliyorsun..." dedi Fang bana. "Umarım iyi bir kırbaçlanmanın tadını çıkarırsın."

Bu durumdan zevk alacak gibi bir hali vardı. Sparrow da bunu fark etti.

"Efendim!" dedi Sparrow. "Bu cezayı uygulamak için komutanın da burada olması gerekmiyor mu?"

Fang başını olumlu şekilde sallayan Prens Liu'ya baktı. "Onu hücre hapsine götürün..." dedi Prens Liu. "Hükmünü orada bekleyebilir."

SEKİZ

Hain bir adam, işlediği suçun amacına göre yargılanmalıdır çünkü siyahla beyazın arasında grinin sayısız tonu vardır. Fakat iki-yüzlü bir kadın asla kurtarılamaz. Onun tek cezası ölüm olmak zorundadır.

– *ZHU YUAN*, SEÇME ESERLER, 889

İKİ YANIMDA MUHAFIZLARLA UZAKLAŞTIRILIRKEN bütün gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Yanaklarım dehşet ve utançla yandı. Adrenalin vücudumu terk etmişti ve şimdi kalan tek şey, cezamı endişeli bir şekilde beklemekti.

Beni kampın köşesindeki ahıra götürdüler, sonra da ellerimi bağlayıp ikisini de başımın üstüne kaldırdılar ve kirişlere bağladılar. Nasıl olduysa, rahatsızlık ve korku içinde uykuya daldım; bir yanıp bir sönen zayıf parlayan ışıklarla boş manzaralar ve çorak tepelerin tanıdık rüyalarını gördüm. Çocukken anneme sürekli gördüğüm birbirinin aynısı rüyaları itiraf ettiğimde bana onların, ruhlar diyarına seyahatlerim olduğunu söylemişti. Neden hiç ruh görmediğimi sorduğumda ise bende bir anahtarın olmadığını söylemişti.

Gözlerim kocaman açılırdı, nasıl bir anahtar bulabilirdim? Ama sonrasında annem kahkaha atmaya başlardı ve annemin beni yine kandırdığını anlardım. Annem verdiği sözler konusunda yalan söylemeyi severdi: "*Her zaman yanında olacağım Meilin.*"

Annem insanları şoka uğratıp hayrete düşürmeyi severdi: "*Hiçbir zaman erkeklerden hoşlanmadım.*" Zhou Amca ne kadar rahatsız olsa da ona böyle söylemişti. "*O anlamda hoşlanmıyorum.*"

Annemle beraberken bir kedinin pençesindeki kurcalanacak bir iplik yumağı gibi hissetmemek zordu. Beni tamamen çözebilecek ve beni bir araya getirecek gücü vardı. Diğer insanların söylediği gibi yalan söylemezdi veya gerçeği karartmazdı ama onun kendi gerçeklik biçimleri o kadar çarpıktı ki şekilsiz yalanlara dönüşmüşlerdi.

Dışarıdan ayak sesleri gelmeye başladı, sesler beni sersemliğimden kurtarıyordu. Ahırın kapısı açıldı; Teğmen Fang'ı göreceğimi düşünmüştüm ama içeri sadece Prens Liu girdi.

Dünkü Wenxi karşılaşmasından beri ilk defa yalnız kalmıştık ama o bunu bilmiyordu.

Soğuk bakışlı gözleri üzerime düştü; bakışları, tavandaki kirişlere bağlı kollarımdan morarmış ve kirli yüzüme doğru kaydı. Beni bir parça tanımışsa bile, bunu göstermedi.

Ellerinde çatlamış deri bir kırbaç vardı.

Yüzümden kan çekildi.

Hiç konuşmadı. Ahırın içi o kadar sessizdi ki, dışarıdaki atların anırmalarını ve kişnemelerini duyabiliyordum. Ağzı büzülmüş bir şekilde bana doğru bir adım attı. Dudakları loş lamba ışığında mor, saçları da yeni bir mürekkep kadar koyu gözüküyordu. Yakışıklılığı değişmemişti ama yorgunluk şu anda yüzüne gri bir renk vermişti.

O beni izlerken ben de onu izledim. "Kolçak nerede?" Sesi hareket ettirilemez bir demir gibiydi.

"E... efendim?"

"Teğmen Fang'ın kolçağını nereye sakladın?"

"Size söyledim efendim. Onu kaybettim." Fakat gözlerine bakamıyordum.

Çenesi kasıldı. Arkama doğru bir adım attı, böylelikle şu an yüzü sırtıma doğru bakıyordu. Onu göremiyordum fakat varlığını hareket eden bir alev gibi hissedebiliyordum.

İlk kamçı darbesi uyarı olmadan indi. Çıkardığı sesi havada duymuştum, sonra nefesimi zorlukla aldım, acıdan çok şoktan dolayıydı. İkinci kamçı darbesi dakikalar sonra ötekini takip etti, sonra üçüncü. Nasıl nefes alacağımı unuttum.

Daha önce acıyı tecrübe etmiştim, hem de birçok kez. Babam bana vurduğunda ya da gevşek kiremitleri olan bir çatıdan düşüp bileğimi kırdığımda. O acılar buna benzemiyordu: önceden tasarlanmış, sistemli, insanlık dışı. Kendimi bir hayvan gibi hissettim; bağlanmış ve hapsedilmiş. Hayatımın hikâyesi bu mu olacaktı?

Ancak gerçeği bilmiyorlar, diye kendime hatırlattım, dişlerimi gıcırdatarak. Onlar sırrımı bilmiyorlardı ve bu bilgi benim gücümdü. Hâlâ özgürdüm.

Bu farkındalık bana dayanıklılık verdi. İlk kamçı darbesinden sonra ağzımı kapamaya zorladım ve neredeyse darbe üstüne darbe sırtıma inerken hiç nefes almadım. Bunun kişisel bir şey olmadığını anlamıştım; kural böyleydi. Prens Liu'nun gücü özellikle daha ağır veya hafif değildi, standarttı. Yine de zalimce olarak algıladığım şeyi yaptığı için ondan nefret ettim.

Bu suçtan sorumlu değildim. Benim suçlarım bundan daha da kötüydü.

Ne kadar zaman geçtiğini anlamadım. Darbelerin bitmesini fark etmem için biraz zaman geçmesi gerekmişti. Prens Liu kırbacı temizliyordu, ağzı tiksintiyle buruştu. Dün ne kadar özgür ruhlu, çocuksu, neşeliyse de bugün, aslında olduğu prens gibi gözüküyordu; ulaşılmaz, erişilemez ve tehlikeli.

"Umarım dersini almışsındır..." dedi bana. "Burası senin alıştığın gibi bir yer olmayacak. Bunu görebiliyorum..." Duraksadı. Sertliğinin altında, sesinde gergin bir duygu sezdim.

Her ne ise, bilmiyordum. "Cezan daha bitmedi, önümüzdeki yirmi dört saati hücre hapsinde geçireceksin. Bir gün içinde geri döneceğim."

Sonra kapıyı arkasından kapattı ve fark ettim ki ellerimi çözmeyecekti. Gerçek acı o zaman başladı.

SAATLER SONRA, KAPI GÜMBÜRTÜYLE AÇILDI VE beni sersemliğimden uyandırdı. Sabah güneşi ahırı doldurmuştu. Hâlâ gündüz ise henüz serbest bırakılmamam gerekiyordu. Kafam karışık bir şekilde, gözlerimi ışığa karşı kıstım ve içeri birinin girdiğini gördüm.

"Arkadaşın kayıp kolçağı buldu..." dedi Prens Liu. Tek bir hızlı hamleyle iplerimi kesti. Öne doğru düştüm, uzuvlarım aşırı derecede zayıftı. Her yerim ağrıyordu.

Beni şaşırtarak yanıma çömeldi. "Revire gitmen gerekecek..." dedi. "Bir bakayım..."

Sırtımı ve omuzlarımı kontrol etmek için bana doğru hareket ettiğini fark ettim. Panikleyerek ondan uzaklaştım.

O da durdu. Yüzümdeki ifade onu korkuttu; korkumu anlamıştı.

Benden uzaklaştı ve ayağa kalktı. "Arkadaşın, onu yemekhanenin dışında, yerde bulduğunu söyledi. Düşürmüş olabileceğini söyledi. Tabii baştan beri sendeyse."

Benden şüpheleniyor.

"Efendim?"

Bana ters ters baktı. "Sırtına bir hedef koymak istiyorsan önce hedefi taşıyacak kadar güçlü olduğundan emin ol."

Bunu söyledikten sonra dışarı çıktı. İç çektim. Bir gün içinde, sadece teğmenimin değil aynı zamanda bölük komutanının da öfkesini üzerime çekmeyi başarmıştım.

Dakikalar sonra Sparrow hızlıca yanıma geldi. Büyük ihtimalle dışarıdan kapıyı dinleyip içeri girmek için en uygun zamanı kollamıştı.

"Ren!" Üzücü halim karşısında şok olmak yerine, bana sırıttı. "Komutanımızın yumuşak kalpli bir prens olduğunu düşünmüştüm. Seni çıplak bir halde kırbaçlamamış."

Ona ağzım açık baktım. "Yani normalde..."

Sparrow başını salladı. "Yaraların benimkilerin yarısı kadar bile kötü olmayacak. Tabii eğer yaran olursa."

Kapıya doğru topalladığımda Sparrow beni uyardı. "Sevgili teğmenimizin seni eğitimlerimizden muaf tutacağından şüpheliyim."

"Biliyorum..." dedim. "İzin günü istemiyorum."

Soğuk ve karanlık izolasyonumdan sonra karar vermiştim ki, sadece hayatta kalmak istemiyordum. Kendimi burada ispat etmek istiyordum. Bunu yapmaya ihtiyacım vardı.

Takım liderleri, en iyilerinin en iyisi miydi? O zaman ben de bir takım lideri olacaktım. İlkbaharın sonuna kadar vaktim vardı. Onlara sadece buraya ait olduğumu değil, *mükemmel* olduğumu gösterecektim.

Sparrow etkilenmiş gibi gözüktü. "O zaman pek de bir şey kaçırmadın. Okçuluğa geçtik."

Sahada adımlarımı hızlandırdım. Daha önce hiç yay tutmamıştım.

"Ah Ren..." dedi Sparrow ensesini kaşıyarak. "Teşekkür ederim. Şey için... biliyorsun..."

Zihnimin arkasından, doğal olmayan, pürüzsüz ipeksi sesin hırıltısını duydum. "*Aferin sana...*" diye tısladı ve geri teptim, iliklerime kadar dondum. Fark ettim ki kolyem sese yanıt olarak uğuldadı. "*Seni yakında göreceğim.*"

DOKUZ

Gördükleri delilik, bulaşıcıydı. Aynı bir ağacın köklerinden zehirlenmesi gibi, bozulmuş olanlar kurtarılamazdı.

– DAĞLARIN EFSANELERİ, 754

CESARETİM BENİ EĞİTİM ALANINDA TERK ETMİŞTİ. Okçuluk bir felaketti; yayı zar zor gerebiliyordum, hedefi ise nadiren tutturabiliyordum. Fang'ın dikkati okçuluk eğitiminde dağınıktı ama kuvvet eğitimine geçince bana bir avcının odağıyla odaklandı.

"Acemi Hai!" diye bağırdı, sadece birkaç adım ötede, arkamda olmasını saymıyorum bile. "Sakın hile yapmayı düşünme. Kovalarını ağzına kadar doldur."

Fakat diğer askerler kovalarını sadece yarısına kadar su ile doldurmuşlardı. Yere baktım ve iki kovamı da ağzına kadar suyla doldurdum. Şimdi daha ağırlardı. Nefes nefese kalarak, hem taşıma sopamın üstünde dengede tutmaya çalıştım hem de ağırlıkları altında sendeledim.

"Yere su döküyorsun, tekrar başla..." dedi Fang. "Bu seni diskalifiye ediyor. Baştan başla."

Kuyuya geri döndüm. Kovaları tekrar doldurdum ve onları taşıma sopamın üzerinde dengeledim. İleriye doğru bir adım attım. Su damlacığı çamurun üstüne döküldü.

"Tekrar başla..." dedi Fang. Kovaları çarparak yere koydum. "Bu imkânsız."

"Üstüne karşı saygısızlık ettiğin için iki kere dağa tırmanacaksın."

"Ama..."

"Üç defa."

"Efendim!"

Beni itti, dengemi kaybettim ve düştüm. "Bana tekrar cevap vermeye kalkarsan ikinci defa kırbaçlanırsın. İstediğin bu mu?"

Başını salladı. "Şımartılmaya alışkın olduğunu görebiliyorum güzel çocuk ama bunu burada bulamayacaksın. Sözüm senin için emirdir. Anlaşıldı mı?"

Yanaklarım kızardı. "Evet, efendim."

"Şimdi, baştan başla. Senden üç tur bekliyorum. Bitirdiğinde bize katılabilirsin."

Başka talihsiz bir askeri azarlamak için uzaklaştı. Dizlerimin üstüne çöktüm ama ayağa kalkabilecek gücü neredeyse buldum. Önümde, Niang Pu Dağı sonsuz bir yükseklikle duruyordu. Görev akıl almaz gözüküyordu. Üç defa tırmanmak bir yana, sadece bir defa zar zor tırmanabildim. Nasıl burada hayatta kalabileceğime inanmıştım?

"*Düşündüğümden de zayıfmışsın.*" O ses geri dönmüştü. "*Ayağa kalk.*"

Şaşkınlıkla boğularak bana söyleneni yaptım. Ayağa kalktım. *Sesler duymuyorsun*, dedim kendi kendime. *Sadece yorgunsun.*

"*Ama delilik bulaşıcıdır.*" Ses kıkırdadı. "*Şüphe duyanlar bunları söylemezler mi?*"

Duyduğum ses gerçek değil, diye ısrar ettim tekrardan ama bu sefer qi gong alıştırmamı geri çağırdım, yaşamsal enerjime odaklanıp zihnimi boşaltmak için içime odaklandım. *Ağaç, ateş, dünya, metal, su.* Her bir elementi tekrarladım, her bir nefesin ağırlığını dengeleyerek.

"*Sana bu akıl oyunlarını kim öğretti?*" Ses şimdi şaşkın ve sinirliydi. "*Kesinlikle annen değildir, öyle değil mi?*"

Zihnim yavaşlayıp, hiçbir müdahaleci düşünceye izin vermeyen bir dinginliğe bürünürken sesi görmezden geldim. Şimdi ayaktaydım ve kendi kendime sadece kovaları kaldırmam gerektiğini söyledim. Sonra da kendime, *bir adım öne at*, dedim. Sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Ne kadar acı çektiğimi ya da daha ne kadar ilerlemem gerektiğini düşünmeden uyuşuk bir trans haline girmiştim. Zihnim şimdiki zamana odaklanmıştı; ayağımın altındaki yerde, ileriye doğru attığım adımdaydı.

Sonra da bitirmiştim. Vücudumdaki bütün kaslar sanki yanıyordu. Neredeyse kuyunun yanına devriliyordum ve oturduğum anda biliyordum ki, yeniden ayağa kalkamayacaktım. Bu sebeple zar zor eğitim alanına yürüdüm.

Bu sırada bölük, kılıç talimlerine geçmişti. Çadıra girdim ve arka tarafa geçtim. Sparrow beni buldu ve bana suyla ıslatılmış soğuk bir bezi gizlice verdi. Yüzümü sildim ve omuzlarımı dikleştirdim, kılıç talimi için içimde biraz heyecan bulmaya çalışarak... Bir kılıç kullanmayı öğrenmek bir yana, asil kadınların kılıcı ellerinde tutmaları bile yasaktı. Sık sık kılıçla savaşmanın nasıl olduğunu merak ederdim, özellikle de Zhou Amca asayla ne kadar yetenekli olduğumu söylediğinden beri. İkisi arasında eminim ki benzerlikler vardı.

Uzun bir eğitim kılıcı seçtim, Fang'ın yeni başlayanların, daha kısa bıçaklarla daha iyi olacağını söylediği uyarısını dinlemeyerek. Uzun bir kılıcın, asaya daha çok benzeyeceğini düşündüğümden. İkisi de kenarları küt ve kalındı ve ahşaptan yapılmaydı. Ağırlığına şaşırarak benimkini havaya kaldırdım. Gerçek bir bıçakla, bir gün öldürebilirdim ve öldürülebilirdim.

Eğitim bıçağımı indirdim. Bir kadının böyle düşüncelere sahip olması bir lanetti. Beni hâlâ hiçbir ruh çarpmamıştı. Gökten ateş düşmemişti. Her yerim morarmıştı, kanlanmıştı ve neredeyse yarı ölü gibiydim ama sırrım güvendeydi.

Kabzanın etrafındaki tutuşum sıkılaştı. "*Sen annen değilsin Meilin.*" Xiuying'in sesi kafamda çınladı. "*Biliyorum...*" demiştim ona. Annem, bu dünyadan vazgeçmişti. Zihnindeki deliliğe yenik düşerek, savaşmayı bırakmayı seçmişti. Duymaya başladığım sesi düşündüm ve kalbimin çarpmasını görmezden geldim. Bunun yerine nefesimi eşitledim ve qi enerjimi biledim. Ben de delilikle lanetlendiysem bile, ona teslim olmayacaktım. Aklı başında, kendi kendine yeten biri olmaya devam edecektim ve aksini düşünen herkese değerimi kanıtlayacaktım. Önümdeki erkek dolu kalabalığa baktım: Bazısı istekli, bazı yorgundu. Bazısı güçlü, bazısı zayıftı. *Her birinizin en iyisi olacağım*, diye kendime söz verdim. Kimse bana *hor görerek* bakmayana *kadar*.

"Kaçınız daha önce bir kılıç kullandı?" diye sordu Teğmen Fang. Bölüğün yaklaşık üçte biri elini kaldırdı. Fang'ın şahin gibi bakışları, bana ve uzun kılıcıma yönelince yüzü küçümsemeyle kasıldı.

"Gurur düşüşten önce gelir..." diye ezberden devam etti Teğmen Fang, benimle alay ederek. "Acemi Zhao." Elini kaldıran Zhao Zilong'a doğru hareket etti. "Ve acemi Hai. Eğitim alanına girin."

Bütün gözler benim üzerimdeyken itaat etmekten başka çarem yoktu. İçten içe, Teğmen Fang'ın ona hücum eden at tarafından ezilmesine izin vermiş olmayı diledim.

"Bir pratik düellosu..." diye açıkladı Fang. "Bize gerçek kılıç ustalığının nasıl olduğunu göstermek için. İki... *emektar* askerin pratik düellosunda olmasıyla."

Yanaklarım yandı. Beni küçük düşürmek istemişti. Demir kolçağını çalmak itaatsizliğin de ötesindeydi. Ona karşı kişisel bir hakaret olmuştu.

Zhao Zilong etrafımda dönmeye başladı; ben de onun adımlarını kopyaladım, kendi kendime ne yapmam gerektiğini bilemeyerek.

Zilong, Sparrow kadar uzun değildi ama yine de benden uzundu. Herkes benden uzundu. Ayrıca tıknaz yapılıydı, duruşu geniş ve dikti; onu devirmek zor olacaktı. Sağ elindeki kılıcını sol eline geçirdi, sonra tekrardan sağ eline geçirdi, gözlerimi kısmama neden oldu. İki elini de kullanabiliyor muydu yoksa sadece yanıltmaca mıydı?

Sonra saldırdı. Bana doğru kılıcını salladı ve bu düellonun amacının, kılıcımı kaldırıp onunkine karşılık vermem olduğunu anladım. Onun yerine, panikledim ve eğildim, eğitim alanının en sonuna doğru koştum. İzleyenler güldü. "Ximing'den de kaçacak mısın?" diye bağırdı Fang, beni kızdırarak.

Topuzum gevşemişti. Rakibime dik dik bakarak, yüzüme düşen bir saç telini savurdum. Benim ne kadar deneyimsiz olduğumu görünce, rahatlamış gözüküyordu. İki elimle kılıcımı kavradım ve ileriye doğru koşmaya başladım.

Saldırım özensizdi; beni savuşturdu, sonra geri çekilmek zorunda kalana kadar kılıcını benimkinin üstüne doğru itti ama ondan önce göğüs kemiğime sert bir darbe indirdi. Sıcak ve ıslak bir şey hissettim ama oraya bakmadım. Kendime acının geçici olduğunu söyledim.

Fakat yine de günün stresi üzerime çöküyordu ve atak yapma konusunda fena halde gecikiyordum. Zilong bir başka saldırı için hızlıca geldi. Onu atlatmaya ve kılıcımı denge için kullanmaya çalıştım ama kılıcın ağırlığıyla bir asanın ağırlığı farklıydı. Takıldım ve kontrolümü birkaç önemli saniye boyunca kaybettim. Zilong açığımı gördü ve kılıcımı elimden düşürdü, darbesinin gücü beni yere fırlattı. Ahşap bıçağını boynuma bastırdı. "Sayı."

Diğer askerler bağırıp tezahürat yaptılar.

"İşte bu..." dedi Fang. "Tecrübeli bir kılıç ustası ve bir acemi arasındaki fark." Zilong kılıcını indirdi ve bana elini

uzattı. "Ximing'e ulaştığımız zaman hiçbirinizden, acemi Hai'nin bugün yaptığı gibi felaket bir performans beklemiyorum."

"Kanaman var..." dedi Zilong bana. Göğsüme baktım. Yara derin değildi ama kan, bağlarımdan ve tuniğimden sızmıştı.

"Efendim..." dedi Zilong, Teğmen Fang'a. "Acemi Hai revire gitmeli mi ya da?..."

Teğmen Fang'ın hemen reddedeceğini düşündüm ama o sadece kaşını kaldırdı. "Kendi beceri seviyene göre, eğitimi atlamak istiyorsan, lütfen yap."

Yani git ve rezil ol veya kal ve acı çek demekti. Ben de kaldım.

Kılıç talimi boyunca dizlerim pes edecek gibi olmasına ve başımın çok ağrımasına ve gözlerimi zar zor açık tutabilmeme rağmen, aynı manevraları tekrarlayıp prova ederek hareketleri yapmaya devam ettim. Vücudum bana ihanet etti; beni diğerlerinden farklı kıldı. Bu yüzden telafi edebilmek için iki kat daha fazla çalışıyordum. Kafamda sadece tek bir düşünce için yer vardı: *Kendini kanıtlamalısın. Zorundasın.*

Teğmen Fang buraya ait olduğumu düşünmüyordu. Onun ve benim aramdaki fark neydi? Ben de buraya ait olmadığımı *biliyordum*. Yani hem ona hem de kendime bunun doğru olmadığını kanıtlamalıydım.

O akşam yemekten sonra, Zilong evinden getirdiği bir kavanoz sorgum şarabı çıkardı ve tüm bölüğün iyi dileklerini kazandı. Eğitim kılıcımı almak için yemekhaneden gizlice çıkmadan önce, göze çarpmayacak kadar uzun bir süre orada durdum. Sonra eğitim alanına geri döndüm. Gecenin bu saatinde çimlerin sessiz hışırtısı dışında çadır sessizdi. Uzaktan, yemekhaneden dışarı taşan kahkaha seslerini duyabiliyordum.

Diğer acemiler benim gibi değillerdi ve bu gerçeği, bu kampta geçirdiğim her saniye boyunca hatırlıyordum. Sorgulanmayan dostluğun lüksüne sahiplerdi. Bölük aynı bir aile

gibiydi, herkesin birbirinin arkasını kolladığına dair üstü kapalı bir beklenti vardı.

Ancak ben uyum sağlayabildiğim yere kadar ait olabildim. Sırrım güvende olduğu sürece. Sparrow, Zilong ve hatta Prens Liu tarafından gösterilen kibarlığa rağmen bu gerçeği unutmama izin vermemeliyim. Nasırlı ve güneşten yanmış elimdeki bıçağa baktım ve yutkundum.

Sadece yalnızken cırcırböceklerinden başka hiçbir şey beni duyamayacakken, o gün itiraf etmeye cesaret edemediğim şeyleri yüksek sesle dile getirmeme izin verdim. "Anne..." dedim göklere. "Sadece hayatta kalmak istemiyorum. En iyileri olmak istiyorum."

Bana diğerlerinin saygı duymasını istiyordum; benden *korkmalarını*. Adımı bilmelerini ve huşu ile bilmelerini istiyordum.

Uzun süredir uykuda, içimin derinliklerinde olan bir şey, kış uykusundan uyanan bir yaratık gibi hareketleniyordu. İçten gelen onaylayan bir uğultu ve kemiklerimde kendinden emin bir doğruluk hissettim. Benim hayal gücüm müydü, yoksa annemin kolyesi tenimin üstünde yanarak ve yanıt olarak titreşerek bana cevap mı veriyordu?

Uyanmak için kendimi silktim. Yorgunluk beni ele geçiriyordu. İç geçirerek ayaklarımı başlangıç pozisyonuna getirdim. Ağrıyan omuzlarıma ve çınlayan kulaklarıma rağmen qi'mi kontrol altına aldım ve kılıcı ellerime aldım. Onu aşağı indirdim. Tekrar ve tekrar. Bütün gece boyunca.

Beni birinin izlediğini fark etmedim.

ON

Eski tanrılar kendi kemiklerini kırıp göklere fırlattılar. Aşağıdaki insanlar, tanrıların kemiklerini buldular ve onlara imparatorluk yeşimi adını verdiler, çünkü yeryüzünde onun kadar güzel ya da ilahi bir taş yoktu.

– KIŞ VE BAHAR YILLIKLARI, 417

KAMPIN SIKICI RUTİNLERİNE ALIŞTIĞIMIZDA günler haftalara dönüşmüştü. Monotonluğun dışında, can sıkıntısından çok yorulmuştuk. Her sabah, şafak sökmeden kalktık ve her akşam alacakaranlıktan sonra uzun süre uyuduk. Bireysellik kınandı, farklılıklar temizlendi. Başta, Zilong çok içiyordu, Sparrow çok uyuyordu, Red çok şikâyet ediyordu. Benim gibi olan diğerleri, yetersizlikten ziyade fazlalıkla daha az sorun yaşıyordu. Yeterince konuşmadım. Yeterince kilolu değildim. Her eleştiri benim eksikliğimi vurguladı. Fakat yavaş yavaş, sonraki ay boyunca, aramızdaki farklılıklar küçüldü, sonunda hepimiz bir olana kadar. Bir bölük, bir takım. Her biri diğerleriyle aynıydı. Bu Anlai ordusunun stratejisiydi.

Ancak diğerleri kandiller söndükten sonra o akşam olanları görmediler. İşte o zaman diğerlerinden ayrı olduğumu anladım. Her akşam, istisnasız, yıldızların ışığı altında pratik yaptım.

Şamatayla içkilerle geçen bir gecenin ardından tek başıma pratik seansıma başlamak için sürünerek dışarı çıktığımda antrenmana başladığım ayın, yeniay gecesiydi. Okçuluğun sorunlu

olduğu ortaya çıkmıştı. Geçen hafta Teğmen Fang'ın kafamda bir elmayı dengede tutması ve kötü okçuluğun ne kadar önemli olduğunu anlamak için beni hedef antrenmanı yapmaya zorladığı kâbusların aynılarını tekrar tekrar görüyordum. Şansıma, bölüğümüzün en başarılısı, Zilong'u seçmişti. Zilong elmayı ikiye ayırdı, beni nefessiz ama zarar görmemiş bir halde bırakarak. Yine de o okun yüzüme doğru uçuşunu ve uzuvlarımın korkuyla kilitlenmesini rüyamda görüyorum. Zilong'un sanki bir pipa'nın* ipini koparmak kadar kolay bir şekilde oku gevşetip fırlatması gibi bir yeteneğe sahip olmak için neler yapardım.

Ok atma yerlerinde, korkulukların arasından atılan okları topladım, hedefimden on metre uzakta pozisyon aldım. Yayımı kaldırdım, nefes aldım, sonra hedef aldım.

"Yanlış tutuyorsun."

Elimdeki yayı düşürdüm ve zıpladım. Etrafımda dönerek takım komutanım Prens Liu ile yüz yüze geldim. Onu, beni hırsızlık nedeniyle cezalandırdığı o ilk geceden beri görmemiştim.

Yanaklarım yanarak eğildim. "Efendim."

Topuzu darmadağınıktı, elmacıkkemikleri güneşten yanmıştı. Hanfu** kaftanı şu an sade ve süssüzdü, Teğmen Fang'ın giydiklerinden farklı değildi. Yine de bir prens gibi duruyordu, duruşu bir asadan daha dikti.

Yayıma doğru geldi. Aceleyle onu aldım ve okumu yeniden yerleştirdim. Sonra Prens Liu aramızdaki mesafeyi kapadı ve elini elimin üstüne yerleştirdi. Elleri sıcak ve nasırlıydı, ellerinin genişliği neredeyse benimkilerin iki katı kadardı. Yakınlığımız nedeniyle yutkundum ve gerginliğimi göstermemeye çalıştım.

"Duruşunu genişlet..." dedi. "Ayakların omuz genişliğinde açık olmalı ve hedefe dik olmalı. Şu anda ona doğrudan

* Pipa Çin'de geleneksel bir müzik enstrümanıdır. (ç.n.)

** Çin'in geleneksel ve tarihi kıyafeti. (ç.n.)

saldıracakmışsın gibi gözüküyorsun." Elleri, ellerimin üstünde, yayımı yönlendirdi. "Bu parmakları gevşet..." dedi. "Burayı çok sert kavrama. Şimdi oku hedefine hizala. Kirişi serbest bırakırken nefesini ver, böylelikle okun ve qi enerjin uyum içinde olur." Kirişi gevşetti ve darbesinin içimde ilerlediğini hissettim. Ok, korkuluğun kafasına kusursuz, kısık bir sesle indi. Ağzım açık kaldı. Bunu daha önce hiç başaramamıştım.

"Şimdi tekrar dene..." dedi beni bırakarak. Ona sadece baktığımda bana başını salladı. "Hadi." Hedefe dönerek elimdeki işe odaklanmaya çalıştım ama bana bakışlarını güneşin sıcaklığı gibi hissedebiliyordum. Neden buradaydı? Beni ne kadar zamandır izliyordu? Bu son ayda nereye gitmişti? Başka kaç takıma kumandanlık yapmıştı? Leyuan'daki savaş cephesi neye benziyordu? Ya da Ximing'deki? Talimatlarına odaklanarak, kendimi bu uğultulu düşünceleri bırakmaya zorladım.

Okumu fırlattım. Korkuluğun arkasındaki ağaca çarptı. Bütün varlığımla kızardım.

"Tekrar dene..." dedi Prens Liu, sakince. "Tekniğin gittikçe daha iyi oluyor."

Benim gibi acemi bir askere zamanını harcadığına inanamıyordum. Yine, denetlemesi beni sanki yasadışı bir şey yapıyormuşum gibi hissettirdi. Askerlerin tek başlarına pratik yapmalarına izin yok muydu? Bilmeden bir suç mu işlemiştim?

Tekrar atış yaptım ve tekrar... Beşinci okum en sonunda korkuluğun bacağını vurdu.

Prens Liu'nun ifadesini görmek için döndüm. Gülümsüyordu. Bu görüntü midemi bulandırdı.

"Aferin..." dedi ve kalbim hızlandı. Övgüsü, bir uyuşturucu gibi gelmişti. "Çabuk gelişiyorsun ve kayda değer şekilde qi enerjin üstünde kontrolün var." Sonra ürkmeme neden olacak kadar sertçe omzuma vurdu.

"Geç yaşta qi gong eğitimi almıştım efendim."

"Tahmin etmiştim..." dedi bana bakmadan önce. "Çoğu kişiden daha kısasın. Yukarıya doğru nişan alarak bunu telafi et. Bir askeri kalçasından vurarak yaralayacaksın ama öldürmek için hedef alıyorsun, yaralamak için değil."

"Evet efendim."

Tekrar başımı eğdim. Yürüyüp gitmesini beklerken, o sadece merak dolu bir havayla beni inceleyerek orada durdu. "Daha önce tanıştık mı?"

"Ha... hayır efendim." Beni anladığından emin değildim. "Burada dışarıda seni birkaç defa gördüm..." dedi etrafımızdaki boş alanlara doğru başını sallayarak. "Her akşam antrenman yapıyor musun?"

Dilimi ısırdım, *gerçeği söylemeli midim*, diye düşünerek. Ancak onun berrak, keskin bakışlarının altında yalanlarımı hemen anlayacakmış gibi hissettim. İsteksizce başımı salladım.

"Diğerleri bunu biliyor mu?" Diğerleri derken Teğmen Fang'ı kastettiğini varsaydım.

Daha da isteksizce başımı salladım.

Kaşlarının ortasında bir çizgi kırıştı. Beni azarlayacağını düşündüm ama sadece şunu söyledi: "Devam et o zaman."

~

O ANDAN İTİBAREN PRENS LİU akşam antrenman seanslarımı denetledi. Çoğu zaman izledi, sadece kötü formumu belirtmek için ara sıra müdahale etti. Kılıç pratiğiyle devam ettiğimde benimle düello yaptı ama Zilong'un yaptığı gibi değildi. Kazanmak için değil, öğretmek için savaştı. Bir gece, Sparrow'un benimle sohbet etmeye çalışmasının ardından geç saatte oraya vardım ve Prens Liu'yu kışlanın yanında elinde iki asayla beklerken buldum. Bu arada asayla savaşmayı bildiğimi belirtmiştim ve şakacı bir şekilde ona öğretmem gerektiğini

söylemişti. Ya da onun şaka yaptığını varsaymıştım. O gece antrenman yaptığımızda vakit gece yarısını çoktan geçmişti.

Bunu yapışımızın on ikinci gecesinde, sonunda sorma cesaretini toplamıştım. Onun favorisi gibi görünen asalarla pratik yapmayı daha yeni bitirmiştik. Henüz akşamın erken saatleriydi ve kışlasına erken dönmek için acelesi var gibi gözükmüyordu. Çimenlere oturdu ve matarasından su içti, sonra da matarayı bana uzattı. Tereddütle yanına oturdum.

"Zamanınızı değerlendirmek için yapmanız gereken daha önemli işleriniz yok mu?" diye sordum. Sırıttı ve arkasına yaslanarak yıldız saçılmış gökyüzüne doğru baktı. Alışılmadık bir şekilde bu akşam iyi bir havada gibi gözüküyordu. "Sana bir sır vereceğim..." dedi kaygısızca. "Sen de bana kendi sırrını söylediğine göre."

Birden sustum, sonra daha önce piç bir oğlan çocuğu olduğumu itiraf ettiğim konuşmamız aklıma geldi. Bildiği sırrın bu olduğunu düşünüyordu.

Dizlerimi göğsüme çektim ve onunla yüz yüze geldim. Yanağına bir ay ışığı huzmesi düştü ve bana sanat eseri gibi hissettiren yüzünün keskin hatlarını vurguladı. Çok yakışıklıydı ve benim de sanki hiç aklıma gelmemiş gibi bunu görmezden gelmem gerekiyordu.

Genzini temizledi. "Benim uykusuzluk hastalığım var..." dedi basitçe. Gözleri tepkimi görmek için benimkilerle kesişti.

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Bu bir hastalık mı?"

Sakince güldü. "Bir nevi..." dedi. "Uyumakta zorlanıyorum."

Bu yeni bilgiye dikkatimi iyice verdim. "Çok yorgun olduğunuzda bile mi?" diye biraz hayretle sordum.

"*Özellikle* yorgun olduğumda." Sanki köylü bir çocukmuş gibi ağzına bir ot parçası soktu ve sonra da yere uzandı. Onu hiç bu kadar rahatlamış görmemiştim, tam itaat talep eden

sert komutandan eser yoktu. Şimdi gördüm ki Prens Liu'nun, aynı benim gibi bir sürü yüzü vardı.

"Neden?" diye sordum, merakım artmıştı. Uyku her zaman daha fazlasını istediğim ama hiçbir zaman yeterince zamanımın olmadığı bir şeydi. Denesem bile uyuyamamayı hiç sorgulamamıştım.

Omzunu silkti. "Aç hayaletler. Kötü ruhlar. O tarz şeyler."

Gözlerim genişledi, kendi babasının emrini hatırlayarak.

"Sadece şaka yapıyorum..." dedi dudaklarında bir sırıtma belirirken. "Aynı zamanda burada akşam dışarıda olmayı seviyorum. Sakin ve huzurlu. Gün boyu olduğu gibi değil."

"Bilemiyorum..." dedim ufak bir gülümsemeyle. "Bölüğüm akşamları bazen çok gürültücü olabiliyor."

"Ah evet..." dedi, hâlâ ağzındaki otu çiğniyordu. "Burada şimdiden epey ün kazandınız. Üçüncü bölük için sarhoş bölük diyorlar."

"Gerçekten mi?" dedim şaşırarak. Diğer bölüklerden çocuklar bazen akşamları bize katılıyorlardı ama neredeyse hiçbiriyle iletişim kurmuyordum. Sürekli bir sürü yeni yüz geliyordu ve hepsini hatırlamak zordu. Zaten bütün ekiple yakın arkadaş gibi görünen Sparrow'un aksine...

Prens Liu dirseğinden destek aldı. "Yoldaşlarından birinin ailesinin, bira fabrikası var değil mi?"

Zilong'u ve bitmeyen alkol tedariklerini hatırladım. Nasıl olmuştu da Prens Liu böyle önemsiz bir detayı öğrenebilmişti? "Bunu biliyor muydunuz?"

"Askerler..." Bana çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Dedikoducuların en iflah olmaz olanlarıdır."

İkimiz de gecenin kapladığı karanlık alanlara doğru baktık. Ilık bir bahar esintisi, çiçek açan yasemin kokusunu da beraberinde taşıyarak kamp alanına doğru esiyordu. Evi terk ettiğimden beri neredeyse kırk beş gün geçmişti. Xiuying,

Qingming Festivali için yakında hazırlıklar yapmaya başlayacaktı. Rouha da pirinç köftesi istemeye başlardı. Bu düşünce garip bir şekilde evimi özlememe neden oldu.

Fakat geri dönmek istediğimden değildi.

"Neredeyse savaşa gideceğimizi unutacak gibiyiz..." dedim sessizce. "Herkesin ne kadar neşeli olduğuna bakılırsa."

Prens Liu tembelce elini çimde dolaştırdı. "Kimse gerçeği hatırlamak istemiyorken unutmak kolay."

Sonra ona baktım. Onun keskin bakışları olmadan, ona bakmak için daha özgür hissettim. Topuzu gevşemişti, bu nedenle siyah bukleleri yüzünü çerçevelemişti. Uzun kıvrık kirpikleri vardı; gözlerine genç ve çocuksu bir görüntü veriyordu.

"Korkuyor musunuz?" diye sordum.

"Bu benim görevim..." dedi. "Bu orduya liderlik yapmak."

Bakışları çok uzaklardaydı. "Soruma cevap vermediniz..." dedim sakince.

Bakışı benimkine kilitlendi. "Bu önemli değil." Sesinin tınısı değişti. "Önemli olan görev."

Yani demek ki onun için durum böyleydi, diye düşündüm. Görev her zaman önce gelirdi. Savaş kumandanının oğluna uygundu.

"Peki ya sen?" diye sordu.

Sorusunu düşündüm. Birçok şeyden korkuyordum. Bir kadın olarak yakalanmaktan korkuyordum. Elimden gelenin en iyisini yapıp yine de başarısız olmaktan ve diğerlerinden ayrı tutulmaktan korkuyordum. Geri kalan günlerimde kadınlar salonuna zincirlenip Efendi Zhu'nun getir götür işlerine hizmet etmekten korkuyordum. Fakat yabancı topraklarda bir savaş alanından ölmekten korkuyor muydum? Gerçek şu ki, bu gerçekliği tamamen hayal edemiyordum ve bu sebepten dolayı bu fikir beni korkutmuyordu.

"Hayır..." dedim biraz durduktan sonra. "Belki de benim savaş konusundaki bilgisizliğimdendir ama hayır, korkmuyorum."

Buna karşı şaşırmış gözükmüyordu. "Cesur olduğunu biliyordum..." dedi. "Hiç ses çıkarmadığında anlamıştım."

Şaşkınlıkla kafamı ona doğru eğdim. "Ne demek istiyorsunuz?"

Ağzı kederle büküldü. "Seni o ilk gece kırbaçladığımda ses çıkarmadın." O korkunç hatıra karşısında sustum. "O zaman biliyordum ki, hayatta kalacaktın." Bana alaycı bir gülümseme attı. "Küçük birisin Ren ama şaşırtıcı derecede güçlüsün."

"Şaşırtıcı derecede mi?" Ben de ona güldüm. "Teşekkürler... efendim."

"Bana Sky de."

SAATLER SONRA YATAK ÖRTÜSÜNÜN ÜSTÜNDE YATARKEN, Prens Liu ile konuşmamızı hatırlayınca göğsüme yavaşça bir sıcaklık yayıldı. *Liu Sky.* Karanlıkta görünmeden gülümsedim.

Fakat yalnız olmadığımı unutmuştum. Bir ses uyarıda bulunmak için bana tısladı ve kanımın donduğunu hissettim. "*Ona güvenme...*" dedi şimdi bana tanıdık gelen bedensiz ses. "*Sana ihanet edecek.*"

Uğursuz sesin sanki duyulması güçleşti ve sinsice uzaklaştı. "*Yapamazsın.*"

Yanımda Sparrow diğer tarafına döndü. Ben de sakinleştim ve kimsenin uyanmaması için dua ettim. Eğer kafamda sesler duyduğumu bilirlerse, edindiğim birkaç arkadaşım bile beni savunmazdı. Acaba sesi hayal mi etmiştim, anneme de acı çektiren aynı hastalık bu muydu? Ya da daha kötüsü müydü? Ses gerçekti de annem onca zaman doğruyu mu söylemişti?

Annem bir seferinde güçlü bir ruhun kulağında yaşadığını söylemişti.

Bütün bunların bir lanet olma düşüncesiyle ürperdim. Yakalanırsam, eminim ki bu benim sonum olurdu. Mahkûm

edilmiş bir delinin, Anlai'de çok az opsiyonu vardı. En iyi ihtimalle bir akıl hastanesine kapatılırlardı. En kötüsü ise kara büyü yapanlar olarak etiketlenirlerdi ve cesetlerini köpeklere yem ederlerdi.

Benim için çoktan yazılmış olan kaderimden vazgeçtiğim için, bu göklerden gelen bir ceza mıydı acaba? Ya da her zaman kartlarımda bu mu vardı? Annemin adımlarını takip etmek mi?

Huzursuzca, kolyeyi göğüs bağlarımdan çözmek için tuniğimin altına uzandım. Kaygılarımdan kurtulmak için Xiuying bana verdiğinden beri ilk defa onu avucumun içinde tuttum. O zaman aklıma geldi: Ses benimle konuşmaya annemin kolyesini aldıktan sonra başladı. Onun yeşim kolyesini takmaya başladıktan sonra.

Karanlıkta dikkatlice yeşime baktım. Harflerin ne olduğunu göremiyordum ama onları hissedebiliyordum. 青龍. *Qinglong*. Mavi Ejderha.

Acaba, diye düşündüm. *Acaba gerçekten de bir ruh mührü olabilir miydi? Geçmiş efsanelerdeki ruh çağıranlar tarafından takılan, fiziksel âlemin ötesindeki efsanevi yaratıklarla iletişim kurmanın bir yolu muydu?* Fakat eski mühürler, Wu Hanedanı'nın yükselişiyle neredeyse bir asırdan fazla zaman önce kilitlenip kaldırılmıştı. Anlai'de bilinen tek yeşim mührü de tahtta olan Liu ailesine aitti ve imparatorluk hazinesinde duruyordu...

"*Babam tehdidi görmezden geldi elbette...*" demişti Sky, ben askere yazılmadan bir gün önce. "*Fakat sonra imparatorluk hazinesindeki bir odayı onlarca yıl sonra ilk kez kontrol ettirmişti ve işte o zaman bir tane yeşim mührünün çalındığını anlamıştı.*"

Bu, o çalınan mühür olabilir miydi?

Kendi annem bir hırsız olabilir miydi?

Fakat eğer gerçekten bir ruh mührü çaldıysa, gerçekten bir ejderhanın gücüne sahipse ve yüzmeyi her zaman çok sevdiği

halde Wen Nehri'nde nasıl boğulabilmişti? Babamın giderek artan tacizine itiraz etmeden katlanması, sanki kilitlenmesi *gerekiyormuş* gibi kendini odalara hapsetmesi...

Bir ejderha ruhu çağırmak bir yana, onu bir kere bile kara büyüyle alakalı bir şey yaparken yakalamamıştım bile. Onunla ilgili anılarım çoğunlukla son günlerinden; kendi kendine ya da bana mırıldanır, başlangıcı ve sonu olmayan hikâyeler anlatırdı, daireler çizerek yürürdü, hatta bazen kendini odasına kilitleyip çıkmayı reddetmeden önce saatlerce yok olurdu.

Benim annem bir ruh çağırıcı mıydı? Bu nasıl doğru olabilirdi? Annemin imparatorluk hazinesine gizlice girmeye cesaret ederek, bir deniz ejderhasının gücünü ele geçirmek istemesi. Hayır bu çok absürddü. Tek başımaydım ve doğru düzgün düşünemiyordum. Sadece kendimi yalnız olmadığıma, annemin de benim gibi hırslı, açgözlülükle dolu ve hayatta kaderinden daha fazlasını arzulayan biri olduğuna inandırmaya çalışıyordum.

Hayal kırıklığıyla gözlerimi kapadım. Gözkapaklarımın karanlığında bir anı ya da bir görüntüyle karşılaştım. Bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı koşan bir kız gördüm. "*Anne?*" diye düşündüm. Fakat sonra keskin, boğucu bir şiddetle aniden durdu. O annem değildi. O kız... bendim.

Bir zamanlar tanıdık olan yüzü, öfkeyle değişmişti. Saldırganı kılıcını kararlı ve öfkeli bir şekilde ona doğru döndürürken o da kılıcını çekti. Nefretleri, saldırılarında ve savuşturmalarında açıkça görünüyordu. Öldürmek için savaşıyorlardı.

Kız kılıcını kaybederken, oğlan da kılıcını kızın boğazına indirirken, sonunda oğlanın yüzünü gördüm. *Liu Sky.*

ON BİR

Ruhların sayısı insanlar kadardır ama hiçbiri dört yönü şekillendiren ve dünyanın unsurlarını dengeleyen kardinaller kadar büyük değildir. Gök gürültüsünden sonra gelen şimşek gibi, kardinal bir ruh ortaya çıktığında bunu savaş ve yıkım takip eder.

– 8. YÜZYILDAN KALMA BİR LİXİA AKADEMİSYENİNİN KAYIP GÜNLÜKLERİ, TARİHİ BİLİNMİYOR

GÖZLERİM BİRDEN AÇILDI. BU GELECEKTEN GELEN bir görüntü değildi. Sadece bir kâbustu. Yine de Prens Liu'nun yüzündeki nefret dolu görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum.

Rahatsızlıkla, yara kabuklarımı yoldum, kan akmaya başlayınca sıkıntıyla tısladım. Birdenbire annemin kolyesi ışık saçmaya başladı, diğerlerini uyandıracak kadar parlaktı. Elimle kanlı avucumu yeşim taşına bastırarak ışıltısını gizledim. Işığı bir anda beni kör edecek şekilde parladı ve sanki havada yuvarlanıyormuşum gibi hissettim. Sonra her şey karardı.

GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA UYUYAN ACEMİLER YOK OLMUŞTU. Vücudumdaki bütün acılar da yok olmuştu. Sanki bedenim artık bana ait değilmiş gibi soğuk bir uyuşukluk uzuvlarıma yerleşmişti. Sersemlemiş bir şekilde yeşim taşımın hâlâ parladığını

gördüm. Fakat şu an daha az fark ediliyor gibiydi, çünkü bu tuhaf yerdeki her şey... *parlıyordu*. Neredeydim ben?

İkna edici, fısıldayan bir esinti vücudumda uçuştu ve bir şekilde aynı zamanda duyarlı bir şekilde mırıldandı. Buradaki ağaçlar altındandı ve tüylüydü, yaprakları sanki uçmak üzere olan kanatlar gibiydi. Toprak her adımımda hareket etti, bu yüzden hareket eden ben miydim yoksa toprak mıydı emin değildim.

Bu yer bana yabancıydı ama yine de vücudumda bir enstrümanın akordu gibi titrek bir tanıdıklık hissettim, aradığım perde burasıydı.

Bütün hayatın boyunca bu yeri arıyordun.

"Seni bekliyordum."

Etrafımda döndüm ve sonra nefesim kesildi.

Deniz ejderhası ruhu bana doğru baktı. Yanardöner mavi yeşil pulları ve parıldayan altın benekli gözleriyle, yüz tane adamın boyu kadar bir yılan formundaydı. Benim anlamamı beklerken, kuyruğu havada sabırsızca uçuştu. Bakışlarım, jilet gibi keskin pençelerinden sivri uçlu inci gibi dişlerine kaydı. En sonunda gözlerimiz birbirine kilitlendi. "Qinglong."

Sesi buz gibi soğuktu. "Birçok ismimden biri."

"Benimle konuşuyordun..." dedim, hâlâ şok içindeyken.

"Ve en sonunda cevap vermeye tenezzül ettin."

"Se... seni nasıl görebiliyorum?" dedim aptalca bir şekilde. "Neredeyiz?"

"Nerede olduğumuzu zannediyorsun?" diye sordu, belli belirsiz eğlenerek. Vızıldayan bir ateşböceği yüzüme çok yaklaştı ve ben de ona vurdum. Hava aniden sisle buğulanırken damarlarımda qi enerjimin dolaştığını hissettim. Şaşkınlıkla tökezledim. Onu *ben* mi yaptım?

"İnsan damarlarının, ruhlar âleminde lixia'larını kullanması çok daha kolaydır. Senin dünyanda bunu bu kadar doğal bir şekilde bulamazsın."

Ruhlar âlemi.

Elbette, diye düşündüm, etrafımdakileri sis yok olduktan sonra dikkatle incelemeye başladım. Bu, sabahları eğitim yaptığımız alandı ama artık donuk kahverengi yerine ruhani bir zümrüt rengindeydi. Chuang Ning'in sınırındaki ormanlar şimdi altın ve kehribarın harikulade tonlarına bürünmüş, canlılıkla parıldayan, ateşböcekleri ya da başka bir şey olabilecek ışıklarla titreşiyordu. Çoktan bildiğim dünyanın ürkütücü bir yansımasıydı, hem tanıdıktı hem de yabancı.

Fark ettim ki birden fazla yönden tanıdık şeyler vardı. Çünkü daha önce burada bulunmuştum. Bu yerin şekli küçükken gördüğüm rüyalarda görünürdü ama asla bu kadar canlı bir şekilde değil. Bu yerin gölgesini ve yankısını bir anlığına görmüştüm ama daha önceden hiç bu kadar doğrudan içeriye girmeme izin verilmemişti.

Onca zaman, sadece bir anahtara ihtiyacım varmış.

Yeşim taşımı üstündeki minyatür yazıları okuyarak çevirdim. 青龍.

Xuanwu, Zhuque, Qinglong, Baihu... Bunların hepsi masallardı, çocuklara dört yönü öğretmek için kullanılırlardı: kuzey, güney, doğu, batı. Kaplumbağa, Anka kuşu, ejderha, kaplan. Her Kardinal Ruh bir rüzgârı, bir günün bir saatini, bir mevsimi ve bir elementi temsil ediyordu. Ancak sadece kurmacalardı, hepsi buydu.

Annem bir seferinde güçlü bir ruhun kulağında yaşadığını söylemişti.

"Bu... gerçek mi? Bütün hayatım..." Sözlerimi yarıda kestim. Bütün hayatım boyunca, annemin deliliğe yakalanmış olduğuna inanıyordum ve belki de bu aynı bilinmeyen belayla ben de lanetlenmiştim diye düşündüm. Fakat ya hiç deli olmamışsa? Ya baştan beri açıkça ona hiç inanılmadıysa?

"Fazla vaktimiz yok..." diye hırladı ejderha. "Zhuque'nin mührü yakında bulunacak. Gücünü kontrol etmeyi öğrenmek zorundasın. Yapabileceklerinin sınırlarını test etmek zorundasın."

Ağzını açtı ve öyle güçlü bir nehir aktı ki akıntıları ayaklarımı yerden kesti. Sular beni sağa sola savurdu, kovalar dolusu su yutarken batmamak için çabaladım, boğuluyordum.

"Yardım edin!" diye çığlık attım ama ejderha sadece güldü.

Dalgalar beni yuttu ve beni daha da aşağı sürükledi. Su bütün varlığımı ele geçirdi, beni boğdu, kör etti. Panikle ağzımı çığlık atmak için açtım; su akciğerlerime doldu ve bununla birlikte korkumu tüketti. Buydu. Böyle ölecektim. Aynı annem gibi.

"Denizin kudreti senin."

Su yok oldu. Bir hıçkırıkla yere çöktüm. Sonra soğuktan ve acıdan titreyerek kendi üzerime kıvrıldım. "Bu bir hata olmalı..." dedim boğuk bir şekilde. "Denizin gücünü kontrol edemem. Mührü hazine odasına geri götürmeliyim veya..."

"Beni sen arzuladın açgözlü kız..." diye hırladı ejderha, devasa bedenini etrafımda sıkı bir sarmal gibi sararak. "Sadece senin çağrına cevap verdim."

"Be... benim çağrım mı?" diye kekeledim.

"Açgözlülüğünün sonu yok..." diye tısladı. "Bir okyanusun açlığı."

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı doğru kaydı. Gözlerinin altın derinliklerinde acımasızlığı, zalimliği ve gizli hırsı tanıdım. Çünkü bende olanları yansıttı.

Derinliklerime gömülmüş, kimse tarafından bilinmeyen, benim tarafımdan bile bilinmeyen şeylerdi. Çünkü bir kadının hayatta payına düşenden daha fazlasını arzulaması ahlaksızlıktı. Güvenlikten ve korunmadan daha fazlasını hedeflemek. *Gücü* hedeflemek.

"Hayır..." dedim, kalp atışım hızlanarak. "Hayır!"

Ait olacaktım, diye söyledim kendime. Dışlanmayacaktım. Kendi doğal halimin çirkinliği ortaya çıkmıştı. Ejderhanın bedeni benimkini daha da sıkı kavrarken, kendimi nefeslerimi eşitlemeye, bedenimdeki elementleri tekrarlamaya ve dengeyi, kontrolü bulmaya adadım. Bu sefer kendimi farklı bir dünyada hayal ettim, ejderhaların veya efsanevi canavarların olmadığı, benim minderimin üstünde diğer uyuyan askerlerle dolu çadırda kimseden farklı olmadığım başka bir dünya. Ait olacaktım. Ait olacaktım. Ait olacaktım.

MİNDERİMİN ÜSTÜNDE BİR YANIMA DÖNMÜŞ VE terden sırılsıklam olmuş bir şekilde uyandım. Şafağın ışığı çadırın brandasına nüfuz etmişti. Avucumu açtım ve sabahın erken saatlerinde zararsız gibi gözüken yeşim taşının üstünde kurumuş kan buldum. Yeşimi atmayı düşündüm hatta eğitim alanında bir yere saklamayı da ama başkasının onu bulabilme olasılığı omurgamdan aşağı tiksinti dalgaları indirdi. En derinlerimde, ne kadar aptalca olursa olsun, biliyordum ki yeşimden ve onun annemle olan kaçınılmaz bağlantısından vazgeçemezdim. Hiç tanıyamadığım annemden...

Sabah çan sesleri duyuldu. Yeşim taşını tuniğimin altına sıkıştırdım ve yataktan fırladım. Dedikodu yapan askerlerin sıkıcı gevezelikleri karşısında dün geceki olaylar tuhaf bir rüyadan başka bir şey değildi.

Fakat ya rüyadan daha fazlasıysa?

Hayır. Kendimi silkerek uyandırdım. *Anneni düşün. Annene nasıl kimsenin inanmadığını düşün; sonunda delirmişti.*

Dişlerimi gıcırdattım ve kışlaya doğru yürüdüm. Zaten yeterince farklıydım. Eğer ruhlarla ilgili çılgına dönmeye

başlasaydım, kurtarılma noktasını geçmiş olurdum. Şu anda bile güçlükle doğru düzgün görünüyordum. Sadece uygun gibi görünmenin eşiğine tutunuyordum. Farklılıklarımdan o kadar kurtulmak zorunda kalmıştım ki, farklılık olasılığını düşünmeye bile gücüm yetmiyordu.

Yani altın gözlü deniz ejderhasını unuttum. Ürkütücü bir güzellikte olan ruhlar âlemini ve o rüya dünyasının içindeki tuhaf işleyişleri de unuttum. Annemin nabız gibi atan sıcak kolyesini de unuttum, daha sonraki gecelerde beni çağırdığında, kendime sadece onun, aldatıcı kalbimin atışı olduğunu söyledim.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

ON İKİ

Bir ordunun bir tane zihni olmalıdır. Asker arkadaşına haksız yere şiddet uygulamak, orduya ve devlete ihanettir.

– İMPARATORLUK KOMUTANININ FERMANLARI, 923

KİRAZ ÇİÇEĞİ MEVSİMİ GELMİŞTİ, genellikle yüce göklere bırakılan adakların yerine, Wen Nehri'nin üzerine soluk pembe yapraklar saçılıyor gibiydi. Askere yazıldığım günün üzerinden neredeyse üç aydan fazla zaman geçmişti ama hâlâ Ximing'e gidişimizle ilgili bir konuşma olmamıştı. Askerler dedikodu yapmaya başlamıştı, görünüşe göre Leyuan'a gidecek olan taburlar haftalar önce ayrılmıştı.

Şahsen yaklaşan ayrılışımızı nadiren düşünüyordum, bunun yerine her günü atlatmaya odaklanıyordum. Prens Liu gibi uykusuzluk hastası olmuştum, uyuyakalamadığım için değildi, sadece uyursam bunun sonuçlarından korkuyordum; o uğursuz hayal dünyasına dönüp beni bekleyen ejderhayı bulmaktan. Ne kadar yorgun olursam olayım, ruhun cazibesine cevap vermek için annemin kolyesini tutma dürtüsüne asla boyun eğmedim, tabii içinde bir ruh varsa... Onun yerine, qi gong'u elimdeki göreve odaklanmak ve tartışmasız bir şekilde daha güçlü olmak için zihnimi disipline etmek adına kullandım. Yalan söylemeyi öğrendim; yalanın kendisi oldum.

Sky bana birliklerin güney cephesine gitmek için toplanmaya hazırlandıklarını bildirdiğinde baharın sonlarıydı.

Yedinci ekip kısa süre sonra onları takip edecekti. Gerginlikle oturduğumda güldü ve rahatlamamı söyledi. Benim savaş için fazlasıyla hazır olduğumu iddia edip toplanma emirleri gelmeden önce dinlenmemi önerdi.

"Bir gün için izin alabilirsin..." dedi, alnını silerek. İkimiz de gece antrenmanımız nedeniyle çok terliydik. "Eğer ziyaret etmek istediğin bir ailen varsa, Ximing'e gitmeden önce. Winter bile bir haftalık izin istedi."

"Winter mı?"

"Kardeşim..." diye açıkladı. "Altıncı prens. Sanırım sarayda bazı işleri varmış. Ya öyle ya da sadece yatağını özledi."

Meşgul bir şekilde, teker teker parmak eklemlerimi çıtlattım. "Ekip liderlerini şimdi seçecekler mi?"

"Biz yola koyulmadan kısa bir süre önce seçecekler..." diye cevapladı.

Üçüncü bölüğün içinde, beş tane açık pozisyon vardı ve onlardan birini istiyordum.

Dikkatim dağılmış gibi görünmüş olmalıyım çünkü Sky kulağıma yumruk attı.

"Bu kadar çabalamayı bırakabilirsin Ren." Sky benim yanımda gitgide artan bir rahatlıktaydı, bazen üstüne bir gömlek bile giymeyecek kadar. Bundan keyif almadığımdan değildi. Sadece bazı şeyleri... benim için zorlaştırmıştı. "Seni görüyorum..." diye devam etti, tuniğinin eteğiyle terini silerek. "Şu anda ayak uyduruyorsun."

"Sadece ayak uydurmak istemiyorum..." dedim düşünmeden. "En iyisi olmak istiyorum."

Sky bir kaşını kaldırdı. "Neden?" diye sordu düz bir şekilde. "Seni kibirli biri olarak görmemiştim."

"O sensin..." diye cevabı yapıştırdım ve güldü. Sky kolayca gülerdi. Her zaman hemen gülecek bir şey bulabilirdi. Bu, onunla zaman geçirmeyi sevmemin nedenlerinden bir

tanesiydi. Diğer soylular gibi havalara girmezdi. Hatta aslında onun benim antrenman partnerim değil de Prens Liu olduğunu hatırladığım tek an, bizim ekibimize komutan olarak konuşmalar yaptığı zamanlardı. Kürsüde mücevherlerle süslü figürü gün ışığında parlarken onu zar zor tanıyabiliyordum.

"O zaman neden?" diye ısrar etti, kolayca başka yöne çekilemezdi. Ne zaman bir şey saklasam, sakladığım şeyi anlayabilecek bir polis sezgisi vardı.

"Kendimi ispat etmeliyim..." dedim yere bakarak. "Bunu hak ettiğime dair kendimi ispat etmeliyim."

Bunu bir kadın olarak ispat etmeliydim, diğerlerinin hepsinden daha iyi olduğumu. Benim de buraya ait olduğumu. Benim de özgür olabileceğimi.

TEĞMEN FANG HABERLERİ KAHVALTIDA VERDİ. "Çantalarınızı toplayın çocuklar, güney cephesine gitmek için hazırlanıyoruz."

Haberler karışık bir tepki almıştı. Red, bölük kabadayısı, inledi ve somurtmak için yemekhaneyi terk etti. Zilong iç çekti ve kâsesindeki kemik suyu çorbasına döndü. Sparrow benimle göz göze geldi, ikinci kez aldığı bir porsiyon eriştey-le yanıma çöktü. "Gerçekten de oluyor..." dedi. "Savaş kahramanları olacağız!"

"Önce hayatta kalmalıyız..." dedim, gerçekçi bir şekilde. Ayrıca, bir sabah insanı değildim.

"Küçük ama ahlaksız bir krallık..." dedi Zilong acımasızca. "Ximing insanları barbarlar olarak bilinirler. Eğer yakalanırsan hiç boşuna kaçmak için dua etmeyi düşünme. Babam bana sadece şunu dedi." Kendi boğazını kesiyormuş gibi taklit yaptı. Hepimiz irkildik. "Yoksa bedeniniz üzerinde deneyler

yapıp, sizi paramparça ederler. Bazen ölmek günler alıyormuş. Bazense aylar."

Sparrow'un erişteleri çubuklarından kaydı.

Toplanmaya kahvaltıdan sonra başladık. Zilong bir kasa pirinç şarabının tamamını yanında götürmeye çalışınca, Teğmen Fang'ın yüzü mora döndü.

"Sadece gerekli şeyleri toparlayın lafının nesini anlamadın çocuk?" Teğmen Fang'ın saçları, değişik açılarla başının üstünde havaya kalkmıştı ve tedirgin görünüyordu. Açıkça belli oluyordu ki bu, bugün ilk el koyduğu şey değildi. "*Hafif* şeylerle yolculuk ediyoruz, beni duydunuz mu? Bu savaş, geçit töreni değil."

Bu onun en çok kullanmayı sevdiği sözüydü, bu zamana kadar birçok defa duymuştuk.

"Ama efendim..." diye itiraz etti Zilong. "Bu grubumuzun morali için gerekli..."

"Sessizlik!" diye bağırdı Teğmen Fang. "Arama için herkes çantalarını bıraksın."

Çadırımızdan tek sıra halinde çıktık, arama artık tam olarak uygulanacaktı. Elbette Fang, aramasına benim özel eşyalarımdan başladı. Çantamın içindekileri hiç umursamadan çamurun üzerine döktü. Bir su matarası, fazladan bir üniforma ve... meraklı elleri özenle katlanmış bir ipek parçasının üzerinde durdu. Xiuying'in cibinliği, eğer güneye gidersem diye bana ödünç vermişti. Teğmen Fang kumaşı alay edercesine sanki kokuşmuş bir leşi tutarmış gibi iki parmağıyla tuttu. "Bizim ordumuzun verdiği minderler için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "Kurtul şundan. Fazladan bir çarşafa ihtiyacın yok. Güney sıcakla lanetlidir."

"O sivrisinekler için..." diye itiraz ettim.

Fang'ın ağzı büzüldü. "Şimdi de böceklerden mi korkuyorsun güzel çocuk?"

"Güneyin aşağısındaki böcekler sıtma ve sarıhumma taşırlar. Eğer birliklerimiz hastalığa yakalanırsa..."

"Doğru söylüyor..." diye cıvıldadı Sparrow, bu da Fang'ı daha da kızdırdı.

"Sessizlik!" Gözleri öfkeliydi. "Sana ondan kurtulmanı emrettim. Ne yapacaksın?"

Güçlükle yutkundum. *Bir ordu, tek zihin.* "Ondan kurtulacağım efendim."

O AKŞAMÜSTÜ TAKIM LİDERLERİNİ SEÇME ZAMANIYDI. Üç aylık eğitim bu noktaya gelmişti; en iyi adamların belirlenmesi.

Seçim sürecinde aday olmak gönüllülük esasına dayanıyordu. Biliyordum ki Xiuying bunun dışında kalmamı tavsiye ederdi. Red gibi çok ses çıkaran gevezeler bile rekabeti gördükten sonra geri çekilmeyi seçmişti. Yani herkes, bir gün önce ben gönüllü olunca şoka girmişti.

Dedikodu alıp başını gitmişti. Sky bile söylentileri duymuştu, gece antrenmanlarımız sırasında bunu dile getirmiş, "Beni gururlandır..." demişti.

"Komutanların favorileri olduğunu bilmiyordum."

Sonra sırıttı. "Prens Liu'nun yok ama Sky'ın kesinlikle var."

Üçüncü bölüğün içindeki turnuvayı Teğmen Fang yönetiyordu. Ekip liderleri, tek bir eleme turnuvası grubuyla seçilecekti.

Fakat tabii ki sistem hileliydi. Görünen o ki Teğmen Fang hırslarım daha fazla artmadan onları ezmeyi umuyordu. İlk kademede beni en iyi performansı olan Zhao Zilong'un karşısına geçirdi. Sparrow buna itiraz etti ama Zilong zar zor omuz silkti. "Şans şanstır..." dedi. Açıkça belli oluyordu ki benim fazla mücadele etmemi beklemiyordu.

Zilong'un bir sürü arkadaşı, eğitim alanına girince benimle alay etti. Ben ve Zilong o ilk haftadan beri düello yapmamıştık; bir eğitim kılıcını tutamadığım için kendimi küçük düşürdüğümden beri. Şimdi eğitim alanına girince ve birbirimizi başımızı eğerek selamlayınca ikimiz de birbirimizin değiştiğini görmüştük. Mesela ben artık kılıcı elimden uçabilecekmiş gibi tutmuyordum. Bu sırada Zilong da geçtiğimiz üç aylık eğitimde hacim kazanmıştı. Onu güçle alt edemezdim, hızıma güvenmem gerekecekti. Hız ve sürprizle.

Yani önce ben saldırdım. Ona yanıltıcı bir şekilde saldırdım ve kılıcımı salladım. Tereddüt etti ama son anda darbeyi karşıladı. Neredeyse kan döküyordum; eğer bir dakika daha hızlı olsaydım. Bana tekrardan yaklaşırken gözleri kısıldı. Geceleri antrenmanla geçirilen saatleri bilmiyordu ama şimdi o ve diğer herkes izlerken farklı olduğumu görebiliyordu.

Alay sesleri durdu; oda şimdi sessiz ve durgundu.

Yine daireler çizdik, savaşmaya hazır kuşlar gibi. Zilong gergindi ve alarma geçmişti. Üzerimde bir ejderha manevrası denedi fakat ben de aynı tekniği öğrenmiştim ve sonunu tahmin etmiştim. Düştüm ve yuvarlandım, sonra ayağa fırladım ve arkasından ona saldırdım. Kılıcı parlak bir çınlamayla benimkiyle buluştu, çarpış gücünün yankılandığını kolumda hissettim. Onun gücü karşısında, bu bıçağı daha fazla tutamazdım. Bu yüzden ayrıldım ve geriye gittim. Benim yaptığım gibi karşı saldırıya geçmeye çalıştı, bense yüksek kungfu yeteneğime güvenerek çemberin yarısını geçerek mükemmel bir dönüşle itme hareketi yaptım. Zar zor kendi üstüne düşmekten kurtuldu ama tam zamanında ayağa kalktı. Derin nefes alarak alnında parıldayan teri sildi.

Avantaj bendeydi. Herkes bunu görebiliyordu, Zilong bile. Kaybedecekti.

Zafer kanımda akıyordu, Sky'ın bana öğrettiği asi karga adındaki bir hamleyi denedim. Dengesini bozabilmek için çapraz bir ayak hareketiyle ileriye doğru koştum ve son vuruş için kılıcımı yaklaştırmaya çalıştım. Birbirimize çok yakınken, Zilong'un üstün gücü ona avantaj sağladı ve tek bir saniyede beni silahsız bıraktı.

İnanamayarak geriye doğru sendeledim. *Kaybettim*, diye farkına vardım. Gerçekten de kaybettim.

Bir çan sesi dünyayı titretti. Eğitim alanının ötesindeki seyircilere bakarken çevremdekiler bana geri döndü. Kalabalık tezahürat yapmaya başlamadan önce şaşkınlık içinde bize baktı. "Zhao Zilong! Zhao Zilong! Zhao Zilong!"

"Takım lideri olabileceğini mi düşündün?" Teğmen Fang'ın alçak sesi, tezahüratları keserek benimle alay etti. "Asla yeterince iyi olamayacaksın."

Zilong eğitim kılıcımı benim için aldı. "İyi denemeydi Ren."

Tezahürat yapan kalabalığı yok saymaya çalışarak nasırlı ellerime baktım, Zilong için tezahürat yapıyorlardı, asla benim için değil. Teğmen Fang'ın günlük kötülüğünü, Zilong'un zevkle sırıtışını hatta Sparrow'un kabullenmiş bakışlarını yok saymaya çalışıyordum. Kimse aslında gerçekten kazanabileceğime inanmamıştı. Kimse bana inanmamıştı.

Objektif olarak biliyordum ki, takım lideri olacak kadar iyiydim. Biliyordum ki, bölüğümün çoğundan daha yetenekliydim. Fakat bu yeterli değildi. Bilmem yeterli değildi; herkesin bunu fark etmesine ihtiyacım vardı.

Onların *beni* fark etmesine ihtiyacım vardı. Ellerim yanlarımda yumruk haline geldi. Kafamdaki basınç, sanki yükseldikçe yükselen bir dağı tırmanıyormuşum gibiydi. Ejderhanın sesinin zihnimin girintilerinde titreştiğini hissettim ve şu anda qi gong kullanarak onu bloke etmek için dikkatim fazla dağınıktı.

"Seni kabul etmelerini sağla."

Huzursuzlukla tısladım, gururumu, öfkemi ve tanınma arzumu bastırmaya çalışıyordum. Bir kadın için bunları hissetmek doğru değildi ama ben hissettim ve ben bir kadındım. Bu beni ne yapardı?

Bir sapkın. Asla bir yere ait olamayacak biri.

Vücudum bir diyapazon gibi uğuldadı, sanki gözlerim yaşlarla dolmuş gibi görüşüm bulanıklaştı. Yukarıya baktım ve Zilong'un bana bakışlarını buldum. Hâlâ sırıtıyordu.

Sonra su tankları patladı. Zilong önlerindeydi ve kuvvetin darbesine maruz kaldı. Geriye doğru devrildi ve başını silah rafının kenarına çarptı ve başını kaldırdığında, yanağından akmakta olan kanı gördüm.

Bu gördüğüm en son şeydi. Çoktan bulanıklaşmış olan görüşüm kapkaranlık oldu. Gözlerimi kırptım; hiçbir şey yoktu. Gözlerimi ovuşturdum, sanki orada bir göz bağı bulmayı bekliyormuşçasına. Hiçbir şey yoktu.

Etrafımda askerler konuşuyorlardı. Birisi Zilong'u revire götürüyor gibiydi, diğerleriyse tankların böyle çökmesi için nasıl da ahşabın çürümüş olabileceğinden bahsediyorlardı. Birisi beni kenara doğru itti, tökezledim ama dengemi buldum, dayanacak bir duvar bulana kadar körü körüne ellerimle dokunarak yürüdüm. Neden doğru düzgün göremiyordum? Benim *sorunum* neydi?

"Bir seferde fazla güç kullandın..." dedi kulağımdaki ejderha. *"Ruhsal gücünü aşırı kullandığında zihnin ve bedenin bir başka duyudan vazgeçerek bunu telafi eder."*

Yani kör mü oldum, diye düşündüm, gözlerimi tırmıklarken dehşete düştüm. Fakat tek görebildiğim şey, baskın bir karanlıktı. Hayır. Bunu *istemiyordum.* Başka insanlara zarar veren, acımasızlığımı, kıskançlığımı gösteren ve saklamak için çok uğraştığım diğer bütün parçalarımı açığa çıkaran bu gücü

istemiyordum. Dakikalar sanki saatler geçmiş gibi geldi. Turnuva devam etti ve görüşüm ancak son düellonun sonuna doğru netleşmeye başladı.

Uzun, puslu bir şekil önümde durdu. "Ren? İşte buradasın." Sparrow'un sesini tanıdım. "Bir hayalet kadar beyazsın."

Sparrow omuz silkti. "Kötü şans, değil mi? Belki de o su tanklarının ilk ona gelmesi iyi bir şeydir. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, zavallı adama neredeyse yumruk atmak üzere olduğuna yemin edebilirdim."

"Ben bir şey yapmadım!" diye itiraz ettim.

"*Yalancı...*" diye fısıldadı ejderha.

"Sen gerçek değilsin..." diye fısıldadım, sesim korkuyla çatlak çıkmıştı. "Ben deli *değilim.*"

"Pardon?" dedi Sparrow.

"*İyi hissettirdi, öyle değil mi?*"

Onu ben yapmamıştım. O ben değildim. Ben *normaldim.* Ben herkes gibiydim.

Yerimi yalnızca kılıcımla alırdım. Ait olurdum.

"Ren, sen... Ağlıyor musun?"

Koştum.

ON ÜÇ

Ruh gücüne sahip olanlar, tüm canlıların dengesini bozan bir aşırılığa sahiptirler. Bu aşırılık ruhları, aynı balın sinekleri çekmesi gibi kendine çeker. Bu yüzden ruh taşıyıcıları genel olarak insanlık için tehlike oluştururlar; uygun ve adil bir toplumun dengesini bozarlar.

– SAVAŞAN DEVLETLER DÖNEMİNE İLİŞKİN TEFSİRLER, 822

BUNDAN SONRA SKY'I GÖRMEKTEN KORKTUM. Başarısızlığımı duyacaktı ve bu ona yansıyacaktı, gerçi kimse beni çalıştıranın o olduğunu bilmiyordu. Sanki iki kere başarısız olmuş gibi hissettim: Kendi adıma ve onun adına.

Eğitim sahasına erken vardım ve bacaklarımın arasına bir asa dayayarak bankta oturdum. Kafamda o günün erken saatlerinden beri, Zilong ile olan düellomuzda beni nasıl silahsız bıraktığına dair görüntüleri yeniden oynattım. O saniyenin üzerinden ince dişli bir tarakla geçtim. Çok yavaş hareket etmiştim; aramızdaki mesafeyi yanlış hesaplamıştım, başarısız olmuştum.

Gözlerimi kapadım ama o an kafamda tekrar ve tekrar yineledi, yok saymak imkânsızdı. Bir iniltiyle alnımı asaya dayadım. Zilong'un elimden kılıcı çalmasını, kabzanın elimden uçup gitmesini ve kaybetmenin boğucu hissini hissedebiliyordum. Başımı yine asaya vurdum, sonra tekrar ve tekrar vurdum. Saatlerce süren sıkı çalışmaya rağmen yine de

kaybetmiştim. Yenilgimin ardından duygularımın yükselmesiyle... ama bunu şu anda düşünemezdim. Su tankları ile olan olay, bir tesadüften başka bir şey değildi. *Sadece basit bir kazaydı*, dedim kendime. Çünkü diğer alternatif, düşünmek için fazla stres vericiydi.

"Dur, yoksa kendini asayla yaralayacaksın." Sky'ın sesi alaycıydı.

Kafamı kaldırdığımda o da tuttuğum asayı yakaladı. "Alıngan bir mağlup olma."

"Senin için söylemesi kolay." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hayatında hiç kaybetmedin."

"Yanlış..." dedi, asamı havaya atıp sonra da yakaladı. "Dün sana karşı kaybettim."

"Remi oyununda." Gözlerimi devirdim. "Bahisler o kadar da yüksek değildi."

Beni dikkate aldı, asayı tek omzunda dengede tutmaya çalışarak. "Daha önce kaybettim..." dedi, daha sessizce. "Bahislerin yüksek olduğu *zamanda*. Her seferinde can yakar."

Sesi, çileden çıkaracak kadar üstün bir tona büründü. "Ama bunun üzerinde durmanın bir faydası yok."

Yüzüme sıcak bastı. "Anlamıyorsun, takım lideri olabilecek kadar iyiyim ama... yaptığımız kademe hileliydi. Teğmen Fang beni ilk turda Zhao Zilong'la karşı karşıya getirdi ve Zilong bölüğümüzdeki en iyi asker." Bankı tekmeledim. "Teğmen Fang kinci bir aptal."

"O senin amirin."

"Ve onun sayesinde hepimiz hastalanıp öleceğiz..." diye mırıldanıp hızla kalktım. Sky beni rahatlatmıyordu. Tek yaptığı *bu görev, şu görev* demekti. Sana hayatta dağıtılmış kartları kabul etmeni ve tatmin olman gerektiğine inanıyordu. Tabii ona göre söylemek kolaydı. O Anlai prensi olarak doğmuştu, ben de bir kız olarak.

"Bekle." Sky bana doğru koştu ve beni omzumdan yakaladı.

Arkama baktım, huysuzluğum etrafımda kara bir bulut gibiydi.

"Ne var?"

Şimdi elinde iki tane asa vardı. Birini bana fırlattı, içgüdüsel olarak kaptım. "Kavga et benimle."

Erkekler, diye düşündüm küçümseyerek, *her şeyi kavga ederek çözebileceklerini zannediyorlar.*

Sonra bana saldırdı ve ben de eğitim alanına geri döndüm. Birbirimize saldırdık, sıçradık, döndük ve kaçtık. İkimiz de maçı bitirmek için değil, uzatmak için savaştık.

Şaşırtıcı olan, tam da ihtiyacım olan şeyin bu olduğuydu. Kanımın kaynaması, qi'nin sinirlerimi ele geçirmesi, terin sırtımdan akması, iyi hissettirdi. Qi enerjim kendini merkeze almak istedi ve bedenimde tekrar hareket etmek istedi.

"Neden bahsediyordun?" diye bağırdı Sky, birbirimizi ileri geri savuşturduğumuzda. "Teğmen Fang'la ilgili?"

"O... boş ver." Nefes nefese kaldım ve darbesinden kaçmak için kendi darbelerimden biriyle ileri atıldım.

Asalarımız birleşince kaşlarını çattı. "Hâlâ sana takık mı? Kolye fiyaskosu aylar önceydi."

"Kolçak..." diye düzelttim. "Onun... iyi bir hafızası var."

"İstersen onunla konuşabilirim."

"Hayır!" Asasına çok fazla kuvvetle yüklendim ve yanlışlıkla köprücükkemiğine çarptım. İrkilerek bir adım geri gitti. "Ufak bir mesele..." dedim. "Sadece ona olan hırsımı böyle atıyorum."

Köprücükkemiğini ovarak omuz silkti. "Çıkar içindekileri o zaman."

Tekrar daireler çizerek döndük, ikimizden de ter akıyordu. Bu sabahki olayları hatırladım, Fang'ın benim cibinliğimi atarken görüntüsünü.

"Biliyorsun..." Yavaşça durdum. Bunu nasıl açıklayabilirdim? "Güneyin aşağısında bir ailem var..." diye başladım.

"Öyle mi? Doğudan geldiğini söylediğini sanıyordum."

"Aslında sadece üvey ailemin tarafından güneyliyim."

"Hai Meilin." Hevesle baktı, merakı uyanmıştı. "Senin üvey kız kardeşin mi?"

Asamı beceriksizce tuttum ve yere düşürdüm. Kıpkırmızı oldum, ayağımı asanın bir ucuna bastırdım ve kalkan kenarını elimle yakaladım. "Hayır..." dedim. "Güneyli olan üvey annem."

Sky, daha fazla soru sormak istermiş gibi baktı, bu yüzden aceleyle sözünü kestim. "Beni daha önceden sarıhumma konusunda uyardı. Endişeliyim..."

"Öyle mi?" Gözleri kısılmıştı. Bunu komutasına karşı bir eleştiri olarak algılayabileceğini fark ettim.

"Belki de ordun yeterince hazırlıklı değildir..." dilimi ısırdım. "Bu kadar açık konuştuğum için beni affet. Biliyorum bunu söylemek bana düşmez."

Asasını yere indirdi ve dediğimi dikkate alırken ona dayandı.

"Konuş."

"Çoğu askerin cibinliği ya da bobini yok." Yutkundum. "Eğer hastalık kaparsak, ordumuz Ximing'e karşı işe yaramaz kalır."

Sky anlayışla başını salladı. "Babam Winter ve beni güney cephesine atadı, Ximing'in kuvvetlerinin Leyuan'ınkine karşı daha zayıf olacağını bilerek. Fakat ikimiz de güneydeki tehlikelerden habersiziz." Bana baktı. "Ortaya koyduğun makul bir nokta."

"Ah ben... Teşekkür ederim."

Elime kendi asasını tutuşturdu, sonra da çadır ağzına doğru ilerledi. "Onu götür..." dedi. "Generallerimle görüşmem gerekiyor. Yola çıkmadan önce çok vaktimiz yok."

Onun gecenin içine doğru yürüyüşünü seyrederken orada bir kütük gibi durdum. O son dakikalarda yine sesi bir kumandan gibi çıkmıştı. Bu Sky'ın bana verdiği ilk emirdi.

"*Ama sonuncu olmayacak...*" diye tısladı ejderha. Sinirle sarsıldım.

Kabul etmek istemiyordum ama Sky'ın bana sanki sıradan bir piyade askeriymişim gibi emir vermesi onurumu yaralamıştı. Onun eşiti, onun ilgisine değer ve saygı duyduğu biri olmak istiyordum. Onunla özgürce konuşabilmek istiyordum, suçlamalar veya cezalandırmalar için tedirgin olmadan.

Bir kaptan hatta bir komutan olsaydım, Teğmen Fang onun yaptığı gibi bana zorbalık yapamazdı. Diğer askerler beni sevmeyebilir fakat bana saygı duyarlardı; benden *korkarlardı. Bu nasıl olurdu acaba*, diye düşündüm. *O tarz bir güce sahip olmak nasıl bir şeydir?*

Annemin kolyesi yanıt olarak titredi.

"Hey, güzel oğlan. Geç saate kalmışsın."

Arkamı döndüm.

Red bana doğru kıvrıldı. "Kiminle konuşuyordun?" diye sordu tembelce. "Dua mı... ediyordun?" Sırıttı. "Savaş kumandanının emrine itaatsizlik görüyorum."

Daha yakından baktığımda gözlerinin odaklanamadığını ve gözbebeklerinin büyüdüğünü gördüm. Sonra üzerindeki zehirli kokuyu aldım. Elinde bir pipo olmamasına rağmen bu kokuyu kilometrelerce uzaktan alabiliyordum. *Afyon.*

"Bir şey mi tüttürüyordun?"

"Beni rapor mu edeceksin?" Sırıttı. "Özürlerimi kabul edin takım lideri..." Dalga geçerek kafasını öne eğdi. "Ah, bekle, sen takım lideri değildin."

Fakat ne kadar sinirli olduğumu görmedi. Bundan daha fazla nefret ettiğim bir şey yoktu, bu boşluk ve şımarıklık. Onu sertçe ittim, sarhoş halinden dolayı direnemedi ve kavga

edemedi. Sırtüstü dümdüz bir şekilde düştü ve her yere çamur sıçrattı. Henüz yeni yağmur yağmıştı ve çimenler sırılsıklamdı. Kalkmaya çalışınca, botumu göğsüne bastırdım onu su birikintisine iterek.

"Dinle Red..." dedim, sesim kısık bir hırıltı şeklinde çıkıyordu. "Yarın savaşa gidiyoruz ve eğer arkamı kollaması gereken askerlerden biri kollamak yerine ezilirse ve eğer bu sebepten ölürsem kahrolurum. Kendini kendi zamanında sabote edebilirsin ama geri kalanımızı buna karıştırma."

Bir kez daha, o içten gelen itaat edilme arzumun etkisiyle bedenimde pek de insani olmayan bir şeyin içimde çalkalanan ürkütücü uğultusunu hissettim. Qi enerjisi gibi hissettirdi; aynı zamanda hiç de qi enerjisi gibi değildi, ayın parlaklığını şafağın ışığıyla karşılaştırmak gibiydi.

"*Bu ruh gücü...*" dedi ejderha. "*Lixia.*"

Bunu istemiyorsun, dedi beynimin mantıklı kısmı ama çok geçti. Kontrolü kaybetmiştim.

"*Açgözlülüğünü kullan...*" diye fısıldadı ejderha. "*O açlık kuyusundan yararlan.*"

Altındaki su birikintisinden boğazını çevreleyen bir su halkası yükseldi. Red boğulmaya başladı, hava almak için nefes nefese kalmıştı. Su halkasını daha da yakına yaklaştırdım. Öldürmek için yeterli değildi ama canını yakmak için yeterliydi. Korku uyandırmak için.

Peki neden öldürmeyeyim ki, diye düşündüm. *Delilden kurtulmak için.*

"*Hayır öldürmek şüphe uyandırır...*" diye tavsiye verdi ejderha. "*Onun yerine unutmasını sağla. Onu zorla, senin isteğine uymasını sağla.*"

"*Dinle beni...*" dedim Red'e. Çıkan ses inkâr edilemeyecek şekilde benim sesimdi ama altından yankı gibi katmanlı başka bir şeyin sesi geliyordu. Ejderhanın mıydı?

Red'in gözleri kocaman açıldı, ardından garip bir şekilde ifadesizleşti. Bu beni sarstı. Bir trans halinden uyanır gibi uyandım ve ne yaptığımın farkına vardım; birine işkence ediyordum. Birine acı veriyor ve bundan keyif alıyordum.

Aynı babam gibiydim.

t dedim Red'e, işler daha fazla kızışmadan. "*Gözümün önünden çekil.*"

Bu emrim üzerine, ruh gücünün yakalanması zor sarsıntısının, bedenimi terk ettiğini ve Red'e doğru bir tünel açtığını hissettim. Red ifadesi boş bir şekilde kendini dikleştirdi ve aceleyle, tek bir itiraz sesi çıkarmadan gitti.

Ben bir şekilde onun isteğimi... takip etmesi için mi zorlamıştım?

Mide bulantısına yenik düştüm ve diz çöküp kusmayacağımdan emin olmak için çamura çömeldim. Görüşüm yine bulanıklaşmıştı ama çok şükür ayağımın altındaki çimenleri ve uzak mesafedeki ağaçları görebiliyordum. Sonra kollarıma baktım.

Damarlarım siyah şeritliydi.

Midem inip kalkıyordu ve midemin içindekiler çıkmadan önce yakınlardaki bir çalılığa gidecek vaktim ancak oldu. Hiçbir şey kalmayana kadar öğürdüm. Mide bulantımın hafiflemesini beklerken, başımı dizlerimin arasında dinlendirdim.

"*İyiydin...*" diye fısıldadı ejderha. "*Fakat bir dahaki sefere qi enerjini korumayı unutma. Biri olmadan diğerini kullanamazsın.*"

"Bir dahaki sefer diye bir şey olmayacak..." diye tısladım, onu aklımdaki kalkanlarla bloke ederek. Bu kadarı yeterdi.

Tek başımayken koşullarımın sefaleti beni yeniden etkiledi. Deniz ejderhası ve onun ruhu gerçekti; daha fazla onun varlığını inkâr edemezdim. Fakat bu kimseye söyleyemeyeceğim sırlara yenisinin eklenmesi demekti.

Bir insanın kara büyüye sahip ruh gücünü kullanması bir şeydi, ilahi aracılık için ruhlara dua etmek bir başka şeydi;

kara büyüyse tamamen farklı bir şeydi. Daha önce kabul edilebilirlik çizgisini aşmış, şimdi ise tamamen sınırların dışındaydım. Midem kasıldı ve mide bulantısı bir kez daha içimde dalgalandı. Çoğu zaman unutulmuş ve inanılmamış olsa da kara büyü hâlâ sıkı bir şekilde yasaktı. Annem, en endişeli ve kötü olduğu anlarında, keşfettiği kâbuslarını, hapis cezasını, işkenceyi hatta sürüklenerek öldürülmekten korktuğunu yüksek sesle dile getirmişti.

Şimdi onlar benim de korkularımdı.

Yalnızlık hissi göğsümde sıkıştı, kendini sanki bir parazitmiş gibi içimde derinliklere gömdü. Yalanlarım birbirinin üstüne yığılmaya devam etti. Şimdi yoldaşlarım, *arkadaşlarım* vardı ama yine de benim asla bilemeyecekleri parçalarım vardı.

Ben iğrenilmesi gereken biriydim, Üç Krallık'ta da var olmaması gereken bir şeydim. Ben bile kendi ahlaksızlığımı fark ettim ve bundan nefret ettim. Diğerleri benden daha ne kadar nefret ederdi acaba?

İçgüdülerim aynı kaldı: *Yalan söyle, sakla, saklandığın kılığı koru. İnsanların senin gerçekte kim olduğunu bilmelerine izin verme, yoksa seni dışlayacaklar. Zorluklarla kazandığın aitlik, bir sinekkuşunun kanadı kadar hassas.*

Bunu korumak için her şeyi yapardım.

ON DÖRT

Savaşan Devletler döneminde (798-820), kara büyü kullanımı yaygınlaştı ve yüzyılın başında yeni boyutlara ulaştı. Özellikle bu dönemde topraklar çoraklaştı ve nüfusun dörtte birinden fazlası kıtlık, hastalıklar veya iç çatışmalara yenik düştü. 820 yılında Tianjia'nın birleşmesinin ardından İmparator Wu'nun çıkardığı ilk ferman, o zamanlar ruh gücünün insan gözüyle görülebilen herhangi bir tezahürü olarak tanımlanan kara büyünün yasaklanmasıydı. Bu nedenle başkentte falcılık popülerliğini sürdürürken, ruh kullanıcılarının çoğu imparatorun onları yakından takip etmediği güneye taşınmak zorunda kaldı.

– LİXİA'NIN NEDEN OLDUĞU BOZUKLUKLARA KAPSAMLI BİR GENEL BAKIŞ, 910

"PRENS LİU İLE SİVRİSİNEK CİBİNLİKLERİYLE Mİ İLGİLİ KONUŞTUN?" Sparrow beni kahvaltıda uykulu bir şekilde bulduğunda congee'me* bakıyordum.

"Şimdi ne diyorsun?" diye sordum, onun kâsesinden bir youtiao** kızartması ekmek çubuğuna uzanarak.

Sparrow elime vurdu. "Herkes Prens Liu'nun, bu fikri ortaya attığın için *sana* nasıl itibar ettiğini konuşuyor!"

"Hangi fikir?" Memnuniyetsizce oturdum.

---

* Çin'de tüketilen bir pirinç lapası. (ç.n.)

** Çin'de yenilen kızartılmış hamurdan yapılan bir yiyecek. (ç.n.)

"Onunla konuştuğunu bile bilmiyordum ve şimdi görünen o ki siz en iyi arkadaş olmuşsunuz."

"Saçmalama. O bir prens..." dedim. "Bense bir takım lideri bile değilim."

"Hâlâ ona mı takılıyorsun?" Sparrow kahkaha attı. "Prens Liu her bölük için sivrisinek bobinleri dağıttırdı."

Sivrisinek bobinleri daha uzun süre yanmaları için spiral şeklinde şekillendirilmiş tütsü çubuklarıydı. Xiuying bir keresinde, portakal kabukları ve krizantem gibi artık malzemeleri kullanarak sıfırdan kendi yaptıklarını göstermişti. Dün gece Sky'a sivrisinek cibinliklerini tavsiye etmiştim ama o daha iyi bir çözüm bulmuştu; bobinler elli bin kişilik bir ordu için daha uygun maliyetli olurdu.

Düşünceli bir şekilde congee'mi kaşıkladım. Sky düşündüğümden daha da akıllıydı.

"Şimdiden övünüyor musun?" Uzun bir gölge üstümüze düştü. Teğmen Fang'ın öfkeli tavrını görmem için başımı kaldırmama gerek yoktu.

"Çok akıllı olduğunu sanıyorsun. Savaş alanında ne kadar akıllı olduğunu görelim bakalım güzel oğlan."

Bununla birlikte beni kötü bir önsezi duygusuyla bırakarak gitti. "Sadece kıskandı..." diye mırıldandı Sparrow. "Muhtemelen onun yerine geçmenden ve işinden olmaktan korkuyor."

Congee'm donmadan önce onu karıştırdım. Siyasete hiç ilgim yoktu.

Fang emirler yağdırarak yemekhanenin hemen başında durdu. "Temiz su tedarikini kontrol et..." dedi Zilong'a. "Bu sefer tankların güvenli olduklarından emin ol."

Kasıldım ama kimse benim tarafıma bakmadı. Çökmüş tankları kimse benimle ilişkilendirmediği sürece güvendeydim.

Kahvaltıdan sonra, atanmış olduğumuz ekiplerde toplandık. Kaderin ironik bir cilvesiyle, ben Zilong'un ekibine atanmıştım. Sparrow, Wolf'un ekibine atanmıştı. Bu durum da sanki uzak bir krallığa gidiyormuş gibi bana veda etmesine neden oldu. "Beni unutma..." dedi, kederli bir ses tonuyla etkileyici bir şekilde. "Sen her zaman benim için kardeş gibi olacaksın..." diye devam etti, koluma vurarak. "Bundan daha büyük bir bağ yok."

"Peki ya gelecekteki karın?" diye şakalaştı, utanmazca kulak misafiri olan Zilong.

Sparrow onu ciddiye aldı. "Kadınlar ve çocuklar kıyafetler gibidir ama kardeşler uzuvlar gibidir. Eğer bir parça kıyafetini kaybedersen, bir başkasını alabilirsin ama bir uzuv kaybedersen, her zaman onun yokluğunu hissedersin."

~

ÜÇ HAFTA BOYUNCA XİMİNG'E DOĞRU YÜRÜDÜK. Eski hayatımda, Anlai'nin ne kadar geniş olduğunu fark etmemiştim, sınırlarının ne kadar uzandığını da. Mevsimler ilkbahar sonlarından erken yaz günlerine geçti ve dar bir geçitten otuz mil yürüyerek Ejderha Teknesi Festivali'ni kutladık ve Sky yine de şanslı olduğumuzu söyledi. Daha Ximing'in savunma için hazırlık yaptığını duymamıştık. Neredeyse uğursuzdu, bu kadar ihmalkâr olmaları. Sanki aptalmışlar gibi. Ya da...sanki bizden korkmuyorlarmış gibi.

Fuxi Dağı'nı geçip güney sınırına yaklaştıktan sonra, bu durumun hiç mantıklı gelmediğini söyledi. Leyuan en iyi ordu gücüyle beraber en büyük krallıktı ama Anlai en zengin olanıydı; en doğal kaynaklara sahipti ve eski hanedanın başkentini kontrol ediyordu. Fakat yine de ateşkesi bozan ve ilk savaş ilan eden Ximing'di, üç krallık arasında en zayıf ve

açık ara en küçüğüydü. Ximing'in hem nüfus eksikliği hem de arazi eksikliği vardı. Krallık son kıtlık sırasında aç kalmış ve depolarını boşaltmıştı, bu yüzden Ximing, kendi halkının aleyhine olan ticaret anlaşmalarına aracılık etmek için Leyuan ve Anlai'ye gitmek zorunda kalmıştı.

"Casuslarımız, ordularının henüz harekete geçmediğini bildiriyor. Bunun yerine bakanları, yerel haydutları ve keşişleri işe almakla meşgul görünüyorlar. Görünüşe göre, bu keşişler değerli taşlar arıyorlarmış, sanki mücevher ticaretine girmeyi umut ediyorlarmış gibi." Kaşları çatıldı. "Hiç mantıklı değil."

Tek elimle asamı döndürdüm. Kontrolüm dışında yatan şeyler hakkında düşünmekten hoşlanmıyordum. "Hadi antrenmana geri dönelim."

~

XİMİNG'E ULAŞMADAN BİR GECE ÖNCE, UYUYAMADIM. Sky bitmeyen strateji toplantılarıyla meşguldü, son zamanlarda giderek daha fazla eğitim seansını iptal ediyordu. Sky'ın yoğun olduğu kadar ben de daha çok boş durdum. Eğitim çalışmalarına gelmediği gecelerde ben de ekibimle remi oyunları oynadım. Bitmeyen yürüyüşlerle dolu günler beni uyuşuk ve hareketsiz bırakmıştı. Rüyalarım bile sıkıcı hale gelmişti, boş bir ruhlar âleminin vizyonları vardı, boştu ama benim içindi.

Ejderha tekrar ortaya çıkmadı.

Ne olursa olsun. Yarın Ximing'e varacaktık. Orada yeni bir ülkeye geçecek, benimkinden farklı bir krallığa ayak basacaktım. Xiuying'e söylemek istedim, böylece onunla heyecanımı paylaşabilecektim. Fakat biliyorum ki Xiuying benim için heyecanlanmazdı. Korkardı.

Sınırın ötesinde beni öldürme niyeti olan düşman askerleri olacaktı, benim de onlara karşı savaşmam ve onları öldürmem gerekecekti.

Tenimin altındaki kaynayan huzursuz enerjiyle karanlıkta giyindim ve antrenman yapmaya çıktım.

Güneydeki ormanlar, Chuang Ning'i çevreleyen ormanlardan çok daha fazla gürültülüydü. Bu ormanlar günün her saatinde sürekli hareketle ve canlılıkla mırıldanıyordu. Ağaç tepelerindeki ağustosböceklerinin yüksek sesle ve aralıksız çığlıklarını duyabiliyordum ve uzaktan dalgaların düzenli vuruşlarını görebiliyordum çünkü ormanın ilerisinde deniz uzanıyordu.

Denizden uzak durdum.

Bir gaz lambası yakarak, açık alanın kenar kısmına doğru ilerledim, uyumakta olan bölüğümü uyandıracak kadar yakın değildi ama çadır hattını göremeyecek kadar da uzak değildi. Her adımı metodik ve ezberlenmiş bir şekilde karga formasyonuyla, gecenin ucunda ilerlemeye başladım. Artık kılıcım sanki kolumun bir uzantısı gibi geliyordu, ağırlığı kendi uzuvlarım kadar tanıdıktı. Kılıcımı kaldırıp havaya savurduğumda metal, lambanın ışığını yakaladı ve ışığı karanlığa yansıttı.

Ağaçların içinde bir şey hareket etti.

Harcadığım efordan dolayı ağır nefes alarak dondum. Yavaşça, kılıcımı tekrardan havaya kaldırdım, sonra onu sarı lambanın ışığı yansıtacağı şekilde eğdim. Hiçbir şey yoktu. Sadece esintideki karanlık ağaçlar vardı.

Fakat bir şey gördüğüme yemin edebilirdim.

Cesaretim kırılmış bir şekilde etrafa bakındım. Askerler her gece devriye gezmekle görevlendirilmişti; bu gece ikinci bölüğün sorumluluğundaydı. Neredelerdi?

Kılıcımı çekmeden o asi gölgenin olduğu yere doğru yürüdüm. Emin olamazdım ama sanırım batıya doğru hareket

etmişti. Şansıma, komutanın çadırı zıt yönde duruyordu. Sky tehlikede olmayacaktı. Fakat muhtemelen aslında hiç tehlike yoktu ve ben sadece karanlıkta canavarlar hayal ediyordum.

Köy kuyusunun yanında durarak kampın çevresi boyunca dolaştım. Kuyuyla ilgili bir sorun yoktu. Sadece Teğmen Fang, kovanın kayarak içine düşmesini önlemek ve bir sonraki askere daha fazla iş çıkarmamak için kovayı su çektikten sonra kenarda bırakmak yerine yerde bırakmamızı emretmişti. Fakat kova şu anda kuyunun kenarında yatmış ve dengelenmiş halde duruyordu. Önce tereddüt ettim, sonra daha yakına yaklaştım. Tam da o zaman botu gördüm.

Kuyunun arkasından yıpranmış bir botun topuğu görünüyordu. Bir asker su çekiyor olmalıydı ve sonra... cesedi görünce nefesim kesildi. Bir oğlan orman zemininde hareketsiz bir şekilde yüzükoyun yatıyordu. Üstünde ikinci bölük üniforması vardı.

Sonra zihnimde, soğuk, izinsiz bir giriş hissettim. Benimle en son konuştuğu zaman haftalar önce olsa da Qinglong'un sesini duyunca hemen tanıdım. "*Dikkat et!*"

ON BEŞ

Anka kuşu, bronzun ruhunu çağırdığında ona cevap verdi. Bakır ruhu şarkısını geri verdi. Yalnızca sonuna kadar inatçı davranan demir ruhu, onun güzelliğini küçümsedi ve ona sonsuza kadar meydan okumaya karar verdi.

– DEĞİŞİMİN KİTABI, 207

SİYAH KIYAFETLİ ADAM MIZRAĞINI ÜSTÜME İNDİRDİĞİNDE hızla döndüm. Eğitimimden öğrendiklerimi hatırladım ve birden kılıcım onunkiyle şiddetli bir çatırtıyla buluştu. Beni savuşturmaya çalıştı ama mızrağı kalitesiz yapılmıştı ve kılıcımın ağırlığı altında parçalanmıştı. Onu göğsünden tekmeledim. Arkaya tökezledi ve kılıcımı karnına sapladım. Etinin direnci beni şok etti ama ivme, darbemin içine geçmesine neden oldu. Dişlerimi gıcırdatarak kılıcımı çektim ve adam vücudunu kaplayan orman yapraklarına sessizce düştü. Gözleri boş ve kördü, ifadesi bitmeyen bir yüz buruşturma halinde kalarak dondu. Geriye doğru sendeledim, neredeyse kılıcımı düşürüyordum. Az önce bir adam öldürmüştüm.

Bu anı daha önce birçok defa hayal etmiştim. Bu yabancıyı değil ama her zaman babamı bu durumda düşünmüştüm.

Histeri anlarında babam sanki ben bir hayvanmışım gibi saçımı çeker, bana tokat atar ve boğardı. Tüm o zamanlarda, hiç karşılık vermedim. Ona asla parmağımı bile kaldırmadım ve yine de zihnimin gözünde, onu öldürme eylemini o kadar

canlı bir şekilde hayal etmiştim ki... Kendi babanın başına böyle bir kaderin geldiğini hayal etmenin bir ahlaksızlık olduğunu biliyordum. Fakat belki de bir korkak gibi düşünmüşümdür, hiçbir zaman bu tarz dürtülere göre hareket etmediğim için hâlâ masum olduğumu iddia edebilirdim.

Bir sabırsızlık kıvılcımı hissettim ve kafamın içinde yaşayan başka birinin varlığını hatırladım. Midem tiksintiyle kıvrıldı. "Beni neden uyardın?" diye tısladım.

"*İster inan ister inanma ikimizin de hedefi bir ve aynı...*" dedi ejderha kuru bir şekilde. "*Yöntemlerimiz ne kadar sinir bozucu olsa da.*"

"Sana güvenmiyorum."

"*En azından beni yok saymayı bıraktın.*"

Çünkü sen gerçeksin, diye düşündüm. Ya da *annem gibi olduğum içindir.*

"*Düşüncelerin dolambaçlı.*" Esneme gibi bir ses geldi. "*Onlardan sıkıldım.*"

Uzaktan sesler duydum ve kendimi uyandırmak için sarstım. İçimde dolaşan adrenalin nedeniyle, ruhtan korkmayı bile başaramadım.

Elimde daha acil konular vardı. İkmal hattına doğru koşarken en kötü şüphelerimi doğruladım. Devriye askerleri kayıptı, ya yakalanmışlardı ya da ölmüşlerdi. Askerlerin yerine, karanlığın içinde hareket eden kapalı vagonları karıştıran siyah kıyafetli adamların sessizce içeri girip birkaç dakika sonra da gittiklerini gördüm. Onlardan en az dört düzine saydım.

Erzaka ne yapıyorlar, diye meraklandım. *Onlar erzakı zehirliyorlar mıydı?*

Giydikleri sıradan kıyafetlere bakılırsa hırsızlara benziyorlardı. Sky'ın Ximing bakanının haydutları işe almasıyla ilgili söylediklerini hatırladım. Haydutların sayı olarak avantajları

yoktu ama iyi gizlenmeleri onların avantajıydı ve bizim aksimize bu araziyi biliyorlardı.

İçlerinden biri omzunun üzerinden baktı ve ben de kalbim göğüskafesimin içinde çarparken çalıların arasına daldım. Kılıcımı o kadar sıkı tuttum ki ellerim yandı. *Onları durdurmalıyım*, diye düşündüm ama kalabalıklardı. Eğer onları hemen alt etmeye çalışırsam, beni öldürürlerdi.

"Aptal! Git adamlarını harekete geçir."

Nedense bu uyarı, yüzü gözükmeyen haydutlara bulaşmaktan daha korkutucu gelmişti. Zilong, Wolf ve Teğmen Fang'ı bana itaat etmelerini sağlamaya çalışırken düşündüm. "Yapamam..." diye fısıldadım. "Kimse beni dinlemez, ben takım lideri bile değilim." Bu bir fikir uyandırdı. "Sky'a söylerim! O emri verir."

"Devam et, tatlı zamanını onunla geçir..." dedi Qinglong, sesi alaycılıkla doluydu.

Erzak vagonlarından uzaklaştım, biraz çömeldim, sonra ara verdim ve kampın içinden hızla geçtim. Kumandanın çadırına vardığımda nefes nefese kalmıştım, Sky'ın özel muhafızları bana açıkça küçümseyerek baktılar.

"Prens Liu'yla konuşmalıyım..." dedim nefessiz kalarak. "Şimdi!"

"Prens Liu şu anda rahatsız asker. Sabah teğmenine rapor edebilirsin. O her türlü talebi iletecek..."

"Bu çok acil bir konu!" Onları itip geçmeyi denedim ama hemen kılıçlarını kaldırarak bana doğrulttular.

Daha kıdemli olanı, "Geri çekilin..." dedi, sesinde yeni bir uyarı tonu vardı. Onu etrafta önceden görmüştüm, o Sky'ın uzun süredir kişisel muhafızlarından biriydi. "Eğer uymazsanız..."

"Geçmesine izin verin Kaptan Luo." İçeriden uykulu, yorgun bir ses geldi. "Onu tanıyorum."

Kaptan Luo, sanki Prens Liu'nun her uykusuz gecesinin sorumlusuymuşum gibi dik dik baktı. Onun yanından geçip hızla içeri girdim.

"Ne oldu Ren?" diye sordu Sky, sesi yeni uyandığı için tiz çıkmıştı. Üstsüzdü ve sadece bir çift pantolon giyiyordu. Minderin üstünde otururken göğsündeki damarlı kaslarının, yontulmuş bir taş gibi sert yüzeylerinin esneyip kasılmasını izledim. Zorla gözlerimi kırptım ve bakışlarımı kaçırdım. Bir sivrisinek cibinliği ve bobini kullandığını görünce duygulanmıştım. Benim tavsiyeme uymuştu.

Fakat onu incelediğimde, o da beni inceledi. Şimdi de o başını bir kuş gibi bana doğru eğmişti. "Biliyor musun?" dedi, uykuyu gözlerinden silerek. "Bazen bana birini hatırlatıyorsun..." Sanki vurulmuş gibi ondan uzaklaştım. Ya benimle ve Enxi bölgesinde tanıştığı eksantrik kız arasında bir bağ kurduysa?

"Haydutlar!" diye bağırdım, ikimizi de korkutarak. "Batıdaki erzak hattını zehirliyorlar. Bir pusu planlayıp planlamadıklarından emin değilim..."

Sky hemen ayağa kalktı, yanımdan geçip çadırın dışına çıktı. "Alarmı şimdi çal Tao..." dedi, Sky'ın sinirli adımlarına yetişmek için acele eden Kaptan Luo'ya. "Batıdaki gıda depolarına takviye gönder ve genel konseyi topla."

Onlar gittikçe uzaklaşırken sırtlarına bakakaldım. Sonra Sky omzunun üzerinden bana baktı. "Ren, gelmiyor musun?"

Yutkundum ve takip ettim. Beni görevden savdıklarını düşünmüştüm.

Daha genç olan muhafız, geç de olsa Sky'ın üniformasını göğsüne bastırarak onun peşinden koştu. "Kumandanım! Kıyafetleriniz!"

Askerler uykulu gözlerle ve şaşkınlık içinde çadırlarından çıkmaya başlamışlardı. Hatta bazı askerler sanki sabah rutinlerini yapıyorlarmış gibi siperlere doğru yöneldiler.

"İkinci bölüğün nerde oldukları bilinmiyor efendim." Birinci bölüğün teğmeni Tong, Sky'ı kısaca bilgilendiriyordu. "Birilerini gönderdik..."

Bizden on metre uzaklıktaki ilk vagon patladı. Fitilin ateşlenmesinden hemen önceki tıslamayı fark edip Sky'ın önüne atladım ve onu yere ittim. İkimiz de yere düştük, etrafa enkaz saçılıyordu. Her yere enkaz parçaları sıçrarken ikimiz de yere düştük.

Nefessiz bir saniye boyunca, gözlerimiz birbirine kilitlendi, yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim ötedeydi. Şaşkın bakışıyla karşılaştım ve ellerinin beni içgüdüsel olarak kavradığını hissettim. Sonra dünya geri döndü. Hemen ayaklandım, Luo Tao ve bir düzine daha muhafız kumandanlarını korumak için etrafında toplanırken o da yerde yuvarlandı. "Prensi güvenli bir yere götürün!" diye emir verdi Teğmen Tong. "Onu kuzeye götürün."

"Hayır!" dedi Sky, sesi katı çıkmıştı. "Winter'ı şimdi görmeliyim." Winter altıncı bölüğe komuta ediyordu, bizimkinin batısında konumlandırılmışlardı.

"Şimdi beni dinlemeyi diler miydin?" Qinglong geri dönmüştü.

"Yarama tuz basma..." dedim, burkulmadığından emin olmak içim bileğimi esnetiyordum. "Neyi hedefliyorlar? Sadece gıda depolarını mı?"

"Ah, yani şimdi bana güveniyorsun."

"Sana güvenmiyorum, sadece fikir topluyorum..." diye karşı çıktım.

Bir homurdanma duyduğuma yemin edebilirdim. *"Kafanı kullan ve ateş yayılmadan onu söndür ve Prens Liu'nun çıplak fiziğini düşünmeyi bırak."*

Boğulacak gibi oldum. "Aklımı okumayı bırak!"

Erzak hattı boyunca küçük kıvılcımlar halinde yayılan yangını söndürmek için battaniyeler aldım. Her geçen an

daha da fazla insan açıklığa yaklaşıyordu. Her yerde Anlai askerleri ve bazı haydutlar vardı. Fakat saldırılarının tek amacı bu olamazdı, yoksa olabilir miydi? Önceden onlar izlenmediklerini düşünürken, neredeyse tahmini elli haydut saydım.

Ejderha aklımı kullanmamı söylemişti. Fakat ateş her yere saçılır ve tıslarken, askerler her yöne koşuştururken ve atlar tükürüp şaha kalkarken düşünmek zordu. Sky'ın bana günler önce söylediği şeyi düşündüm. Ximing'in hazırda bekleyen bir ordusu yoktu. Eğer Ximing'in savaş kumandanı olsaydım ve birdenbire savaş ilan etseydim, bir avuç balıkçı ve denizciyi askere almışken, neye ihtiyacım olabilirdi?

Onları nasıl savaşmaya yollayabilirdim?

Her şeyden önce, onları eğitmek için öğretmenlere ihtiyaç duyardım. Fakat bu olmasa da olabilirdi. İşbaşındayken de öğrenebilirlerdi. Başka ne olabilirdi? Haydudun mızrağının kalitesizliğini hatırladım. Ucuz malzemeler kullanılmış ve kalitesiz şekilde yapılmıştı. Eğer krallığımda kaynaklardan yoksun olsaydım, çalardım. *Cephanelik!*

Kampın daha az yanmakta olan doğu bölgesine baktım. *Çünkü haydutların gıda depolarımızı çalmalarına gerek yoktu*, diye düşündüm ama el değmemiş silahlarımıza ihtiyaçları vardı.

Koşmaya başlamadan önce, Sparrow ile çarpıştım.

"Ren!" diye bağırdı. O da üstsüzdü. Neden kimse kıyafetlerini giyme zahmetine girmemişti? "Neler oluyor?" Bize batı erzak hattı etrafında toplanmamızı söylediler."

"Onu unut. Cephaneliği korumamız lazım..." dedim. "Zilong'u bulabilir misin?" On ikinci bölüğü getir ve eğer ayarlayabilirsen on üçüncüyü de."

"Sen ne yapacaksın?"

"Benimle cephanelikte buluş. Planlarını doğrulamam gerekiyor."

"Bu tehlikeli Ren! Tek başına gidemezsin."

"Tek değilim..." diye düşünmeden söyledim. Sonra Sparrow akıl sağlığımı sorgulayamadan koştum.

"*Böyle bir konuşmayı tavsiye etmezdim...*" dedi ejderha. "*Ve ben senin refakatçin değilim.*"

"Espri anlayışın olduğunu bilmiyordum..." diye yüksek sesle cevap verdim, kampta zikzaklar çizerek. Bu kaosun içinde, kimsenin kendi kendine konuşan bir askeri fark etmeyeceğini düşündüm:

"*Bütün ruhlar espri yapar. Yoksa sonsuz bir sıkıntıyla kalırdık.*"

Cephanelik gözle görülür şekilde batı bölgesinden daha boştu. Bir metalin tıngırtısını duydum ve ben bir ağacın arkasına sığınırken, kolları küçük kumaş paketleriyle dolu üç haydut, üstü kapalı vagondan dışarı fırladılar. *Çok garip*, diye düşündüm. Çünkü silah çalacaklarını düşünmüştüm. Mızraklar, kılıçlar ve yaylar bu kadar küçük olamazdı.

Uzun süre bekledim, sonra başka haydutların kollarında başka küçük paketler gibi gözüken şeylerle başka bir vagondan çıktığını gördüm. Onları nasıl taşıdıklarına bakılırsa, paketler ağır gibi gözüküyordu. Üçüncü haydut da çıktı; bunun elinde de dev bir balta vardı, bunu alması daha mantıklıydı ama neden ordunun en pahalı ve değerli silahı olan kılıç yerine bir baltayı almak istesin ki?

Şaşırmış bir şekilde, sahilin temiz olduğundan emin olana kadar bekledim, sonra hızla hırsızların geldiği boş vagona atladım. Vagona çok erken atlamamıştım çünkü tam da vagonun güvenli alanına girdiğimde daha fazla haydudun açıklığa toplanıp arkamdaki vagona girdiklerini duydum. Seslerine bakılırsa, bir düzineden fazlalarmış gibi gözüküyorlardı.

Hiç ses çıkarmamaya özen göstererek, karanlığa alışmış gözlerimle kasvetli boşluğa baktım. Çelik kılıçların her zamanki yerlerinde el değmemiş şekilde durduklarını gördüm. Uzun yaylar da ahşap raflara düzgün bir şekilde yerleştirilmiş,

yay kirişi bobinleri hâlâ yağlı kâğıtlarla katlanmış halde duruyorlardı. *Çok garip*, diye düşündüm bakışlarım mızraklara kaymadan ve birçoğunun uçlarının kayıp olduğunu fark etmeden önce.

Demir mızrak uçlarını alıp bronz olanları geride bırakmışlardı. Baltayla da aynı şeyi yapmışlardı, sadece demir balta kafasını almışlardı. Neden bizim demirlerimizi çalıyorlardı?

Vagonun dışında tiz sesler artmaya başladı, ta ki bir ses diğerlerinin arasından fark edilebilecek kadar yüksek sesle ortaya çıkıp tartışmayı kesene kadar. "Zamanımız var, daha bizi fark etmediler. Hadi son defa gidip silip süpürelim..." dedi haydut lideri. Ben anlayabilsem bile, Ximing aksanı bizim kuzey aksanımızdan daha yumuşak ve tonlamalıydı. "Eğer bir şeyi bile geride bırakırsak Sima kellelerimizi uçurur."

Bunun benim için ne anlama geldiğini geç fark ettim. Vagonun kapağı kalkınca, bir haydut içerisini dikkatlice incelemeden içeri atladığında birden ayağa fırladım. Onun için çok geç olana kadar beni fark etmedi ve kılıcımın kabzasıyla şakağına vurdum.

Darbe sessizdi ama yere düşen vücudunun sesi değildi. Donuk bir uğultu oldu ve nefesimin altından küfrettim, onu düşmeden yakalamayı düşünmeliydim.

"O da neydi?" Haydut liderinin sesi keskindi. "Küçük bir kurbağa mı?"

Vagonun kapağı kalktı ve lambanın birdenbire gelen parıltısı gözlerimi kamaştırdı. Geri çekildim ve şaşkınlıklarından yararlanarak üzerlerine atlamaya çalıştım. Fazla yavaştım. Vagondan atlarken bir hançerin, kılıcımı tuttuğum kolumu kestiğini hissettim ve kılıcımı yere düşürerek, düştüm. Haydut liderinin, hançerini kafamın olduğu toprağa fırlatmasından saniyeler önce ayağa kalktım. Hançer toprağa düştü ve haydut lideri kaygısız bir şekilde kıkırdadı.

Çünkü etrafımı sarmışlardı. Haydutlar her taraftan yaklaşıp kılıcımı ulaşamayacağım bir yere fırlatırken sendeleyerek geri çekildim. Bir düzineden fazlalardı. Diğerlerinin nereye gittiklerini merak ettim. Demiri alıp kaçtılar mı? Demirle ne yapmayı planlıyorlardı?

Sky'a söylemeliydim. Ximing'in bir tehdit olduğunu ve bir şeylerin ciddi bir şekilde yanlış olduğuyla ilgili Sky'ı uyarmalıydım. Bizim hazırlık yapmadığımız bir şey vardı. Fakat ona asla söyleyemeyeceğimi fark ettiğimde boğazım kilitlendi, çünkü burada ölecektim.

@ayisigikitap

ON ALTI

Kardinal Ruhlar konusunda, temel büyü hakkında çok şey biliniyor, yani medyumların kendi ruhlarının doğal unsurlarını kullanma yetenekleriyle ilgili. Ancak temel büyünün ötesinde, ruhların zihinsel yeteneklerinin benzer şekilde damarlarına aktarıldığı, böylece bu medyumların daha güçlü olanlarının aynı zamanda insan zihnini okuma ve kontrol etme yeteneğini de öğrendikleri daha nadir bilinen bir gerçektir.

– 8. YÜZYILDAN KALMA BİR LİXİA AKADEMİSYENİNİN KAYIP GÜNLÜKLERİ, TARİHİ BİLİNMİYOR

"SİMA SANA NE KADAR ÖDÜYOR?" DEDİM, sesim titrek çıkmıştı, orada savunmasız duruyordum. Sima'nın kim olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu ama bu planın arkasındaki isim olduğunu varsaydım. "Ben daha fazla ödeyebilirim."

"Sen mi?" Haydut lideri kahkaha attı. Bana doğru bir adım attı, yürürken tuhaf bir şekilde sallanıyordu. "Sen sadece bir piyade askerisin."

"Prens be... beni dinler..." dedim. "Sizin için ayarlama yapabilirim."

"Yakında prens bizi de dinleyecek, değil mi çocuklar?" diye övündü. "Hem bizi dinleyecek hem de onun tamamına sahip olacağız."

"Dinleyin, bende daha çok demir var..." diye çılgınlıkla uydurdum. "Ambarlar onlarla dolu. Sizinle takas edebilirim."

Haydut lideri merakla bana baktı. *Demirle ilgili gerçeği bildiğimi fark etmedi.* "İstemiyoruz..." dedi. "Biz demirden kurtulmaya çalışıyoruz."

Bu yeni bilgiyi aklımın bir köşesine yazdım. "O zaman bir ambar dolusu demiri geride bıraktığınızda Sima buna nasıl tepki gösterecek?" diye sordum lafı değiştirerek. "O zaman sizden memnun olacak mı?"

Haydutlar kafalarını arkaya atıp güldüler. "Küçük akıllı bir tilkisin, değil mi? Bayağı komiksin." Fakat baltasını salladı ve bir şekilde farkında olmadan bir şeyleri bilmediğimi ortaya çıkardığımı fark ettim. Şimdi benden kurtulacaktı. "Ne yazık ki geride görgü tanıkları bırakamıyoruz."

Bana doğru sallanarak geldi. Baltasını havaya kaldırınca, ben de geri çekildim. İçgüdüm bana gözlerimi kapatmam için bağırdı ama ben kaderime boyun eğmeyi reddettim.

Bir ok havada tıslad ve haydut liderinin boynuna saplandı. Sadece tanıdığım tek bir kişi böyle atış yapabilirdi.

Zhao Zilong saniyeler sonra elindeki yayını kavisli çelik bir bıçakla değiştirerek kalabalığın arasına daldı. Onu gördüğüme hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Geldin!" diye bağırdım. Yere düşen haydudun mızrağını bana fırlattı, ben de onu havada yakalayıp dönerek arkamdaki haydudu vurmak için kullandım.

"Yardıma ihtiyacın var gibi görünüyordun..." dedi Zilong, her zamanki gibi istikrarlı bir şekilde. "Bir dahaki sefere takımın olmadan hareket etme. Bu bir emirdir."

"Biz hayatta kaldıktan sonra beni azarlayabilirsin!" diye bağırdım, bana en yakın haydudun kafasını uçurmadan önce. Sonra hemen kendimi savaşın içinde kaybettim.

On üçüncü bölük, on ikinci bölüğün gelmesinden hemen sonra buraya ulaştı ve Wolf adamlarının orduyu kuşatmasına

öncülük etti. Gelen takviye askerlerle haydutlar eziliyordu ve bunu onlar da fark ettiler. Bu savaşı kazanacaktık.

Gözucuyla bir haydudun kaostan yararlanarak ormana doğru sıvıştığını fark ettim. Devrilen vagondan bir yay ve ok kılıfı aldım, bir ok attım ve ıskaladım, sonra da onu takip ettim. Yaralanmıştı. Tuniğinden orman zeminine kan damladı ve onu takip etmem için açık bir iz bıraktı. Sessizce onu takip ettim, dengesini korumak için ağaçlara tutunarak topallamasını ve sallanmasını izledim. Küçük bir dereyi takip ederek benim bilmediğim bir ormana doğru ilerledi. Bana rehberlik edecek güneş ışığı olmadığından yön duygum karmakarışıktı ama ormanın, sahildeki balıkçı köyünün en yakın tarafında olduğumuzu sanıyordum.

Ben haydudu takip ederken, ormanın sakin sesleri savaşın gürültüsünün yerini aldı. Hava akan suyun kokusuyla, cexi çiçekleriyle ama aynı zamanda kanla doldu. Tuniğim ve pantolonum kandan yapış yapış olmuştu. Belki de bazıları benim kanımdı ama çoğu, aldığım hayatların kanıydı. Son birkaç saattir kaç adam öldürdüğümü düşündükçe adrenalinim zayıfladı. Beni korkutan tarafı öldürmenin kendisi değil, bunu ne kadar *kolay* bir şekilde yapabildiğimdi. Sanki aklım yokmuş ve kendiliğimden hareket ediyormuşum gibiydim. Kılıcı tutan kolum ne yaptığını çok iyi biliyordu; nasıl öldüreceğini biliyordu. Fakat tabii ki bu manevraları devamlı çalıştığım içindi. Nedense, onca antrenman saatinde bunun farkına varmamıştım.

Savaşma tekniklerimi pratik yapmak için bir sürü gece geçirmiştim ama öldürmek için değil kendimi kanıtlamak için yapmıştım. Bölüğüme ne kadar becerikli olduğumu göstermek istemiştim. Benden korkmalarını ve bana saygı duymalarını istemiştim. Fakat gerisini, yaptığım şeylerin sonuçlarını

düşünmemiştim. Hiç bu orduda ve bu savaşta olmanın ne anlama geleceğini düşünmemiştim.

Xiuying bilmişti ve bu yüzden bana gözlerinde o kadar korkuyla bakmıştı. Çünkü neye dönüşeceğimi biliyordu ve asla bunun yanıma kalmayacağını da biliyordu.

"*Yaşamana izin vereceklerini mi düşünüyorsun?*" diye sormuştu bana en son gecemizde. "*Asla bir kadının böyle bir şeyden sıyrılmasına izin vermezler.*"

"*Nasıl bir şeyden?*"

"*Asla bir kadının güce tutunmasına.*"

HAYDUT BÜYÜK BİR AĞACIN DİBİNDE ANİDEN DURUNCA beni de düşüncelerimden sarsarak çıkardı. Hareketsiz kaldım, varlığımdan şüphelenmesini istemeyerek ama sonra eğildi ve ağaç gövdesine uzandı. Yanımda sadece bir yay ve tek bir ok varken onun kılıcını çekmesini istemedim. Ani bir karar vererek ona doğru süründüm ve botumla yüksek bir tekme atarak omzunu yakalayıp ona vurdum. Dere boyunca uzanan taşlardan kıl payı kurtularak yüzüstü yere düştü. Onu ters çevirdim ve botumu boğazına bastırdım.

"Orada kaç kişisiniz?" diye sordum, derenin şırıltısından sesim duyulsun diye sesimi yükselterek.

Bana şaşkınlıkla baktı. Sonra da inceleyerek.

"Bana cevap ver!"

"Yaklaşık yüz." *Yüz kişi*, diye acımasızca düşündüm. Yani onların kuvvetlerinin tam kapasitesiyle karşılaşmamıştım.

"Göreviniz ne?"

"Biliyorsun, cephaneliğinize baskın yapmak."

Onu inceledim, hiç göz kırpmadı. *Yalan söylüyordu.*

Bu kadar adam ne içindi? Gıda depolarımızı zehirlemek için mi? Demirimizi çalmak için mi? Neden daha az adamla bu yapılabilecekken yüz adam tutulsun ki? Sima denilen liderleri, bu görev için bir sürü insan gücü aramıştı ve hedefleri birden fazla olduğu için bunun bedelini ödemeye hazırdı.

Haydut liderinin dedikleri aklıma geldi. "*Yakında prens bizi de dinleyecek, değil mi?... Hem bizi dinleyecek hem de onun tamamına sahip olacağız.*"

"Prens! Prensi istiyorsunuz..." diye farkına vardım artan bir dehşetle. "Neden?"

Cevap verirken gülümsemesi kabaydı. "Sonunda farkına vardın, bu küçük sırrı önceden bilmemen ne kadar kötü oldu."

"Ne sırrını?"

Yüzüm korkumu yansıtmış olmalıydı çünkü gülmeye başladı. "Değerli prensin bir yalancı." Nefes almak için hırıldadı ve ben de tutuşumu gevşettim. "Siz Anlaililer, hepiniz ikiyüzlüsünüz."

"Ne... neden bahsediyorsun?" Sesim titriyordu. "Sima onu istiyor çünkü o çatlak." Adamın gözleri parladı. "Biliyor musun, ordunuzu tam üç gündür takip ediyoruz. Dün akşam karanlık çökmeden onu görebildim. Yakışıklı bir şey, değil mi? Neden savaşmadığı açıkça belli. Sima bize onu çırılçıplak soymamızı ve bütün eşyalarından kurtulduğumuzdan emin olmamızı istedi... Sadece onun canlı kalması lazım..."

Geri çekildim. Görüntüler çok şiddetli ve çok korkunçtu. Soğuk ter cildimin üzerinden fışkırdı. Hayduda baktım, neredeyse onu hiç göremiyordum; görüşüm kararmaya başlamıştı... Kenarlardan bulanık gözükmeye başlayarak.

Bir gölge kadar hızlı bir şekilde haydut bıçağını çekti ve baldırımı kesti. Çığlık attım ve dizlerimin üzerine düştüm. Beni hızla yere yatırdı, bıçağını boğazıma dayadı. Ona karşı

mücadele ettim ama kollarımı ve bacaklarımı kilitlemişti. Saldırısına karşı savunmasızdım.

Ufak, basit bir hata – ölümüme yol açabilecek bir tane. Fakat ölemezdim. Bu şekilde değil. Şimdi değil.

Akan suyun akışı beni uyandırdı. "*Açgözlülüğün hiç bitmiyor...*" demişti ejderha. "*Bir okyanusun açlığı gibi...*"

O açgözlülüğü, o arzu kuyusunu çağırdım. Uzuvlarımda tanıdık bir uğultu hissettim, qi enerjisinin ve ruh gücünün toplanmaya başlamasını... Yaşamak istedim. Yaşamak istedim. Yaşamak...

Haydut hayretle başını kaldırdı. Onun bakışını takip ettim ve aramızdaki havada asılı duran düzinelerce su damlacığını gördüm.

"*Beni serbest bırak...*" diye emir verdim gözlerimi ondan ayırmadan. Element ipliklerinin ağırlığını hissedebiliyordum, onun iç varlığını ortaya çıkaran eşsiz enerjisini. Qi enerjimin onunkiyle aynı olması için izin verdim. Dünya ve metal; qi enerjim uyumlandı.

Tutuşu gevşedi ama ifadesi tereddütlüydü, benim kontrolüme karşı savaşıyordu. "*Beni serbest bırak...*" dedim yine ve bu sefer derin yankılanmayı kemiklerimde hissettim.

İtaat etti.

Dereden bana baktı. "Sen de çatlaksın..." dedi, sesinde yeni bir duygu vardı.

Korku.

Görüşümün titremeye başladığını hissettim. Yumruklarımı sıkıp açtım uyanık kalmaya devam etmek için. İçimden geçen güç çok fazlaydı. Ciğerlerim kapanıyordu: Hiperventilasyon olacaktım.

"Söyle bana, neden Anlai için savaşıyorsun? Lixia'n için seni keseceklerini bilmene rağmen neden Anlai için savaşıyorsun?"

"Li... xia mı?" Ejderha da o kelimeyi kullanmıştı.

"İnsanlarının *kara büyü* dediği şey." Öne doğru eğildi, benim paniklemiş halim karşısında korkusu azalıyordu. "İnsanların, tanrıların yeteneklerini alması ve o güçleri kendilerine ait kılması demek."

"Yanılıyorsun! Ben öyle bir şey yapmadım – yapamam."

"Ne kadarda zayıfsın..." diye alay etti bana uzanarak. "Anlai prensi ile seni de almalıyım. Belki Sima fazladan yakalanan için de bir ödül verir."

Ruh gücünün kurallarını anlamıyordum ama kungfu kurallarını biliyordum. Savaştan önce yaptığım gibi qi enerjime konsantre olarak hedefime odaklandım. Ardından içgüdümü takip ederek bıraktım.

Su damlacıkları havada yoğunlaşıp birleşti, gözleri geriye doğru yuvarlarında ters dönerken onu izledim. Gevşeyene kadar dudaklarından köpükler yükseldi ve sonunda hareketsiz kaldı.

O... boğulmuştu.

Onu *ben* boğmuştum.

Şimdi uzuvlarım kontrol edilemez şekilde titriyordu. Düzensiz bir nefes aldım ama içime çok az hava çekebildim. Eğer bu devam edecekse, diz çökmem gerekecekti. Cildim terden kaygan haldeydi, yine de kemiklerimde derin bir ürperme hissettim.

Görüşüm karardı. Dengemi kaybedip düştüm, sonra da haydudun cesedini altımda hissedince çığlık attım. Sürünerek ondan uzaklaşmaya çalıştım ama bu sefer de yaralı olan bacağımın üzerine düştüm. Kanın iğrenç kokusu her yerdeydi. Bilincimin kapanmaya başladığını hissettim.

Hayır, hayır, hayır. Bayılamazdım. Sky'ın hayatı tehlikedeyken olmazdı. Yavaşça nefesimi verdim ve qi enerjimi tekrar dengelemeye odaklandım. *Ağaç, ateş, dünya, metal, su.*

Aklımın durulması için onu zorlayarak teker teker her elementin içinden geçtim.

Yavaşça, dünya geri döndü. Cesedini görüp rahatsız olmadan önce bakışlarım hayduda kaymıştı. Fakat şimdi neden ilk başta onu takip ettiğimi ve neden durduğu ağaç gövdesine gittiğimi hatırladım.

Boşluğun içine baktım ve içinden birkaç tane ağır kumaş paketi çıkardım. Aniden kollarıma keskin bir ağrı yayıldı. Sanki yanmışım gibi hissedip, nefesim kesilerek elimdekileri düşürdüm. Sersemlemiştim ve başım dönüyordu. Bir saniyeliğine kafam garip bir şekilde *bomboşmuş* gibi hissettim.

Sanki uzun zamandır orada gömülü olan varlık bir anlığına kaybolmuş gibiydi.

Dengemi kaybetmekten korkarak yere diz çöktüm. Kumaş paketin içindekiler toprağa dökülmüştü. İçinde çok çeşitli demir aletler, silahlar ve ev eşyaları vardı. Beklediğim gibi sadece cephanelikten çalınan şeyler yoktu. Bir çekicin başını, at nallarını, demir blokları ve diğer ahşap eşyaların benzerlerinin uçlarını, hiçbir amacı olmayan diğer tuhaf kısımlarını almışlardı. Neden bunu yapmışlardı? Sanırım Sima onlara bulabildikleri bütün demirlerden kurtulmaları için ödeme yapmıştı.

Şimdi bunu düşünecek vaktim yoktu. Diğer haydutları bulmalıydım; Sky'ı bulmalıydım. Eğer Sky hâlâ kamptaysa, ordu tarafından çevrili olduğundan güvende olacaktı. Fakat çoktan kaçırıldıysa... Onu bulmak zorundaydım. Neden haydutlar onun "çatlak" olduğunu iddia etmişlerdi? Sky benim gibi değildi. Sky iyi biriydi; saftı ve her hikâyenin kahramanı olabilecek biriydi. Belki de sadece yanlış anlamıştım. Ne olursa olsun, bu şu anda düşünmek için önceliğim değildi.

Onu nereye götürmüş olabilirlerdi? Ayrıca bu sebepten dolayı, haydutlar oraya nasıl yolculuk yaptılar? Yürüyerek

mi? Fakat o kadar ani şekilde yolumuza çıkmışlardı ki, Prens Liu'nun casuslarını bile alt etmişlerdi. O zaman atlarla gelmiş olmalıydılar. O zaman atlar neredeydi? Aynı zamanda haydutlar bütün ekipleri için at tahsis edemezlerdi.

Düşmüş olan hayduda dönüp baktım. Yüzü güneşten bronzlaşmıştı. Sanki hep dengesizmiş gibi yürürken nasıl sallandığını hatırladım. Denizde yüzmüş bacaklar olduklarını bir sızıyla fark ettim. Hayduda doğru yürüdüm ve ayakkabılarına daha yakından baktım. Güverte ayakkabıları.

Tekneyle gelmişlerdi. Bu yüzden pusuya düşmeyi beklememiştik.

Geriye sadece bir tane okum kalmıştı ve hiç bıçağım yoktu. Yaramdaki kanamayı durdurmak için tuniğimden bir parça kumaş koparıp baldırıma bağladım. Sonra haydudun çakmaktaşı bıçağını savurdum –bu işe yaramalıydı– ve denize doğru koştum.

ON YEDİ

Yeni bakanın hiç görülmemiş iktidar yükselişini nasıl başardığına gelince, Savaş Kumandanı Cao ile yapılan şüpheli bir anlaşmanın bozulmasından olduğu sanılıyor. Anlaşmanın kesin niteliği bilinmiyor ancak kimsenin reddedemeyeceği bir teklif olduğu iddia ediliyor.

– BAKAN JİA'NIN PRENS LİU'YA YAZDIĞI ÖZEL BİR MEKTUPTAN BİR PARÇA, 923

GÜNEŞ ORTAYA ÇIKMAYA BAŞLAMIŞTI. Şafağın solgun ışıkları orman zeminini süslemek için tepedeki gölgelik kısma yansıdı ve yavaşça kuşlar uyandı, titrek sesleriyle sabah selamlaşmalarını yaptılar.

Çok geç kalıp kalmadığımı bilmiyordum. Bedenim beni yarı yolda bırakıyordu, bacaklarım yanıyor ve durmam için bana yalvarıyordu. İnatçı bir şekilde, baş döndürücü hızımı korudum ve Sky'ı bulmadan bayılmamak için dua ettim. Sonra tam düşecekken uzaktan sesler duydum. Sesin geldiği yere doğru gittim, büyüyen kalabalığı görünce yavaşladım.

Hesaba katmadığım haydutlar buradaydılar. Ağaçların ardından tam kaç kişi olduklarını göremesem de iki düzine gibi gözüküyorlardı. Arkalarından bir mahkûmu sürüklüyorlardı, iyi ipek kıyafetleri vardı ve uzun koyu saçları arkasında gevşemiş duruyordu. Yüzünün bir kısmını görebildim. Ay gibi solgun tenliydi. *Bu Sky!* Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu.

Sonra başka bir birliğin onları takip ettiğini fark ettim, bu haydut ekibinin neredeyse iki katı büyüklüğündeydi. Önde Sky, atının üstünde haydutlara doğru hücum ediyordu. Ona eşlik eden özel muhafızları tarafından etrafı sarılmıştı.

Kafam karışık bir şekilde, yoğun huya çalıları yığınına çömelerek daha yakına yaklaştım.

"Durun!" Sky'ın sesi ormanda yankılandı. Bu mesafeden yüz ifadesini göremiyordum ama sesi çok öfkeli geliyordu.

"Bana emir verebilecek konumda olduğuna inanmıyorum prens." Mahkûmu tutan ve boğazına bıçak dayayan haydut konuştu. Kanım ürperdi.

Sonra mahkûmu tanıdım. Sky'ın kardeşi Winter'dı.

Haydut bunca zamandır Winter'dan mı bahsediyordu?

"Onu bizimle götürüyoruz. Bakanımız tarafından onurlu bir misafir gibi ağırlanacak..." dedi, haydut lideri dalga geçen bir tonla. "Ama Bakan Sima emirleri konusunda çok netti, eğer bizi durdurmaya çalışıp işimize karışırsanız, onu öldüreceğiz. O zaman sadece bir ölüm haberi yollayacağız. Bizi bunca işten kurtarır, öyle değil mi?"

Sima, Ximing'in bakanı mıymış?

Arkadaki haydutlardan biri döndü ve ben de nefes nefese hemen eğildim. Bu kötü bir durumdu. Ben haydutlar ve onların gemisi arasında duruyordum ve haydutlar da Sky'la benim aramda duruyorlardı.

Sonra Sky atından indi. "Komutanım!" Ses Sky'ın koruması Kaptan Luo'nundu, sesi sıkıntıyla yükselmişti.

Sky onu dikkate almadı. Haydut liderine doğru daha da ilerlemeden önce kılıcını yere bıraktı ve ellerini teslim oluyormuş gibi kaldırdı. Ne düşünüyor olabilirdi?

"Onun yerine beni alın..." dedi. "Onun yerine ben gideceğim."

Seni aptal! Onu biraz mantıklı olması için sarsmak istedim. Fakat ona ulaşamayacağım bir yerdeydi ve doğru düzgün dü-

şünemiyordum. Sky'ın haydutlar tarafından mahkûm olarak alınıp Ximing bakanına götürülmesini izleyecektim ve onu asla tekrar göremeyecektim.

Haydutlar birbirlerine danıştılar. Bu kadar uzak mesafeden ne dediklerini çıkaramıyordum. Bir ağaçtan diğer ağaca tırmanarak daha da yaklaştım. Artık sadece on üç metre ötede, bir işitme mesafesindeydim. Bu hedef antrenmanı için standart mesafeydi.

Okçuluk yeteneklerime güvenmediğim için bunu daha önce düşünmemiştim. Bölükteki hiç kimse muhtemelen okçuluk konusunda harika olduğumu söylemezdi ve bu atış noktasının karmaşıklığı ise eşsizdi. Eğer ıskalarsam ve altıncı prensi vurursam... Yutkundum, ağzım kum kadar kuruydu. Bir tane okum kalmıştı. Bunu ıskalayamazdım.

Sky muhafızlarını arkada bırakıp savunmasız ve korumasız tek başına ilerlerken onu izleyip bekledim. İki grubun arasındaki boşlukta durdu, yüzü duygusuzdu. Kardeşine bakıyordu.

Sky için, ıskalayamazdım.

Yayımı titreyen ellerimle gerdim ve Sky'ın tavsiyesini kafamda tekrarladım. *Duruşunu genişlet. Fazla sıkı tutma. Oku hedefine hizala.* Nefesimi tutarak bir fırsat çıkmasını bekledim. Winter'ı tutan adam, ekibinin arkasına gizlenmişti ama yavaşça dönüyordu, çok yavaşça.

Haydutlar görüşmelerini liderleri Sky'a dönmeden önce bitirdiler. "Aslında..." dedi, sesi kuru çıkmıştı. "Seni istemiyoruz."

Kalabalık şaşkınlıkla döndü. Sonra görüş alanına onu tutan adamın yanında Winter girdi.

Şimdi. Qi enerjisi damarlarımda aktı. Okumu fırlattım ve sanki katıksız inatçılığım onu doğru yöne yönlendirebilirmişçesine kendimi göz kırpmamaya zorladım.

Fakat ok yaklaştıkça, hatamı anladım. Boyun için hedef almıştım ama çok alçağı hedeflemişim. Düzgün bir sesle, ok haydudun bacağına saplandı.

Küfrettim. Adam hâlâ hayattaydı, sadece çığlık atıyordu. Okun kaynağını bulmak için hızla döndü. Sky, dikkatinin dağılmasından yararlanarak öne doğru atıldı. Döndü ve ağabeyini esir tutan adamın karnına tekme attı, sonra da uçan bir mızraktan kaçmak için yere yuvarlandı. Prensin adamları onu takip ettiler, Teğmen Fang çatışmaya girdi ve bir düzine askerin gaddarlığıyla savaşmaya başladı. Daha önceden onu savaşırken görmemiştim ve şimdi, orduda mantıksız ve saçma öfkesine rağmen neden saygı gördüğünü anlamıştım.

Kaptan Luo, Winter'ı zararlı ellerden kurtardı. Rahatlayarak nefesimi vermiştim ki bir haydudun bana doğru baktığını gördüm, oku fırlattıktan sonra saklanmayı unutmuştum. Bana doğru ilerlemeye başladı ve bir küfür savurdum; başka okum kalmamıştı. O benim üstüme atlamadan ve beraber ormanın eğimli yollarından yuvarlanmadan önce, yayımı kullanarak onu silahsız bırakmayı başardım. Haydut yavaş ama iriydi, benim boyumun iki katından da fazlaydı. Beni yere yapıştırmadan ve etli ellerini boğazıma doladığını hissetmeden önce kayarak güreştik. Boğuldum ama enerjimden kalan son güçle çakmaktaşı bıçağımı hatırladım ve onu böğründen bıçakladım. İnledi, kavrayışı gevşemişti ama hâlâ sıkıydı, onu tekrar ve tekrar bıçakladım. Üstüme yığıldı. Kaslarım yanarken onu üstümden itmeye çalıştım ama yapamadım. Sanki üstüme bir ton tuğla çökmüş gibi hissettim.

Yukarıdan, çatışmanın bittiğini duyabiliyordum. Onları koruyacak değerli mahkûmları olmadan haydutlar, mücadeleye daha fazla asker katılan ve büyümeye devam eden Anlai ordusuna rakip olamazlardı. Teğmen Fang şimdi, emirler

yağdırıyordu. Sesinin öfkeli tonunu nerede olsa tanırdım. Genellikle benim koşmam için bir işaretti.

Gücümün son kırıntılarını topladım ve bir defa daha adamı üzerimden kaldırmaya çalıştım. Fazla kıpırdamadı. Ölünce daha da mı ağırlaşmıştı?

"Ren?" diye seslendi biri. Sky'dı.

Orman yamacından aşağı doğru yürüyen ayak seslerini duydum. "Buradayım..." diye seslendim bitkinlikle.

Dakikalar sonra Sky cesedi üstümden kaldırınca kocaman yükün göğsümden kalktığını hissettim. Bana doğru baktı, morarmış ve kanlıydı ama hayattaydı. Harika bir şekilde hayattaydı.

Gözlerime yaşlar doldu. Bana elini uzatarak beni ayağa kaldırdı. Bir şeyi düşünmeden önce ona gülümsedim. "Ben olduğumu nereden bildin?" diye sordum, kaşlarımı çatarak. Ardından gelen çatışmada beni elbette görmemişti.

"Sadece sen o kadar akıllı olabilirdin..." dedi sırıtmadan önce, gözleri neşeyle parlıyordu. "Ve sadece sen onu bacağından vururdun."

@ayisigikitap

ON SEKİZ

Ve hasat ayında, dolunay, uzun zamandır gizlenmiş olan sırların üstüne kırmızı parlak bir ışık saçar. Saklayacak hiçbir şeyi olmayanlar kutlama yapıp eğlenebilirler ama sırları olanların evlerine yakın durmaları iyi olur.

– RİTLER KLASİĞİ, 829

KAMPA DÖNERKEN HAKKIMDAKİ FISILTILARI HİSSETTİM ama kale alamayacak kadar yorgundum. Sky yolculuğumuzu bir günlüğüne erteleme emri verdi, kayıplarımızı değerlendirmek ve pusu sonrasında yeniden toparlanmak için. Artık gizlenmeye çalışmanın bir yararı yoktu, Ximing bakanının yaklaşmakta olan gelişimizden haberdar olduğunu biliyorduk.

Sky, "Konsey toplantısına katılmayı diler misin?" diye sordu ama ben onu reddedip, siyaseti kaldıracak kafamın olmadığını söyledim. Onun yerine, yatağıma döndüm. Saatler sonra uyandığımda güneş gökyüzünde alçalmıştı. Kendimi sersemlemiş ve şaşkın hissediyordum ama çoğunlukla yaralanmamıştım. Bedenimdeki pek çok tuhaf çentik ve çizik gibi kolum ve baldırımdaki yaralar da çoktan kabuk bağlamaya başlamıştı. Buradaki kesiklerden bazıları çoğunlukla sol tarafımda, pusudan önce ortaya çıkmıştı ama onları hangi darbeler sonucu aldığımı hatırlamıyordum. Beni pek etkilemediler. Her gün aldığımız onca eğitimle beraber, bedenimin çoğu zaman koca bir çürük gibi hissetmesi sürpriz değildi.

Çadırımızın dışında, Zilong günlük antrenman programıyla ekibimize liderlik ediyordu. *Acaba geriye dönüp daha uyanmamış gibi mi yapsaydım*, diye düşündüm.

"Ren!" diye bağırdı, şahine benzeyen bakışıyla beni görerek. "Gel, katıl bize."

İsteksizce, kılıcımı geri aldım ve itaat ettim. Sonra Zilong bana öncekinden farklı davranmadığı için ona minnettar hissettim, çünkü böyle olan bir tek o vardı. Diğer ekip üyeleri beni merakla izlediler. Ara verdiğimizde, benim adımı fısıldadıklarını duyabiliyordum.

"Ne oldu?" diye sordum Zilong'a, kamp ateşinin etrafında yemeğimizi yerken. Bugünün mönüsü balık ve daha fazla balıktı. Deniz mahsullerinden bıkmıştım ama görünen o ki Ximing'e geçince onlardan daha da çok bulacaktık.

"Gerçekten bilmiyor musun?" diye sordu, her şeyde olduğu gibi titiz özeniyle uskumrusunu kızartırken. "Teğmen Fang çok öfkeliydi."

Ürperdim. "Daha karşılaşmadık."

"Göklere teşekkür et..." dedi, tükürmek için dönerken. "Prens Liu bu sabah cesaretinden dolayı seni övdü. Görünüşe göre bunu, bütün genel konseyin önünde yaptı."

Sustum, tamamen sevinmek için fazla şaşkındım. Yüzümdeki tek bir kası bile oynatmamak ve yüz ifademi görmesini engellemek için çok uğraştım.

"Öyle mi yaptı?"

Zilong bana yan yan baktı. İşte o zaman beni kıskanmış olduğunu gördüm. "Teğmen Fang çok öfkelendi. Hatta seni bir kara büyü uygulayıcı olarak kınamaya çalıştı." Yüzümdeki ifadeye bakınca Zilong kıkırdadı. "Merak etme, herkes sadece güldü."

Nefes alamadım. "Ona kimse inanmadı mı?"

Kuşkulu bir şekilde kaşını kaldırdı. "Kimse çocukların korku masallarına inanmadı, eğer bunu kastediyorsan."

Rahatlayarak nefesimi verdim. Nasıl olmuştu da Teğmen Fang bunu bilmişti? Sadece çılgınca bir tahmin miydi?

"Onun pozisyonunu almaya çalışmıyorum..." dedim, sol kolumdaki bir sürü kabuğu kaşıyarak, o kadar fazlalardı ki rasgele çizilmiş çetele işaretleri gibi gözüküyorlardı.

"Herkes bunu biliyor."

"Onun dışında herkes."

Zilong isteksizce başını salladı. "Sen iyi bir savaşçısın Ren..." dedi. Sesini nötr tutmaya çalıştığını söyleyebilirdim. "Savaşta aklını kullanıyorsun ve duygularının yargını etkilemesine izin vermiyorsun."

Omzuma hafifçe vurdu, sonra da ayağa kalkıp gitti, beni iltifat alma utancından kurtararak. Zilong'un kıskandığını görmüştüm ama bunun, onun *kendi* yargısını etkilemesine izin vermedi. Bu nedenle ona saygı duydum.

Yalnız kalmış bir şekilde, kendimi şımarttım. *Prens Liu bu sabah cesaretinden dolayı seni övdü.* Afyon böyle mi hissettirirdi – bu katıksız coşku dalgası gibi mi? Çünkü bu da bağımlılık yapıcıydı. Daha fazlasını istiyordum. Daha fazla övgü, daha fazla tanınma. Prens Liu saygıdeğer olduğuma inanmıştı. Kendince Zilong da inanmıştı. İmrenmesi beni ilk defa değerli bir rakip olarak gördüğü anlamına geliyordu. O anda Teğmen Fang'ın düşmanlığını kazanmamı umursamadım bile. *Ben buraya aitim anne*, dedim yıldızlara. Bu sadece başlangıçtı, daha da iyi olacaktım, daha iyi yapacaktım. Beni *herkes* saygıdeğer bulana kadar.

Yatmak için hazırlanırken, Zilong'un kelimeleri aklıma geldi: *Duygularının yargını etkilemesine izin vermiyorsun.* Kahkahamı bastırdım. İroni bende kaybolmamıştı. Kadınlar, yin'di – zayıf, kararsız, geçici duyguları tarafından yönetiliyorlardı. Erkekler, yang – mantıklı, sakin ve inatçı. Küçükken bize kadınların liderlik edemeyeceği, savaşamayacağı veya

yönetemeyecekleri söylenmişti çünkü histeriye ve düzensizliğe yatkın olarak çok kolay yönlendirilebiliyorlardı.

Fakat onlara bunun yanlış olduğunu kanıtlamıştım.

Kırıntıdan başka bir şey istemeyerek Chuang Ning'den kaçmıştım. Çocukluğumun geçtiği evden kaçarken sadece nefes almak, görmek ve yaşamak için biraz zaman istemiştim. Hayatta kalmak dışında ilerisini düşünmemiştim.

Fakat şimdi uyanıkken rüyalarım zafer, güç ve hırslarla doluydu. Prens Liu'nun beni saygıdeğer bulmasını kendi bölüğümden, ekibimden önce istiyordum. Savaş kumandanından da önce. Bir kaptan hatta bir komutan olmak istiyordum, böylelikle kimse beni bir daha küçümseyemezdi.

Ben bir kadındım ve hayatta bana tahsis edilen kartlarımdan daha fazlasının peşinden gitmeye cesaret etmiştim. Erkek kılığına girip, kimliğimi saklamıştım ve yakalanmamıştım.

Ve şimdi, bir kere bahis oynayıp kazanan acemi bir kumarbaz gibi, daha fazlasını istiyordum. Tüm fişlerimi beni çağıran potaya kaydırmakta hazır hissetmiştim.

Uzaktan hafif bir onay mırıltısı duydum. Sesi duymazdan geldim.

~

"MEİLİN..." SES YUMUŞAK VE TEREDDÜTLÜYDÜ. *"Senin de benim yaptığım hataları tekrarlamanı istemiyorum."*

Birdenbire uyandım, minderimin üzerinde doğruldum. "Anne?" diye sesli bir şekilde sordum, etrafımda uyuyanları fark etmeden önce. Çadırın sadece çeyreği doluydu; Sky bize hasat ayı için bir geceliğine izin vermişti ama askerlerin çoğu, iyi bir gece uykusu çekmek yerine, uyanık kalıp içki içmeyi tercih etmişti. Dışarıdan Sparrow dışında kimsenin söylemediği müstehcen, melodisi olmayan şarkıları duyabiliyordum.

Rüya mı görüyordum? *Hâlâ* mı rüya görüyordum? Sarhoş seslerinin ötesinde, farklı bir frekansa sahip olan başka bir ses duyabiliyordum. Daha yüksek ya da alçak gelmiyordu, sadece *ayrı* bir yerden geliyordu. Sanki farklı bir varoluş kaynağından yayılıyormuş gibiydi.

Annem... beni mi arıyordu?

Mantığı göz ardı ederek kalktım ve karanlıkta giyindim. Ejderhanın huzursuzluğunu zihnimin bir köşesinde hissedebiliyordum, onun baskıcı duyguları zihinsel kalkanlarımın hemen ötesinde algılanabiliyordu. Annemin kolyesini tutarak, nabız gibi atan sıcaklığın beni yönlendirmesine izin verdim. Mantıkdışı olduğunu biliyordum ama sanki bana gitmem gereken bir yer için yol gösteren annemin ruhuymuş gibi geliyordu.

Yeşim taşım beni kamptan çıkardı ve denizin olduğu tarafa yöneltti. Çalılıklara doğru inerken kızıl ay ışığı adımlarımı aydınlattı, orman zemini yavaşça aşağı doğru eğimleniyordu, ta ki ay ışığıyla aydınlanan küçük bir açıklığa gelene kadar. Açıklığın ortasında liken yığınına benzeyen bir şey duruyordu, yaklaştığımda bunun liken değil yosun olduğunu gördüm. Altında durgun bir gölet vardı, sığ suyundan ve üstünün yeşil örtüsünden görünmüyordu.

Bu yerin enerjisi fazlasıyla garip bir şekilde bana annemin odasını hatırlatmıştı. Bu sessizlikte, havada süzülen belirsiz bir sisi seçebiliyordum, sanki güneş tüm gücüyle ortaya çıktığında oluşan bir sıcaklık dalgası gibi. Sadece yanlıştı, doğal düzene aykırıydı.

Kulaklarımda bir teneke sesi oluştu. Göletin üzerindeki karanlık, o ürkütücü dalgalanan sisi çağırıyor gibiydi, beni ileriye doğru çekiyordu. Dalgalanma ortamın sessizliğini bozdu. O buraya ait değildi.

Bir çamur yığınından kayarak, sahilin aşağısına doğru yol aldım. Çağrı ısrarcı bir hal aldı, kemiklerime işleyen bir sinekkuşunun uğultusu gibiydi. Parıldamakta olan siyah sisin havada bir serap gibi dalgalandığını görebiliyordum. Çok tanıdıktı, annemin eski parfümünü kokluyor gibiydim.

Bu yüzden siyah sisin içinden geçtim ve sıcak sis beni annemin kucaklaması gibi sarmaladı. Havadaki değişimi hemen hissettim. Beni karşılayan dünya gerçeklikten daha uzak ve daha hafif geldi. Bu sefer, burada duygularımın nasıl seyrekleştiğini ve zayıfladığını fark ettim. Ruhlar âlemine girmiştim.

Şu anda başka insanlar da vardı, doğa güçlerinin iplikleriyle aydınlatılmış aynı ürkütücü titrek ormanda dolaşıyorduk. Bazıları sersemlemiş ve trans halinde kaybolmuş gibi gözüküyorlardı. Sesleri zar zor duyuluyor olsa da diğerleri saçlarına asılarak ağlıyorlardı. Bu insanlar kimdi? Burada ne yapıyorlardı?

Sonra gölette yüzen bir kız gördüm ve kanım ürperdi. Uzun saçları, güneşten bronzlaşmış omuzlarına düşmüştü. Dalgın, dikkatsiz ama güçlü bir şekilde kulaç atıyordu. Belli ki kendine güvenen bir yüzücüydü.

Bana sırtı dönüktü ama onu tanıdığımı kemiklerimde hissettim. Ona doğru bir adım atınca, benim geldiğim tarafa doğru baktı.

Yüzü benim yüzümdü.

"Meilin?" dedi, soru soru sorarcasına. "Buradasın."

"Sen... sen kimsin?" Ona bakmak zordu. Bu gölet insan dünyasındaki yosun tutmuş göletten farklı olarak temizdi ve bir safirin cilalı yüzeyi gibi mavi ve sarı ışıklarla parıldıyordu. Işığın parlaklığına karşı, kızın yüzünü fark etmek zordu. *Işığın bir hilesi*, dedim kendi kendime. *Sadece ışığın bir hilesiydi.*

"Meilin..." dedi tekrardan. Sesi benimkinden daha geç ve daha tatlı çıkıyordu. "Dediklerimi unutma: *Asla bir ejderhaya*

güvenme." Fısıldayarak telaşla konuşurken sesini alçalttı. "Hepimizi kullandığı gibi seni de kullanacak, gitmene asla izin vermeyecek."

"Ama..."

Yanımızdan buz gibi bir rüzgâr esti. Kız sanki görünmez bir saldırıyı bekliyormuş gibi içine doğru büzüldü. "Gitmeliyim."

"Bekle!" Fakat elini tutmaya çalıştığımda sanki dumandan yapılmış gibi elimden kaydı. Çoktan gitmişti.

Arkama döndüm. Diğer yabancılar hareket etmeden bana bakıyorlardı. Hatta ağlayan bile susmuştu; beni kocaman açılmış, bekleyen gözleriyle izliyordu. Kimse ses çıkarmadı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Neyi bekliyorlardı? Qinglong olabilir miydi?

Ejderhayla konuşmak gibi bir dileğim yoktu. Hayatımı kurtarmasına rağmen ona güvenmiyordum. Onun güçleriyle neler yapabileceğime ya da onun etkisi altında kim olabileceğime güvenmiyordum.

Buradan çıkmak zorundaydım. Buradan *şimdi* çıkmak zorundaydım – benim için gelmeden önce.

İkinci kere düşünmeden, kapı olarak düşündüğüm sise doğru koştum.

Diğer tarafa düştüm, rahatlayarak nefes nefese çimlerin üzerine yığıldım.

Ancak artık yalnız olmadığımı fark ettim.

ON DOKUZ

Ruhlar, savaştılar ve savaştılar ve savaştılar, ta ki dünya bir zamanlar olduğunun bir kalıntısı olana kadar. Ve yıkıntıların içinden dört Kardinal Ruh yükseldi, doğunun Gök Mavisi Ejderhası, güneyin Kızıl Kuşu, batının Fildişi Kaplanı ve kuzeyin Oniks Kaplumbağası. Daha az gücü olan ruhlar onlara karşı koyamazlardı.

– KIŞ VE İLKBAHAR YILLIKLARI, 417

"SENİN HAİYANG YAKINLARINDA OLDUĞUNU HİSSETTİM." Dik durmaya çalıştım. Uzun ve altın gözlü bir adam açıklığın diğer tarafında duruyordu. Sesi sıcak ve alçaktı, kelimeleri bir şarkıymış gibi çıkarmasını sağlayan doğal bir kıvraklıkla söylemişti.

Boynunda parıldayan yeşim bir kolye takıyordu.

"Çok güzel..." dedi ve benden mi yoksa kolyemden mi bahsettiğini bilmiyordum. Fakat gözleri yüzümde değildi. "Onu tutabilir miyim?"

"Ha... hayır." Sesim boğuk çıkmıştı. "Sen kimsin?"

Gülümsedi. Yüksek bir alnı ve gülümserken insanın karşısında gülümseme isteği uyandıran geniş bir ağzı vardı. Yüz hatları göze hoş gelse de yüzünde bir tane kusur vardı: Çenesinden uzanan pürüzlü bir yara izi.

"Eğer sen denizden birileri olan Haiyang isen, o zaman ben de Taiyang'ım, senin tersinim."

Taiyang – güneşten biri. "Bir ruh mührü takıyorsun..." dedim dikkatlice.

Tek olduğumu sanıyordum.

"Biri gömüldü. Biri boğuldu..." diye ezberden okumaya başladı ama bu şiiri ben de biliyordum.

Biri gömüldü.

Biri boğuldu.

Biri çalındı.

Ama hiçbiri unutulana kadar...

"...acınası değildi..." diye tamamladı.

Bu şiiri bana annem öğretmişti. Yine de rahatsız edilse de anlamını açıklama gereği duymamıştı. Annem böyleydi; anlaşılması zor, mesafeli ve bir şeyi verirken bile esirgeyen birisiydi.

"Zhuque'nin mührü gömülüydü. Ta ki bugüne kadar..." dedi, eli kolyesiyle oynamaya giderken. "Seninki hangisi? Sanırım çalınmış olan?"

"O... o benim annemdi!"

"Ah, o zaman çalan oydu." Gözleri içime işledi, ardında belirsiz ve uzak bir hal aldılar. Bilincime hafif bir soğukluğun girdiğini hissettiğimde omurgam huzursuzlukla karıncalandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, qi enerjime ulaşmaya çalışarak.

Ağzı şaşkınlıkla irkildi. "Lixia konusunda henüz acemi olan biri için zihin kalkanların şaşırtıcı şekilde güçlü. Nasıl?"

Ona baktım. "Neden sana bir şey söyleyeyim ki?"

Gülümsedi. "Ateş ve su ömür boyu rakipler..." dedi. "Pek kolay anlaşamıyorlar." Sonra gülümsemesi yok oldu. "*Nasıl yaptığını söyle bana...*" diye emretti ve sonra onu duydum – o hiç şaşmaz yankıyı. Yumuşak ama güçlü bir kadın sesiydi. *Zhuque*, demişti. *Güneyin Anka kuşu.*

İtaat etmekten başka bir şey yapamadım. "Q-qi gong..." diye kekeledim. "Küçüklüğümden beri qi gong çalıştığım için olduğuna inanıyorum."

"Görünüşe göre kalkanları kullanmaya alışkınsın..." dedi. Zihnimin gerisini istemediğim şekilde okşadı. "Belki de bu doğal eğilimini ebeveynlerine borçlusun. Onlardan gerçek düşüncelerini ve hislerini bunca zamandır sakladığına göre... senin için kolay olmalı."

"Se... sen benim aklımı mı okudun?..." Bu düşünce o kadar iğrenç gelmişti ki, sözümü bitiremedim. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Ama sen de bunu yapabilirsin." Aramızdaki mesafeyi kapatınca ve elimi tutunca şaşırdım. Yakından altın gözleri, temiz gökyüzü gibi parlıyordu. "Beni takip et."

Gökyüzü değildi. İnsanı yutan dalgalarıyla, açık denizlerdi. Nefesim kesilerek düştüm ve aramızdaki tüm boşluklar yok oldu. Bilinç ayrımımız bile kalmamıştı, onun içindeydim ve onun hatıraları benim olmuştu.

İKİZLER, EŞLEŞEN BİR SETİN İKİZ PARÇALARI AMA diğer yarısı genç yaşta ölmüştü. İkisi de yasaklı bir çayla dolu kaptan içtiler ama Taiyang yaşarken, çay kardeşinin boğazını yaktı. Sonrasında ebeveynleri kardeşi hakkında hiç konuşmadılar ama Taiyang kardeşinin aç hayaletinin nereye giderse onu takip ettiğinden şüphelendi.

Bir çocukluk arkadaşı, bebekliğinden beri tanıdığı bir kız – çok güzel bir kadın oldu. Tekrar birleşmeleri on sekiz yaşlarında oldu: Utangaç, beğeni dolu, ikisi de birbirine hayranlık duyuyordu. Aşk aralarında bir yinhua ağacının meyveleri gibi kolaylıkla yeşerdi ve büyümesi için çok az ikna edilmeleri gerekti. Bir yıl içinde evlenmişlerdi. Bir çocuk da hemen devamında geldi – bir kız. Adamın ailesi

memnun değildi ama kendince Taiyang mutluydu. Kız çocuğu annesinin yerini aldı.

Savaş geldi çattı. Kimse şaşırmamıştı – kimse aptal Taiyang'ı kurtarmadı. Evliliğinin mutluluğunun büyüsüne kapılmış, kendisini ileriye taşımak için için baş döndürücü bir iyimserliğin peşinden gitmişti; bu kadar mutluyken sefaletin ona dokunamayacağına inanıyordu.

Savaş onun yüzüne karşı güldü.

Kırmızı ve altın sarısı giysiler giymiş, yüzü diğerlerinden çok daha net ve hatırlanan bir general, Taiyang'a yüzünü bozan yara izini verdi. Yerde yüzü kanarken, öleceğinden eminken, karısı saklandığı yerden sürüklenerek çıkarılmıştı, arkasına sabitlenmişti ve bir elle etekleri yukarıya sıyrılmış, diğer elle de boğazı kavranmıştı. General işini bitirdiğinde, önce karısını öldürdü. Bu generalin tek merhametiydi çünkü sırada kadının kızı vardı.

Taiyang konuşamadan izledi. O zaman on dokuz yaşındaydı ama hayatı başlamadan bitmiş gibi hissetmişti. O zaman ateşin zalim doğasını anlamıştı, sevdiklerine aldırış etmeden onu tek başına bırakmıştı.

Çocuğun cesedi gömülmek için fazla küçüktü. Küllerin içinde çocuğun kemiklerini bulamamıştı.

Yıllar zamanın kayıtsızlığıyla geçti. Sanki cildine dövmesi yapılmış gibi, Taiyang, generalin yüzünü kristal gibi keskin bir netlikle hatırladı. Generalin suratını her gece uyumak için gözlerini kapamadan gördü ve her sabah şafaktan önce karanlıkta uyanırken gördü. Generalin suratı, güneşte, gökyüzünde ve denizde duruyordu.

Dünya dönmeye devam etti; Taiyang asla devam edemedi. Her gün generali mahvetme hayalleri kurdu. İçinde, yoluna çıkan her şeyi açığa çıkaran bir tümör gibi bir intikam açlığı büyüdü. Aklında sadece bir hedefle, Üç Krallık'ın dört bir yanını gezdi, ruh âlemine girebilmenin ve ruhlarla bir anlaşma yapabilmenin yollarını aradı. Bir hayalperest olarak, varlığını algılayabiliyordu ama bir anahtarı olmadan içeri giremiyordu.

"Biri gömüldü, biri boğuldu, biri çalındı ama hiçbiri unutulan kadar acınası değildi."

Taiyang asla unutmadı. Çöküşün ardından gelen karanlıkta, yalnız gecelerinde, açlığının derinliğini hisseden anahtar ona doğru seslendi. Diğer araştırmacılar arayışını duyduklarında gülerek ona aptal dediler. Onu uyarmaya çalıştılar; duvar bir sebepten ötürü oradaydı. O sebep neydi? Onlar bile bilmiyorlardı. Atalarının aksine onlar unutmuşlardı. Yine de eskimiş geleneklerinin içinde kutsallaşmışlardı ve bayat kitaplarının ötesindeki gerçek gücü öğrenmek konusunda istekleri yoktu.

Yani güneş gökyüzünde doğarken Taiyang yoluna tek başına devam etti. Kendisini Ximing'in düzlük alanlarından Leyuan'ın çorak topraklarına götüren lixia ustalarının kadim şiirlerinin izlerini sürdü. Dokuz yıl sonra, hasat ayının arifesinde, Taiyang kırmızı kumu derinliklerine kadar kazdı ve bir anahtar çıkardı. Uzun zamandır kayıp olan yeşim taşının rengi kırmızıydı; aynı sıcak bir ocağın alevleri gibi titreşiyordu, güvenli bir yer gibiydi. Mührü elinde tutunca, içine bir şey karıştı, uzun zaman önce onu terk ettiğini düşündüğü bir şey. Ev hissi.

Evindeydi.

Duvarlar bir nedenden ötürü vardı, demişlerdi. Fakat duvarlar generalin Taiyang'ı mahvetmesini engellememiş, hayatının dokuz yıl önce bitmesini, ikiz kardeşinin bir zamanlar onu terk ettiği gibi ailesinin de onu terk etmesini engellememişti. Tereddütsüz bir şekilde Anka kuşunun güç pınarından faydalanarak diyarlar arasındaki perdeyi yırttı ve Büyük Çöküş'ten bu yana her gece hayalini kurduğu şeyi harekete geçirdi.

Önce gökyüzünde bir hayalet, sonra da canlı bir canavar formundaydı. Yavaşça, önünde kızıl bir kuş şekillendi: Ateşten kanatları büyüyordu, gözleri de kömür karasıydı. Zhuque'nin muazzam güzelliği nefes kesici ve korkutucuydu. Taiyang onun önünde dizleri-

nin üstüne çöktü. Kardinal Ruhlara hep inanmış olsa da, onu kanlı canlı görmek Taiyang'ı alçakgönüllü yaptı. Çok uzun süredir evinden uzakta ve kayıp olan bir çocuk gibi hissetti.

"Seni bekliyordum açgözlü..." dedi Anka kuşu. "İşte seçeneğin: Dünyaya teslim mi olacaksın yoksa dünyayı kendinin mi yapacaksın?"

Kuş ona mührünü uzattı.

O da aldı.

NEFESİM KESİLDİ, ONUN ANILARINDAN ÇIKINCA kendimi yine açıklıkta buldum. Ormanın sesleri kesilmişti, sanki gecenin yaratıkları bile nefeslerini tutarak bize kulak misafiri olmuşlardı.

Güneşten bir parça olan Taiyang, gözleri bastırılmış gözyaşlarıyla ıslak bir şekilde izliyordu. Şaşırmıştım çünkü benimkiler de öyleydi. Anılarının katıksız öfkesi, ıstırabı ve kederi – onun kafasının içinde yaşamak nasıl da bir işkenceydi. Kendimi sinirli zannederdim ama onun çelik gibi öfkesi karşısında, benimki şekillenmemiş bir metal gibiydi.

"Bana ne yaptın?"

"Sana aklımı açtım..." diye cevapladı. "Ama takip eden sendin. Görünen o ki dürtülerle ilgili doğal bir yeteneğin var. Zihin kontrolün güçlü..." dedi, üzgün bir şekilde gülümseyerek. "Fakat diğer yönlerinde eksiklerin var..." diye ekledi tereddüt ederek. "Seni çalıştırabilirim."

Ağzımı açtım ve sonra kapadım. İlk dürtüm kabul etmekti. Ona güvendiğim için veya onu yeterli bir öğretmen olarak gördüğüm için de değildi ama derinlerimde bir yerlerde, tek başıma kalmak istemediğimdendi. Benim gibi birini bulmak içindi; benim gibi lanetlenmiş, doğal düzene meydan okuyan birini – yalnız olmak zorunda değildim.

"Açgözlü..." diyerek sesli düşündüm. "Sana açgözlü dedi."

Ejderha bana da aynısını söylemişti. Bunu ona söylemedim.

Taiyang buna nasıl cevap vereceğini düşündü. "Kardinal Ruhları biliyor muydun?"

Başımı salladım. Çoğu çocuk dört yönü ve rüzgârları kontrol eden, ejderha, Anka kuşu, kaplan ve kaplumbağa masallarını bilirdi.

"Ama Anka kuşunun gücünü nereden aldığını biliyor musun? Her şeyden çok neyi istediğini biliyor musun?"

Cevap vermekte tereddüt ettim, bakışlarıyla karşılaşmak istemeden.

"İntikam..." dedi en sonunda. "İntikam istiyor."

Taiyang'ın arzularının yoğunluğunu hissettim, o generalden intikam alma konusundaki işkence dolu ihtiyacını hissettim. Ne kadarını o istiyordu? Ne kadarı Zhuque'nin etkisiyle oluşuyordu?

"Anka kuşu intikamla beslenirken, deniz ejderhası da açgözlülükle besleniyor..." diye devam etti. "Bu nedenle Qinglong bunca zamandır seni bekliyordu."

"*Hiç bitmeyen bir açgözlülüğün var...*" demişti ejderha bana. "*Bir okyanusun açlığı kadar.*"

"O zaman neden?"

Uzaktan yaklaşan sesler duyduğumuzda lafımı kestim.

"Bana katıl..." dedi bu sefer daha aceleyle. "Eğer yakalanırsan Anlai seni o sözde kara büyün sebebiyle katledecek. Sana güvenli bir sığınak sunarım ama benimle şimdi gelmek zorundasın. Burada kalamam."

"Şimdi mi?" diye direndim. "Ben... gidemem."

"Neden gidemezsin?" diye sordu. "Biliyorsun, seni zorla da götürebilirim."

Bunu söylemesi hataydı. Kılıcımı, cilalı bıçağının kızıl ay ışığını yakalamasına izin vererek çektim. "Denesene..." diye tısladım.

Yüzü değişti. "Seninle savaşmak istemiyorum Haiyang." Beni inceledi fakat bu sefer zihin kalkanlarımın yeterince güçlü olduğundan emin oldum. "Dünya buna dayanamayacak."

Arkasında ani bir hareketlilik parıltısı gözüme çarptı. Başımı ağaçların arasından yukarı kaldırdım ve dağın üzerinde, tepenin yamacında duran, sırtına ikiz kılıçlar bağlanmış gölgeli bir figür gördüm. Ağacın gölgesinin arkasında saklandığımızı ve bizi göremediğini bilmeme rağmen, bakışlarının doğrudan üzerimize indiğini hissettim. Sırtımdan aşağı doğru soğuk bir ürperti indi. Orman bu gece yırtıcı hayvan kaynıyordu.

"Sana burada yardım edemem..." dedi Taiyang, dikkatimi kendisine çekerek.

"Ve ben de seninle gelemem."

Sesler daha da yükseliyordu. Gülüşlerini şimdi fark edebiliyordum, Anlai ordusundan daha büyük bir grup kabadayı asker arasındaki şakalaşmalardı. Taiyang kaçmak üzere döndü, uzaklaşırken benim olduğum yöne doğru son bir bakış attı.

"Ateş ve su pek kolay anlaşmıyorlar..." dedi sessizce. "Ama Haiyang, düşman olmamıza gerek yok."

YİRMİ

Savaşan Devletler döneminin on dokuzuncu yılında, Runong Çölü Şampiyonu, gücü insan halkını bir daha huzursuz etmesin diye Vermilyon Kuşu'nun mührünü sert çökeltinin bin kilometre altına gömdü ve böylece Tianjia'da barış sağlandı.

– SAVAŞAN DEVLETLER DÖNEMİNE İLİŞKİN YORUMLAR, 822

KİMSE YOKLUĞUMDAN ŞÜPHELENMEDEN ÖNCE aceleyle kampa geri döndüm. Tam da çadırımın kanadına ulaşmışken Sparrow içeriden çıktı.

"Ren? Uyanık mısın?" Saat gece yarısını çoktan geçmişti. "Bizimle gelsene!"

Üniformasına o zaman dikkatimi verdim. Tuvalete gittiğini düşünmüştüm ama tamamen giyinikti. Yağla saçını geriye bile taramıştı.

"Ji Zong'da bir hanım arkadaşla tanıştım..." diye açıkladı Sparrow sırıtarak, mutluluktan havalara uçuyordu. Ji Zong birkaç kilometre batımızda kalan bir balıkçı kasabasının adıydı. "Hasat ayında geri döneceğini ve yanında arkadaşlarını da getireceğini söyledi."

Sparrow ayaklarının üzerinde zıpladı. "Şafaktan önce döneceğiz, kimse gittiğimizi bile fark etmeyecek..." diye açıkladı, Wolf, Jibo, Küçük Domuz ve Zilong bize katılırken. Hepsi sırıtıyor ve birbirlerini susturup alçakça şakalar yapıyorlardı.

"Ben epey yorgunum..." dedim, gerçeğe dönüşen bir esneme taklidi yaparak. "Sanırım bu sefer katılmayacağım."

"Emin misin?" diye sordu. "Kasabalı kadınlar, Chuang Ning'deki kibirli şirretler gibi değiller. Çoğu eğitimsiz ve taş kadar aptallar aslında ama diğer konularda yetenekliler." Göz kırptı.

Sparrow'un bu yönü beni sinirlendirdi. "İğrençsin."

"Neden? Onlar da istekli. Tek ihtiyaçları *biraz* cesaretlendirilmek..."

"Neyi bekliyoruz?" diye araya girdi Wolf, beni cevap vermekten kurtararak. "Hadi acele edelim."

"Önce yıkanalım mı?" diye sordu Zilong, bilinçli bir şekilde ellerini saçlarının arasından geçirerek. "Ilıcalarda?"

Jibo yüzünü buruşturdu. "Yeterli vaktimiz olduğunu sanmıyorum..." dedi hızlıca.

"Yıkanmaktan nefret ediyorsun ha?" dedi Sparrow çocuğa bakarak.

Jibo kızardı.

Takım lideri Wolf bilmiş bir tavırla, "Jibo, aynı Anka kuşunun demirden korkması gibi sudan korkar..." dedi. "Hadi gidelim buradan. Şafaktan önce dönmek zorunda kalacağız."

"Siz gidin..." dedim, kolumu tutmaya çalışan Sparrow'u ileri doğru iterek.

"Ne oldu?" diye takıldı Zilong. "Evinde seni bekleyen bir sevgilin mi var?"

"Evet!" Bu fikre bayıldım. "Ve ona sadık kalacağıma söz verdim."

"Sanki farkı anlayacak da..." dedi Küçük Domuz.

"Ayrıca, bu baharda evde olabileceğimizi kim söyleyebilir ki?" diye araya girdi Jibo.

"Ben sadece... ilgilenmiyorum, tamam mı?" Yanaklarım kızardı.

"Ren'in o taraklarda bezi yok..." diye kıs kıs güldü Wolf. "Onun yerine gecelerini prens ile geçiriyor."

Diğerleri de güldü. Yüzüm kızarık şekilde, gecenin içinde kaybolmalarını izledim. Şakalaşmalarına nasıl ayak uyduracağımı bilmiyordum. Evdeyken Xiuying benimle şakalaşırdı ama her zaman iyi bir mizahla. Karşılığında ben de Rouha ile şakalaşırdım ama beş yaşında bir çocuğun zekâsını alt etmek zor değildi. Kayda değer bir şekilde kılıç kullanmakta kendimi geliştirmiş olsam da sohbetler konusunda hâlâ kalın kafalı kalıyordum ve bu benim zayıf noktamdı. Diğerleri kelimeleri bıçak gibi kullanabilirken, benim için kelimeler değirmentaşı olarak kalıyordu.

Şimdi tamamen uyanmış olarak iç çektim. *Acaba tekrar antrenman mı yapsam*, diye düşündüm ama kaslarım hâlâ geçen gece olan olaylardan dolayı ağrıyordu, o nedenle bu fikre direndim.

Zilong'un ılıcalarla ilgili söylediklerini düşündüm. Daha önceden gitmeye cesaret edememiştim, çok sayıda asker ılıcalara sıkça gidiyordu ama gecenin bu saatinde çoğu uyuyordu ve uyumayanlar da hanım arkadaşlarıyla Ji Zong'da geziniyorlardı.

Ilıcaların genel yönünü biliyordum ama orman gecenin karanlığında yön değiştirip çelişkili ve labirentimsi bir hal almış gibiydi. Birkaç kez geri döndüm ve sonunda akan suyun sesini duydum ve havadaki sıcaklığın arttığını hissettim.

Ilıcalar büyük değildi – sadece yapraklı dokunaçlarının uçları suda yüzecek şekilde asma ve eğreltiotlarıyla çevrili iki su havuzu vardı. İlk havuzun, ikinci havuzla buluştuğu noktaya birisi, büyük bir kayayı küçük bir yer olan sıcak su kaynağının çıktığı yerin üzerini kapatmak için yuvarlamıştı ama kaya gevşemişti. Sıcak su kaynağı aralıklı olarak püskürüyor, buharı tüten gayzer, havuzun üzerine bir müzik gibi dağılıyordu. Çok

güzel gözüküyordu fakat muhtemelen banyo yapışımı bozacaktı. Soyundum ve kendimi buharlı sularda rahatlattım, sonra kayayı gayzeri kaplayan kaynağın deliğinin üzerine yuvarladım.

Açıkta kalan kollarımdaki tüyler diken diken oldu, bu yüzden boynuma kadar suya battım. Keyifle iç çektim. Her yerimde bir perde kadar kalın buharlar yükseliyordu. Xiuying'in küçükken ev işlerini yapmamak için ılıcalara saklandığını neden söylediğini şimdi anlıyordum. İnce sisin içinde kimse seni fark edemezdi.

Saçlarımı sürekli yaptığım topuzdan kurtardım ve kafa derim rahatlamayla karıncalandı. Birkaç kulaç atmayı düşünerek başımı suya soktum ama bunun yerine hemen hava almak için yukarı çıktım. Suyun yukarıdan da gelmesi hissi çok fazla gelmişti.

Çocukken yüzmeyi çok severdim, nehir akıntıları arasında ağırlığım olmadan süzülmeyi. Fakat bu annem boğulmadan önceydi. Suyun seni kucaklayıp aynı nefeste seni boğabileceğini fark etmeden önceydi.

Annem de suyu severdi. Kırsaldaki çocukluk evinin arkasından bir dere akarmış, orada kendi kendine yüzmeyi öğrenmişti. İmparatorluk sınavlarından en yüksek dereceyi alan bir Jinshi ustasının tek kızı olan annem, ailesinin atalarının toprakları ve Yasak Şehir arasında büyümüştü. Çocukluğundan sıkça bahsetmişti: Diğer asil kızlara nasıl yüzmeyi öğrettiğini, yasaklanmış metinleri okumak için imparatorluk kütüphanesine gizlice girişini, kötü şöhreti olan bir takma adla müstehcen şiir yazışını. Çocukluğunu anımsamayı severdi... Ve sonra takip eden yılların üstünü kapamayı da severdi.

Yine de en canlı şekilde hatırladıklarımsa son yıllarıydı ve son yıllarında kendinde değildi.

Yemek yemeden ve hatta su için bile dışarı çıkmayı reddederek, günlerce odasında nasıl kaybolduğunu hatırladım.

On yaşındayken bir seferinde, kulağımı odasının kapısına dayayıp içeride bir yaşam belirtisi var mı diye dinleyerek beklemiştim. O kadar çok beklemiştim ki bacaklarım çok yorulmuştu. Yine de bir şey duymamıştım. Bir mırıltı, bir hışırtı hatta tek bir ayak sesi bile yoktu. Ortaya çıkmadığı bu zamanlarda çok korkardım. Bu sefer annem ölü bulunacak zannederdim.

Fakat bir sonraki gün geldiğinde, güneşle birlikte ortaya çıkmıştı. Ona hiç sessiz nöbetimden bahsetmedim ama o andan itibaren acaba gerçekten o uzun izolasyon saatlerinde odasında mı duruyor diye sorgulamaya başladım.

Zaman geçtikçe ve deliliği daha da kötüleştikçe, benim içeri girmeme izin verdi ve onun kötüleşmesinin boyutuna tanık oldum. Son günlerinde evden çıkması bir yana, yatağından bile zar zor çıkıyordu. Hiçbir hizmetçi içeriye giremediği için, onu tek besleyen, temizleyen ve onun sanki tek bir ipliğe bağlıymış gibi olan aklıyla anlamsızca konuşmalarını dinleyen bendim.

Özgürlükle ilgili sorun buydu, diye düşünmüştüm. Bir kere tadına baktıktan sonra onsuz bir daha asla yaşayamıyordun.

Bunun benim için anlamı neydi? Benim tekrar özgürce yaşayabilmem için bir yol var mıydı? Hatta bu dünyada hiç kimse onca görevden bağımsız olarak özgürce yaşamış mıdır? Ailene olan görevin, imparatoruna olan görevin, askere yazılma görevin, çeyizin için evlenme görevin, kocanın çocuklarına bakma görevin. Hiç kendin için yaşamak diye bir şey var mıydı? Bunun düşüncesi bile insana bencil ve ahlaksız hissettiriyordu.

Kaçmanın tek yolu ölümdü. Annemin yapması gereken seçim bu olmuştu.

Kızarmış bir şekilde, sudan çıktım ve kıyıya oturdum. Yanaklarım fazla ısınmıştı ve uzun saçlarım da etrafımda ıslak

bir kütle gibi duruyordu. Su durulduğu zaman, kendi yansımama baktım. "*Annesine benziyor.*"

Bu sesi ben mi düşünmüştüm yoksa başka birisi miydi? Her şeye rağmen ejderhanın varlığına alışmıştım.

Sıcaklığa rağmen ürperdim. "*Hiç bitmeyen bir açgözlülüğün var...*" demişti bana Qinglong. "*Bir okyanusun açlığı kadar.*"

Gölgedeki benliğim her zaman oradaydı, yüzeyin hemen altında saklanıyordu. Hırsıyla ve güç arzusuyla beni mahvetmek için hazırdı. Babama karşı savaşmayı, ona eziyet etmeyi hatta onu öldürmeyi hayal eden oydu. Efendi Zhu'nun elinden kaçarak bu hayatı bırakmayı ve onun yerine askere yazılmayı hayal eden kişi oydu. Rütbe ve şeref kazanmayı, bölüğün ve krallığın en saygı duyulan askeri olmayı düşünen kişi oydu.

Onun açgözlülüğü bitmiyordu. Onun açgözlülüğü benimdi.

Yansımama baktım; yansımam da bana baktı. *Onun gözleri*, sarsılarak fark ettim. *Onun gözleri altındı.*

Suyu tekmeledim ve yüzeyini bozdum. *Bir ışık oyunu*, dedim kendime ama kalbim çarpıyordu. Suya tekrar girdim, sıcaklığında teselli bularak. Yıkanmaya devam ettim ve en sonunda nabzım normale döndü. Ta ki ağaçların arasından gelen sesleri duyana kadar. Ayak seslerine göre, onlardan çok vardı.

YİRMİ BİR

Güzel genç bir kızın hayaleti ılıcalara musallat oluyor. Bu nedenle mehtaplı bir gecede bazıları, onun biçimli figürünün sislerin arasında saklandığını gördüğünü iddia ediyor.

– KIŞ VE İLKBAHAR YILLIKLARI, 417

NEFESİMİ TUTARAK SUYA DALDIM. Korktuğum başıma gelmişti, Sparrow, Zilong, Wolf ve Küçük Domuz, hepsi birden ılıcalara giden yola indi, kendi aralarında sohbete dalmışlardı.

"Çamurda ne çok dal parçası var!" diye homurdandı Sparrow. Kıyıya atladı ve soyunmaya başladı. Mümkün olduğunca geriye doğru çekildim, suyu hareketlendirmemeye dikkat ederek.

Wolf, Teğmen Fang'ın arkasından yaratıcı kelimeler söylüyordu. Anladım ki onlar kasabaya gitmeden önce teğmen onları yakalamıştı.

Küçük Domuz söylendi. "Eğer o eğlenmiyorsa, hiçbirimiz eğlenemiyoruz."

Zilong havuza daldı, suyu altüst etti ve doğrudan yüzüme bir dalga yolladı. Farkında olmadan suyu püskürttüm.

Zilong etrafa baktı. "Şunu duydunuz mu?"

Alçakta olan bir eğreltiotunun arkasına saklandım. Kıyafetlerimi alıp kaçmalıydım. *Veya onlar gidene kadar beklemeli miydim?* Kalbim göğsümde bir savaş davulu gibi çarpıyordu. Bu, haydutların peşinden gitmekten daha kötüydü.

Zilong'un bakışı ılıcaların üstünde gezindi. İncelemek için biraz daha yaklaşmadan önce birkaç yeni ayak sesi geldi. "Sizi burada bulacağımı düşündüm."

"Kumandanım!" Zilong doğruldu ve selam durdu.

Sky'ın taşlı kayalardan, ılıcanın kıyısına sıçramasını büyük bir korkuyla izledim. "Rahat..." dedi.

Diğerleri rahatladılar ancak üstlerini küçümseyen konuşmalarına geri dönmediler.

Sky da bunu sezmiş gibi gözüküyordu. "Akşam planlarınızı yarıda kesmek isteyen Teğmen Fang değildi..." dedi Sky. "Bendim."

"Siz mi?" dedi Sparrow şaşkın bir şekilde. "Ama efendim, bizi Ji Zong'a giderken yakalayan Teğmen Fang'dı."

"Olayı önce bana rapor etti ve ben de ona katıldım. Gitmemelisiniz." Sparrow'a döndü. "Asker Wang." Sparrow, Prens Liu'nun onun ismini bilmesinden dolayı şaşkına dönmüştü. "Ji Zong'u dün ziyaret ettiğini duydum. Arkadaşına ne kadar bilgi verdin?"

Sesi hafif olsa da kelimelerinde açıkça suçlayıcı bir tehdit vardı.

"Biyu'nun savaş girişimlerine merakı vardı..." diyerek kabul etti Sparrow. "Bildiğiniz gibi bu onun da işini etkiliyor. "Görünüşe göre dün büyük Yun bölgesinde olağandışı bir yangın çıkmış ve yaz yağmurlarına rağmen söndürülememiş. Acaba ordu yardım edebilir mi diye merak ediyordu. Ordumuzun nasıl çalıştığını daha iyi anlamak istemiş."

"Ona karayolumuzdan, birliklerimizin sayısından ve askeri düzenlemelerimizden bahsettin mi?"

Ağır bir duraklamadan sonra Sparrow, "Ona sadece her bölükte kaç asker olduğunu söyledim, yemin ederim efendim!" diyerek yutkundu ve hızla devam etti. "Fakat o bir Anlai vatandaşı, Ximing'e karşı bize ihanet etmez."

"Burası sınıra yakın bir yer, bu insanların sadakatleri muğlak. Ximing'in başkentine, Chuang Ning'e olduğumuzdan daha yakın olduğumuzu biliyor musun? Anlai'nin sınırları çok geniş ve güney köylerinin haraçlar yüzünden söylendikleri biliniyor." Sky parmak eklemlerini çıtlattı, bu onun umursamazken yaptığı bir şeydi. "Bu riski alamayız."

"Efendim..." Sparrow ağlamak istiyormuş gibi görünüyordu.

Sky bir elini kaldırdı. "Olan oldu. Kendini fazla suçlama, ismin Sparrow değil mi?" Nazikçe gülümsedi. "Güzel kadınlar bizi konuşturmasını biliyorlar, değil mi?"

Sparrow'un söylediği bir şey çizmemin içine girmiş bir çakıltaşı gibi beni rahatsız ediyordu. Ne kadar denesem de bunu açığa çıkaramadım.

"Kumandanım bize katılır mısınız?" diye sordu Zilong cesurca. "Su, kaslarınız için bir merhemdir."

"Neden olmasın?" dedi Sky ve sonra artan sıkıntıma rağmen gömleğini başının üstünden çıkardı. Diğerleri gibi kıyafetlerini yerde bırakmadı. Bunun yerine, benim daha önceden kıyafetlerimi koyduğum kayanın iç kısmına koydu.

Hayatımın gözlerimin önünden geçtiğini gördüm. Sky sudaki askerlere bakmak için arkasını döndü. "Başka kim var... Ren mi?"

Hemen nasıl bilebildi?

Nefesim boğazıma takıldı. "E... evet?" dedim eğreltiotlarının arkasındaki saklandığım yerimi bırakmadan.

"Buraya gelsene..." dedi Zilong. "Orada ne yapıyorsun?"

"Ah... Su burada daha iyi hissettiriyor..." diye uydurdum.

"Gerçekten mi?" dedi Zilong, benim olduğum tarafa yaklaşarak. "Akıntıların suyu daha iyi hissettirdiğini bilmiyor..."

"Dur!" diye haykırdım. "Burası... fazlasıyla sıcak." Sesim gittikçe daha da telaşlı çıktı. "Alışmak için biraz zaman gerekiyor."

Eğreltiotlarının ilerisinde, Sky bana garip bir şekilde bakıyordu, ağzında şüpheci bir ifade vardı.

"Winter nasıl?" diye sordum konuyu değiştirmek için. "Yani Prens Liu demek istemiştim.

"Kendine geliyor..." dedi, hüzünlü bir gülümsemeyle. "Asıl yaralanan onuru..." diye ekledi.

"Onun yerini almak için kendinizden vazgeçmeye istekli olduğunuzu duyduk..." dedi Zilong.

"Evet..." diye yanıtladı Sky detaya girmeden.

"Bayağı yakın olmalısınız..." dedi bir taşla bile sohbet edebilen Sparrow.

"Aynı taht için yarışan kardeşler ne kadar yakın olabilirse, o kadar."

Buna o yönden bakmamıştım. Ayrıca, Sky'ın mahkeme siyasetinden muaf tutulduğunu düşünmüştüm. Günün sonunda yedinci ve en genç oğuldu ve güçten de en uzakta olandı. Potansiyel bir tacın ağırlığını taşımadığından, kaygısız mizahının ve neşeli dalga geçişlerinin arkasındaki sebebin bu olduğunu sanmıştım. Fakat belki de yanılmıştım. Belki de bütün prensler hırsın kurbanlarıydı.

"*Yakalanırsan, gücünü kullan.*"

Ejderhanın sesine aldırış etmeden zihnimdeki kalkanları ona karşı çıkardım. Onun yerine etrafımı inceledim ve tüm gücümle kayayı ittim. Büyük bir su dalgasıyla patlayan gayzer deliğinden uzaklaştı. Küçük Domuz şaşkınlıkla bağırdı. Su her yerdeydi, o sırada sudan hızla çıktım, kıyafetlerimi kaptım ve koştum. O kadar suyun ve buharın arasından birinin beni görüp görmediğinden emin olamıyordum ama beni kesinlikle duymuşlardı.

"Ren?" diye seslendi Sparrow. "Nereye gidiyorsun?"

Sky'ın, "Bırak gitsin..." dediğini duydum. "Eminim kendince nedenleri vardır."

YİRMİ İKİ

Eski insanlar Dian Nehri'nin ruhuna tapıyorlardı, çünkü onun kadar güzel ve öldürücü olan başka bir güç yoktu.

– KIŞ VE İLKBAHAR YILLIKLARI, 417

BİR SONRAKİ GÜN XİMİNG'E GEÇERKEN Prens Liu bölüğümüze savaşa hazırlanma talimatı verdi. Gözlemcilerine göre, Ximing kuvvetleri bizi Dian Nehri'nin ağzında bekliyorlardı. Oradan ilerlememizi engellemeye çalışacaklardı.

"Ximing'in kendi topraklarında savaşabilme avantajları var..." dedi Prens Liu, askerlerine bakarak. "Kendilerine uygun bir şey seçtiler, arazinin bizim için sadece yokuş yukarı olmasının yanı sıra nehrin sığ bölgesi de bizim için tehlikeli olacak."

Yeni istihbarat raporlarından, Ximing ordusunun kitlesel saldırılar konusunda sıkıntılı durumda olduğunu öğrendik. Hatalıları disipline edip cezalandıracak insan gücü olmadan yeni gelen generaller kendi kuvvetleri içinde düzeni sağlayamazlardı.

Anlai ordusunun bu tarz sorunları yoktu. Bu sabah Teğmen Fang'ın bir haini bölüğümüzün önünden sürükleyişini izledik. Adam, Winter'ın kişisel muhafızlarındandı ve Ximing'in başkentine bilgi gönderirken yakalanmıştı.

"Lütfen..." dedi adam dizlerinin üstünde. "Ellerinde ailem var, çocuklarımı tehdit ettiler... Başka şansım yoktu."

Sky'ın yüzü tanınmıyordu, taş gibi duygusuz duruyordu. "Seçeneğin vardı..." dedi. "Krallığına ihanet etmeyi ve görevinden vazgeçmeyi seçtin."

"Ellerindeki gücü anlamıyorsunuz. Eğer müdahale ederseniz... ateş hepimiz için gelecek ve Üç Krallık da küllere dönecek!" diye bağırdı. "Âlemler arasındaki perde yok oluyor ve ruhlar yakında aramızda dolaşacaklar." Tutarlılığını kaybeden sözleriyle gevezelik ederken ağlamaya başladı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu-*Eminim ki ölmekte olan bir adamın affedilmek için yaptığı yalvarışlardan daha fazlası değildir*, diye gerekçe buldum etrafımdaki askerlere bakıp ipuçları bulmaya çalışarak.

Bölüğümün çoğu sıkılmış gözüküyordu, hatta bazıları gülüşlerini gizliyorlardı. Onlara göre bu sadece saçmalıktı.

Fakat onlar benim gibi ruhlar âlemine geçiş yapmamışlardı.

"Oğlum, tek oğlum..." diyerek ağladı adam. "Önce onu, sonra beni öldürmekle tehdit ettiler."

Sky kılıcını çekti. "Ailenin adını lekelemek yerine o zaman ölmeliydin." Sky, ona doğru yürüdü. "Görevlerinden vazgeçenler için merhamet yoktur."

Bununla beraber, tek bir temiz hamleyle adamın kafasını kesti. Adamın kafası çamurda yuvarlanırken, ürkerek başka tarafa baktım. Sky soğuk bir yüz ifadesiyle kılıcını temizlemeden önce dönüp ağabeyine baktı. Winter alışılmadık şekilde solgun gözüküyordu, yine de bunu söylemek zordu çünkü Liu prenslerinin ciltleri çok solgundu. Sonra Winter uzaklaştı, sinirli olduğunu biliyordum. Onu suçlamadım.

Sky'ın söylediği sözler beni rahatsız etmişti. Söylediği her şeye karşıydım, hiç tanımadığım bu adam için değil sadece kendi adıma ona katılmıyordum. Şimdi görebiliyordum ki Sky, görevi her şeyden üstün tutuyordu. Bazı zamanlar nazikti, nazik olması gerekmediğinde ise değildi. Olması gerektiğinde

uysaldı, olmaması gerektiğinde değildi. Bana gelince, yerine getiremediğim görevlerimden vazgeçtiğime dair yeminlerim vardı. Kadınlar için yasak olmasına rağmen kılıç çekmiştim. Hepsinden de yasak olan, kara büyüyü yapmıştım. Bu korkunç suçların ötesinde, daha basit gibi olan, Efendi Zhu ile nişanımı bozmuştum; yasa gereği bana ve geçim kaynağıma sahip olan babama karşı evlatlık görevimden vazgeçmiştim.

Evlat, kız kardeş, eş. Bu isimlerin hepsinden vazgeçip yeni bir kimlik alarak, asker arkadaşlarımı ve komutanlarımı kandırıyordum. Ilıcadaki o akşam da sonuma çok yaklaşmıştım. Beni o zaman yakalasalardı hatta daha önce bir takım arkadaşımı kara büyüyle tehdit ettiğimi görselerdi neler olacağını düşününce ürperdim. Bakışım askerler tarafından götürülen başı kesilmiş adama döndü; kolları gevşek duruyor ve toz toprağın içinde sürükleniyordu. Şimdi hem insanlardan hem de ruhlardan korkuyordum. Müttefiklerim olmadığı gibi iki taraftan da düşman edinmiştim. *Ne yapacağım*, diye düşündüm, *eğer benim için de gelirlerse?*

SKY BİZİ SALDIKTAN SONRA TEĞMEN FANG, üçüncü bölüğü topladı. Pusu gecesinden beri ondan uzak durmaya çalışmıştım ama bana olan öfkesinin azalmadığından şüpheleniyordum. Bana saldırmak için çok açıkça bir boşluk yakalamayı bekliyordu.

"Asker Hai..." dedi. "Böylesine övgüyü hak eden örnek bir asker, önderlik etmelidir. Komutanlarımızdan daha büyük ödüller kazanabilmemiz için sizi savaş alanında iyi bir şekilde kullanma fırsatını kaçırmamalıyız. Kim bilir belki savaş kumandanından bile övgü alabiliriz!" Bana aşağılayıcı bir gülümseme attı. "Seni öncü konumuna yerleştiriyorum.

Ordumuz geçmeden önce, nehirde bir dayanak oluşturmaya yardım edeceksin."

Sparrow kalabalığın arkasından geçti. "Efendim! Orası bir katliam alanı olacak. Daha deneyimli birinin öne geçmesi gerek."

"Zor bir görev olacak..." diye katıldı Fang. "Bu sebepten dolayı, bu zorlu mücadeleye göğüs gerebilecek en övülen askerlerimizden yararlanmalıyız."

İtaat etmekten başka çarem kalmayarak, başımı salladım ve kaskatı şekilde selam durdum.

Zilong öne doğru bir adım attı. "On ikinci bölük onunla gidecek."

Şoka girerek ona döndüm ama o beni görmedi. Boğazımdaki yumruyu yutarak, Zilong'un, yüzü gri bir alçının rengine dönmüş olan Teğmen Fang'e selam durmasını izledim. Ancak ne yazık ki on ikinci bölük benim yüzümden şanssız olanlar oldu.

Zilong bakışlarımı en sonunda yakaladı, sonra da emrinin altındaki diğer askerlere doğru baktı. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Yarın bu zamanlarda ne kadarımızın hayatta olacağını bilmiyorduk.

NEHRİN ADININ DİAN OLMASININ BİR SEBEBİ VARDI. Ximing'in ordu kampının tabanında iki nehir birleşiyordu ve on kilometre bile uzakta olmayan denize akıyordu. Akıntılar hızlı ve acımasızdı; onu geçmeye çalışan herkesin hayatını almakla tehdit ediyordu. Ay mevsimi nedeniyle taşan nehrin tüm gücüyle yüzleşmek zorunda kalmamız bir yana, aynı zamanda oklara ve toplara maruz kalacaktık. Ximing daha iyi bir konuma sahipti ama Fang'a göre nehrin kıyısında bir yere geldiğimizde ordunun geri kalanını da geçebilirdik.

"Tabii o kadar uzun yaşayabilirsek..." dedi nefesinin arasından Zilong. İki taraf için de savaşmak için kötü bir gündü ama Ximing bizi zorlamıştı. Daha fazla geciktirip Ximing başkentinden gelen kuvvetlerle karşılaşmayı riske atamazdık. Gün gri ve kapalı başladı. Nehre ulaşıp, ötesinde bekleyen orduyu gördüğümüzce ise yağmur çiselemeye ve görüşümüzü zorlaştırmaya başladı.

Ximing ordusu bizi çoktan fark etmişti. Sonra kısa bir zamanda oklar havada uçuşmaya başladı. Belli bir mesafeden bize doğru uçmalarını izledim; sayıları çok fazlaydı ve güneye göç eden kuşlar gibi uyum içindelerdi. Ardından hücum ettiler. Askerler öldü ve kendimi hatırladım.

Devam etmekten başka seçeneğimiz yoktu. Nehir kıyıları kaygan ve tehlikeliydi. Çamurda kaydım ve sırtüstü düştüm, çamurun içinde geriye doğru kıl payı kayarak bir oku kaçırdım. Ayağa kalktığımda Zilong ve bölüğümün geri kalanı çoktan koşmaya başlamıştı, askerler çalılıklar arasında neredeyse fark edilemez durumdalardı. Kılıcımı beceriksizce kavrayarak ileri doğru koştum. Hiç eğitim alanındaki düzgün ve odaklanmış düellolara benzemiyordu. Bu pis, kaotik ve kuralsızdı. Sky yanılmıştı; savaşta düzen yoktu. Kimse burada görevlerini düşünmüyordu. Ya öldürürsün ya öldürülürsün mantığıyla ilerliyordu.

Ximing'in oklarının altında ordumuz, hasattaki buğday sapları gibi düşüyordu. Tek çözüm nehri geçerek, onlarla kafa kafaya savaşmaktı. Sky'ın bana öğrettiği gibi zikzaklar yaparak koşmayı hatırladım, nehre doğru giderken soldan sağa doğru koşuyordum. Sığ suya atlamak için nehrin kayalarından atladım ve nehrin kayalarından aşağı kaydım. Yaz sıcağına rağmen, su buz gibiydi. Dişlerimi gıcırdattım ve suda ileri doğru yürüdüm. Bir ok yanımdan geçti; ok kulağımı sıyırırken eğildim ve küfrettim. Sıcak, yapışkan kan boynumdan damladı.

O okun hızı ve gücü midemi ağzıma getirdi ama kendimi üstünde durmamak konusunda zorladım.

Her tarafımda, düzinelerce adam ya ani akıntılara kapıldı ya da oklarla yok edildi. Nehrin suyu kırmızı akmaya başladı; kanın mide bulandırıcı kokusu havada ağır bir şekilde asılı kaldı. Önümde, Zilong'un doğu tarafına doğru ilerlediğini gördüm, nehir boyunca ilerleyen güvenli bir yol bulduğunu anlayana kadar zamanını neden boşa harcayıp daha uzun bir yoldan gittiğini anlamamıştım. Akıntılar daha sığdı ve nehir ağzından uzaklaştıkça geçiş daha kolaylaşıyordu. Küçük Domuz, Zilong'un gittiği yerin kendisi için en güvenli yer olabileceğini düşünerek onu takip etti. Küçük Domuz'a katılıyordum. Ben de onları takip ettim.

Yavaş yavaş diğer askerler de bunu fark edip yolumuzu takip ederek nehrin yukarısına doğru ilerlediler. Buradaki nehir, akıntıların gidişatını yavaşlatan doğal bir kaya duvarı tarafından engelleniyordu. Zilong'un yolunu kullanarak aramızdan daha fazla kişi karşıya geçmeye başladı. İleride Zilong'u gördüm, diğer tarafa geçmeyi başarmıştı! Zilong şaşırtıcı bir çeviklikle nehir kıyısında sağa sola sıçrayıp oklardan kaçarken askerler de tezahürat yapmaya başladı. Kendisini bekleyen ilk Ximing askerini kesti ve diğerleri korkmaları gerektiğini anlayıp geri çekildiler. Küçük Domuz ve diğerleri de canlanıp onu takip ettiler.

"Dikkat et!" diye bağırdı arkamdaki asker. Tam da bir ok beni teğet geçerken eğildim. Fakat ani hareketimden dolayı sağlam olmayan bir taşın üstünden kayıp neredeyse nehre düşecektim.

Arkamdaki adam kolumu kavradı. "Teşekkür..." diye başlamıştım ki, bir ok boynuna saplandı. Onu korku içinde izlerken neredeyse beni de kendiyle götürerek yere devrildi. Kendimi onun elinden kurtarıp ileriye doğru sendeledim.

Şimdi düşüp düşmemek umurumda olmadan koşmaya başlamıştım. O adamın gözlerindeki hayaletten kaçmaya çalışıyordum, ölümün hayaletinden. Etrafımda o kadar çok ölüm vardı ki, bu beni çok korkutmuştu. Eğer korku adamları canavarlara dönüştürüyorsa, beni neye dönüştürürdü?

Kıyıların arasından tırmandım, sonra da yağan yağmurun arasından gözlerimi kısarak okçuları aradım. İşte oradaydılar. Toprak setinin üstünde onlardan bir grup vardı. Onlarla buluşmak için yaklaştım, yakından baktığımda savunmasız duruyorlardı. Onları kestim, savuşturdum ve bıçakladım. Savaşa odaklandığımda kulaklarımdaki tüm sesler donuklaştı ve uzaktan gelmeye başladı. Ben onları insan olarak görmeyene kadar yüzler gözümün önünde bulanıklaştı. Hareket eden uzuvlar, hedefler, *düşmanlar* gördüm.

Yağmur çiselemeden sağanak yağışa dönüştü. Su kıyafetlerimi sırılsıklam yaptı ama soğuk kemiklerime işlemedi. Qi enerjim içimden nehrin akıntısı kadar hızlı akıyordu. Qi enerjim içimde büyüdü ve büyüdü, bir çıkış noktasına ihtiyaç duydu; *bu onun için gerekliydi* ve eğer şu anda öldürecek düşmanlarım olmasaydı sanırım kendi yoldaşlarıma saldırabilirdim.

Dev bir savaş borusu öttü, sesi fırtınanın kırbaçlı sesini kesiyordu. Anlai ordusunun bütün kuvvetlerinin nehir kıyısına indiğini görmek için suyun altından çıkıyormuşçasına yüzeye çıktım. *Kazanacaktık,* bunu gördüm. En genç olan Prens Liu, miğferliydi, beyaz savaş atına binerken kılıcını çekip havaya kaldırdı. Askerlerine bağırarak bir emir verdi ancak sözleri şiddetli yağış nedeniyle duyulmadı.

Birdenbire, uyarı olmadan, ezici yoğunlukta bağlantısız bir duygu içimi kapladı. Omurgamdan aşağı bir ürperme hissi, varlığımda da bir hafiflik vardı. Garip olsa da bu bir *neşeydi.*

Kafam karışık şekilde elim annemin kolyesine gitti, benimkinden ayrı bir ritimle ikinci bir kalp gibi atıyordu. Mühür çok sıcaktı, acıtacak derecede, bu *bir uyarıydı.*

Çok geçti, hava yoğunlaşıp sise dönüştü ve içgüdüsel bir önsezi duygusu içimi kapladı. Kafam karışmış bir şekilde, sisin içinde Prens Liu'yu gözden kaybettim, birkaç dakika önce savaştığım askeri bile zorlukla görebiliyordum. Havadaki buhar miktarı açık bir savaş alanına değil, bir ılıcaya benziyordu.

"Geri çekilin!" diye bağırdı biri ama sesin sahibini çıkaramadım. Hiçbir şey göremiyordum, sadece sisin içinden geçen kırmızı, sıcak bir ışığı görebiliyordum. Bir alevdi. Ne kadar yakındaydı? Yakındaymış gibi gözüküyordu ama sıcaklığını görememiştim. Hayır, buradan birkaç kilometre uzakta olmalıydı. O zaman ben nasıl görebiliyordum? Sağanak yağmurun altında orman yangınının çıkması doğal değildi.

Çünkü kocamandı ve gitgide büyüyordu, o kadar hızlıydı ki böyle bir şey doğal olamazdı. Şimdi alevler nehrin tüm kuzey kıyısına yayılmıştı ve o kadar uzun bir ateş duvarı oluşturmuştu ki kırmızı bir uçuruma benziyordu.

Ardından çığlıklar yükseldi. Bizim mi yoksa onların adamlarının mı yandığını bilmiyordum.

Doğal olmayan olaylarla ilgili bir bağlantı daha çıkmıştı.

Bunu şimdi düşünmek için vaktim yoktu. Bir adam beni kalçamdan bıçakladı ve çığlık atarak mevcut savaşa geri döndüm. Küfrederek onu silahsız bıraktım ve boğazını kestim, sonra da cesedini diğer saldırıdan korunmak için kullandım. Yeni düşman askeri kılıcını cesede sapladı, homurdanarak kılıcını çıkarmak için geri çekti. Bir adım onun mahvoluşu demekti. Dalgınlıkla, onu izlerken geriye doğru eğildi, sonra da düştü ve gözden kayboldu.

Korkuyla, sisin içinden aşağı baktım ve dar bir tepeye geri döndüğümü fark ettim. Buradan çıkmak zorundaydım ama

büyümeye devam eden ateşin olduğu tarafa da gidemezdim. Daha yüksek bir yerden ilerledim ve doğrudan Ximing askerlerinden oluşan bir gruba doğru koşarken bir küfür savurdum.

"Ren! Arkanda."

Zilong bana doğru gelirken döndüm ve burun buruna, sırt sırta savaştık. İkimiz de birbirimize güvendik; birbirimizin güçlü ve zayıf taraflarını bilerek. Askerler tehdidi hissedip bizden uzaklaşmaya başladılar. İstemeden de olsa etrafımızda küçük bir açıklık yarattık. Fakat bu dikkatleri üzerimize çekti. Sis anlık olarak kalktığında, tepedeki tümseğin üstünde yayını bizim tarafımıza doğrultan bir okçu gördüm.

"Zilong!" diye çığlık attım, tam o sırada başka bir asker bana doğru hızla yaklaşırken beni dövüşmeye kilitledi. Okun havada vızıldadığını duyabiliyordum ama saldırganımı başımdan savamıyordum. Mızrağını karnıma saplamaya çalışıyordu. Yorulmuşum gibi numara yaptım, sonra da ivmesini kullanarak onu üzerimden uçurumdan aşağı attım.

Arkama baktım – Zilong gitmişti.

"Zilong?" diye seslendim ve sonra onu sisin arasından gördüm.

Nehre düşmüştü ve ok omzuna saplanmış gibi görünüyordu. Onu altına almaya çalışan dalgalardan dolayı bunu fark etmek zordu. Yüzünün bir tarafını görebildim, acıyla sızlanıyordu.

Sonra arkamda daha önceden fark etmediğim bir düşman askerinin ayak seslerini duydum. Üzerime gelmeden önce dönmek için sadece bir dakikam vardı ve sonra her şey için çok geçti. Beni kenardan itti.

Düştüm.

Bir ağız dolusu suyu yutarak, suya kafa üstü çakıldım. Panikleyerek, aşağı doğru itildiğim için, yukarıda mıydım yoksa aşağıda

mıydım anlayamadım. Zihnimde, annemin şişmiş mor ayağını ve çürümüş cesedini gördüm. Onun suyun altında ağzını açışını gördüm; onun sessiz çığlığını izledim. Wen Nehri'nin merhametsiz ve affetmez bir şekilde onu tamamen içine çektiğini gördüm. *Su affedici değildir.*

Akıntılar beni yukarı itti. Nefes nefese kalarak nehrin yüzeyine çıktım. *Odaklan, Meilin!* Qi enerjimi yönlendirmeye çalıştım ama dikkatim çok dağılmıştı ve onu kavrayamadım. Sonra akıntının daha da aşağısında olan Zilong'u fark ettim.

Ben bir şey yapmazsam ölecekti, bunun farkına vardım. Onun bana *ihtiyacı vardı.* Korkumu arka plana atarak ona doğru yüzdüm, uzanıp kolunu tutmaya çalışırken dalgaların beni ileriye doğru savurmasına izin verdim. Dik durmakta ve nefes almakta zorluk çekiyordu. Kanının suya korkunç bir hızla sızdığını fark ettim.

"Zilong!" Akıntılar, olabileceğini düşündüğümden daha güçlülerdi. Sadece birkaç saniye içinde hem Anlai hem de Ximing birliklerinin yanından geçerek savaş alanından ileriye gittik.

"Benim için artık çok geç!" diye bağırdı. "Kendini kurtar!"

"Ölmeyeceksin!" dedim. "Sadece bana tutun!"

Tekrardan ileriye doğru atılmaya çalıştım. Akıntılar bizi bir defa daha ayırmadan önce kolunu tutmayı başardım. Baş döndürücü bir girdaba sürüklendik. Sudaki köpüklerden ve sisten dolayı çok az görebiliyordum.

"Ren..." dedi Zilong, başı suyun altına girmeden önce başka bir şey söyledi. Şu anki haliyle çok zayıftı. Akıntılarla savaşamıyordu. *Düşün, Meilin!* Kendimi suyun üzerinde tutmaya çalışırken etrafımı inceledim ve güney kıyısının üstündeki alçak dalları gördüm.

"Bu taraftan." Birdenbire akıntılar yön değiştirdi ve Zilong bana doğru geldi. Litrelerce su yutarak boğuldum. İkimiz de

nehrin içine battık ama suyun altında elini tuttum ve onu suyun üstüne çıkardım. Bu girdaptan çıkmak zorundaydık. Onu kavrayarak, qi enerjimi çağırdım ve tek elimle sarkan bir dalı yakalayarak akıntıya karşı yüzdüm.

"Tut... tut şunu..." dedim, efor sarf etmekten nefes nefese kalarak. Dikkatli bir yavaşlıkta, kendini öne atmaya zorladı ve dalı tutmak için elimi bıraktı. Anlık rahatlamam, yarasını yakından görünce yok oldu. Tahmin ettiğim üzere omzunda değildi. Bir göğüs yarasıydı. Kalbine yakındı.

Dal ikimizin ağırlığına dayanamayarak çıtırdadı. Çıldırmış bir şekilde, bu sefer daha ince olan bir daha tutundum.

"Zilong."

Dalım kırıldı; bir dalga beni tamamen yutunca nehre geri savruldum.

"Ren!" diye bağırdı Zilong. "Dikkat et!" Sesinde çaresizliğin düzensiz bir tınısı vardı. Dalgalar acımasızca üzerime çarparken yüzeye çıkmak için mücadele ettim ve yüzeye çıktığımda artık çok geçti. Zilong'un dehşet içinde baktığı şeyi gördüm. Kulaklarımı dolduran kükreyen su sesi bir şelaleye aitti.

Ucundan düşmeden önce Zilong'un adımı haykırdığını duydum.

YİRMİ ÜÇ

Asla bir ejderhaya güvenme.
– DAĞLARIN EFSANELERİ, 754

HİÇ SONU YOKMUŞÇASINA DÜŞTÜM. Düşüyordum, düşüyordum, düşüyordum, ölümün soğuk kollarını bana doladığını hissettim. Havada mı, su altında mı veya yerin altında mı olduğumu bilmiyordum. Uçuyor muydum, batıyor muydum, yoksa yüzüyor muydum bilmiyordum. Etrafımda sesler duydum: akan su, şiddetli akıntılar, kuşların gaklamaları... Martıların mı?

Bu ölüm müydü? Öyleyse neden bu kadar uyuşuk hissediyordum?

Daha da derine battım, kuş cıvıltısı ve ışık sönene kadar, bildiğim her şey baskıcı karanlığın içinde soldu. Zaman süresiz bir şekilde geçti; saniyeler, yıllar veya yüzyıllar geçti. Adımı ve benlik duygumu kaybettim. Karanlıkta yüzerken bekledim.

O zaman bana geleceğini hissetmiştim. Çok uzun bir zamandır bekliyordu.

"Hai Meilin..." dedi Qinglong ve denizin karanlık derinliklerinde sesi daha önce olmadığı kadar güçlüydü. Kelimeler kemiklerimin arasından tıngırdadı ve içimde gürledi. Sanki her hece beni gücüyle boğacakmış gibi hissettim.

Çılgına dönmüş bir şekilde geriye çekildim. "Benden ne istiyorsun?" Su altında konuşmanın imkânsız olduğunu az çok fark ettim ama bu düşünce beni şaşırtmadı.

"Gözlerini aç."

"İstemiyorum."

"Gözlerini aç!"

Sesi içimde yankılandı, bu yüzden ona itaat etmekten başka seçeneğim yoktu. Tahmin ettiğim gibi, bir gözüm açıkken kırptığımda su gözlerimi acıtmadı. Onun yerine kolaylıkla nefes alabiliyordum, sanki etrafımdaki su hayalimin bir ürünüymüş gibiydi. Yine de bedenimi ağırlıksız gibi hissediyordum – bir tüy kadar kolayca süzülüyordum.

Yalnızca tek bir ışık kaynağı bastırılmış karanlığın içinden geçebildi – Qinglong. Yanardönerli pulları, incilerin üzerindeki ay ışığı gibi parlıyordu. Kendi durumuma rağmen, bu ruhani yaratığın yok sayılamayan güzelliğini fark ettim.

"Neredeyim?... Neredeyim ben?" Yukarı baktım ama suyun yüzeyini göremedim. Hiçbir ışık aşağı ulaşmıyordu. İnsanların dünyasında mıydım yoksa ruhlar diyarında mı?"

"Seni aptal..." dedi. "Gücünü kullanmadın."

Hatıralarım fırtınanın şiddetiyle hızlıca bana geldi. "Zilong!" diye haykırdım. "O iyi mi? O..."

"O öldü..." diye tersledi Qinglong. "Senin yüzünden."

Ona baktım, kafamı salladım. Bu, bir tür tuhaf rüya olmalıydı. Muhtemelen henüz savaşa başlamamıştık ve çok geçmeden uyanacaktım, güne henüz başlamamıştık. Hiçbir gerçeklikte Zilong'un ölü olmasının imkânı yoktu.

"Bu bir rüya değil..." dedi ejderha. "On bin adam gün bitmeden ölmüş olacaklar. Ölümleri kaçınılmaz – savaşın bedelleri. Şimdi tehlikede olanın ne olduğunu anlıyor musun?"

Daha bir gün önce Zilong'la kahvaltı etmiştim. Youtiao'sunu çalmıştım ve o da karşılığında congee'mi yutmuştu. Zilong

bölüğümüzdeki en iyi askerdi. En güçlüsüydü, en hızlısıydı, en akıllısıydı ve bunlar bile bir savaşta öldürülmemesi için yeterli olmamıştı.

"Onu kurtarmayı denedim! Be... ben savaştım."

"Kılıcınla..." diyerek alay etti. "Sana kudret dolusu bir okyanus verdim, sense onun yerine bir damla yağmuru seçtin."

"Ruh gücünü kullanamam..." dedim çılgına dönmüşçesine. "Bölüğüm... bana sırtını döner."

"Senin bölüğün öldü!" diye hırladı. "Bu insanlara karşı bir savaş değil ve eğer sıradan bir piyade askeri gibi savaşmak istiyorsan o zaman dürüst olan vicdanın için sevinebilir ve değerli bulduğun her şeyin küllerini kucaklayabilirsin."

Dediklerini algılayabilmem birkaç dakikamı aldı. *Küller mi?*

Bir başkası daha küllerden bahsetmişti. Biri... bizi uyarmaya çalışan birisi. "*Ateş bizim için gelecek – ve Üç Krallık küllere dönüşecek!*" Sky'ın kellesini aldığı hain.

Çok fazla ölüm vardı ve ne içindi? Hain ölmüştü, Zilong ölmüştü, benim bölüğüm ölmüştü ve hepimizin ellerinde kan vardı. Yaşlar gözlerimden aktı ama onları göz kırparak uzaklaştırdım, onlara teslim olmak istemeden; çaresizlik, geçilemeyecek kadar derin bir nehirdi. Zihnim çalışmaya başladı, aydınlanmanın tam eşiğindeydim. Dün hainin sözlerini saçmalık olarak görüp umursamamıştım ve sonra Sparrow'un, Ji Zong'daki arkadaşı bir yangından daha bahsetmişti: Güney kırsalını kasıp kavuran, garip bir şekilde söndürülemeyen alevler. Dian Nehri'ndeki savaşta kendim de görmüştüm. Doğal olmayan o sis sadece saniyeler içinde ufuk çizgisindeydi. Yangın o kadar çarpıcıydı ki, saf alevden bir duvara dönüşmeden önce onu kilometrelerce öteden görebiliyordum.

Ximing bakanının verdiği tuhaf emirleri düşündüm – cephaneliğimizdeki bütün demirleri çalmak. "*Biz onu istemiyoruz...*" demişti haydut. "*Ondan kurtulmaya çalışıyoruz.*" Neden?

Demir çelikten daha ağırdı, kırmak daha kolaydı. Şekillendirmek de daha ucuzdu ve yine de eski hikâyelerde kahramanların kullandığı şeyler hep demirdendi.

Parlak bir anı, bıçağını göğsüme sapladı. Ilıcalardaki gece, Jibo banyo yapma konusunda isteksizken, Wolf bir şaka yapmıştı: "Jibo sudan aynı Anka kuşunun demirden korkması gibi korkuyor."

Demirden korkan Anka kuşu.

Bulantı dalgası üzerimden geçti. Nasıl olmuştu da bu kadar açık bir bağlantıyı kaçırmıştım?

Çünkü... Anka kuşunun mührünün kimin elinde olduğunu biliyordum. Güneşin Taiyang'ı. Altın gözlü yabancı.

"Bakan Sima..." diye fısıldadım.

O biliyordu. Her zaman zıt taraflarda olduğumuzu biliyordu.

"*Ateş ve su pek kolay anlaşmıyorlar...*" demişti, o zaman daha yeni tanıştığımızda. "*Ama Haiyang, düşman olmamıza gerek yok.*"

"Bugün sürprizlerle dolusun..." dedi ejderha, beni korkutarak. "Onunla tanıştın, değil mi?"

Bu beni de şaşırttı – bunu bilmiyor oluşu.

Ejderha alayla gülümsedi. "Zhuque'nin kanalları, anını benden saklamış olmalı. Eski ustaların numaralarını kullanır."

Birisinin *dolandırıcı* demesi gibi *usta*, demişti.

"Yani sen her şeyi bilmiyorsun..." dedim çenemi öne çıkararak.

Sesi sert bir tona büründü. "Hayır, her şeyi bilmiyorum çünkü insanların diyarında hesapta benim gözlerim ve kulaklarım olan sözde kanallarım beni görmezden geliyor ve aklını benden koruyacak kadar ileri gidiyorlar." Gözleri o zaman kısıldı. "Sana söyleyeceğim şudur: Bu savaşı bensiz kaybedeceksin. Zhuque'nin gücüyle senin acınası ordunun bir şansı bile olamaz."

Sima'nın bugün lixia'sını kullanışını görmüştüm – o yarattığı ateşten duvar, o kadar yüksekti ki kuzeydeki nehir kıyısının arkasındaki dağları görememiştim.

"Bu onun gerçek gücünün sadece küçük bir parçası..." diye cevapladı Qinglong, sanki korkularımı sesli bir şekilde söylemişim gibi. "Mührü dün ondan çalınmış. Eğer Zhuque'nin gücünün tamamına sahip olsaydı şu anda ordunuzdan hiç kimse hayatta olamazdı. Hatta senin sevgili Prens Liu'n bile onun gücünden sağ..."

"Sky yaşıyor mu?" diye ısrarla sordum, kalbim boğazımda atıyordu.

"Prensin hayatta..." diye cevapladı Qinglong ve omuzlarım rahatlayarak düştü. "Şimdilik, fakat onun hayatı, seninkinin de olduğu gibi ince bir ipliğe bağlı."

Başım olabilecekleri hayal ederken ağrımıştı. Ondan uzağa gitmeye, aramıza mesafe koymaya çalıştım ama attığım her adımla, Qinglong bana daha çok yaklaşıyor ve büyüyor gibi gözüküyordu. Beni maniple ettiğini fark ettim. Buradaki görüş alanıma güvenemezdim.

Ejderha güldü. "Ruhlar âlemindeyiz, Hai Meilin. Buradaki dünya benim kurallarıma uyuyor."

Öfkemi kontrol etmeye çalıştım. "Eğer benim seninle çalışmamı istiyorsan, senin sözde gözün ve kulağın olmamı istiyorsan, senin de bana yardım etmen lazım!" Bu sadece Sima'nın gücünün küçük bir parçası derken ne demek istedin? Sima mührünü kaybetti derken ne demeye çalıştın? Onu daha dün gördüm, bana mührünü gösterdi. Vermilyon Kuşu'nun damgasını gördüm."

Ejderha, Anka kuşundan bahsedince alayla gülümsedi. "En sonunda doğru soruları soruyorsun. Sima mührünü kaybetti çünkü ihanete uğradı. Onun arkadaşı olduğuna inanılan birini tarafından."

İstemeden düşüncelerim dağdaki adama gitti, sanki bir şey arıyormuş gibi aşağıdaki ormanı inceleme şekline, *birini* arıyormuş gibi.

"Hasat ayının arifesinde, Sima Zhuque'nin mührünü geri aldı. Kolay bir iş değildi. Aceleyle yeşim taşını kazıp bulmak için yüzlerce adama ihtiyacı oldu. Adamlar ona, Üç Krallık savaşında verdiği destek karşılığında Ximing'in savaş kumandanı tarafından verilmişti. Fakat ne savaş kumandanı ne de bakan haini öngörebilirdi. Ruhlar âleminde fısıldaşanlar bile hırsızın gerçek kimliğini bilmiyordu. Fakat onların zeki oldukları biliniyor. Sima mührü aldıktan yalnızca iki gün sonra hırsız, mührü ondan çaldı. Sonra da yeşim taşını parçaladılar ve parçalarını denize attılar."

Ağzım açık kaldı. "O zaman taş yok olmuş gibi."

"Bir ruh mührünün öylece ortadan yok olacağını mı sanıyorsun?" diyerek burnunu çekti ejderha. "Farklı yere konulan bir bozuk para gibi. Sence neden Wu Hanedanı, Zhuque'nin mührünü tortunun bin kilometre altına gömdü?"

Bakakaldım. Bin kilometre altına mı?

"Dediklerimi yaz bir kenara, parçalar yakında geri dönecek. Lixia kendini gösterecek ve doğa da ona itaat edecek. Görünüşe göre, Sima çoktan ilk parçayı bulmuş." Ürperti içinde Dian Nehri'ndeki yangını düşündüm. "Ama sen kalan diğer parçaları ondan önce bulmalısın."

"Ben mi?" diye bağırarak geriye doğru gitmeye başladım.

Ejderhanın kuyruğu o kadar ani fırladı ki zor zor çığlık attım. Fakat yüzüme değdiği zaman, bir etkisi yoktu, acı da yoktu; sadece sis gibi serin bir nem vardı.

Gözümü kırptığımda dünya değişmişti.

Sima Yi, Dian Nehri'nin kıyısında duruyordu ve savaş alanına bakıyordu. Aşağıda azgınlaşan yangını izlerken gözleri

zafer kazanmış gibi bakıyordu, Sky'ın boş yere alevlerin arasından geçmeye çalışmasını izliyordu.

"Geri çekilin!" diye bağırdı sonunda Sky, yenilgiyi kabul ederek. "Geri çekilin!"

Sima bir elini cebine soktu. Göremesem bile, yeşim parçasını elinde tuttuğunu ve onu bir bilye gibi parmaklarının arasında yuvarladığını hissettim. İlk parça, Dian Nehri'nde kıyıya vurmuştu ve şimdi de ikinci ve üçüncü parçaların gelmesini bekliyordu.

"Gücünün ne kadar yıkıcı olduğunu görüyor musun? Bu parçalar birleştiğinde, olabileceklerin sadece bir gölgesi." Ejderha zihnime konuştu.

Dünya kaydı. Şimdide Xiuying'in, Rouha ve Plum'ı yanan evimizden kurtarmaya çalıştığını görüyordum. "Meilin..." diye çığlık attı boğazındaki yırtık bir sesle. "Bana yardım et!"

İleriye koşmayı denedim ama bir hayalet kadar gerçekdışıydım. Elimi ona uzatamadan yanından geçtim. Alevler kapıları sardı. "Koş!" diye çığlık attım ama koşmak yerine tökezledi ve öksürerek dizlerinin üstüne düştü.

"Ü... üzgünüm..." diye ağladı oğlunu tutarak. Rouha çoktan ölmüştü. Dumanın ortasında boğulmuştu, boş, görmeyen gözleri korkuyla donmuştu.

Bu görüntüden kaçmak için çaresiz bir şekilde çığlık attım. Onun yerine ejderha beni Chuang Ning'deki Yasak Şehir'e götürdü, tek yapabildiğim şey Sky'ın bağlı bir şekilde kürsüye çıkarıldığını izlemekti.

"Baban bize onuncu kuşağımıza kadar yaptıklarının hesabını verecek..." dedi Sima Yi. Gözleri ikiz güneşler gibi parlak bir altın rengindeydi. Zhuque'yi onun aurasında hissedebiliyordum.

Bakan Sima –Zhuque– kılıcını çekti. O kadar yüksek sesle çığlık atıyordum ki ne dediğini duyamıyordum. Sima, Sky'ın

boğazına yönelmedi, onun yerine onu karnından bıçakladı – düşmanı için yavaş ve acı verici bir ölümdü. Sky düştü ama ölmedi. Tuniğinden kan sızdı. Sallandı ama ses çıkarmadı. Yüzünün renginin solduğunu, gözlerinin acıdan kısıldığını gördüm. Daha fazla çığlık atamayacak hale gelene kadar çığlık attım.

O zaman ölüm bir merhamet olabilirdi.

Qinglong hâlâ tatmin olmamıştı. En son beni imparatorluk sarayının altına götürdü. Daha önce hiç böyle bir yer görmemiştim. Fakat içimdeki keskin terden ve korkudan buradan iyi bir şey çıkmayacağını biliyordum.

Odanın köşesinde, domuz kafesinden daha uzun olmayan bir kafes vardı. Demir direklerin arkasında hapsolan bir kız vardı; çırılçıplak soyulmuş, sırtı hiddetli yara izleriyle kaplanmıştı. Oturmaya zorlanmıştı çünkü kafes onun boyu için yetersizdi. Uzun dağınık saç telleri yüzünü kaplıyordu ama onu şimdiden tanımıştım. Tanımamak imkânsızdı.

"Başarısızlığının bedeli bu. Savaş sırasında sevdiğin herkesin dayanılmaz bir ölümle ölmesini izlemek için seni ayıracaklar. Sonra deliliğe sürüklenecek, sonunda da tek başına öleceksin."

Direklerin göğsüme, kaburgalarıma baskı yaptığını hissedebiliyordum. Zamanla küçüldüğümü ve eski halimin bir hayaleti haline geldiğimi hissedebiliyordum. Bunun benim en büyük korkum olduğunun farkına vardım.

Ejderhanın kuyruğunun bir kez daha bana çarptığını hissettim. İtiraz edecek gücüm kalmamıştı.

"Fakat başka bir olasılık da var..." Dilimdeki kan ve kül tadı yok olup yerine taze su ve yeni bir hayatın tadı geldi, tattığım her şeyden daha tatlıydı. "Eğer görevinde başarılı olursan ve Sima Yi'nin yeşim taşını ondan önce alırsan Üç Krallık'ın kaderini değiştirebilirsin..." Dünya döndü. "Güç ve şeref senin

olacak Hai Meilin. Halkın tarafından kabul edilecek ve kendin olduğun için sevileceksin."

Bana sunduğu son görüntüde, artık dünyanın bir hayaleti değil de onun içinde yaşayan biriydim. Bu garip gerçekliğin içinde, erken baharın erik çiçeklerinin kokusunu içime çektim. Dışarıda ön kapının açıldığını duydum. Aceleyle avluya çıkmadan önce bir elimi kılıcımın kabzasına koydum.

Sky yeni boyanmış eşikten geçiyordu. Beni görünce yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Sparrow'un kayalık bahçede şaka yaptığını duyabiliyordum, Rouha hıçkırarak gülüyordu. Sparrow ne zaman gelmişti?

Sky aramızdaki mesafeyi kapadı ve beni belimden yakaladı. "Bu elbiseyi üstünde görmeyi seviyorum..." dedi, uçuşan elbise kolumun ipek kumaşına dokunarak. "*Meilin.*" Gerçek adımın dudaklarından çıkması karşısında hayrete düşerek dondum.

"Sky."

"Ekselansları..." döndüm ve eğilen Xiuying'i ve onun eteklerinin arkasına saklanan Plum'ı gördüm. Xiuying'in ifadesi kasvetliydi ama gözleri parlıyordu. "Sizi görmek bir onur."

Sky yanımda dikleşti. "O onur bana ait..." dedi. "Jie."

Ejderha beni bıraktı. Bu sefer bırakmakta isteksizdim. Bu farklı görüntülerin kırbaca benzeyen darbesi beni bayılacakmışım gibi nefessiz bırakmıştı.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye fısıldadım, o rüyanın kalan tatlı parçalarına tutunarak.

"Kalan iki yeşim parçasını bul..." dedi, şimdi onun her sözüne bir cankurtaran sandalıymış gibi sarıldım. "Zhuque'nin mührünü tamamlamasına izin veremezsin. O bizim en büyük tehdidimiz."

Yeşim taşı hırsızının mührü nasıl parçalara ayırmaya çalıştığını hatırlamadan önce başımı salladım. Mantıksal olarak benim de deneyeceğim bir şeydi ama etkisiz olduğu kanıtlanmıştı. "Fakat nasıl mührü yok edebilirim?" diye sordum. "Yeşimi denize atmanın bile işe yaramayacağını söyledin!"

"Yeşimi bulduğun zaman..." dedi ejderha. "Onu bana ver ve ben icabına bakacağım."

Nefesimi verdim, kalbim hâlâ son gördüğüm görüntülerin baş döndürücü vaadi yüzünden çarpıyordu. O geleceği, benim geleceğim yapacaktım.

Gerçeklik bana geri döndü. "Peki ya Bakan Sima?" diye sordum, önümdeki görevin karmaşıklığını düşünerek.

"Benden çok daha fazla şey biliyor ve bence kendi mührünü de hissedebiliyor!"

"Gücünü kullanmayı öğren Hai Meilin. Çok geç olmadan öğren."

Ben itiraz edemeden vücudumun o kadar hızlı ileriye doğru itildiğini hissettim ki, suyun yüzeyine fırladığımda zorlukla nefes alabiliyordum. Korkudan nefesim kesilerek bayıldım.

Uyandığımda, bir kumsalda yatıyordum, gelgitten gelen sular çizmemin içine sızıyordu. Fazla hızlı doğruldum, bu da şiddetli bir baş ağrısına neden oldu, sonra da etrafıma bakıp yüzümü buruşturdum. Kilometreler boyunca medeniyetten eser yoktu. Her tarafımın uyuşup, kemiklerime kadar üşüdüğümü hissettim ama yine de tartışmasız, hayattaydım. Bir uçurumdan düştüm ve denizde boğuldum ve yaşadım.

Elimi sıkıca sıkmıştım ve avucumda iz bırakan şey annemin kolyesinden başka bir şey değildi. Beni kurtarmıştı. Ejderhanın gücü beni kurtarmıştı. Bir süre düşündükten sonra onu tekrar boynuma taktım.

Neden daha önce kendi ruh gücümden korkmuştum? Onu bir tabu, bir kara büyü, uyum sağlama hedefimi engelleyen ve

beni arkadaşlarımdan ayıran başka bir şey olarak görmüştüm. Fakat bu aptalca bir şeydi. Ne kadar denersem deneyeyim, asla onlardan biri olamazdım. Ben bir kadındım.

Bundan daha fazlasıydım. Herhangi biri annemin kolyesini bulabilirdi ama benim ruh ilişkim çoğu kişiden daha güçlüydü – bu gerçeği Sima bile fark etmişti.

"Kendini dünyaya teslim mi edersin, yoksa dünyayı senin mi yaparsın?"

Sallanarak ayağa kalktım.

Aslında fikrimi değiştiren, Anlai'ye karşı olan tehdit değildi. Benim ölümümün habercisi bile değildi. Ne olursa olsun ölüm bana geliyordu; bunu hep biliyordum. Wen Nehri'nde annem son nefesini verdiğinden beri, ölümü her zaman şimşek üstüne gelen gök gürültüsü gibi garantilenmiş bir kaçınılmazlık olarak görmüşümdür; aynı kışın sonbahardan sonra gelmesi gibi. Yine de benim için asla garantilenmeyen şey özgürlüktü.

Başka bir olasılığın, istediğim her şeye sahip olabilme şansının var olduğunu hiç bilmiyordum. Eğer bu savaşı Anlai için kazanırsam, olduğum gibi tanınabilir ve kabul edilebilirdim. Zaferle beraber, kılıcıma, ismime ve özgürlüğüme sahip olabilirdim. Sevdiklerimi koruyabilirdim. Karşılığında da sevilebilirdim.

Gücümün ne olduğunu şimdi fark ettim. Bir hediye.

Bu kaderi benim yapabilirdim.

2. KISIM

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

YİRMİ DÖRT

Ve eğer yazarsam: "Bu akşam ay ışığı güçlü."
Seni özlediğimi söylemeye çalışıyorumdur.
– BİR ŞİİR KLASİĞİ, 532

GERİ DÖNÜŞ YOLU ÜÇ GÜN SÜRDÜ. Dian Nehri'nin ağzına ulaştığımda ve savaş alanının kalıntılarını gördüğümde enfeksiyon ve ateşten zayıf düşmüştüm. Başım sanki ateşler içindeymiş gibi ve ayak parmaklarım da şişmiş buz parçaları gibi hissettiriyordu.

"Beni kampın yakınına bırakamaz mıydın?" diye homurdandım. İkinci gün kendi kendime konuşmaya başlamıştım. Ejderha elbette bana cevap vermeye tenezzül etmedi. Onun yalnızca belirli zamanlarda, genellikle ona en az ihtiyaç duyduğum zamanlarda kafamda olduğunu fark etmeye başlamıştım. Bölüğümün kampının ilk bölgelerini gördüğümde, eğer bu kadar susuz kalmasaydım, tezahürat yapardım. Eskiden olduğu gibi bir ayağımı diğerinin önüne kaldıracak gücü kendimde zor buldum. Beni tamamen dizlerim üzerine çökmekten alıkoyan tek şeyin ejderhanın mührü olduğuna dair tuhaf bir hisse kapıldım.

Saatler önce gece çökmüştü. Hava o kadar kararmıştı ki ormanda yolumu zar zor bulabiliyordum. Şu anki durumumda beni bir Ximing haydudu sanabilecek bir devriye askeriyle karşılaşmamayı umuyordum.

Uzakta bir ışık titreşti. Birisi kamptan bir mil uzaklıkta olan açıklık alanda tek başına antrenman yapıyordu. *Tehlikeli ve protokole aykırı*, diye düşündüm. Eğer asker yakalanırsa, teğmeni onu cezalandırırdı. Asker kılıcını sallarken gaz lambası yanıp sönüyordu, askerin hareketleri o kadar güçlüydü ki ateşi sallıyordu.

Ben yaklaştıkça o da doğruldu ve karanlığa doğru baktı.

"Kim var orada?" diye keskince sordu ve ses tonu gözlerime yaşlar dolmasına neden oldu. O sesi tekrar duyamayacağımı sanmıştım.

"Benim..." dedim yararsız bir şekilde.

Yüzü şok içinde bomboş bir hal aldı. "Ren?"

Ağaçların arasından açıklığa doğru sendeleyerek çıktım. "Sky..." dedim. "Ben..."

Zayıf düşmüştüm ve öne doğru düşerken beni belimden yakaladı. "Ren!" Beni nazikçe yere indirdi. "Sen... sen yaşıyorsun. Biz hepimiz sandık ki..." Sesi çatallaştı.

Daha önce konuşurken tökezlediğini duymamıştım.

Gözkapaklarım titredi. Artık güvende olduğumu görünce tüm iradem beni terk etti; artık bilincime tutunmak zorunda değildim. "Neredeyse ölmüştüm..." dedim. "Ama ejderha..."

Elini alnıma koydu, dokunuşu serin ve nazikti. "Aman Tanrım, yanıyorsun..." dedi. "Seni doktora götüreceğim."

"Hayır!" Onu ittirmeye çalıştım ama çok zayıftım. "Doktora görünemem. Yapamam." Nedenini hatırlayamıyordum; sadece bunun kardinal bir kural olduğunu biliyordum. "Dinle beni... Ejderha dedi ki... yangınlar... onun yüzünden..."

"Şışşşt..." dedi Sky. Hâlâ beni tutuyordu. "İyisin. Artık güvendesin Ren."

Ona iyi olmadığımı söylemek istedim. Ona acilen Güney Ximing'e doğru yola çıkmamız gerektiğini söylemek istedim. Fakat zar zor konuşabiliyordum. Karanlık görüş alanımın kenarlarına baskı yapıyordu.

Sky, "Enfeksiyon..." dedi aklına dank edince. "Nerenden yaralandın?"

Cevap veremedim. Ceketimin kumaşını bir kenara itti, ardından tuniğimi yırtarak açtı. Sonra da elleri yanına düştü. Yüzü karmaşadan tamamen inanamaz bir hale dönüştü. Bu ateşli halimle, şaşkınlığının kaynağını anlayamadım.

Konuşmayı denedi. "Se... sen..."

Ve bayıldım.

~

ÖNÜMÜZDEKİ BİRKAÇ GÜN BOYUNCA bilinçsiz bir şekilde yattım. Farkındalığımın uçlarında, hareket ve sesleri hissettim ama onlardan bir anlam çıkaramadım. Kendimi bir rüyanın içinden izliyormuşum gibi hissettim.

Bu garip, sersemlemiş halimde, birinin beni çadırın içine taşıdığını ve beni yatağa yatırdığını hissettim. Bu yatak benim yatağımdan daha yumuşaktı ve uzun süredir uyumadığım kadar iyi uyudum.

Bir sesin bana bir şeyi içmem gerektiğini söylemesiyle uyandım. Soğuk su kuru dudaklarıma gelmişti, yine de kafamı kaldıracak gücü bulamadım. Bir el ensemi sabitleyerek beni destekledi. Karanlığa doğru sürüklendim.

Gecenin bir yarısında ateşten dolayı başka bir rüya geldi. Nazik eller alnımdan suyla ıslatılmış bir havluyu kaldırarak yeni bir tanesini koydu. Gölgemsi bir figür yatağımın ucunda oturup, üstten beni izliyordu. Bir kez daha uykuya daldım.

Tekrar akşam olmuştu. Dışarıda her şey sessizdi. Uzaktan bir kurbağanın vırakladığını ve bir atın otları kemirdiğini duydum. Üstüme birçok battaniye konulmuş olsa da hayatımda hiç bu kadar üşüdüğümü hissetmedim. Soğuk kemiklerime nüfuz etti. İstemeden o kadar çok titredim ki, kendimi durduramadım. Artık kendi vücudum üzerinde kontrol sahi-

bi olmadığımı anlayınca dehşete düştüm. Kontrol edebildiğim çok az şey vardı.

Titremeyi bırakmaya karar verdim ama bu, daha da çok titrememe neden oldu. *Acaba her tarafı kar yığınlarıyla çevrili olan kuzeydeki buz kanallarında mıyız*, diye düşündüm. Havada kar taneleri gördüm, donmuş dudaklarımın üstüne düşüyorlardı. Donarak ölecektim, değil mi?

Döndüm ve birinin beni izlediğini gördüm. Yalnız olmadığım fikri aklıma gelmemişti. Kaşları endişeyle içe doğru çatılmış bir şekilde beni inceliyordu. Ona her şeyin yolunda olduğunu, iyi olduğumu söylemek istedim. Her zamanki gibi yalan söylemek istedim. Fakat yine de bir şekilde onun gerçeği bildiğini biliyordum. Yalanımın artık geçerli olmadığını biliyordum. Fakat garip bir şekilde, bunu saklamak için çok çabalayıp uzun süre acı çekmiş olmama rağmen, bu düşünce beni rahatlattı. Artık yalan söylememe gerek yoktu.

Ateşten dolayı gördüğüm rüya gerçekten de bir rüya olmalıydı, çünkü bunun gerçek olmasına imkân yoktu. Oğlan yanıma yattı ve kollarını titreyen uzuvlarıma doladı. Beni sıcak ve sağlam göğsüne doğru çekti, bana sıcaklığını ödünç vermeye çalışıyormuş gibi sıkıca tuttu beni. Orada titreyerek ve titrememeye çalışarak duruyordum, karanlıkta atan kalbini dinliyordum. Kalp atışının ona mı yoksa bana mı ait olduğunu merak ettim ve işte o zaman uykuya daldım, aynı anda hem sıcak hem de soğuktum.

YİRMİ BEŞ

Ruhun gücüne ve ruh yakınlığının derecesine bağlı olarak, kanalın sahip olduğu medyumlar, iletişim kurdukları ruhların yeteneklerinden faydalanabilirler. Bu yetenekler arasında en karanlık ve belki de en nefret edileni, baskıdır. Baskılama, medyumun zihnini maniple ederek kişisini kendi emirlerine uymaya zorlamasını sağlar. Bunun tersine, daha hor görülen dürtü ise kişiyi duygularını ve daha az ölçüde de olsa düşüncelerini ruh medyumuna teslim etmeye zorlar.

– 8. YÜZYILDAN KALMA BİR LİXİA AKADEMİSYENİNİN KAYIP GÜNLÜKLERİ, TARİHİ BİLİNMİYOR

RUHLAR DİYARI SOĞUK. AĞZIMIN ÜSTÜNÜ KAN KAPLAMIŞTI. Hafif tiksinerek tükürdüm, sonra da gerindim. "*Ruhlar kan isterler...*" demişti annem bir keresinde, uyumadan önce kendi kendine mırıldanarak. Sadece şimdi ne demek istediğini anlayabiliyordum.

Ejderha beni en son çağırdığında ruhlar diyarı boş görünüyordu. Şimdiyse, bir sürü insan vardı; bazıları dolaşıyordu, bazıları ayaktaydı, kimse birbirinin varlığını algılamıyor gibiydi. Yine de onları hissedebiliyordum ve aradığım kişinin varlığını hissedebiliyordum. Güneşin parçası Taiyang.

Ona ulaşabilmek için aceleyle insan gruplarının arasından geçtim. İçlerinden biri bana çarptı; uzun boylu ve ince yapılı, parlak saçlı bir adamdı. Narin ve solgun yüz hatları, belli belirsiz tanıdık geliyordu ama hızlı bir şekilde arkasını

döndü ve kalabalığın içinde onu kaybettim. Hedefime geri döndüm.

Bakan Sima. Artık Vermilyon Kuşu'nun gücüyle yanmıyordu. Onun yerine eski halinin bir hayaleti gibi görünüyordu. Yaşlıydı, yorgundu ve gözleri çökmüştü, parmak eklemleri zayıftı. Ondaki eksikliği, Zhuque'nin geride bıraktığı boşluğu hissedebiliyordum. *Şimdi beni kolayca okuduğu gibi ben de onu okuyabilir miyim*, diye düşündüm.

Yakından baktığımda, yüzünde gözyaşlarından dolayı çıkan çizgileri gördüm. Ölü karısını, ölü çocuğunu düşündüm. *Ölüm onu takip ediyor*, diye geçirdim içimden. Sonra aklıma annem geldi.

Aynı seni takip etmesi gibi.

Geçen sefer onun anılarını görmek için elini tutmuştum ama o benimkileri görmek için benim dokunuşuma ihtiyaç duymamıştı. Belli bir uzaklıktan bile olsa sadece gözlerimin içine bakmıştı ve düşüncelerimi bilebilmişti. Red'le de öyle olmuştu diye hatırladım, gözlerine bakarak aklını ele geçirmiştim.

"*Sana aklımı açtım...*" demişti Taiyang bana. "*Ama takip eden sendin. Görünüşe göre dürtülerle ilgili doğal bir yeteneğin var.*"

Gözlerimiz buluşmuştu, çeliklerin çarpışması gibi birbirlerine çarpışmışlardı. En sonunda kendi bedenimin farkına vardım ve onu terk ettim.

Bu sefer geçen seferki gibi değildi. Taiyang daha önceden belirlediği bir anıyı anlatmış olsa da bu sefer içeride olduğumu bilmiyordu. Kafasının içinde onunla beraberdim; *ben oydum.*

ANİDEN UYANDIM, KAFAM YORGUNLUKTAN BOMBOŞTU. Dışarıda gökyüzü hâlâ loştu ve yıldızlarla doluydu. Uyuşturulmuş muydum? Ayağa kalkmaya çalıştım ve neredeyse öne düşüyordum, denge

duyum tersine dönmüştü. Tatlı ama yabancı bir koku odamı doldurdu; sedir ve yasemin kokuyordu. Havada bir şeylerin ters gittiğini hissederek, nefesimi tuttum.

Sonra sessizliği algıladım. Gecenin sessizliği değildi; kafamın içindeki sessizlikti. Vermilyon Kuşu hiçbir şey söylemedi.

Elim boğazıma gitti ve işte cevap oradaydı – boynumun etrafındaki kordon kesilmişti. Birisi Zhuque'nin mührünü çalmıştı.

Birdenbire, dışarıdaki koridorlarda bir çıtırtı yankılandı. Kapıların vurularak açıldığını, muhafızların seslenişlerini duydum. "Kim var orada?" diye bağırdı birisi.

Odamın kapılarını açtım. Avlu boştu ama yerde yatan bir hançer vardı. Ona dokundum sonra da ürkerek geri çekildim. Demir kavurucu bir sıcaklıktaydı. Onu mührü yok etmek için kullanmışlar ama başaramamışlardı; başaramazlardı.

Mührü ben olmadan yok edemezlerdi; mührün kanalı olmadan.

Koridorun ötesinde balkon kapısı açıktı, perdeler esintiyle dalgalanıyordu. Bulacağım şeyden korkarak dışarı çıktım, gökyüzünün suyla buluştuğu sakin ufka doğru baktım. Hırsızın ne yaptığını anladım – bir kanalın kendi mührünü yok etmeye zorlamak yerine, ondan kolay yoldan kurtulmuşlardı. Onu bildikleri en iyi yerde saklamışlardı. Denizde.

Dalgalar altımda açgözlülükle şapırdadı.

Artık Anka kuşunun sesini duyamıyordum ama yeşim taşımın kırık parçalarını hissedebiliyordum, sığınmak için yol arayan kuşlar gibi sesleniyordu bana. Parçalar bana, efendilerine geri geleceklerdi.

Yakında deniz hırsızı çaldıklarını geri verecekti ve o zamana kadar, kendi zamanımı bekleyecektim.

~

SANKİ DERİN BİR SU KÜTLESİNİN İÇİNDEN ÇIKMIŞIM GİBİ anılardan yüzeye doğru çıkarken nefesim kesildi. Taiyang artık

karşımda dikilmiyordu, dizlerinin üstüne çökmüştü, başı ellerinin arasındaydı. Anılarındaki benliği ile rüyasındaki benliği arasındaki zıtlık çok belirgindi. Anılarında, ilk tepkisi sakin bir duyarlılık olmuştu. Fakat bu hayal âleminde, kısıtlamalarını ve ruh mührünü kaybetmişti, artık sakin değildi.

"Benden *her şeyi* aldılar..." diye fısıldadı. Yanına çömeldim; sesi o kadar zayıftı ki onu zar zor duyabiliyordum. "Nasıl dayanabiliyorsun?" diye sordu başını kaldırarak. "Ben şu anda çok... çok sinirliyim. Bir çıkış olmadan... tüketiyor..."

İntikam, hatırladım. *Anka kuşu intikamla beslenirdi.* Zhuque'nin ona sağladığı çıkış yolu olmadan, Taiyang bu yükü kendi başına taşımak zorunda kalıyordu.

"Düşünemiyorum, nefes alamıyorum, yapamıyorum."

Aşırı derecede hızlı nefes aldığını gördüm. "Yavaşla." Ona neden yardım ettiğimi bilmiyordum. Belki de yalnızlığında kendimi gördüm. "Fazla hızlı nefes alıyorsun."

Bana gözlerini kısarak baktı. Nefes aldım; gözlerimiz kıvılcım saçarak birbiriyle buluştu. Hamile eşini yataklarında uyurken gördüm. Uyandı ve ona getirdiğim bir kâse congee'yi gördü.

"*Yemek yapmaman gerekiyordu...*" dedi. "*O benim görevim...*"

"*Şşşşt.*" *Elimi alnına koydum. Bu bebek onu perişan ediyordu.* "*Dinlenmelisin.*"

"*Annen benden nefret ediyor Yi...*" diye fısıldadı sesi kısık bir şekilde. "*Eğer çocuğu da kaybedersem...*"

"*Limei.*" Onu kollarıma doğru çektim. "*Yaşayacaksın. Ailemiz yaşayacak.*"

Bağımız geldi ve koptu. Taiyang'ın altımda titrediğini hissedebiliyordum.

"*Bir kız mı?*" Babam önümden yürüyordu, kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuştu.

"*Evet...*" dedim. "*Güçlü, sağlıklı bir çocuk.*"

"*Yine de kız olan bir çocuk...*" diyerek lafımı tamamladı. "*Şu anda bu konuda yapılacak bir şey yok. İyileşme sürecine uyun, sonra tekrar deneyin. Limei zor zamanlar geçirmiş gibi görünüyor. Muhtemelen ikinci sefere kadar dayanabilecek gibi.*"

"*Sakın...*"

"*Sima Yi!*" Ebe sesindeki aciliyetle seslendi. "*Karının sana ihtiyacı var.*"

Onu bırakıp uzaklaştım. Parmaklarım sıcak demire dokunmuşum gibi yanıyordu. "Qi gong çalışıyor musun?" diye sordum ona, bu tür anlarda kendimin ne yaptığımı düşünerek.

Düz bir şekilde başını onaylayarak salladı. Onun bir oturma pozisyonuna geçmesine yardım ettim, kendini dengelerken onu izleyerek. Yavaşça, kontrolü geri aldı, nefes alıp verişi eşitlenerek.

"Kadim lixia ustaları da zihni kontrol altına almak için qi gong'u kullanırdı..." dedi bir zaman sonra.

Konuyu değiştirmek istemişti. Fakat aklımın gözünde hâlâ Limei'yi görebiliyordum, hâlâ ona nasıl değer verdiğini, onu savunduğunu ve nasıl aynı zamanda kaybettiğini görebiliyordum.

Bu hikâyenin nasıl bittiğini biliyordum. Eşi öldü. Çocukları da öldü. Arkasında sadece Taiyang'ın eski halinin bir gölgesini bırakarak. Onu suçluluk duygusuyla, pişmanlığıyla ve yalnızlığıyla tek başına bırakarak.

Bunun nasıl hissettirdiğini biliyordum.

"Bana hiç savaşta farklı taraflarda olduğumuzu söylememiştin..." dedim.

Gözleri kederliydi. "Bir tarafta olmadığını sanıyordum."

Bunu düşündüm. Kaderim Anlai ile rakip krallıklar arasındaki jeopolitik çekişmeler yüzünden değil, insanların iplerini çeken ruhlar yüzünden ayrılmaz bir şekilde savaşa bağlıydı. Savaş kumandanını o kadar az umursuyordum ki, komutanın

babası olması bile umurumda değildi. Pazarda kadın ticareti yapan ve onları hayvan gibi satan krallığımı daha da az umursuyordum. Yine de evdeki ailemi, bölüğümü, arkadaşlarımı, prensimi düşündüğümde – bunun hiçbir zaman doğru olmadığını biliyordum.

"Belki de siyaseti umursamıyorumdur..." dedim ona. "Ama kendi insanlarımı umursuyorum." Gözlerine doğru baktım. "Bence bunu anlayabilirsin."

Kendi içine çekilmiş gibiydi, Dian Nehri'ndeki savaş alanında olduğu gibi artık o soğuk, duygusuz adam değildi. "Bilmelisin ki, artık Anka kuşunun sesini duyamıyorum..." diye itiraf etti. "O bana huzur getirmişti Haiyang ve şimdi o bile benden alındı."

Sert bir nefes verdim. "Zhuque'nin seni kullandığını göremiyor musun?"

Gülümsemesi eşit derecede sinirliydi. "Qinglong'un aynısını sana yaptığını görmüyor musun?"

İkimiz de sefil insanlardık ama sefaletimizin içinde birbirimizi anladık. Qinglong'a kendi hedeflerim için ihtiyacım vardı fakat Sima'nın içinde bulunduğu çaresizlik ve bağımlılık durumuna asla kendimi sokmazdım.

Seçimimi yaparak doğruldum. Doğru, ona acımıştım ama merhametimin sınırları vardı. Durum sevdiklerime gelince, iliklerime kadar bencil olabiliyordum.

"Ateş ve su..." dedi sakince. "Kader çok tahmin edilebilir bir şey, değil mi?"

Başka bir şey daha söyledi ancak artık onu dinlemiyordum. Ona doğru bir adım attım, hafif sarı gözlerine baktım ve bende düşme hissi uyandırdılar.

Sima buna ne demişti – dürtü mü? Suda süzülmeyi öğrenmek kadar kolaydı. Qi enerjisinin izinsiz girişe karşı direndiğini hissettiğimde bile, onun temel varlığının eğilimlerini

hatırlayarak kendi ateşimi ve metalimi ona bastırdım. Qi enerjisi beni eski bir dost gibi kucakladı.

Taiyang'dım; onun içindeydim. Onun varlığı bende öfkeyi, acıyı ve kederi uyandırdı. Onun ısrarcı duygularından kurtuldum ve onun yerine çevreme odaklandım. *Tuz serpintisi, azalan ay ışığı, hareketli bir liman, iskele bekleyen gemiler* ve yeni bir duygu – daha önce hissetmediğim bir tane. *Beklenti.*

İkinci yeşim parçası kıyıya vurmak üzere. Hissedebiliyorum. Her gün daha da yakına sürükleniyor. Doğu kıyısındaki Xi Lan'a yaklaşıyor.

Xi Lan mı?

Sima'nın telaşlandığını hissettim, bilinçaltı gitgide şüpheye düşüyordu. Hemen aklından çıktım.

"O zaman böyle olmalı. Seçimini yaptın..." dedi, yüzü katıydı. "Sonuçlarını bil Haiyang."

"Sen de bil." Bakışlarıyla buluştum, içimde kalan tüm pişmanlıkları bir kenara bırakarak. "Bil ki bir dahaki sefere insanlar dünyasında buluştuğumuzda, *seni öldüreceğim.*"

YİRMİ ALTI

Qi gong veya enerji uygulama pratiği, uygulayıcılarının beden ve zihin dengesini korumalarını sağlar. Belki de bu nedenle, Yong Hanedanlığı döneminde –genellikle ruh çağıranların Altın Çağı olarak bilinir– lixia bilginleri bir ruhla pazarlığı kabul etmeden önce qi gong uygulamasını zorunlu kılmışlardır. Ne yazık ki, bu döneme ait metinlerin çoğu İmparator Wu'nun kara büyüyü tasfiyesi sırasında ortadan kayboldu.

– LİXİA'YA KAPSAMLI BİR GENEL BAKIŞ –
UYARILMIŞ BOZUKLUKLAR, 910

UYANDIĞIMDA, ÇADIRIN DUVARLARINA GÜNEŞ IŞIĞI AKTI, toz zerrelerini saçarak onları altın rengine çevirdi. Ateşim düşmüştü ve büyük ölçüde zihnimin açık olduğunu hissettim. Anılarım hâlâ titrek ve mantıksızdı ama eninde sonunda bana geri döneceklerinden emin olduğum için bunu görmezden geldim.

İçinde olduğum çadırı tanıyamadım. Kafam karışık bir şekilde, iyi kalitede olan keten battaniyelere dokundum; burası prensin çadırıydı. Burada ne işim vardı?

Aceleyle kalktım ve yanımda temiz, katlanmış bir üniforma buldum. Garip rüyalarım anılarımda şaşırtıcı bir yankı bırakmıştı, öyle ki gerçeği kurgudan ayıramıyordum.

Giyindim, sonra da saçımı her zamanki gibi topuz yaptım. Dışarıda, askerlerin sabah ortası rutinlerini yaptıklarını

duyabiliyordum. Çadırdan çıkmadan önce kolyemi hissettim. Şansıma annemin kolyesi hâlâ tuniğimin altında güvenle takılıydı.

Fakat bu bana daha acil olan şeyleri hatırlattı.

Çadırdan dışarı çıktım ve dışarıdaki muhafızları şaşkınlıkla sıçradım. Beceriksizce selam vererek, kaybolduğumu kekeledim. Garip bir şekilde, benim varlığım için bir nedene ihtiyaç duymadılar. Sadece başlarını salladılar ve gitmeme izin verdiler.

Doğu bölgesindeki bölüğüme geri döndüm. Okçuluk sahasında Wolf beni buldu.

"Yani söylentiler doğru!" diye bağırdı, bana doğru koşarak ve sırtıma vurarak. Sevgi dolu hali beni şaşırttı; beni tanıyordu çünkü Sparrow'un takım lideriydi ama daha önce benimle ilgili belli belirsiz bir meraktan başka bir şey göstermemişti. "Ölümden döndün Hai Ren."

"Bu yakışıklı çocuk!" dedi Red, yayını düşürerek ve bağırarak. Arkasında Sky'ın Küçük Domuz'a uzun yayı nasıl doğru şekilde gereceğini gösterdiğini gördüm. Herkes beni fark etmesine rağmen, Sky benim olduğum tarafa bakmayı bile reddetti. Bana sırtını dönmüştü, omuzları dik duruyordu. Daha fazlasını düşünemeden arkamdan kocaman bir kuvvetin üzerime geldiğini hissettim. "Ren!" diye bağırdı Sparrow, kulak zarlarımı patlatarak. "Geri döndün!"

"Ne kadar oldu?" diye sordum, gözlerimi ovuşturarak. "Sanki on yıldır yokmuşum gibi davranıyorsun."

"Yakın..." diye cevapladı Sparrow. "On gün."

"On gün mü?" diye çığlık attım. Hasta bedenime ve onun bir işe yaramayan zamanlama duygusuna lanet ettim. Etrafıma bakarken aklıma yeni bir düşünce geldi. Neden Küçük Domuz Wolf'un takımıyla çalışıyordu? "On ikinci bölüğün geri kalanı nerede?"

Herkes kendi arasında kasvetli bakışlar attı. "On ikinci bölük dağıldı..." dedi Wolf lafı dolandırmadan. "Sadece iki kişi hayatta kaldı, yani şimdi seninle üç."

Bu bilgiyi sindirdim. Yani sadece üçümüz öncü birliğinden sağ çıkmıştık. Sparrow haklıydı, bu bir katliamdı. Red'e baktım ve kafamı salladım. Daha önce birbirimize karşı hiç bu kadar önem vermemiş olsak da aramızda zor kazanılmış bir dostluk oluşmuştu. Bir aydan fazla bir süredir birlikte yürüdüğümüz bölükten hayatta kalanlar tek bizdik.

Sparrow genzini temizledi. "Zilong..."

"Biliyorum..." dedim.

"Bu yüzden hepimiz senin de öldüğünü sandık..." diye açıkladı Sparrow, sesi suçluluk duygusundan kalınlaşmıştı. "Bu yüzden seni aramadık."

Başımı salladım. Bana hiçbir özür borçlu değildi. "Ben de aynısını düşünürdüm."

"Cesetlerin arasında senin kimlik kartını aradı..." diye araya girdi Red, Küçük Domuz'u işaret ediyordu. "O ağladı." Suratını asan Sparrow'u işaret etti.

"Neden bunu ona söylemek zorundaydın?" Sparrow'un kulakları kırmızıya dönüyordu.

"Ve *o* günlerce üzgündü ve kara kara düşündü..." dedi Red, hâlâ okçuluk alanında olan ve tek başına ok atan Prens Liu'yu göstererek. "Hedefi yanlıştı, direkt bir ağacı vurdu."

Sparrow'un omzunu sıktım, sonra da çemberin dışına çıktım. Sky'la konuşmak zorundaydım. "Prens Liu!" diye seslendim. Beni duyduğuna emindim ama duymamış gibi yaptı. "Prens Liu!"

Oklarını almadan, ormanın içine girdi. Bıkkın bir şekilde, hızımı artırdım. "Sky!"

Ağaçların arasında ona yetiştim. Sky öyle bir öfke ve şiddetle döndü ki ağaçlar sarsıldı. Çiftleşen ötücü kuşlar korkarak, telaşla havalandılar.

İsteksiz bir adım attım. Fakat Sky'ın bana karşı kişisel intikamı ne ise, bu ikimizden de büyüktü.

Planladığım şeyi söylemekte kararlı olarak yutkundum. "Ben düşman bölgesindeyken..." diye başladım. Kampa geri dönüş yolumda, bunu ona nasıl açıklayabileceğimi düşünmüştüm. "Son derece acil bir bilgi öğrendim. Ximing bakanı, korkunç yıkımlara yol açabilecek bir silah üretti. Bu yüzden Ximing savaş ilan etti; bu nedenle Bakan Sima kazanabileceklerini biliyordu." Bir sonraki sorusunu tahmin ederek hemen ekledim. "Ama henüz silahı kullanamadı. En azından tam anlamıyla değil. Müttefiklerinden biri hasat ayından sonra ona ihanet etti ve silahı yok etmeye çalıştı... ama tamamen başarılı olamadı." Sky bana dikkatini vermiyordu; ifadesinden anlayabiliyordum. "Beni dinle! Bakan Sima biz şu an konuşurken Xi Lan'a doğru gidiyor."

"Bu seni ilgilendirmemeli." Sky'ın sesi bir çelik kadar soğuktu.

"Ne?" Az önce dediğim şeyleri duydu mu? "Eğer Bakan Sima oraya bizden önce ulaşırsa, Ximing bütün Chuang Ning'i günler içinde yakabilir! Bu bildiğimiz gibi savaşın sonu olabilir, bizim sonumuz..."

"Gitmen gerekiyor."

Geri çekildim. Sesindeki farklılık aynı eski bir yaranın acısı gibi battı, asla tamamen iyileşmeyen bir yaranınki gibi.

"İyileşince eşyalarını topla ve Chuang Ning'e dön. Erzak ekibiyle gidebilirsin. Haftaya yola çıkacaklar." Hissiz ve nezaketsiz konuştu.

Ağzımı açtım, sonra da kapadım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Böyle bir geri dönüş alacağımı hiç hayal etmemiştim. "Bana ihtiyacın var..." diyerek denedim. "Sadece ben Sima'nın planının yerini ve lojistiklerini biliyorum. Sky, dinle

beni. En iyi adamlarından oluşan küçük bir grup oluşturman gerekiyor."

"Buna sen dahil değilsin."

Büyük bir öfkeyle nefes verdim. "Sana şimdiye kadar kendimi kanıtladığımı düşün..."

"Benim en iyi *adamlarım*..." diye tekrarladı. "Çok iyi biliyorsun ki buna sen dahil değilsin."

Tamamen hareketsiz kaldım. Anılarım nehrin akıntısının hiddetiyle aklıma geldi. Gözlerine baktığımda, kuvvetle konuştular. "Biliyorsun..." dedim.

Bu bardağı taşıran son damla oldu – öfkesi patladı. "Ne kadar zaman boyunca bunu devam ettirmeyi planlıyordun?" diye patladı.

Gözlerimiz buluştu ve birdenbire onun element halindeki iplerini hissettim –su ve ağaç– ve onların şeklini aldığımı hissettim. Sonra da aklının içindeydim.

Ondan kurtul, diye düşündü Sky. *Ondan şimdi kurtul.*

Zihninden yanan bir binadan kaçarmış gibi çekildim. *Bunu istemiyorum*, diye düşündüm, gözlerimin arkasında sıcak gözyaşlarını hissettiğimde. Yüzündeki nefreti görmek bana çok fazla gelmişti ama düşüncelerini duymak dayanılmazdı.

"Suçlarının sonucu ceza olarak ölüm!" diye tersledi. "Bunun eğlenceden ve tamamen oyunlardan ibaret olacağını mı sandın?"

Duygularımı yuttum ve ona baktım. Kelimelerinin patronluk taslayan imasından nefret etmiştim. "Benim durumumu bildiğini zannetme..." dedim. "Alternatiflerim ölümden de beterdi." Ondan uzaklaşarak yürümeye başladım ve sonra fikrimi değiştirip arkamı döndüm. "Asla anlayamazsın. Tianji'nin en zengin krallığının prensisin ve hep prensi oldun ama herkes senin gibi doğmadı Sky. Evdeki hayat benim için dışarıdaki ölümden beterdi."

Dudakları kıvrıldı. "Duyguların seni yönetiyor."

Şimdi öfkem onunki kadar parlak ve yakıcıydı. "Ah, şimdi kadınım diye söylediğim her şey duygularım yüzünden mi?" Sesim öfkeyle titredi. "İyi..." dedim. "Buna mantık ve muhakemeyle karar verelim, gerçek *erkekler* gibi. Eğer seni tek dövüşte yenersem kalırım, kaybedersem, giderim."

Kılıcımı çektim. Başka bir çılgın kuş ağaçların tepelerinden çıktı ve bulutlara doğru havalandı. Prens Liu da kendi kılıcını çekti.

İkimiz de öfkeliydik, aklımız başımızda olamayacak kadar. Önce ben ona kılıç salladım ama kendini geri çektiğini hissettim. Bu beni daha da öfkelendirdi, daha fazla öfkelenmek mümkünse tabii. Ona daha sert vurdum ve çok geçmeden kılıçlarımız hızla hareket etmeye başladı, loş orman ışığında gümüş çelikler parlıyordu. Ben kanını akıtınca tısladı ve gözlerini kıstı. Sonra kendini tutmaktan vazgeçti.

Bana doğru atıldı. Hastalık nöbetimden dolayı ağrım vardı ve kaskatıydım. Normalden daha yavaştım ve dikkatli olamayacak kadar kızgındım. Bir açığımı buldu ve kılıcı saniyeler içinde boynumda bitti. Bana doğru baktı, sonra beni geri iterek bıraktı.

"Üç üzerinden en iyisi..." dedim nefes nefese, bir kez daha ona saldırmadan önce sözlerimi anlaması için ona sadece bir dakika verdim. Döndük, uçtuk, atladık. Bu sefer ikimiz de savaşmaya açtık. Ona doğru bir hamle yaptım ama bana çelme taktı ve sonra ikimiz birden yere yuvarlandık, geride bıraktığımız kılıçlarımızı yere düşürdük. Onu boğmaya çalıştım ama yakın dövüşte beni sıkıştırmak için tekniğe ihtiyacı yoktu, yalnızca saf güce ihtiyacı vardı. Kollarından kurtulmaya çalıştım ama dizlerini kullanarak tuzağa düşürmek için, beni yere yatırdı. "Bitti, *Meilin*."

Adımı sanki bir lanetmiş gibi söyledi.

Bununla beraber, ayağa kalktı ve gitmek için dönerek kılıcını yerden aldı. Kanım tenimin altında kaynıyordu. Kılıcını yerden almasını izledim, sonra kendi kılıcımı çamurdan alıp arkasından koştum.

Geldiğimi duydu ve içgüdüsel olarak eğildi. Fakat bir sürprizle karşılaştım. Benimkiyle buluşması için kılıcını çekmiş olsa da dengesi bozuktu. Tek bir hızlı hareketle onu silahsız bıraktım, sonra da kılıcımı boynuna doğrulttum. Soğuk çeliği boynuna bastırdım. Her nefes alıp verişini hissedebiliyordum, kılıcımın altında nabız gibi atıyordu.

"Çoktan kaybettin..." dedi dişlerini gıcırdatarak.

"Hayır..." dedim ona. "Kazanana kadar pes etmiyorum."

YİRMİ YEDİ

Eski zamanlarda ruhlar insanlar arasında özgürce dolaşırdı, ta ki insanoğlu tamamen yok olana kadar. Tütsü sunularını ve ritüel ibadetlerini özleyen kadim tanrılar, insanlığı korumanın ve dünyalar arasındaki dengeyi tekrar kurmanın bir yolunu aradılar. Böylece ruhların gücünü sınırlayacak ve onları insanlarla bir arada yaşamaya zorlayacak mühürler oluşturmak için kendi kemiklerini kullandılar.

– KIŞ VE İLKBAHAR YILLIKLARI, 417

SKY BANA BAKTI VE FIRTINA GİBİ ESEREK GİTTİ. O akşam ikimiz de kavgamızdan sonra soğuyana kadar konuşmadık. Beni akşam yemeğinde buldu, sonra da diğerlerinden ayrılmamı işaret etti.

Onu ormana doğru takip ettim. Yanımda kılıcımı da götürdüm her ihtimale karşı.

"Ximing bakanının elinde bir tür silah olduğunu söyledin..." dedi gözlerime bakmadan katı bir şekilde. Düşmüş bir kütüğün üzerine oturduk, aramızda birkaç kişinin oturabileceği kadar mesafe vardı.

Yani en azından dediklerimin *bazılarını* duymuştu. Ona her şeyi anlatabilir miydim?

Arzum o kadar şiddetliydi ki fiziksel olarak canımı acıttı. Ona, ondan sakladığım her sırrı söylemek, aramızı açan her yalandan kurtulmak istedim. Sky'ın beni bilmesini, benim

gerçekte kim olduğumu görmesini istedim. Sky'ın babası gibi insanlar için lixia bir kara büyüydü, özünde kötü olan bir şeydi. Eğer Sky'a şimdi gerçeği söylersem beni ya hapsetmek ya da idam etmek zorunda kalacaktı, çünkü adamlarına karşı benzersiz bir tehdit oluşturuyordum.

Bunun yerine, Qinglong'un bana gösterdiği görüntüleri aklıma getirdim, oynadığım uzun oyunu. Bu savaşı ailemi ve krallığımı kurtarmak için kazanmak zorundaydım. Sadece kendimi kanıtladıktan sonra gerçek kimliğimi ortaya çıkarabilirim.

Yani dilimi tuttum. Savaş sonrasında birkaç yüksek rütbeli Ximing generalinin konuşmasını gizlice dinlediğime dair inandırıcı olmayan bir yalan uydurdum. Ona Bakan Sima'nın ruh gücünü ve çalınan mührünü böyle öğrendiğimi söyledim. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olamamıştım, yine de Sky soru sormadan dinledi.

"İşlerin göründüğü gibi olmadığını biliyordum..." dedi Sky, ben sözümü bitirdikten sonra.

"Bana inanıyor musun?" dedim, ona güvenini istemek için gelmeme rağmen bocalamıştım ama bu gerçekten beni şaşırttı. Anlai'deki çoğu kişi lixia'yı efsanevi canavarlar ve büyülü simyayla aynı kategoriye koyar. Eski masallarda ve şarkılarda kabul gören ama modern çağlarda inanılmayacak bir şeydi.

Tabii ki var olduğuna inananlar –Anlai'nin imparatorluk kumandanı gibi– sadece ondan korkup tiksiniyor gibi gözüküyorlardı.

"Neden inanmayayım ki?" diye tersledi beni Sky. "Sen yokken, güney sınırında olan yangınlarla ilgili daha çok rapor aldık. Açıklanamayan ve sonu olmayan orman yangınları oluyor. Bütün köyler küle döndü. Alevler yoğun yağışta bile sönmüyor. Dian Nehri'nde ne olduğunu kendin gördün. Doğal olmayan bir şey." Sesi belirgin bir iğrenmeyle

kalınlaşmıştı; titreyişimi saklamak zorunda kaldım. Her ne kadar tiksintisi doğrudan bana yönelik olmasa da bana kişisel bir hakaretmiş gibi geldi. "Kayıplarımız sarsıcıydı. Bizim sayımızın yalnızca üçte biriyle yerlerini korudular."

"Kaç kişi?" diye sordum. "Kaç kişiyi kaybettik?"

Sky nefesini bıraktı. "On bin."

Qinglong başından beri haklıymış. Ejderha geleceği gerçekleşmeden önce görmüştü. "*Gün bitmeden on bin adam ölmüş olacak.*"

Qinglong blöf yapmamıştı.

"O yangınlar – muhtemelen sadece denemeler..." dedim, sesimi sakin çıkması için zorlayarak. "Sima geri dönen yeteneklerinin kapsamını test ediyor ama geri aldığı her yeşim parçasıyla gücü büyüyecek ve ardından gözünü köylerden daha fazlasına dikecek. Chuang Ning'i hedef alacak."

Evdeki ailemi düşündüm, acaba onlara güney savaş cephesinin haberleri gitmiş miydi? Ximing köylülerine kıyasla, Anlaili'ler özellikle de Chuang Ning'de yaşayanlar savaşın vahşetinden uzak kalmışlardı. Fakat savaş kapılarının önüne gelince, hazır olacaklar mıydı?

Qinglong'un gösterdiği görüntüler, ailemin korkunç ölümleri zihnimin gözüne girdi. Xiuying, Rouha ve Plum'ı on ikinci bölüğü kaybettiğim gibi kaybedemezdim. Bu beni kıracak bir kayıp olurdu.

Sky çenesini sıkmış, budaklı bir dalla oynuyordu. *O da mı aynı şeyi düşünüyor*, diye geçirdim aklımdan. Chuang Ning onun da eviydi.

"Bakan Sima çoktan Xi Lan için yola çıktı..." dedim. "Ne zaman yeşim taşının kıyıya vuracağını bilmiyorum, ama o oraya varmadan, biz varmalıyız. Eğer yeşim taşının bir parçasına daha sahip olursa gücünü ikiye katlar." Öne doğru eğildim. "Hemen yola çıkmalıyız. Yarın."

"Dian Nehri'nde ne olduğunu gördün, o kadar adamı hareket ettiremem."

"Bütün birlikler değil..." diyerek sözünü kestim. "Hız güçten şu anda daha önemli."

"O kadar az sayıdaki adamla bakanı ve adamlarını indiremeyiz."

"Daha değil..." diyerek ona katıldım. "Ama bu mühür şu an önceliğimiz." Bakan Sima'ya ruhlar âleminde verdiğim sözü düşündüm. Benim zihinsel yeteneklerim onunkiyle karşılaştırılabilirdi ama Sima'nın elemental büyüsü benimkini fazlasıyla aşıyordu. Ona karşı bir şansa sahip olabilmek için buna bir çare bulmalıydım. "Onun için bir sonraki sefer geri döneceğim..." diye lafımı bitirdim.

Sky bana bir bakış attı, ifadesi anlaşılmazdı. Sonunda, "Xi Lan buradan iki günlük yol uzaklığında..." dedi ve ayağıyla dalı kırarak iç geçirdi. "Ordu zaten erzak bekliyor. Eğer her şey yolunda giderse bir hafta içinde dönmüş oluruz."

Şaşırdım. "Sen de mi geliyorsun?"

Bana baktı. "Tek başına mı gitmeyi düşündün? *Sen?*"

Söylememişti ama ikimiz de söylenmeyen ne kaldıysa duymuştuk. *Sen, bir kadın olarak mı?*

"Senden yeni atlar ve birkaç adam beklerdim..." dedim dikkatlice. "Fakat düşünmüştüm ki..."

"Ben de geliyorum..." dedi, son sözü söylediğini belirten bir sesle. Fakat ikimiz de biliyorduk ki bu kolay bir beyan değildi. Yedinci bölüğün kumandanının gizli, açıklanmamış bir göreve çıkması... Yardımcıları ne kadar yetenekli olurlarsa olsunlar ordumuz biraz karmaşaya düşecekti.

Fakat yine de bir tarafım, bana katıldığı için mutluydu. Sky tanıdığım en iyi kılıç ustasıydı ve ona hayatım üstüne güveniyordum. Tabii ki onun benimle düşman bölgesinde olmasını istedim ama bu işleri benim için daha zorlaştırabilirdi. Eğer

plan başarısız olursa ve Sima ile ben baş başa kalırsak, nasıl ruh gücümü Sky'dan saklayabilirdim?

Sky dalın kalıntılarını toza çevirdi. "Önce Winter'la konuşmam gerekecek. Bakanın gücüyle ilgili daha çok bilgiye sahip olabilir – ve nasıl yok edebileceğimizi de biliyor olabilir." Yüzünü buruşturdu. "Ve ben yokken orduyu yönetecek birini bulmam gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Winter – yani, Prens Liu yapa..."

Sky iç çekti. "Yapabilir. Fakat bundan memnun olmayacaktır."

Liu Winter benim için uzun zamandır bir kafa karışıklığıydı. "Winter senin... *büyük* ağabeyin..." diye başladım.

Sky başını salladı.

"Her zaman öyleymiş gibi davranmıyor..." dedim, ağzımı kapalı mı tutmalıydım diye düşünmeden önce.

Sky omuz silkti. "Öldürmekten hoşlanmıyor. Benden birçok yönden daha iyi." Bana yan gözle baktı. "Seninle benim yaptığım gibi, o öfkesine yenilmezdi."

Bunun benim alabileceğim bir özre yakın olup olmadığını merak ettim.

"Baban onu Ximing'e neden yolladı?" diye sordum onun yerine. "Eğer savaşmayı sevmiyorsa."

Sky dudak büktü. "O savaş kumandanının oğlu..." dedi. "Seçme şansı yok."

Tekrardan, görev. Peki bir savaş kumandanının oğlunun gerçekten babasının adımlarını izlemekten başka seçeneği yok muydu? Benzer şekilde, bir kumarbazın kızı da sonunda kumarbaz mı olacaktı? Kolyemin kordonuyla oynayıp, şu ana kadar olup bitenleri düşündüm. Chuang Ning'den ayrıldığımdan beri daha çok risk almıştım. Orduya katılmak bile bir kumardı, hem de en yüksek bahse sahipti.

Yani evet, belki de ebeveynlerimizin eğilimlerini almıştık, aksini yapmak için ne kadar çabalarsak çabalayalım.

"Bu aramızda kalsın..." dedi Sky. "Kimseye Sima'nın kara büyüsünü söyleme. Moraller zaten çok düşük, özellikle Dian Nehri'nden sonra. Bazıları çoktandır gerçekten şüpheleniyor olabilir ama adamlarımın histeri içinde kaçmalarını istemiyorum."

Kafamı salladım, sonra da ona doğru baktım. "Sen kimseye söyledin mi?" diye sordum, içten içe kızararak. "Kim olduğumla... ilgili?"

"Hâlâ hayattasın öyle değil mi?" Bir kaşını kaldırdı, düşmanca bir ifadeyle.

Yani söylememişti ve şimdi de bu sırrı saklaması için ona soru sorduğumda sinirlenmişti. Ona karşı adil olmadığımı biliyordum, özellikle de dürüstlüğe ve doğruluğa her şeyden çok önem verirken. "Teşekkür ederim."

"Etme..." diye kesti. "Bana teşekkür etme." Birdenbire ayağa kalktı. "Hayatının mahvoluşuyla hiçbir ilgim olmayacak."

YİRMİ SEKİZ

Casuslarıma göre üç Ximing prensi arasında çok fazla anlaşmazlık var, çünkü birbirlerinden geceyle gündüz kadar farklılar. En büyüğü evlatlık doğasıyla bilinir çünkü babasının favorisi ve taht için açık ara önde giden kişidir... Ortanca oğlan savaşmaya ve kan dökmeye eğilimli, yılmaz olduğu kadar aynı zamanda acımasızdır da. En gencine gelirsek, onun hakkında söylenen çok az şey var. Şımarık ve yavan olduğu biliniyor, güzelliği ve başka pek az şeyiyle ünlüdür. Onunla alakalı endişelenmezdim.

– BAKAN JİA, PRENS LİU'YA YAZDIĞI MEKTUPTAN BİR PARÇA, 923

BİR SONRAKİ GÜN KAMPTAN AYRILDIK. Ekibimiz küçüktü ve hemen bilmesi gerekmeyen kimseye bir şey söylemedik. Sky'ı, Sparrow'u getirmem için ikna ettim çünkü güneydeki balıkçı köylerinden istihbarat toplarken işime yarayacağını bildiğim bir kişiydi. Sparrow sadece herhangi birileriyle sohbet etmekle kalmayıp, aynı zamanda Sky ve benim her zaman anlayamadığımız güney aksanını da biliyordu. Sky yanında özel muhafızı, Luo Tao'yu getirmişti. Beni haydutlar hakkında bağırarak Sky'ın çadırına daldığım zamandan hatırlamıştı. Tao bizden daha yaşlıydı, yirmilerinin sonlarındaydı ve Ximing'in içinde önceden seyahat etmişti. Bakan Sima ile tanışmış ama o zamanlar Sima sadece düşük dereceli bir saray yetkilisiymiş. O zamandan beri yoluna

çıkan her şeyden kurtulan bir fengshu ağacının kökleri gibi sarayda tırmanmıştı.

"Her zaman onunla ilgili açıkça *yanlış* bir şey vardı..." dedi Tao, Sky onlara görevimizin gerçek amacıyla ilgili bilgi verdikten sonra.

"Ximing'de bile adamın hiç arkadaşı yoktu, müttefiki de. Nasıl bakanlığa yükseldiğini hep merak ettim."

"Şimdi biliyoruz..." diye cevapladı Sky, acımasızca. "Çünkü Savaş Kumandanı Cao doğaüstü güçleri olan bir kukla istiyor."

Yüzüm ısındı, Sky'dan uzağa baktım. Nedenini açıklayamasam da prensin kelimeleri batmıştı.

"İlkönce o lanetli ateş, şimdi de bu..." dedi Sparrow. "Eve dönünce kimse bana inanmayacak."

"Yakında inanacaklar, Ximing birlikleri Chuang Ning'e ulaşınca..." dedi Tao yararsızca, kolyesiyle oynarken. Dian Nehri'ndeki savaştan sonra birkaç askerin koyu renkte çakıltaşlarını boyunlarına astıklarını fark ettim, sanki bu, ruh yozlaşmasına karşı onlara yardım edebilecekmiş gibi.

"Bu kötü bir şaka gibi hissettiriyor..." diye mırıldandı Sparrow. "Sanki bir gün arkamı döneceğim ve hepinizin benimle dalga geçtiğinizi fark edecekmişim gibi."

Tao onun sırtına vurdu. "O kadar önemli biri değilsin."

Sparrow güldü, aklına yeni bir düşünce gelmeden önce Tao'ya sırıtıyordu. "Eğer hepsi doğruysa, neden Sima ile yüzleşmeye sadece üç adamla gidiyoruz?"

Öksürdüm; Sky'ın gözleri pörtledi.

"Yani, dört – sizi de katarsak ekselansları. Kusura bakmayın, sizin bu pis işte bize katılacağınızı bilmiyordum."

"İlk hedefimiz yeşim taşı..." dedim ısrarla.

Yeşim taşı. Düşüncelerim avının etrafında dönen şahinler gibi daireseldi. *Yeşim taşını al.* Dian Nehri'ndeki savaştan beri başka bir şey düşünmüyordum.

Yakında benim elimde olurdu.

"Bakan için sonradan tekrar geleceğiz..." dedi Sky acımasızca. "Ve onu o zaman mahkûm olarak alırız."

Sparrow titredi. "O adam kesilip yakılmadan iyi hissetmeyeceğim." Hoşnutsuz bir ses çıkardı. "O zaman bile, ölüm onun gibi kara büyü uygulayan biri için fazla kolay."

Kendi titrememi gizlemek zorunda kaldım. Sparrow'un dediklerine katıldığımdan değil ama ordudaki herkesin onunla aynı duyguları paylaşmasından korktum.

Kimse öğrenmeyecek, diye kendime söz verdim. *Ve eğer öğrenirlerse – onları durduracağım.*

Aklımın gerisinde, Qinglong onaylayarak uğuldadı. En sonunda ikimiz işbirliği yapmıştık.

Doğunun kıyı tarafı boyunca güneye doğru inerken, yoksullukla boğuşan köylerin yanlarından geçtik. Bedenleri sıska, kıyafetleri yırtık pırtık çocuklar bizden para dilenmeye geldi. Sparrow ve Tao umursamadı ama ben her bir çocuğun gözünde Rouha ve Plum'ı gördüm. İçten içe bu beni hasta etti.

Fakat yine de en çok acı çeken Sky oldu. İlk başta durup yardım etmek istedi fakat istenmeyen bir ilgi çekebileceğinden, Tao onu yapmaması için uyardı. Onları umursamadan yolumuza devam ettiğimizde, Sky kendini dış dünyaya kapatarak gittikçe daha da uzaklaştı.

İdealist biri, diye düşündüm, asil tavrına ve özgüvenine rağmen, Chuang Ning'in dışındaki dünyayla ilgili çok az şey biliyordu.

Akşam olduğunda iyi vakit geçirdik, Xi Lan'a ulaşmadan önceki son büyük ticaret limanı olan New Quan'ın eteklerinde durduk. Tao bizi liman merkezinin hemen dışında, deniz kenarında mütevazı bir hana götürdü. Sky'ı küçük rütbeli bir Ximing asili olarak tanıttı, geri kalanımız da onun arkadaşlarıydık.

Han sahibi garip ve sinsi bakışlı olsa da han rahattı. Alıştığımız kamp alanlarından sonra, basit eşyalar bile lüks gibi geliyordu. Pirinç kâğıdı, çiçek açan bir banyan ağacının hoş bir manzarasını sunan kafes pencerelerini koruyor, dokunacak kadar yakında olan dalları eğiyordu. Kafesli pencerenin altında basit bir masa ve iki yana konumlandırılmış iki de yatak vardı.

Sky yataklara, sonra da bana baktı.

"Ben Ren'le yatağı paylaşırım..." dedi ince bir sesle. "Prens Liu, siz ve Tao yatak paylaşmak ister..."

Sky hakarete uğramış bir tavus kuşu gibi sertleşti. "Ren, sen yatak paylaşmayacak..."

Ona doğru baktım. "Yerde yatıyorum, tamam mı?"

Bundan sonra konuşmadık. Ancak gecenin ilerleyen saatlerinde ben ilk nöbeti bitirince, Sky kalktı ve bana yastığını verdi. Yani sanırım uzun süre kin tutmadı.

YİRMİ DOKUZ

Beş elementin dengesi için çabalamak gerekirken gerçek dengeyi korumak imkânsızdır. Tıpkı hiçbir kişiliğin birbirine benzememesi gibi iki beden de aynı bileşimi taşıyamaz. Tehlikeli bir biçimde, lixia'nın fazla kullanımı vücudun fazla temsil edilen unsurlarını yoğunlaştırarak bu dengesizliği artırır.

– 8. YÜZYILDAN KALMA BİR LİXİA AKADEMİSYENİNİN KAYIP GÜNLÜKLERİ, TARİHİ BİLİNMİYOR

"*MEİLİN... SENİN BENİM YAPTIĞIM HATALARI TEKRARLAMANI İSTEMİYORUM.*" Uykumdan vurulmuş gibi uyandım ve hemen ayağa kalktım. "Anne?" dedim, sesli bir şekilde. Sadece Sparrow'un hırıltılı horlaması cevap verdi, oturduğu yerde kapının yanına yığılmıştı.

Gökyüzü hâlâ zifiri karanlıktı ve uykuya dönmem gerektiğini biliyordum fakat yine de omurgam boyunca yayılan kaşıntıdan kurtulamadım. İsteksizce, Sparrow'u uyandırmaya çalıştım, onun nöbetiydi ama onu uyandırmak her zaman uyuyan bir pandayı uyandırmaktan daha zor olmuştu. Vazgeçerek, bıçaklarımı aldım ve gizlice aşağı indim.

Geç vakte rağmen han sahibini uyanık ve bekleme odasında volta atarken buldum, sanki bir şeyin olmasını bekliyor gibiydi. Onun gergin ifadesine bir kere baktım ve anladım, *bizi elevermişti.*

Odanın karşısından han sahibi döndü; gözleri benimkileri buldu. Ağzını bağırmak için açtığında elim kılıcıma gitti.

"*Zamanında yapamayacaksın.*" Qinglong'un acelesini hissedebiliyordum, benimkiyle birleşiyordu. "*Lixia'nı hatırla.*"

Ani bir karar verdim. Hancının bakışlarını aradım ve farkındalığımın ona doğru ilerlemesini sağladım. "*Dur...*" diye emir verdim ve büyük bir zevkle, ejderhanın yankısını emrimde hissettim. Qi enerjime ulaşarak, han sahibinin temel varlığının bileşimini hissettim ve qi enerjimin onunki olmasına izin verdim. "*Diğerlerini uyarma...*" diye emir verdim. "*Söyle bana, amacın nedir?*"

Adam, hareket edememek bir yana konuşamadı bile. Bana mesafeli ve donuk gözlerle baktı. "*Qi enerjini koru...*" diye tıslադı ejderha.

Belki de ona çok fazla enerji kanalı açıyorumdur. Gücümün tüm kapasitesini kullanmak yerine, adamın zihnine tek bir ipliğinin değmesine izin vermeden önce qi ve lixia'mı iç içe geçirerek kendimi rahatlattım.

İfadesiz bir sesle, "Anlai prensini istiyorlar..." dedi.

"Onu esir olarak almak için mi?" diye üstüne gittim, haydutlardan son kaçışımızı hatırlayarak.

"Onu öldürmek için."

Kanım buz gibi oldu. *Şimdi* gitmeliydim. Fakat tabii ki Ximing suikastçılarının odamıza girmesinin tek yolu bu merdivenden çıkmaktı, ki şu anda ben burayı kolluyordum. Sonra banyan ağacını hatırladım.

"Burada dur..." diye emir verdim ama ne kadar süre emrime uyacağını bilmiyordum. "*Uyu...*" dedim han sahibine.

Bana panikleyip şaşırarak baktı. Dikkatim yolundan sapınca onun üzerindeki etkimin azaldığını fark ettim. *Odaklan, Meilin!* Nefesimi yavaşlatarak, qi enerjime yoğunlaştım. "*Uyu...*" dedim tekrardan ve yere yığıldı.

Ben de yığıldım. Sanki yeni yüz kilometrelik bir koşu yapmışım gibi tükenmiş hissediyordum. Nefesimi yakalayarak, kendimi

dik durmaya zorladım ve bileklerimden kollarıma kadar uzanan mürekkep siyahı damarlarımı görmezden geldim. Görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı ama konsantrasyonumu kaybetmeyi ve paniklemeyi reddettim. Şu anda hassas olacak vaktim yoktu.

Hanın yan tarafında süründüm. Tabii ki siyah giyimli bir suikastçının banyan ağacına tırmandığını ve onun altında da birkaç düzine kişiden oluşan kalabalığın durduğunu gördüm. Ağaca tırmanan adam yayını demirli pencerenin önüne yerleştiriyordu. Hedefi, hareketsiz bir şekilde uyuyordu ve suikastçı odamızı net bir şekilde görebiliyordu. Benim bile yapabileceğim bir atıştı bu.

Bir ok aldı. Zamanım yoktu. Sadece birkaç bıçağım ve kılıcım yanımdaydı. Çığlık atabilirdim; bu diğerlerini uyandırabilirdi fakat aynı zamanda suikastçıların varlığımdan haberdar olmalarını sağlardı.

Qinglong hırladı. "*Hatırla.*"

"Biliyorum..." diye tısladım.

Element büyümle daha fazla pratiğe ihtiyacım olduğunu biliyordu. *Şimdi de herhangi bir zaman kadar iyi bir zaman*, demeye çalıştım kendime. Acımasızca qi enerjimi yeniden dolaştırdım, geride kalan enerji artıklarını hissederek.

Kendimi doğuya, denize doğru yönlendirdim ve sonra herhangi bir dövüş sanatı hareketinden önce qi enerjime nasıl ulaştığımı hatırlayıp, aynısını uyguladım. Suyu çağırarak ona ulaştım.

Hiçbir şey olmadı. Suikastçı yayını gerdi. Hedef aldı.

Neden işe yaramıyor, diye umutsuzca düşündüm.

"*Denizin içeri girmesine izin vermelisin...*" diye hırladı Qinglong. "*Eğer kullanmaya çalıştığın şeyden korkuyorsan sana yardım edemem.*"

"Korkmuyorum..."

Ama korkuyordum. Denizin yakınına gitmek veya onun benim yanıma gelmesini istemiyordum. Zihnim sürekli annemin çürümüş cesedini ve şişmiş mor ayağını gösteriyordu.

Su, ihanet ettiği kadar kolaylıkla yardım da edebilen değişken bir canavardı.

"*Denizin girmesine izin ver...*" diye hırladı Qinglong.

Denizin gürleyişini kemiklerimde hissettim. Hiç bitmeyen karanlık genişliğini, kararsız gelgitlerini, köpüklü akıntılarını. Sanki bir kuyuymuş gibi gücünün büyük derinliğini, çektiğini, çektiğini ve çektiğini hissettim. Ne kadar ondan korkup, onu istemeyi *istemesem* bile, asıl gerçek şuydu ki, onu istiyordum. O gücü arzuladım – devletin refahı hatta insanlığın iyiliği için bile istemiyordum. Sadece kendim için istiyordum.

Denizin benim bencil açgözlülüğüme ulaşmasına izin verdim. Onun kabaran dalgaları gizli tutkumu yükselterek bana seslendi. Ciğerlerimin baş döndürücü arzuyla ve istekle genişlediğini hissettim.

Bu deniz için bir sır değildi.

Ben çağırdım; deniz bana geldi. Su önümdeki havada kristalleşti. Qi enerjimi koruyarak okçunun bileğinin etrafına bir zincir oluşturacak şekilde su damlacıklarını fırlattım.

Sonra geri çekildim.

Okçu yere kafa üstü düşmeden önce, yanlara doğru yalpaladı.

"Büyük Bıçak!"

Büyük Bıçak'ın başının etrafında kan birikintisi oluşurken arkadaşı ileri doğru koşarak bağırdı.

Ayaklarının altına dolan kanın, deniz suyuyla karıştığını fark etmediler. Kararlılığımın sertleşmesine izin vererek nefesimi verdim. Aynı şekilde su da bunu buza dönüşerek yaptı.

Adamlar majiang fayanslarının üstünde kayar gibi buzun üstüne düştüler. Kaos azaldı. Kargaşa sırasında bulanık bir figür dışarı baktı. Sky mıydı? Fakat yüzünü tanıyamadım. Görüşüm, her kelimeyi silen bir parşömenin üzerine dökülen mürekkep gibi sönüyordu. *Şimdi değil,* diye düşündüm panik içinde gözlerimi ovuşturarak. *Şimdi değil.*

Yardım edin bana, diye yalvardım fakat tek duyduğum şey dayanılmaz bir sessizlikti. Üç saniye saydım, sonra beş. Görüşüm yerine gelmedi. Geriye bir adım atıp saklanmak istedim ama bir köke vurdum ve tek dizimin üstüne kötü bir şekilde düştüm. Kargaşadan uzaklaşarak emeklemeye başladım.

"Sen de kimsin?" diye bağırdı adamlardan biri, sesi tehlikeli bir şekilde yakından geliyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

Koşmak için ayağa kalkmayı denedim ama önce o bana ulaşıp ensemden tuttu. Sonra onun bütün varlığının gerildiğini hissettim. "Altın gözler..." diye nefes verdi. Beni bıraktı.

Ayaklarımın üzerine düştüm ve koşmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" dedi arkadan bir ses. "O Anlai grubundan! Öldür onu!"

"O bir ruh medyumu..." dedi beni önceden tutan adam.

"O zaman onu *şimdi* öldür!"

Yanımdan bir okun vızıldayarak geçtiğini hissettim, kulağımın kenarını teğet geçerek. Haydutların beni takip ettiklerini duyabiliyordum, tek başıma indirebileceğimden çok daha fazlalardı. *Acaba onları gücümün etkisi altında zorlayabilir miyim*, diye düşündüm ama qi enerjim neredeyse tamamen tükenmişti ve zihin kontrolü göz teması gerektiriyordu.

Ormana doğru koştum. Bir ağaca toslamaktan veya dengemi kaybetmekten korkarak yavaşladım. Tekrardan puslu şekiller görmeye başlamıştım: Bir kayanın ana hatlarını ve bir ağacın gövdesini. Sonra ağaç hareket etti. Çok geç bir şekilde hatamı fark ettim. Ağaç olduğunu sandığım şey beni bekleyen bir adamdı.

Hançerini bana fırlattı ve son anda ondan kaçtım, bu sırada kendi kılıcımı savurarak ondan uzaklaşırken, eğitimim devreye girdi. Aşağı hedef aldım, karnına doğru. Görmekten çok bıçağın hedefine ulaşmasını duydum. Suikastçı acıyla inledi, ormandaki herkesin ve her şeyin kesinlikle duyduğu gırtlaktan gelen bir sesti. Gürleyen sesine lanet ettim,

diğerleri beni bulmadan geri çekilmeyi düşünüyordum. Fakat çoktan gelmekte olan ayak seslerini duyabiliyordum.

Hızlıca göz kırptım, görüşümün hızlıca gelmesini isteyerek.

"*Qi enerjisi ve lixia beraber çalışır. Eğer qi enerjini korumayı öğrenemezsen, görüşün bir gün asla geri dönmeyecek.*" Ejderhanın sesi zayıftı, sanki uzun rüzgârlı bir tünelden geliyor gibiydi.

"Manevi destek için teşekkür ederim..." diye tersledim, daha önce kaçırdığım şeyi görmeden önce tanıdık bir şekilde dalgalanan siyah bir pus gördüm. Bıçakladığım haydut ağaç gövdesinin yakınında kan kaybından ölüyordu. Ağaç zamanla oyularak, rüzgâr ve yağmura karşı doğal bir barınak oluşturmuştu. Fakat ağaçta hiçbir kuş ya da orman canlısı yoktu ve sabahın erken saatinde olmamıza rağmen, ormanın hiçbir yerinde kuş sesi duymadığımı ancak şimdi fark ettim. Ağacın içindeki boşluğu dolduran parıldayan siyah pus, hasat ayının olduğu gece Yun bölgesinde bulduğum boşluğa benziyordu ve o ürkütücü küçük ses, annemin odasında duyduğum sesin aynısıydı.

Bir geçit olmalı, diye düşündüm. Diyarlar arası bir geçit. Eğer içine adım atarsam, ruh âlemine geçmiş olacaktım.

"*Perdedeki bir yırtık...*" dedi ejderha, sesi meraklı bir şekilde *hoşnut* çıkıyordu. "*Yani yalnızca mührü olanlar değil ama herhangi bir insan da dünyamıza girebilir. Fakat sadece yeterince güçlü ruh yakınlığı olanlar böyle bir yerde hayatta kalabilirler, diğerleri ise...*"

Başka bir suikastçı sanki hipnotize olmuş gibi yürüyerek yanımdan geçip geçide doğru ilerlerken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Gözleri arzuyla parıldıyordu, omuzları da gergin bir enerjiyle titriyordu. Fakat siyah pusa ulaştığında benim beklediğim gibi orada yok olmak yerine, çığlık atmaya başladı. İnsanlık dışı ve hayvani bir sesti, sanki canlı canlı yakılıyormuş gibiydi. Vücudu kafası kesilmiş bir tavuğunki gibi seğirirken gözleri yuvalarından fırladı. Onu izleyemedim. Tam arkamı döndüğümde, daha fazla adamın geçide geldiğini gördüm.

"Geride durun!" diye bağırdım, benim düşmanım olmadıkları için değil, sadece kimse böyle bir kaderi hak etmezdi. Yine de sanki hiç konuşmamışım gibi beni görmezden geldiler.

Onları ikna etmek için gücümü kullanmayı düşündüm, sonra savaş için daha iyi bir seçim yapmaya karar verdim. Açıklıkta geride kalan, gırtlaktan gelen çığlıkları yok saymaya çalışarak hana geri koştum. *Onlara yardım edemem*, dedim kendi kendime, tüylerim diken diken olmuştu

"*Onları etkin altına alabilirdin...*" dedi ejderha.

"Beni düşmanıma yardım etmem için ikna etmeye mi çalışıyorsun?" diye üzerine gittim.

"*Gerçeği görmeni sağlamaya çalışıyorum. Onlara yardım edebilirdin ama etmemeyi tercih ettin...*" dedi Qinglong. "*Çünkü asil veya yumuşak kalpli değilsin. Pragmatik ve kendini düşünen birisin; sen hayatta kalan birisin. Bu yüzden hayatta kalmaya devam ediyordun.*"

Ejderhanın sözleriyle içimde artan rahatsızlığı görmezden gelmeye çalıştım. Çünkü bunlar, kendimde arzuladığım niteliklerdi. Xiuying yardımsever ve yumuşak kalpli biriydi. Sky asil ve nazikti. Her efsanedeki kahramanların sahip olduğunu bildiğim bu güçlü yönleri ben de taklit etmeye çalışıyordum. Fakat kimi kandırıyordum ki? Bu hikâyenin kahramanı ben değildim.

Benim hırsım çirkin türden bir sırdı, kötü adamları ve zalimleri besleyen türdendi. Fakat annem ya da babama dönüşmeyecektim; deliliğimi kontrol altında tutacaktım ve herkes için gizlenmiş kılığımı koruyacaktım. *İstediğim şey*, diye kendime hatırlattım, *ait olmaktı.*

Anlai ordusunda eşit muamele görmekti. Daha fazlası değil.

Ejderha tiksinerek burun kıvırdı. "*Kendini kandırma... Dikkat et!*"

Birisi bana saldırdı ve devamında gelen çığlığımı bastırdım. Her iki taraftan da iki haydut üzerime geldi, sonra

üçüncüsü onlara katıldı; hepsi handan uçup buraya gelmiş gibi görünüyordu.

Önce kılıcımı çektim, şaşkınlığını atlatmaya zaman bulamadan birini göğsünden vurdum. İki tanesi daha aynı anda üzerime atladı; bir saldırıdan kaçtım ancak diğerinin darbesini kaburgalarımın alt kısmında hissettim. Arkaya doğru acı içinde sendelerken diğeri beni silahsız bıraktı ve beni tekmeleyerek yere düşürdü. Kalkmaya çalıştım ama beni yere sabitlemişti, kendi kılıcımı boğazıma dayamıştı.

"Bize güzel bir ödül getirdin..." dedi adam. "Ne yazık ki mahkûm almıyoruz."

"Bakanı tanıyorum!" dedim boğularak ve zaman kazanmaya çalışarak. "Beni isteyecektir."

Daha fazla konuşmadan suikastçı kılıcımı kaldırdı. Gözlerime nefret dolu gözyaşlarının geldiğini hissettim.

Adam, arkasından bıçaklanınca ağzından kanlar sıçrayarak öğürdü. Beni tutmayı bıraktı ve Sky kalan haydudun kafasını temiz bir şekilde keserken, adamın altından yuvarlandım.

Sky'ın öfkeli bakışı beni ikiye ayırdı. "Yüce gökler adına, daha aptal olabilir misin? İki düzineden fazla suikastçıyla tek başına başa çıkabileceğini mi düşündün?" diye bana bağırdı, bir sürü küfrü bir arada söylemeden önce soylu bir prensin bunları bilmesini beklemiyordum.

Elim kaburgalarıma gitti ve kanlandı.

O da dondu. "Yaralandın mı?" diye sordu, sesi değişmişti.

Sallanmamaya çalıştım. "Yüzeysel bir kesik..." dedim, boğuk bir şekilde.

Üç kızgın adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. Yine de bana ulaştığında dokunuşu dikkatliydi. "Ne kadar kötü?"

Ellerim beceriksiz bir şekilde tuniğimin bağcıklarını aradı. "Yapabilir miyim?" diye sordu Sky ve sesinin nazik tınısı omurgamdan aşağı başka türden bir ürperti yolladı.

Kafamı salladım. "Daha önce görmediğin bir şey değil."

Boynundan yüzüne kadar kızardı. "Yalnızca en zorlu durumlarda..."

"Sky..." diye araya girdim, kafamdaki donuk zonklamaya karşı dişlerimi gıcırdatarak. "Umurumda değil."

Acımı görünce bana olan öfkesi yok oldu. Yaramı kontrol etmek için dikkatli bir şekilde tuniğimi çözdü. Yaramın şeklini, ölçüsünü ve kaybettiğim biraz endişe verici kan miktarını görünce koyu bir bulut yüzünden geçti. Sonra benim bakışımla buluştu.

"Sırtıma bin..." diye emretti.

Karşı çıkan bir sesle, "Binmeyeceğim!" dedim tükürükler saçarak.

"Kendi başına neredeyse ayakta duramıyorsun..." dedi. "Sırtıma bin yoksa seni kaldıracağım." Belime doğru bir hareket yaptı ve kan başıma hücum etmeden ve neredeyse baş dönmesinden düşmeden önce hemen geri çekildim. "Sırtıma. Bin."

Hiç tartışacak bir havada olmadığını anladım. Bir iç çekişle kollarımı boynuna dolamadan önce eğilmesine izin verdim, tekrar küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırdı, sonra düzgün ve dengeli adımlarla hana döndü. Ona bu kadar yakınken, sabah soğuğuna rağmen sıcaklığını hissediyor, teninin hafif dumanlı kokusunu alabiliyordum. O kadar güzel kokuyordu ki, burnumu ensesine koymak istedim. Utanç içinde, vücudumu onunkine karşı kaskatı tuttum. *Umarım kalbimin nasıl düzensiz attığını anlamamıştır*, diye ümit ettim.

Neyse ki ne Tao'ya ne de Sparrow'a handa rastladık. Hatta han sahibi bile yok olmuştu ama Sky bunu yadırgamadı. Mutfağın olduğu tarafa doğru gözden kaybolmadan önce beni bekleme odasında oturttu. Bir kavanoz likör ve bir parça

temiz bandajla döndü ve Şam perdesini çekti, böylelikle biraz mahremiyetimiz varmış gibi oldu.

"Tao ve Sparrow nerede?" diye sordum.

"Han sahibini ve kalan haydutları sorguluyorlar..." dedi Sky, ağzı tiksintiyle büzülerek.

"Han sahibi, beni Anlai'de gezici bir tüccar olarak geçirdiğim dönemden hatırladı. Kötü bir şanstı ama yine de haberlerin yayılmasını engelleyebildik." Önümde diz çöktü. "Dün gece bir şeylerin ters gittiğini hissettiğinde beni daha önceden uyandırmalıydın. İyi bir savaşçısın Ren ama *çok kötü* bir askersin. Kendini düşünüyorsun. Emirlere uymuyorsun ve bölüğünün gündeminden ziyade kendininkini düşünüyorsun."

"Bu adil değil!" diye karşı çıktım, sözlerindeki doğruluğu fark etsem de. Şu anda bile Zhuque'nin mührü zihnimde yüzdü: *Yeşim taşını geri al.* Bu hedef, Sky'ın ve Anlai'nin herhangi bir hedefinin yerini aldı. Fakat ona, "İtaat etmekten başka seçeneğim yok. Ben sadece sıradan bir piyadeyim..." dedim, kırgınlığı sesimden uzak tutmaya çalışarak.

"*Böyle olmak zorunda değilsin...*" diye fısıldadı Qinglong. "*Çok daha fazlası olabilirsin.*"

Sky'a bakınca fark ettim: *Ya bu ordunun kumandanı olsaydım,* diye düşündüm, *senin yerine?*

Sky tuniğimin alt kısmını kesti. "Bir piyade bile olmamalısın..." diye cevap verdi.

Öfkeyle ayağa kalktım ve o da beni nazikçe geriye iterek iç geçirdi.

"Sabit dur..." dedi ama bunu kaba bir şekilde söylemedi.

Ben ise yumuşamadım. "Eğer ben olmasaydım..."

"Biliyorum..." dedi. "Eğer sen olmasaydın, ordumuz bugün çok daha kötü bir durumda olurdu. Hatta..." Yüzü düşünceli bir hal aldı. "Ben bile şu anda hayatta olmayabilirdim."

Sessiz kaldım. *Ve hâlâ hayatın pamuk ipliğine bağlı,* dedim ona içimden, Qinglong'un görüntüsünü hatırlayarak. *Bildiğinden de fazla bir şekilde.*

Sky likör kavanozunun mantarını çıkardı. "Bu canını yakacak..." diye uyardı, ağzı sert bir çizgi haline gelmişti. Sonra açık yaramın üstüne alkol döktü.

Çığlık attım ve ona direndim ama bileklerimi tutup acının ilk şoku geçene kadar beni yerimde tuttu. "Üzgünüm..." dedi sessizce. "Üzgünüm."

Gözümden istemsizce akan yaşları sildim. "Biliyor musun birçok insan seni öldürmek istiyor."

Bunun üstüne çenesi oynadı. Yaramı bandajlamayı bırakana kadar hiçbir şey söylemedi, elleri hızlı ama titizdi. Hepsinin ötesinde nazik ve özenliydi de.

Bitirdikten sonra bile beni bırakmadı. Beni tutuşu sadece sıkılaştı, sonra yüzüme baktı ve "Burada olmamalısın..." dedi. Gözlerinin kenarlarındaki çizgiler endişeyle derinleşti. "Sen çok... *kırılgansın.*"

Ellerinden biri belime doğru kaydı. Sıcak, nazik ve son derece *doğru* gelen dokunuşunun verdiği hisse odaklanmamaya çalıştım. Genzimi öksürerek temizledim. "Bir keresinde, dövüş sanatlarındaki yeteneğimin en iyi adamlarına bile rakip olabileceğini söylemiştin."

"Eğitim alanında..." diye tekrarladı. "Savaşta değil..." dizlerinin üzerinde yükseldi, sonra beni çok şaşırtarak, alnının benimkine düşmesine izin verdi. "Seni koruyabilmeyi istiyorum..." diye itiraf etti, o kadar hızlı bir biçimde söyledi ki onu doğru duyduğumdan emin olamadım.

Nefesimi tuttum. Kalbim onun yakınlığından tekledi, kokusu benimkini kaplayarak diğer tüm düşünceleri sildi. "Beni *koruyorsun*..." dedim nefessiz kalarak.

"Kalmana izin vererek hayatını riske atıyorum."

Bunun üstüne, elinden kurtulmaya çalıştım. Sky'ın beni kışkırtmak konusunda özel bir yeteneği vardı. "Hayatım riske atmam için bana ait değil mi?" diye üstüne gittim.

"Ren." Boğazındaki yumru inip kalkıyordu, garip bir kırılganlığı vardı. "Lütfen... anlamaya çalış. Seni Chuang Ning'e geri götürebilmek için her şeyi verirdim, seni imparatorluk kapılarının arkasında güvende tutabilmek için. Seni burada koruyamam. Zamanımın yarısında konsantre bile olamıyorum – yarım aklımla savaşıyorum çünkü aklımın diğer yarısı hep seni arıyor, iyi olduğundan emin olmak için. Nerede olduğunu hep merak ediyorum..."

"Bu senin sorunun..." dedim. "Benim değil."

"Biliyorum." Beni bıraktı. "Ve bundan nefret ediyorum." Başka tarafa baktım, kendimi kaçınılmaz olan şeyden koruyarak. O zaman geri çekileceğini düşündüm ama bunun yerine, diğer eli ensemi kavradı. İnceleyen bakışları yüzüme bir damga gibi çarptı. "Seni tekrar kaybedemem..." diye fısıldadı sanki sözleri bir yeminmiş gibi. "Dian Nehri'nden sonra hayatta kalamadığını zannettiğimde..."

"Benden kolay kolay kurtulamazsın..." dedim sakince, ona gülümseyerek. Gözlerinin dudaklarıma kaymasını izledim ve içlerindeki parlak sıcaklığı fark ettim. Derin bir nefes aldım ve içgüdüsel olarak gözkapaklarımı kapadım. Kirpiklerimin arasından onun dudaklarıma doğru eğilmesini izledim.

Hanın ön kapısı hızla açıldı. Sky ve ben, Tao ve Sparrow'un sesleri bekleme odasını doldurduğunda ayrılarak fırladık.

Sky katı bir şekilde ayakta durdu, arkası bana dönüktü. "Burada kal..." diye emir verdi. "Sana temiz kıyafetler getireceğim."

OTUZ

Dürtü doğası gereği değişkendir; daha sonra düşüncelere ve anılara sızmak için kişinin kendisini, bir başkasının zihninin ve iç varlığının temel bağlarıyla uyum sağlaması ve şekillendirmesi gerekir. Yani Yong Hanedanlığı'na kadar sadece kadın medyumların dürtü uygulayabileceğine inanılıyordu çünkü kadınlar yin olarak karakterleri açısından daha az güçlülerdi ve çevrelerinden daha kolay etkileniyorlardı.

– 8. YÜZYILDAN KALMA BİR LİXİA AKADEMİSYENİNİN KAYIP GÜNLÜKLERİ, TARİHİ BİLİNMİYOR

XİLAN'A, AKŞAMIN ERKEN SAATLERİNDE GÜMÜŞİ BİR SİS kıyı tarafını kaplarken ulaştık. Daha önce uzaktan okyanusu görmüştüm ama hiç bu kadar yakınına gelmemiştim, sanki çarpan dalgalar direkt kulaklarımdaymış gibi sesleri geliyordu. Rüzgâr hem şiddetli hem de baştan çıkarıcıydı, bir an çılgınca bir diğer an sonra deniz kuşlarının hafif ötüşünü ve tuzlu suyun püskürmesini beraberinde getiriyordu.

Yeşim taşı için, Tao bir mücevherciye gitmeyi tavsiye etti ve Prens Liu ise okyanus kıyısını aramayı teklif etti ama Sparrow, önce yerel bir meyhaneyi ziyaret etmeyi önerdi. "Dedikodu bizim tek ve en önemli aracımız..." dedi bize. Bu karanlıkta, balık leşlerini ayıklayarak ya da deniz kabuklarını ters çevirerek küçük bir yeşim taşı parçası bulmaya çalışıp saatlerce vakit kaybetmekten kulağa çok daha iyi geliyordu. Sparrow'un planı kazandı.

Meyhaneyi kolayca bulduk – şehir merkezindeydi ve doğrudan iskeleye bakıyordu. Akşamın bu saatinde, içerisi dopdoluydu. Avdan dönen balıkçılar, savaşla ilgili haber getiren tüccarlar vardı ve denizciler gürültülü küçük serçeler oyunuyla stres atıyorlardı.

Sky eşikten geçerken omuzları dikleşti ve başı yukarı kalktı, müdavimlerin büyük ilgisini topladı. Etrafındaki kalabalık, kayalardan fışkıran su kadar doğal bir şekilde azaldı. Sparrow kulağıma fısıldamadan önce beraber yüzümüzü buruşturduk. "Hadi dağılalım. Sen Prens Liu ile kalabilirsin."

"Ben onun bakıcısı değilim!" diye karşı çıktım ama Sparrow çoktan Tao'yu alıp aceleyle meyhanenin diğer tarafına gitmişti.

Yılmış bir şekilde, Sky'ı takip ettim. Küçük serçeler oynayanların hararetli bir çember içinde oturduğu masaya doğru yürüdü.

"Sen..." dedi gözlerini parlak renkli tüccar kıyafeti giyen adama doğru kısarak. "Bir tüccarsın, değil mi?"

Nefesimin arasından küfrettim. Sky ortama karışmak konusunda çok kötüydü.

"Eğer öyleysem ne olmuş?" diye sordu tüccar kızgınlıkla.

"Son zamanlarda hiç değerli taşlar satın aldın mı ya da sattın mı?" Sonra durakladı. "Bu tarafta keşfedilenlerden?"

Adam sandalyesine geri yaslanarak oturdu. "Bir alıcı olarak mı, satıcı olarak mı ilgileniyorsun?"

"İkisi birden..." diye kararlı bir şekilde cevap verdi. *Ne yapıyor?*

Tüccarın yanındaki adam öne doğru eğildi. Yıpranmış cildi ve güneşten solmuş giysileriyle bir denizciye benziyordu. "Neden soruyorsun?" dedi adam gözleri açgözlülükle parlayarak. "Ne tür değerli taşlardan bahsediyoruz?"

Tam da ihtiyacımız olan şey, kasabanın yarısının peşimizde olması.

Sky ağzını açıp herkese Anlai prensi olduğunu ve tesadüfen Bakan Sima'nın da aradığı paha biçilemez yeşim taşını aradığını söylemeden ben lafa atladım.

"İşte buradasın!" sedim Sky'a rahatlamışım gibi numara yaparak. İzleyenlere döndüm. "Eğer lordum sizi rahatsız ettiyse özür dileriz. Daha şimdi bir falcıyı ziyarete gittik ve o da Lort Fish'e, Xi Lan'da değerli bir taş keşfettiğinde sevgilisiyle tanışacağını söyledi de."

Herkes buna güldü. Sky da bana baktı. Ben de fark etmemişim gibi yaptım.

"Benim bir kızım var!" dedi bir adam gönüllü olarak. "Pırlantalar kadar güzel."

"Ama senin hiç pırlantan yok..." dedi arkadaşı.

"Size katılabilir miyiz?" diye sordum, Sky için bir sandalye çekerek. "İçkiler lordumdan!"

Adamlar neşelenerek bizi masalarına kabul ettiler. "Lort Fish mi?" diye sordu yanımdaki tüccar. "Hiç böyle bir isim duymamıştım."

"Ah..." dedim oyalanarak. Aklıma gelen tek kelime bu olmuştu. "Çocukluk adından geliyor – Küçük Balık."

"Gerçek adım Lort Feng." Sky araya girdi.

"Küçük balık demek!" Karşımızda oturan yaşlı adam bana göz kırparak haykırdı.

Sky'ın artan öfkesini fark etmiyormuşum gibi yaparak dirseklerimi masaya kaydırdım.

"Bakan gerçekten burada mı?" diye sordum onlar küçük serçeler oyununa devam ederlerken.

"Ah, doğru, o burada. Dün geldi ve bayağı heyecana yol açtı. Kaçakları cezalandırmak için geldiğini ya da daha da beteri, geri kalanımızı askere almak için geldiğini düşündük. Bunun yerine bütün gününü kıyıda gezinerek ve denize bakarak geçirdi, göklerden bir işaret bekliyormuş gibi."

İçimden bir heyecan dalgası geçti. Sima'nın sabırsızlığını ruhlar âleminde sezmiştim ve en iyisini ummuştum. Şimdi içgüdümün doğru olduğunu biliyordum – Zhuque'nin mührü henüz karaya vurmamıştı.

"Eminim gizli bir sevgilisi vardır..." dedi kırmızı yanaklı genç bir çocuk düşünceli bir şekilde. "Yıllar önce, yaz gündönümünde onu sahilde bulacağına söz verdi. O da kızın sözünü hatırlıyor..."

"Oh, aşk şarkılarını başka bir yerde söyle, tamam mı?" dedi balıkçı. "Fakat *burada* ne yaptığını merak ediyorum."

"New Quan bilginlerinin bile şaşkına döndüğünü duydum..." dedi tüccar. "Ona kutsanmış diyorlar ve onun tanrıların sesi olduğunu düşünüyorlar. Görünüşe göre onu antik lixia koleksiyonunu incelemeye davet ettiler ama bunun yerine o direkt Xi Lan'a geldi."

Gözlerim büyüdü. "Lixia koleksiyonu *yasal* mı?"

Adam homurdandı. "Devlet tarafından finanse ediliyor."

Anlai'de imparatorluk akademisyenlerinin çoğu, ruh medyumlarının gücünü çürütmek için bilimi ve mantığı kullandı. Her ne kadar Chuang Ning karaborsasında lixia hakkında yasaklanmış kitaplar dolaşmış olsa da kesinlikle konuya adanmış yerleşik bir kütüphane koleksiyonu yoktu.

Değişmez bir yaşam tarzı olarak benimsediğim şey, aslında sadece bir Anlai geleneğiydi. Burada Ximing'de işler farklıydı. Bakan Sima tehlikeli bir kara büyü uygulayıcısı olarak damgalanmamıştı. Burada akademisyenler ona kutsanmış diyorlardı.

Çünkü Ximing'in insanları lixia'yı kara büyü olarak görmüyorlardı. Onu bir güç olarak görüyorlardı.

Tüccar içeceğini bitirdiğini fark etmeden havaya kaldırdı. Masaya göz attım ve boş bardakları fark ettim. Birkaç içki daha onları rahatlatır ve umarım bizi ve meraklı sorularımızı unutmalarına yardımcı olurdu. Ayağa kalktım. "Masa için

biraz daha içki sipariş edeceğim..." diye açıkladım Sky bana bakarken.

Bara doğru kalabalığı iterek geçtim. Yani Bakan Sima aynı benim gibi yeşim taşının kıyıya vurmasını bekliyordu. Ne kadar sürerdi? İki saat mi, iki gün mü, iki ay mı? Hayır, çünkü zaman onun tarafında değildi. Ximing kaybediyordu ve Sima bunu biliyordu. Savaşın gidişatını tersine döndürmek için Anka kuşunun gücüne ihtiyacı vardı.

Meyhane çok gürültülü ve çok kalabalıktı. Bir mide bulantısı vurdu ve duvara dayanmak için durdum. Kaygıların arasında hain zihnim, Qinglong'un bana gösterdiği görüntüleri ortaya çıkardı. Xiuying ateşin içine doğru çığlık atarak koşuyordu. Rouha onu kurtarmam için yalvarıyordu, eli küle dönerken uzanıyordu. Sky dizlerinin üzerine çöküyordu, yüzü kanla perişan olmuştu.

Bileğimin yumuşak iç kısmını çimdikleyerek kendimi uyandırdım. Yeşim hâlâ denizde diye hatırlattım kendime. İçgüdülerime ve Sima Yi'yi okuyabilme yeteneğime güvenmeliydim. Mührü olmadan Sima benim için açık bir kitap gibiydi; duygularını ve düşüncelerini korumakta güçsüz kalıyordu ve yine de bende olmayan yeteneklere de sahipti. Bu eksikler beni korunmasız ve zayıf bıraktı.

Ürpererek, kafesinde çaresiz ve yalnız kalıp çömelmiş o çıplak kızı düşündüm. Onun geleceği benim geleceğim olmaya çok yakındı. Yenilginin eşiğinde sallandığımı hissedebiliyordum.

"Hayır..." diye sesli bir şekilde fısıldadım. Zhuque'nin mührünü bulacaktım. Kaderimi değiştirecektim.

"Senin için ne yapabilirim?" dedi barmen kadın, ben bara gelince bana dişlerini sıkarak gülümsedi.

Yıllardır bir kadın görmemişim gibi hissetim – ayak parmaklarıma kadar kızardım.

"Sadece masam için bir tur içki daha sipariş etmek istedim."

"Ne kadar da bonkörsün." Hâlâ gülümsüyordu.

"Ödeyen be... ben değilim..." diye cevapladım, gökler aşkına, neden kekeliyordum?

"Ne kadar da tatlısın..." dedi parmaklarını bileğime geçirerek. Öne eğildi ve fısıldadı. "Devriye askerlerine dikkat et. Burada, kaçakları arıyorlardı."

Yutkundum. Askerlik çağında olduğumu söyleyebilirdi. "Teşekkürler."

Bana göz kırptı. "İçkilerle beraber hemen geri döneceğim."

Kafamı salladım ve orayı terk ettim. Meyhanenin içinden geçerken ensemde rahatsız edici bir karıncalanma hissettim. Etrafıma bakındım, sonra köşede oturan geniş omuzlu bir adamla göz göze geldim. Başka yöne bakmak yerine, ona baktığımda bana gülümsedi.

Göz temasımızı sürdürerek, iki parmağını havaya kaldırdı ve beni çağırdı. Açık bir meydan okuma.

Tüylerim diken diken oldu. Yine de meyhane müşteri kaynıyordu ve arkadaşlarım da yakındalardı. Konuşmaktan bir zarar gelmezdi. Bu yabancıyla ilgili bir şey ilgimi çekti. Sırları olduğunu hissettim.

Başı duvara dönük bir şekilde oturuyordu, bacakları masanın altına yayılmıştı ve üzerinde kayıtsız bir hava vardı. Silah taşımıyordu, en azından görünürde silahı yoktu ve kıyafetleri halktan biri olduğunu gösteriyordu; saçları parlak ve pürüzsüzdü, topuzu kusursuz gözüküyordu, tek bir tel saç bile yerinden oynamamıştı. Önüne gelip durduğumda bana inci kadar beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Kesinlikle halktan biri değildi.

"Selam yabancı..." dedi. Sesi zengin ve oynak şekilde, kısık bir şarkı tonuyla çıkmıştı.

"Ne istiyorsun?"

Karşısında duran sandalyeyi ayağıyla dürttü. "Otursana."

Olduğum yerde kaldım.

Yakından baktığımda, dudaklarını koyu bir gül rengine boyadığını söyleyebilirdim. Renk, hafif sarı tenini ortaya çıkarıyor ve ağzının dolgunluğunu vurguluyordu. Yutkundum. Fark etmemek imkânsızdı: O gördüğüm en yakışıklı adamdı.

Çarpık gülümsemesine bakılırsa, ne düşündüğümü anlamış gibi görünüyordu. Sinirlenerek kızardım ve ona dik dik baktım.

"Seni daha önce hiç burada görmedim..." diye düşüncesini belirtti.

"Buralı değilim."

"Biliyorum..." dedi.

Bunun beni gafil avlamasına izin vermemeye çalıştım. "Görünüşüne bakılırsa, sen de buralı değil gibi gözüküyorsun."

Gülümsemesi genişledi. "Bunu sana düşündüren nedir?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Tırnakların manikürlü, yüzünde kırışık yok ve bu sabah saçını yapmak için bir saat harcamışsın gibi gözüküyor."

"İki saat..." diye cevap verdi dostane bir havayla. "İyi iş çıkarmış mıyım?"

Onunla ilgili ne düşüneceğimi bilemedim. "O kadar zamanı görünüşe göre sadece burada karanlık bir köşede canın sıkkın şekilde oturmak için harcamışsın."

Güldü. "Canım sıkkın mı gözüküyorum?"

"Saklanıyorsun o zaman..." diye fikir yürüttüm.

"Kimden saklanıyorum?" dedi oyuna devam ederek. Eğleniyor gibi gözüküyordu.

"Devriye askerlerinden belki de..." dedim. "Askerlik çağında gibi gözüküyorsun."

Küçümseyici bir ses çıkardı. "Kimse askerliği dikkate almıyor."

"Yani sen bir kaçaksın."

Öne doğru bir sır verecekmiş gibi eğildi. "Eğer asla askere yazılmazsan, asker kaçağı da olamazsın."

Tek kaşımı kaldırdım. "Öyleyse zamanını nasıl geçiriyorsun?" diye sordum. "Askere yazılmayı bu kadar istemiyorsan."

Kadehini bana doğru kaldırdı. "Her zamanki ciddiyetsiz hayat..." dedi. "İçki içmek, flört etmek, saklanmış hazinelerin peşinden gitmek." Son kelimeyi hafif bir vurguyla söylüyor gibiydi ya da bu benim fazla aktif olan hayal gücümdü.

"Ne tür saklanmış şeyler?" Merakım uyanarak sordum. Sonunda bana gösterdiği yere oturdum. Güzel kokuyordu, yasemin ve sedir gibi. Kokusunu içime çektim, sonra da kaşlarımı çattım. Bu kokuyla ilgili akıl almaz derecede tanıdık bir şeyler vardı ama nerede duyduğumu hatırlayamadım. Bu adamla daha önceden tanışmış mıydım?

"Ah, bilirsin." Omuz silkti. "Opal, kehribar, *yeşim*." Sırıttı. "Her zamanki gibi."

Yeşim. "Şu ana kadar şansınız yaver gitti mi?"

"Evet." Sesi anlamlı bir hal aldı. "Sana rastlamak."

OTUZ BİR

Savaşın gelgitleri rüzgârdaki bir alev gibidir;
bir anda dönebilir.
– ŞİİR KLASİĞİ, 856

SERTLEŞTİM. "NEDEN BAHSETTİĞİNİ ANLAMIYORUM."

Gözleri gibi solgun renkte olan sorgum şarabını yudumladı. "Sen de değerli taşlar aramıyor musun?"

Belki de diğer masadan konuşmalarımızı duydu. Gökler biliyor ki, konuyla ilgili dikkatli davranmamıştık. "O benim efendim..." diye yalan attım. "Ben değilim. Ben sadece onu takip ediyorum."

"Bir şey, bana senin bir takipçi olmadığını söylüyor."

"Bir şey bana senin bir asker kaçağı olmadığını söylüyor..." diye cevap verdim. Bunun için fazla asil gözüküyordu.

İstifini bozmadan güldü. "Yani ben yalan söyledim..." dedi sakince. "Ve sen de yalan söyledin."

Oturduğum yerde rahatsız olarak kaydım. Neye atıfta bulunuyordu? Ve nasıl bu kadar çok şey biliyordu? Gözlerinin içine bakmak için kendimi zorladım.

"O zaman bana şunu söyle..." dedim. "Neden değerli taşlar arıyorsun?"

Bana doğru eğildi ve kalbim tekledi. İfadesindeki açıklığa göre, gerçeği söyleyeceğini düşündüm.

Fakat ona fazla güveniyordum. "Güzel şeyleri severim..." dedi komplocu bir havayla. Gözleri yüzümde gezindi. "Güzel şeylere karşı zaafım var."

Dışarı hiçbir şey belli etmemek için dikkatli olmama rağmen, bir ürperti omurgamdan aşağı süzüldü. "Bu şaşırtıcı..." diye cevapladım.

"Öyle mi? Gösteriş ve güzelliğe duyulan ilginin el ele yürüdüğünü düşünüyorum."

"Belki..." dedim, sesime üstünlük tınısı sinmişti. "Ya da belki de sizi motive eden ve paylaşmadığınız başka bir şey vardır."

Çenesinin seğirdiğini gördüm. *Bir şey saklıyor.*

Lixia'mı çağırarak öne eğildim ve bakışlarını gözlerimde tuttum. Yine de garip bir şekilde, onun element ipliklerinin yapılarını hissedebiliyordum –su, dünya ve ateş de vardı– ama zihni benim için kilitli bir kapı gibiydi. Artık zihnindeki duvarları geçemediğim gibi düşüncelerine de giremiyordum.

"Altın gözler..." dedi bakışıma odaklanarak. "İlginç."

Başka yöne bakarak göz kırptım. Haydut da gözlerimin altın olduğunu iddia etmişti.

"Adın ne?" diye sordu.

"Zhao Zilong..." diye hızlıca cevap verdim. "Seninki?"

"Lei..." dedi güneyli kıvraklığıyla.

"Sadece Lei mi?" diye sordum bunun sahte bir isim olduğunu düşünerek. *Lei* genellikle shuangming'in yarısı kadardı. "Hangi karakter?" diye sordum ona. "Lei – topraktan yaratılan mı?"

"Hayır..." dedi. "Ming Lei – bir çiçeğin tomurcukları gibi." Gülümsemesi alaycıydı. "Belki de annem bir kız çocuğu istedi."

Yutkundum. "O zaman annen bir aptaldı."

"Öyle miydi?"

Ona cevap vermedim. Beni inceleyerek başını bir kuş gibi kaldırdı.

"Yollarımız tekrar kesişecek mi merak ediyorum."

Bir el aramızdaki masaya indi. "Onun yollarının seninkiyle hiçbir ilgisi yok..." diye tısladı Sky beni omuzlarımdan tutarak. "Hadi gidelim Ren."

"Ren?" Çarpık bir sırıtış dudaklarında gezindi. "Adının Zilong olduğunu söylediğini sanıyordum."

Kızarışımı saklamaya çalıştım. "Bir sürü ismim vardır..." dedim ilgisiz görünmeyi deneyerek.

Sky beni uzaklaştırmaya başladı. Lei bana kadehini veda edercesine kaldırarak, "En iyilerimizin hep birkaç ismi olduğu gibi..." dedi.

Sparrow ve Tao bizi meyhane kapısında bekliyordu. "O da neydi öyle?" diye sordu Sparrow.

Kafamı telaşla salladım. "Hiçbir fikrim yok."

"O adamın bakışlarını sevmedim..." diye mırıldandı Sky.

Meyhanenin alçak saçaklarının altında toplandık. Kapıdan bir miktar gürültü gelse de yaz havasını bir sessizlik kapladı. Gece esintisi tuzlu su ve kükürt gibi kokan serin bir esintiydi.

"Çok erken geldik..." dedim. "Yeşim hâlâ denizde."

"Bu görevin tamamı delilik..." dedi Sparrow. "Gökler aşkına, okyanusun ortasında yüzen bir tanecik kaya parçasını nasıl bulacağız?"

"O bir kaya parçası değil..." dedi Sky beni şaşırtarak. "O güçlü bir lixia mührü ve varlığını hissettirecek."

Ona belirgin bir şüpheyle baktım. Sky sırf karşı çıkmak adına olsa da başlangıçtaki bütün varsayımlarımı yok etti. *Lixia*'nın anlamını biliyordu, birçok Anlai vatandaşının hiç adını bile duymadığı bir kelimeydi. *Kara büyü* terimini nadiren kullanıyordu ve Sima'nın gücünün Tao'nun sahip olduğu korku ve batıl inançla veya Sparrow'un inançsızlığıyla değil de, sanki kazanmak için oynadığı bir oyunun, bir başka majiang taşıymış gibi sakince, mantıklı bir hesaplamayla değerlendiriyordu.

Her zamanki çileden çıkarıcı haline rağmen, saygımı kazanabilmesi beni rahatsız etti.

"Ama kimin takvimine göre?" diye sordu Tao. "Deniz büyük. Eğer istihbaratınız doğruysa..." Bana baktı. "Ve hırsız mührü denize attıysa, yeşim herhangi bir yöne gidebilir. Burada olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Bakan Sima da burada..." diye belirtti Sparrow.

"Evet..." dedi Sky. "Silahı veya onun orijinal kaynağını hedef alıyoruz." Sky'ın asıl planının Sima'nın peşine düşmek olduğunu hatırladım. "Bir gün bekleyeceğiz. Eğer yeşim taşı o zamana kadar gelmezse, gideriz."

"Ama..." diyerek söze başladım.

"Ve daha fazla adamla geri döneriz..." diyerek devam etti Sky, sanki ben konuşmamışım gibi. "Savaş kumandanının New Quan'daki ikametgâhına bir saldırı başlatıyoruz. Bakan Sima'yı öldürüp bu işi bitireceğiz."

Sparrow titredi. "Saygısızlığımı affedin ama bu iş için gönüllü olacak adam bulmanız çok zor olacak. Dian Nehri yangını doğal olmayan bir şeydi."

Sky'ın yüzü sertti. Görevini bırakan adamlara merhamet etmediğini biliyordum. Bir gün önce, tuniğimin astarına diktiğimi hatırlamadan önce, içgüdüsel olarak elim annemin kolyesine gitti. Sima'nın yaptığı hatayı tekrarlamayacaktım; mührümü kimsenin çalmasına izin veremezdim.

"Fedakârlıklar yapılmak zorunda." Sky'ın tek dediği bu oldu.

Sparrow ve Tao, benim de yaptığım gibi kafalarını salladılar. İçten içe, kararımı vermiştim. Diğerleri gidebilirdi ama ben kalacaktım. Kalıp yeşim taşını bekleyecektim.

OTUZ İKİ

Ximing halkının daha zayıf bünyeye sahip olduğunu buldum, belki de bu yüzden yalana, ihanete ve ikiyüzlülüğe yatkındırlar. Uzun seyahatlerimde Ximing'le asla iş yapmamaya dikkat ettim çünkü Ximing'in bir oğlu kişisel çıkarı için kendi babasını memnuniyetle katledebilirdi.

– MA CUİ PO'NUN KEŞİF GEZİLERİ, 879

GECENİN BİR YARISI CİLDİM TERDEN SIRILSIKLAM OLMUŞ BİR ŞEKİLDE UYANDIM. Rüyalarım hızla yok oluyorlardı, suya tutunur gibi tutunuyordum onlara. Süresiz bekleyişin sona ermesiyle yaşadığım heyecanı hatırladım. Yeşim taşı! Sonunda kıyıya vurmuştu.

Fakat yine de Sima'nın düşüncelerinin tamamı bu değildi. Rüyalarımda daha fazlası vardı, kavraması daha zor olan bir şey. Gücün azalmasından kaynaklı sürpriz bir acı vardı. Sima hemen yola çıkmayı planlıyordu, bundan emindim. Fakat bir şey onu durdurmuştu. Boğazından aşağı bir soğuk iniyordu.

Yanımda tehlikeli bir şekilde dengede duran çay fincanını hatırlamadan önce ayağa kalktım. Fincan devrildi ve hasır matların üzerine soğuk çay döküldü. Garip bir dejavu hissi içimden geçti. *Zehir*, diye hatırladım. Sima zehirlenmişti.

"Saat kaç?" diye sordu Sparrow, ben diğerlerini uyandırırken. "Yarına kadar ayrılmayacağımızı sanıyordum."

"Hayır..." dedim. "Daha bir yere gitmiyoruz. Yeşim taşı burada." Titizlikle, sahip olduğum her bıçağı bağladım. "Haberleri duyduğumda bir yürüyüşe çıkmıştım. Sima muhafızlarına yeşimi almalarını emretti. Xi Lan'da."

Sky yarı karanlıkta parlayan gözlerle bana doğru döndü. "Yürüyüşe tek başına mı çıktın?" diye tısladı. "Sen çıldırdın mı?"

Dolmuştum. "İki durumda da yalnız olacaktım. Eğer yarın planladığınız gibi gitseydiniz." Gerçeği söylemek akıllıca olmasa da artık köpek gibi emirlere uymaktan bıkmıştım. "Sizinle geri dönmeyecektim. Benim önceliğim yeşim taşı. Onu yok etmemiz gerekiyor."

"Ve bunu bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

Cevap vermedim. Sky'ın sesi ölümcül bir hal aldı. "Kumandanından doğrudan gelen bir emre karşı mı çıkacaktın?"

Ona bakarak yavaşça başımı salladım. *Bu karşı çıktığım ilk sefer olmazdı.* "Benim önceliğim yeşim taşı..." diye tekrarladım. *Ve neden sen benim kumandanım olmak zorundasın?*

Sky'ın yumruklarını sıktı. Bana vurmak istedi, bunu biliyordum ve belki de beni hâlâ askeri olarak görseydi vururdu da. İçimi öfke kapladı. "Bunun için vaktimiz yok..." diye tersledim. "Bana itaatsizliğim yüzünden sonra kızabilirsin."

Sky çekindi. Buna cevap vermedi.

Aceleyle çıktık ve atlarımızı geri almak için ahır çalışanını uyandırdık ve verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı ona cömert bir ödeme yaptık. Atlarımız istekli ve cesurdu ama denize ulaşınca bize yardım edemezlerdi.

Xi Lan'ın bir mil güneyinde, uçurumun kenarında toplanmış bir balıkçı kalabalığı gördük. Atlarımızdan inerek onları kayalardan uzakta güvenli bir mesafede bıraktık ve kalabalığa karışmak için yürümeye başladık. Sky önünü açarak ilerledi. Onu takip ettim, yeşim taşını gördüğümde nefesim kesildi ve neden bu kadar kalabalık olduğunu anladım.

Yeşim parçası uzaktan bile görülebiliyordu çünkü sanki kanalı olan kişiye sesleniyormuşçasına parıldıyordu. Ancak kimse bu değerli taşı almayı düşünmemişti çünkü taş, doğal olmayan uzunlukta dar bir sırtın ucunda asılı duruyordu. Tabanından bakıldığında bu sırt, bir fidan genişliğinden daha büyük değildi. Ucuysa bir bıçağın genişliği kadar bile yoktu.

"Yüce yıldızlar." Sparrow'un ağzı kocaman açıldı.

Hiçbirimiz daha önce böyle bir uçurum görmemiştik. "Bu nasıl olabilir?" diye sesli sordum.

"Kimse bilmiyor..." dedi en yakınımızdaki balıkçı çocuk. "Ama dün böyle değildi, bundan eminim. Bunların hepsi bir gecede kesilip yok olan uçurumlardı. Oradaki şey – o sıradan bir kaya değil."

Başımı salladım ve uçurumun kenarında toplanmış, rüzgâra karşı büzüşmüş arkadaşlarıma döndüm. Kenara bu kadar yakın olmamıza rağmen uçurumun açısı aşağısını görmemizi zorlaştırıyordu. Eğer birisi düşerse, kimse oradan canlı çıkamazdı, kesinlikle sonu ölümdü.

"Bir düzine oltayı birbirine bağlarsak ne olur?" diyordu Sparrow. "Ve sonra onu renjia oyununda olduğu gibi dürtebilir miyiz?"

"Yeşim taşını tekrar denize atsan daha iyi..." dedi Tao somurtarak.

"Biliyor musun, bu fena fikir değil..." dedi Sparrow düşünceli bir şekilde. "Taşı denizin alması, deli bakanın almasından daha iyi olur."

"Bu sadece eşit derecede yıkıcı olan başka bir yol bulmasına neden olur..." dedim hayal kırıklığımı saklama zahmetine girmeden. Yarım bir uçurumu indirmeyi ruhlara bırakın yeter. Kara sulara doğru baktım ve silahlarımı çıkararak iç çektim. Benim beklediğim bu tarz bir savaş değildi.

"Nereye gidiyorsun?" Sky'ın sesi rüzgârınki gibi düşmanca çıkmıştı.

"Ne yapıyormuşum gibi gözüküyor?" diye cevabını verdim, dış pelerinimin düğmelerini çözerek. Hiçbir şeyin hareketlerimi kısıtlamasını istemiyordum.

Ben pelerinimi çıkaramadan önce beni bileklerimden yakaladı. "Oraya gitmeyeceksin."

Geri çekilmeye çalıştım ama tutuşu aynı bir kelepçe gibiydi. "Daha iyi bir planın mı var?" diye sinirlenerek üstüne gittim. *Neden sana cevap vermek zorundayım?*

Belki de komutan olsaydım, sen de en sonunda beni eşitin gibi görebilirdin.

"Evet..." dedi. "Geri dönmek ve daha çok adamla geri gelmek."

"Daha çok adam – her şey için çözümün bu, değil mi?"

"Benim yapamayacağım bir şeyi adamlarımın yapmaları için asla emir vermem. Bunu biliyorsun." Bana baktı. "Bu yüzden bunu *yapmamanı* sana emrediyorum."

Elinden tekrar kurtulmaya çalıştım ama işe yaramadı. "Sky..." dedim sesimi alçaltarak. Tartışmamızı daha fazla kişinin izlemesini istemiyordum. "Seninle hedeflerimizin aynı olduğunu unutma. Dian Nehri'nde ne olduğunu gördün. Anka kuşunun mührü açıklanamayacak kadar yıkıcıdır. Eğer şimdi gidersek, başkası onu bizden önce alacak. Bunların hiçbiri Zhuque'nin mührü yok edilmeden bitmeyecek."

"Doğru söylüyor..." dedi Sparrow sefil bir şekilde. "Buraya yeşim taşını geri almaya geldik. Sonuna kadar gidebiliriz."

Sky beni bırakmadı. "Senin için ne anlam ifade ediyor?" dedi kısık bir sesle, gözleri benimkileri deliyordu. "Neden bunun için hayatını yok saymaya bu kadar isteklisin?"

Çünkü öbür türlü hayatımı kaybederim, bunu ona söylemedim. *Sen de kaybedersin.*

"Fedakârlıklar yapılmak zorunda..." dedim bunun yerine, onun çok sevdiği cümlesini tekrarlayarak.

Yüz ifadesinden, istememesine rağmen mantığımı anladığını anlayabiliyordum. Beni sinirle bıraktı. "O zaman ben yapacağım..." dedi.

"Kumandanım!" diyerek Tao karşı çıktı.

"Aptalı oynama, sana yakışmıyor..." dedim soğuk bir şekilde. "En hafifiniz benim. Giden ben olmalıyım."

Uçurumun dik kenarına bakınca cesaretim beni terk etti. Rüzgâr vücudumu dövüyor, dalgalar çığlıklar atarak kulağıma çarpıyordu. Düşmek için çok yüksekti. Kenardan, ölüm sebebim olacak kayalara baktım. En azından bütün her şeyin sonunda ailem parçalanmış cesedimi görmek zorunda kalmayacaktı. Gömülecek bir ceset kalmayacaktı.

Gözlerimi kapadım. Xiuying'in Sky ile tanıştığını ve Sky ona *jie* diye seslenirken sıcak sesini hayal ettim. Rouha bahçede Sparrow'la oynuyordu. Ailem ve arkadaşlarım hepsi bir arada, güvende ve beraberdi. Ve bir de ben vardım; saçlarım dağınıktı, kılıcım açıkça görünüyordu. Olduğum kişi olarak kabul edilmiştim ve sevilmiştim. Bu benim geleceğim olabilirdi. *Olacaktı.*

Nefes alıp verişlerimi eşitleyerek gerindim, qi gong enerjimi çalıştım. *Ağaç, ateş, dünya, metal, su.* Sanki bir kılıç antrenmanına hazırlanıyormuşum gibi her birinin üzerinden geçtim.

"Ne yapıyor o?" diye birisi sordu. Onu görmezden geldim.

Qi enerjim aktif hale gelerek vücudumu ısıttı, yavaş ama emin adımlarla ileri doğru yürüyerek uç tarafın başlangıcına adım attım. Kalabalık blöf yapmadığımı anladı, arkamdan toplu bir nefes çekiş sesi duydum.

Durmadım. On adım. Yirmi adım. Elli. Yolun yarısını çoktan geçmiştim ve ayaklarım bir kere bile titrememişti. Beni

bekleyen uçurumun ucundaki parlayan yeşim taşına sabit bir şekilde baktım. Gittikçe yaklaştı, ışığı o kadar parlaktı ki, görüşümde bir ardıl görüntü oluşturdu.

Bunu başaracağımı fark ettim. Özgüven adımlarımı canlandırdı. Sadece beş altı metre kalmıştı. *Sadece aşağı bakma, yeşim taşı dışında hiçbir yere bakma.*

Şiddetli bir rüzgâr doğrudan bana çarptı ve qi enerjime rağmen kayanın üzerinde sendeleyerek dengemi kaybettim. Kalabalık nefes nefese kalmış olsa bile artık onları duyamazdım çünkü burada rüzgâr tüm sesleri bastırıyordu. Dengemi tekrar kazandım, sonra da yere çömeldim. Buradaki taş bir sabun kadar pürüzsüz ve kaygandı. Sanki bir gecedir değil de yıllardır su tarafından aşındırılıyor gibiydi. Bunların hepsi doğal olmayan şeylerdi. Ruhların kötü bir mizah anlayışı vardı.

Yüzey çok dar olduğu için artık emekleyemeyecek duruma gelene kadar yavaşça ileri doğru süründüm. Yeşim taşına uzanmaya çalıştım, sonra da kısa kollarıma lanet okudum – keşke Sky'ın uzuvlarına sahip olsaydım hatta Sparrow'unkilere. Onu kavrayacak kadar yaklaşmak için ayakta durmam gerekiyordu

Neden önceden emeklemeye karar vermiştim ki? Ayağa kalkmak hayal ettiğimden çok daha zordu, katlanmış bir yelpazeden daha geniş olmayan bir çıkıntı üzerinde dengeledim kendimi. Qi enerjime odaklanıp onu merkezine getirdim, ardından hızlı bir hareketle kalktım. Fazla düşünmeden, öne eğilip yeşim taşını kavradım. Taşın kırık parçası avucuma battı ama aynı zamanda soğuk ağırlığı bana keskin, yakıcı bir neşe getirdi. Neşenin verdiği rahatlamayla çığlık attım. Arkamı döndüğümde uzaktan kalabalığın neşelendiğini gördüm. Sky diğerlerinden ayrı bir yerde duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve yüz ifadesinin okunması imkânsızdı.

Şimdi tek ihtiyacım olan geri dönmekti. Nefesimi tutarak. Rüzgâr, avıyla oynayan bir kedi gibi vücudumu hırpalıyordu. Bu şekilde geri dönerken bile dengemi koruyarak ileri doğru yürüdüm. Bir çanın titreşimi gibi alçak bir sesle yürürken kanım adrenalinle uğuldadı. Bakışlarımı hedefime diktim, elimde yeşim taşıyla muzaffer bir şekilde diğerleriyle yeniden bir araya geldiğimi hayal ettim. Bu yüzden ayağım bükülene ve topuğum havayla buluşana kadar kaygan kaya parçasına aldırış etmedim. İşimi bitiren ve beni tamamen uçurumdan atan rüzgâr olmasaydı başarabilirdim de. Henüz düşmeden önce çoktan düştüğümü fark ettim, sanki düşüncelerim kaybettiğim zamanı telafi etmek için yarışıyordu. Midem kalkınca panik beni bütünüyle yutmakla tehdit etti, rüzgârın kulaklarımın arasından geçip gittiğini hissederken kalın saçlarım beni dünyaya karşı kör ediyordu. Aşağıdaki dalgaları göremiyordum ama onları hissedebiliyordum; deniz tuzunun sıçraması ve ruhların kahkahalarını. Hiç başaracağıma inanmamışlardı.

O zaman bu kindi, korku her şeyin yerini almakla tehdit ettiğinde geriye kin kalıyordu. Buna rağmen hırsımı, açgözlülüğümü – *gücümü* çağırdım. Başka hiçbir şeye benzemeyen tanıdık bir varlık beni karşılamak için yükseldi, beni asla terk etmeyen tek şeydi. Dalga da yükseldi, beni karaya doğru iterek. Yeşim taşını dişlerimin arasına sıkıştırdım, uçurumun yüzüne tutundum ve büyük bir çabayla kendimi yukarı doğru çektim. Kollarımdaki kaslar kısa sürede yorgunluktan yanmaya başladı ama neredeyse zirvenin bulanık kenarını görebiliyordum.

"Sky!" diye çığlık attım ağzımdaki yeşim taşının arasından. Şimdi kontrolsüz bir şekilde titriyordum, adrenalinim azalmıştı.

Oraya saniyeler içinde gelmişti, o kadar aşağı eğildi ki, midem dehşet içinde kasıldı. Bana doğru uzandı, ben de onun

eline doğru hamle yaptım ama ıskaladım, onu net göremiyordum. Kaslarım acı ve inkâr içindeydi. Sky daha da aşağı eğildi ve beni şaşkınlık halimden kurtaran da bu korkunç manzaraydı. Sparrow veya Tao'nun onun bacaklarından tutuyor olmaları için dua ettim, çünkü öbür türlü doğrudan denize çakılacaktı. Sonunda elini yakaladım ve kendimi yukarı doğru çekmeye çalıştım ama gücüm gevşek bir şebekeden dökülen su gibi gidiyordu içimden.

"Bana diğer elini ver!" diye bağırdı Sky.

İçgüdülerim bana bırakmamam için bağırdı. Bu mantığa aykırı hissettirdi. Fakat o anda, kendime güvendiğimden çok ona güvendim. Uçuruma tutunan elimi bıraktım ve boşta kalan elimi Sky yakaladı, sonra beni yukarı çekti ve ağzımdaki yeşimi tükürüp rahatlayarak sağlam zemine çökerken ağladım.

Gözlerimi açamadan, Sky beni kollarının arasına aldı. "Seni kaybettim sandım..." diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Düştüğünde..."

"Düşüşümü bir ağaç engelledi..." dedim boğuk bir şekilde, kendi görüş noktalarından sınırlı bir görüş mesafesine sahip oldukları gerçeğine dayanarak, beni görmemiş olmalarını umdum. "Tamamen şanstı. Onu yakaladım ve yukarı tırmanmayı becerdim."

Sky beni daha da yakınına çekti. "Meilin."

Birisi üstümüzden öksürerek genzini temizledi. Kalabalığın üstüne bir sessizliğin çöktüğünü geç fark ettim. Kafamı kaldırdım. Kanım buz gibi oldu.

Ximing askerleri etrafımızı sarmışlardı, mızrakları bana ve Sky'a dönüktü. Fakat kalbimi durduran görüntü askerler değildi. Meyhanedeki o yabancıydı, benim zar zor aldığım yeşim taşını avucunda tutuyordu. Aynı basit kıyafetleri giymişti

fakat şu anda iki tane bıçak arkasına sabitlenmişti. İsminin Lei olduğunu söylemişti. Fakat belki bu da bir yalandı.

"*Sen...*" diye sözüme başlamıştım ki bir asker beni ele geçirdi. Elinden kurtulmaya çalıştım ama onu iki tanesi daha izleyerek, kollarım ve bacaklarımdan tutarak yere sabitlediler. Ayağa kalktım ve dişlerimi en yakınımdakine geçirdim, ta ki yüzüme sertçe vurana ve başımın arkası bir taşa çarpana kadar. Görüşüm kararda ama tıpkı o uçurumun yüzüne tutunduğum gibi bilincim için savaştım, bırakmayı reddeden parmaklarım bembeyaz oldu. *Hayır*, diye düşündüm çaresizlikten yıpranmış bir şekilde, *bu kadar yaklaşmışken olmaz.*

Karşımda, askerler Sky'ın silahlarını aldılar, sonra da onu kelepçelediler. Bana bakıyordu, gözlerinde şiddetli bir dehşetle.

Sky'ı hiç bu kadar korkmuş görmemiştim.

"Diğerlerini de zincirleyin..." diye emir verdi Lei ve korktuğumun başıma geldiğini gördüm, Sparrow ve Tao da yakalanmışlardı. Daha önceden de bağlanmıştım ve her zamanki rahatsızlığı bekliyordum ama beni ele geçiren çiğ, yok edici acı şimdiye kadar karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyordu. Bileklerime kalın demir kelepçeler taktıklarında nefesim kesildi, yavaş yavaş boğuluyormuşum gibi hissettim. Eğer beni tutan asker olmasaydı dizlerimin üstüne düşebilirdim. Bana ne oluyordu? Neden birdenbire gücüm zayıflamıştı?

"Ren!" diye bağırdı Sky. "Ona ne yapıyorsunuz?"

"Sana yaptığımdan farklı bir şey değil..." dedi Lei, tek kaşını kaldırarak. Muhafızlara, "Ağızlarını kapatın..." dedi.

Konuşamıyordum ve zar zor nefes alıyordum. Uzuvlarıma yayılan güç dalgasıyla; qi enerjimi güçlendirmem, bu dünyada hareket etme yeteneğim, hepsi tek bir parlak darbede beni terk etmişti. Bir ölüm darbesiydi. Bomboş, çırılçıplak

soyulmuş bir şekilde, düşmanlarımın önünde düşmemek ve gözlerimi açık tutmak için içimdeki tüm gücü kullanmam gerekti.

Geleceğimin önümde uzandığını gördüm, umutsuzca direnmeye çalıştığım bir gelecekti. Kafesler – hep kafeslerle son buluyordu. Hangi yönü seçersem seçeyim, hapsolmak hep kaderim oldu. Yaşlar gözlerime doldu. Çığlık atmak istedim ama ağzım bağlanmıştı, o seçim bile benden alınmıştı.

"Bu küçük taş bana aşırı derecede sorun yarattı." Lei derin düşüncelere daldı elindeki yeşim taşını çevirerek. "Merak ediyorum da..."

At nalı sesleri onu duraklattı. Son derece canlı olan Bakan Sima'nın komutasındaki ikinci tabur askerler bize doğru at sürüyordu. Şaşıramayacak kadar yorgun bir haldeydim.

Sima Yi solgun görünüyordu, atından inerken ayaklarının üzerinde duramıyordu. Yine de hasat ayı gecesinde ilk karşılaştığımızda sahip olduğu özgüvenle Lei ile buluşmak için yürüdü. Onun karşısında büzüldüm ama onun gözleri kimseyi görmüyordu, bütün dikkatini Lei'nin elindeki yeşime vermişti.

"Sen... sen buradasın..." dedi Lei, sesi şaşırmış gibi çıktı.

"Tabii ki buradayım..." dedi bakan. "Neden burada olmayayım ki? Mührün bana ait olduğunu çok iyi biliyorsun. Savaş kumandanının yetkisine sahibim, bunu unuttun mu?"

Saatler önce zehirlenmişti ve yine de işte burada duruyordu, büyük ölçüde zarar görmemiş bir şekilde. *Acaba ruh yakınlığından dolayı zehre karşı bir tür dayanıklılığı mı var,* diye düşündüm.

Lei parmaklarını yeşim taşının üstüne kapatarak tereddüt etti. Sima'nın yavaşça nefes alırken ifadesi karardı. "*Onu bana ver.*"

Soğuk bir ürperti omurgamdan aşağı indi. Bu kesinlikle zorlama tekniğiydi. Sesi sanki bir başkası onun emrini tekrarlıyormuş gibi güçlenmişti. Anka kuşu.

"Şimdi."

Titreyerek, Lei elini kaldırdı. Zihinsel dayanıklılığı olağanüstüydü ama yine de ona pahalıya mal oldu. Kendi içinde savaşarak mücadele verirken ifadesinin titrediğini görebiliyordum. Sima gücünü iki katına çıkarınca lixia'nın varlığı yoğunlaştı, hava inceldi ve klostrofobik bir hale döndü. Sonunda Lei'nin gözleri karardı ve yeşim taşını Sima'nın avucuna bıraktı. Sparrow yanımda titreyerek, kötülüklere karşı bir dua mırıldandı. Bağlı bileklerime baktım. Ellerim titriyordu.

Sima dürtüsünü o kadar özenli bir şekilde yönlendirmişti ki yalnızca tek bir kişiye dokunuyordu ve böylece lixia'sını verimli bir şekilde kanalize ediyordu. Eğer mührün yalnızca bir parçasıyla baskıyı etkili bir şekilde kullanabiliyorsa benden ne kadar güçlüydü?

Eğitilmemiş, silahsız ve zincirlenmiş bir şekilde nasıl onu yenebilirdim?

Dehşet ve korku dolu çığlıkları duyduğumda, gözlerimi kapatmaya zorladım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Başımı kaldırdım. Bakan Sima elinde iki yeşim taşı parçasını birleştirmişti. Gecenin karanlığını parıldayarak yok ettiler. Uçurumun kenarı ışıl ışıl parlarken, altındaki deniz de cilalanmış elmaslar gibi parıldıyordu. *Nefes kesici*, diye düşündüm ve sapkın bir şekilde de doğal değildi. Sima'nın elini kaldırmasını ve Anka kuşunun yarı saydam hayaletinin uyanışını dehşet içinde izledim. Kuş; rengini, canlılığını ve ışığını yeniden kazanarak mührün küllerinden doğdu. Çığlık atarak kanatlarını açtı.

Sima'nın emriyle Anka kuşu denize taze bir ateş parçası fırlattı. Suyun yüzeyinde binlerce alev dans etti. Bu, *imkânsızdı*. Doğal düşmanını yenmeye kararlı olan bitmeyen ateşin susuzluğunu deniz bile gideremedi.

Etrafımızdaki hava katıksız bir güçle ve gerilimle çıtırdıyordu. Parmaklarının ucunda bu kadar lixia ile Sima bütün Anlai'yi yerle bir edebilirdi ve onu durduracak gücümüz yoktu.

Bir şey yapamaz mısın, diye su ejderhasının ruhuna yalvardım. *Sen müdahale edemez misin?*

Qinglong sanki cevap vermeye çalışıyormuş gibi, zihnimde kısık bir mırıldanma duydum ama ne dediğini çıkaramadım. Bir şey bana erişememesi için onu susturmuştu.

Bileklerimin etrafındaki ağır kelepçelere bakarken, bunun demir olduğunu fark ettim. Sima bu yüzden haydutlara kampımızdaki bütün demirleri çalmaları için para ödemişti. Benim tahmin ettiğim gibi demir, sadece Anka kuşunun gücünü engellemiyordu.

Demir *bütün* ruh güçlerini engelliyordu.

"Neredeyse..." dedi Sima kendine söylüyormuşçasına. Anka kuşunu geri çağırdı ve mührü boynuna taktı. Gece bir kez daha bizi gölgelere sararak geri döndü. Büyük ölçüde unutulmuş olan Lei'ye yan gözle baktım. Zorlama gücünün sersemliğinden uyanmıştı ve şimdi sinirli görünüyordu. Ay ışığı altında, ifadesini hızla soğuk bir kayıtsızlığa dönüştürmeden önce yüz hatlarında öfke ve çaresizliğin parıldamasını izledim.

"Prens Liu..." dedi Bakan Sima, hayvanlarını inceleyen bir kasap gibi Sky'ı inceleyerek. "Aynı babana benziyorsun." Bakan generaline doğru döndü. "Prensi alın, diğerlerini öldürün..." dedi basitçe, atına binip yola çıkmadan önce.

Bana bir kere bile bakmamıştı.

Mührünü tamamlamak için neden üçüncü yeşim taşı parçasını bulma konusunda acele ettiğini hatırlamadan önce figürü uzaklaşırken rahat bir nefes verdim.

Çığlık atmak istedim.

"Seninle başlayacağız..." dedi Sima'nın generali bana doğru ilerleyerek. Sky ağzındaki bezden tutarsız sesler çıkararak muhafızlarına karşı mücadele etmeye başladı.

"Neden onları canlı olarak götürmüyoruz?" diye araya girdi Lei. Sesi sanki yeni bir çay çeşidi öneriyormuş gibi kayıtsız çıkmıştı.

"Bakanın emirlerini duydun..." dedi general, kılıcını çekerek.

Lei tek kaşını kaldırdı. "Bu küçük olay hakkında babamla konuştuğumda suçlayacağım kişi bakan mı olacak? Yoksa bu sen mi olacaksın General Huyi?" Generalin kaşlarını çatmasına karşılık gülümsedi.

"Şu şekilde düşün – onları prensi konuşturmak için kullanabiliriz."

Beklemediğim bir şekilde, bana döndü ve karnıma tekme attı. Beni tutan askerin karşısında yere yığılarak çığlık attım.

Lei, "Bunu tekrar yapayım mı?" diye Sky'a sordu. Beni tuttu ve kayaya itip, çizmesini boynuma dayadı. Her geçen saniye boğazımda daha da artan baskıyı hissedebiliyordum. "Onun boynunu kırmamı ister misin?"

Sky konuşmaya çalıştı ama yapamadı. Lei bir askere Sky'ın ağzını açması için emir verdi.

"Beni al ve diğerlerini bırak..." dedi Sky öfkeli bir sesle. "O zaman dediğin her şeyi yaparım."

"Ben de öyle düşünmüştüm..." dedi Lei gülümseyerek. "Hepsini alın."

"Hayır..." Tıkaç ağzına geri itildiğinde Sky boğulacak gibi oldu.

Lei beni bıraktı ve bir an bile geçmeden, bağlı ellerimle onu bacağından yakaladım ve öyle bir sıktım ki dengesini kaybedip düştü. Kenara doğru yuvarlanırken, onu boğmak için çabaladım ama çok kaygandı ve başta tahmin ettiğimden

çok daha güçlüydü. Kaotik bir mücadeleden sonra kendini elimden kurtarmayı başardı, uçurumun yüzüne olan yakınlığından etkilenmemiş görünüyordu. İki tane asker hemen beni arkamdan yakaladı.

Lei darmadağınık ama sırıtan bir şekilde ayağa kalktı. Gevşek siyah saçları yüzünü dalgalar halinde çerçevelemişti. Onu daha önce çekici bulduğum gerçeği artık midemi bulandırıyordu. "Merhaba Ren. Seni tekrar görmek güzel..." dedi dostane bir şekilde. "Ximing adına yeşim taşını aldığın için özellikle teşekkür ederim."

Bağlı ve ağzım tıkalı bir şekilde toplayabildiğim tüm güçle ona baktım.

Sırıtışı sadece daha da büyüdü. "Yazık ki senden hoşlanmıştım..." dedi bana dönmeden önce. "Ama yalancılara katlanamam."

OTUZ ÜÇ

Eğer ruh mührü, önünüzde olanı görmenizi sağlayan bir gözlük gibiyse, demir de hem fiziksel hem de ruhsal görüşü barındıran bir göz bağı gibidir.

– 8. YÜZYILDAN KALMA BİR LİXİA AKADEMİSYENİNİN KAYIP GÜNLÜKLERİ, TARİHİ BİLİNMİYOR

DÜNYA YIKILINCAYA KADAR GÖZLERİMİZ BAĞLANARAK, uyuşturulduk. Burnumu ve ağzımı pençeleyen yapışkan boğucu karanlıktan başka bir şey hayal edemedim.

Uyandığımda kendimi bilmediğim bir yerde buldum. Ayak ve el bileklerimin kelepçelerle bağlı olduklarını fark etmeden önce ayağa kalkmaya çalıştım. Büyük bir çaba harcayarak başımı kaldırdım ve nefesimin hastalıklı tatlı kokusunu içime çektim. Afyon tohumu değildi ama başka bir türüydü. Rızam olmadan, o uyuşturucuyu tüketmiştim. Zihnimi değiştirip beni lekelemişti.

Boğazımdan safra yükseldi. On üç yaşındayken, asla afyona el sürmeyeceğime dair yemin etmiştim. Aynı bir solucanın bir elmayı içeriden enfekte ederek onu kökünden çürütmesi gibi, uyuşturucunun babamın içinden geçip gittiğine şahit olmuştum. Beynimi temizlemek için onu kafamdan söküp çıkarmak istedim. Uyuşturucu düşüncelerimi mi çarpıtmıştı? Babam gibi olma yolunda mıydım?

Kusma dürtüsüyle savaşarak öğürdüm. Arkamdaki pencereyi fark ettim ve dış duvarlara çarpan rüzgârın sesine

bakılırsa bir tür hapishane kulesinde olduğumuzu tahmin ettim. *Eğer bu kelepçelerden kurtulabilirsem atlayabilir miyim,* diye düşündüm. Annemin yaptığı gibi pes ederek ve sonra her şey son bulurdu.

"*Sen annen değilsin...*" demişti Xiuying bana. Qi enerjime odaklanarak, nefesimi verdim. Ne annemdim ne de babam. Bana bıraktıkları mirastan daha fazlasıydım.

Demir kelepçelerim yüksek sesle çınlarken ürkerek oturdum. Taşlardan yapılmış daire şeklinde bir odadaydık. Sky, Sparrow ve Tao da duvarlara zincirlenmiş ve bağlanmışlardı ama daha uyanmamışlardı. Sky'ın gözünde uçurumun orada fark etmediğim yeni bir morluk vardı. Uyuşturucuya karşı koyup koymadığını ya da mücadele edip etmediğini merak ettim.

Uzuvlarım kaskatı olmasına rağmen, tırnaklarım Xi Lan'da olduğundan daha uzun değildi ve kesiklerim henüz kabuk bağlamamıştı. Belki de çok zaman geçmemişti.

Dışarıda çarpan dalgaların sesine bakılırsa, hâlâ doğu sahilinde olmalıydık. Fakat böyle taş kuleler Xi Lan gibi balıkçı kasabalarında yoktu. *O zaman New Quan olmalı.* Bizi New Quan'a geri götürmüşlerdi.

Gözlerim odanın ortasında duran ahşap sandalyeye çarptı. Sonra onun neden orada olduğunu anladım.

Sorgulanacaktık.

Sky yanımda hareket etti. "Nerede..." Sesini kullanmadığı için boğuk çıkmıştı. Bakışları sandalyeden kilitli kapıya, oradan da bana döndü. Her şeyi benden daha çabuk anlamıştı.

"Meilin..." dedi. Hatasını anlamadan önce ona doğru gözlerimi büyüterek baktım. "Ren. Onların öğrenmesine izin veremezsin..." dedi sessizce. "Onlar barbar. Onlar... sana ağza alınmayacak şeyler yapacaklar. Ne olursa olsun onlara söyleme."

Dışarıdaki merdivende ayak sesleri duyuldu. Kapının kilidi açıldığında Tao kendine geldi. Bakan Sima'ya itaat eden General Huyi'nin liderliğinde içeri muhafızlar doldu. Yani ne bakan ne de Lei sorgumuzu denetleme zahmetine girmişti. Belki de zaman harcamalarına değmezdik.

Ya da belki de çoktan üçüncü yeşim taşı parçasını aramaya çıkmışlardı, diye düşündüm yükselen bir panik hissiyle. Peki bu arada Lei kimdi? Onunla Xi Lan'daki meyhanede tanıştığımda neden tanıdık gelmişti?

"Önce şunu istiyorum..." dedi General Huyi beni işaret ederek. İki muhafız, duvardaki zincirlerimi çözdü ve beni odanın ortasına sürüklediler. Sonra gördüm ki general elinde iki tane uzun ahşap çubuk tutuyordu.

Titremeye başladım. Kendimi durduramıyordum. Böyle bir kaderin başıma geleceğini hiç beklemiyordum.

Ruhlar gülüyor olmalılardı. Çünkü bunların hepsini kendim yapmıştım. Nişanlım kötü ama zengin biriydi. Efendi Zhu ile evli olsaydım, savaşın zulmünden uzakta bir yere kapatılırdım ve yine de hayattaki kaderimden memnun olmazdım. Benden daha kötü durumda olan kızlar vardı. Hiçbir şekilde kadınların en şanslısı veya en şanssızı değildim, hiçbir anlamda istisnai bir durumum yoktu. Neden hayattaki konumumdan daha fazlasını arzulamıştım ki? Neden daha fazlasını istemeye cesaret etmiştim?

Fakat daha fazlasını istememiştim, bunu *talep* etmiştim.

Beni sandalyeye bağladılar. O kadar çok titriyordum ki, General Huyi güldü. *Bir korkağım*, diye düşündüm. *Bir kız ve bir korkak.*

"Yeşim taşını nereden biliyordun?" diye sordu general.

"Bi... bilmiyordum..." diye kekeledim. "Sadece bir hazine olduğunu duyduk..."

"Tekrar deneyelim, olur mu?"

Ne yapmak üzere olduklarını anlamadan önce bacaklarımı dizlerimden ve ayak bileklerimden birbirine bağladıklarını hissettim. İki gardiyan uzun tahta çubukları tutuyordu ve onları bacaklarımın arasına yerleştirdiler.

Daha önce bacak bükme yöntemini duymuştum ama sadece hırsız çocukları pazarda korkutmak için kullanılan korku hikâyelerinden biliyordum. Kurbanlarının çoğu zaman sakat kalmasına, kemiklerinin yerinden çıkmasına veya ezilmesine neden olan özellikle zalimce bir tür işkenceydi.

Bunu bilmemiş olmayı diledim. *Beklenti, cezanın kendisinden daha kötü*, dedim kendi kendime. Acının beklentisi, bitmek bilmeyen bekleyiş...

Fakat sonra acı geldi ve ne kadar yanıldığımı gördüm. Kendime çığlık atmayacağıma dair söz vermiştim ama sözümü bozmam bir saniyeden fazla sürmedi. Çubukları bastırırlarken, gözlerimden yaşlar sızarak çığlık attım. Bacaklarımı kaybedeceğimi düşündüm. Bacaklarım vücudumdan ayrılıyorlarmış gibi hissettim.

Fakat daha yeni başlamışlardı.

"Sana kim yeşim mühründen bahsetti?" diye sordu General Huyi tekrardan. "Ximing'li bir muhbirin mi var?"

Görüşüm bir gidip bir geliyordu, nefeslerim sığ ve pürüzlüydü. "Bi... bilmiyorum."

Çubukları bir kez daha o kadar derinden bastırdılar ki önümde bir X işareti oluşturdular. Daha fazla çığlık atamayacak kadar zayıf, boğuk bir ses çıkardım. Beni bütünüyle kaplayan acının sersemliği dışında hiçbir şeyi ya da kimseyi göremiyordum.

"Kim Bakan Sima'ya ihanet etti? Kim yeşim mührünü kırdı?"

Cevap veremeyecek bir halde sakince ağlıyordum. Ona odaklanmam için başımı kaldırdı. "Cevap ver bana!"

"Bilmiyorum..." dedim yarı çıldırmış bir şekilde. "Bilmiyorum. Bilmiyorum."

"O zaman Xi Lan'a neden geldin?"

"Sana söyledim – sadece bir hazine olduğunu duyduk."

"Peki Anlai prensinin neden hazineye ihtiyacı olsun?" dedi General Huyi, alaycı bir tonla. "Beni aptal yerine koydun evlat. Bu yüzden de acı çekeceksin."

Muhafızlara başını salladı ve çubukları bir kez daha kaldırıp sonra indirdiler. Acının sonu yoktu. Ölüyordum ama ölemiyordum da. Çığlık atma, hıçkırma, konuşma yetimi kaybetmiştim. Boş yere, uçurumun kenarından düşmeyi dileyen bir bilinç ipliğinin üstünde dengede durdum.

"Lütfen!" Sky'ın sesinde azabı duyabiliyordum. "Aradığınız cevaplar bizde yok."

Acım azalmamasına rağmen, muhafızların çubukları indirdiğini hissettim.

"Peki o zaman..." dedi Ximing generali. Üzerimde bir hareket hissettim ama acı sisi yüzünden göremiyordum. "Neden onun yerine seninle çalışmıyoruz Prens Liu? Belki daha açıksözlü olursun."

OTUZ DÖRT

Tıpkı baharın solması ve ayın sönmesi gerektiği gibi,
Mutluluğa sahip bir adam da aynı şekilde üzüntüyle de karşılaşmalıdır.
Çünkü kalıcılığın tek hali geçiciliktir.

– ŞİİR KLASİĞİ, 856

BENİ ÇÖZDÜLER AMA TEK BAŞIMA YÜRÜYEMEZDİM. Sandalyeden düştüm, artık vücudum benim kontrolümdeymiş gibi hissetmiyordum. Muhafızlardan biri beni kaldırdı ve beni yollarından çekerek duvara yasladı. Orada cenin pozisyonunda zar zor nefes alarak bir bez bebek gibi yattım.

Uzaktan bu kez Prens Liu'nun sorgulamasının başladığını duydum. Tekrardan ağlamaya başladım. Bu benim hatamdı. Eğer Bakan Sima'nın gücünü Sky'a söylemeseydim, eğer deniz ejderhasının ruhunu çağırmasaydım, eğer Zilong'un ölmesine izin vermeseydim, eğer orduya katılmasaydım, eğer evi terk etmeseydim, eğer nefesimi açgözlülüğüme aldırmasaydım bunlar olmazdı.

Eğer sadece savaşın gidişatını ve Üç Krallık'ın kaderini değiştirmeye çalışmayıp annem gibi boğulsaydım. Keşke pes etseydim.

"Bu kadar yeter..." dedi General Huyi aniden, sesi düşüncelerimi sarstı. Muhafızların, Prens Liu'yu sorgu sandalyesinden çözdüklerini duydum. Gördüğüm kadarıyla onu ciddi bir

şekilde sakatlayamadılar ya da yaralayamadılar çünkü değerli rehineleri olarak ona ihtiyaçları vardı.

Fakat diğerlerimize yapabilirlerdi.

Kafamı boşaltmayı denedim. Sky beş metre ötede duvara zincirlenmişti, beni yakıcı bir yoğunlukla izliyordu. Ona iyi olduğumu göstermeye çalıştım ama rahatlamış görünmüyordu. General Huyi bakmıyorken, bana sessizce bir şey söylemeye çalıştı ama ne söylemeye çalıştığını anlayamadım.

Tao'yla devam ettiler, sonra da Sparrow'a geçtiler. Tao tek kelime etmedi ama Sparrow en sonunda söyledi.

"Ren'di!" diye çığlık attı. "O biliyordu, nasıl bildiğini bilmiyorum ama beni gecenin bir yarısı kenara çekerek onun gizli görevine katılmak isteyip istemediğimi sordu – bu görev bizi Ximing'in derinliklerine götürecekti..." Ne yaptığını anlayınca yüzü buruştu. "Hayır!" diyerek çığlık attı. "Hayır! Ren – üzgünüm. Bunu söylemeye çalışmadım – bu doğru değil!"

Fakat muhafızlar onu çoktan sorgu sandalyesinden çözüyorlardı. "Ren..." diye hıçkırdı Sparrow. "Be... ben..."

Sanki bedenimden çıkarılmışım gibi hissettim, sanki kendimi uzaktan izliyormuşum gibi. Muhafızların beni ayaklarımın üzerine kaldırmaları gerekti; tek başıma ayakta duramıyordum. Sandalyeye çökünce gözlerimi kapadım, titreyemeyecek kadar yorgundum. İçten içe kendimi ölü ve uyuşmuş hissettim.

Fakat acı beni uyandırdı. Acının böyle bir yeteneği vardı. Şimdiye kadar buna alışırım sanıyordum ama beni her seferinde şaşırtıyordu. Sonra bayıldım, bu zihnimin benim için yapabileceği en merhametli şeydi.

Uyandığımda sadece dakikaların geçtiğini gördüm. Yeni bir işkence dalgasına kendimi hazırlarken gerildim. Fakat bunun yerine, General Huyi beni sadece gözlerinde kurnaz bir

parıltıyla inceledi. Onun arkasında, başını elleri arasına almış olan Sky'ı görebiliyordum.

General ellerimi çözdü, biliyordu ki istesem de bu halimle kaçamazdım. "İşte..." dedi farklı bir tonla. "Bu daha rahat hissettiriyor mu?"

Sessizce başımı salladım, ondaki değişimden rahatsız olmuştum.

"Al, biraz su iç." Bir bardağın kenarını dudaklarıma koyduğunu hissettim ve ona güvenmememe rağmen açgözlülükle suyu içtim. "Susamışsın, değil mi?" dedi. "Biraz yemek yemek ister misin?"

Endişeyle kafamı salladım.

"Ye..." diye emir verdi. "Sağlığına geri kavuşman için gıdaya ihtiyacın var."

Mangalda pişirilmiş shaokao etinin kokusu midemi bulandırdı ama başka seçeneğim olmadığı için zorla birkaç lokma yedim.

"Şimdi de afyon..." dedi. "Uyumana ve iyileşmene yardımcı olması için."

Sandalyemde geri çekildim. "Hayır."

"Keyif alacaksın..." dedi gülümseyerek. "Mahkûmlarımın hepsi onlara vermem için her akşam bana yalvardılar. Şanslısın. Sadece kibar hissettiğim zamanlarda veririm."

"İstemiyorum."

Gardiyana işaret etti ve o da afyonu yenilebilir formunda getirdi. Onun keskin kokusuna öğürerek geriye doğru çekildim. Şimdi tekrardan titriyordum.

"Ağzını aç..." diye emir verdi.

Yüzümü yan tarafa çevirdim.

Beni çenemden tuttu. "Bu bir hediye evlat. Hediyeyi geri çevirmek kabalıktır."

Kafamı sallamaya çalıştım ama kavrayışı sıkılaştı.

"Ağzını aç!" diye emir verdi, sempati maskesinin yerini öfkesi aldı.

Kulaklarım uğulduyordu. Oda yok oldu. Tek bir gerçeği biliyordum – *itaat etmeyecektim.*

Çıplak elleriyle ağzımı açmaya başladı. Benden daha güçlüydü. Afyonun kokusu daha da yakınlaştı. Onu yemeyecektim. Yiyemezdim.

Güçsüzdüm. Bir mahkûmdum. İradem bana bağlı değildi.

Hayır. İradem benimdi ve bana aitti. Qi enerjim irademin bedenimden ayrıldığını ve genişlediğini hissettiğimde qi damarlarımda dolaştı, reddetme o kadar güçlüydü ki içgüdüsel, tüketici bir hale geldi. Ruh gücüm serbest kalmayı arzuluyordu ama demir aynı nehrin karşısındaki baraj gibiydi. Dalgalar bariyere tekrar tekrar çarptı, ta ki ben daha fazla dayanamayana kadar: Sonra bayıldım.

~

"REN!" BİRİ BAĞIRIYORDU. "REN!"

Ağzımdaki kötü tadı fark etmeden önce yavaşça hareket ettim. Sonra tükürdüm. Kan vardı.

General bana şok içinde ve başka bir duyguyla bakıyordu, tanıdık bir duyguyla. Sonra anladım, korkuydu.

Benden korkuyor.

Bakışları benden kelepçelerime geçti. Ellerime baktım. Şaşırtıcı bir şekilde, sol bileğimdeki kelepçeden aşağı doğru uzun ama sığ bir çatlak inmişti. Çatlak daha çok süs amaçlıydı, beni zincirlerimden kurtarmak için bir işe yaramazdı. Fakat dakikalar önce orada yoktu.

"Seninle ilgili doğru olmayan bir şeyler var..." dedi General Huyi, yüzümü tutup beni inceleyerek. Eli çenemin yumuşak olan alt tarafında oyalandı.

"Zincirleyin onu..." diye emir verdi muhafıza. "Yarın geri döneceğim." Sonra sanki ben bir köpekmişim gibi başımı okşadı.

Muhafızlar beni duvara zincirleyip gittiler. Prangalarımın arkadaşlarımınkinden daha kalın ve daha geniş çapta olduğu ancak şimdi fark edebilmiştim. Sanki... sanki çoktan biliyorlarmış gibi.

Kapı dışarıdan kilitlenince, bastırılmış hıçkırık gibi bir ses duydum. Bana bir kez bile bakmayan Sparrow'a baktım ama yüzündeki utanç ve suçluluğu görebiliyordum.

"Sparrow, seni suçlamıyorum..." dedim uyuşuk bir şekilde. "Ben de acıdan dolayı düşünemez oldum."

Sparrow nefesini tuttu. "Ama sen ötmedin..." dedi kısık bir sesle. "Hiçbiriniz ötmediniz, benim dışımda."

Buna diyebileceğim hiçbir şey yoktu. Duvara doğru kaydım ve yeşim taşının göğüskafesime sert baskısını hissettim. Tuniğimin astarına dikili mührü göremiyordum ama ağırlığı benim için bir hatırlatmaydı. Keşke bu demir prangalardan kurtulabilseydim.

Sonra kendime güldüm, kendi aptallığıma güldüm. Keşke *yürüyebilseydim*. Bacaklarıma yayılan acıyla kendi başıma zar zor ayakta durabiliyordum. Şu an kaçmak için bir şansım yoktu.

Annem de onca yıl önce böyle mi hissetmişti? Zihni kötüleştikçe giderek daha fazla hapsedilmişti. Önce Willow bölgesine, sonra eve, sonra kadınlar salonuna, ardından da yatağına. Dayatılan her kısıtlamayla birlikte küçüldü ve neredeyse konuşamayacak hale geldi. O günlerdeki sesini hatırladım, orkide çiçeklerinin yaprakları kadar ince ve narindi.

Ancak yine de Sima'nın yorumu, annemin hep böyle olmadığı yönündeydi. "*Yani mührü çalan o mu?*"

Annem gerçekten de bir Kardinal Ruhu'nun mührünü keşfetmiş olabilir miydi? Sadece keşfetmek dışında aynı zamanda mührü çalmış olabilir miydi? Böyle bir şeyi başarmak büyük cesaret gerektirirdi. Zeki olması gerekirdi ama aynı zamanda... pervasız ve gözü kara da olmalıydı.

Belki de ondan düşündüğümden daha fazlasını kapmışımdır.

Beklenmedik şekilde, yaşlar gözlerime battı. Ölümün çaldığı, kaybettiğim annem için defalarca ağlamıştım. Fakat şimdi hiç tanımadığım annem için ağladım – babama bağlı olan bir kadının boş kabuğuna değil, yıllar önce pervasız ve gözü pek olan kız için ağladım.

Onun için ve bana bıraktığı miras için ağladım.

OTUZ BEŞ

Büyük savaşçı Guan Yang, en karanlık bunalımlı döneminde, Mavi Ejderha'ya döndü. "Bana yardım edecek misin?" diye yalvardı ve ejderha cevapladı: "Sadece sorman yeterli." Böylece pazarlık yapılmıştı.

– DAĞLARIN EFSANELERİ, 754

ATEŞLİ HALİMLE, KESİK KESİK UYUDUM. Cildimin yandığını hissederek uykuya daldım, sonra buz yuttuğuma inanarak uyandım. İnce ay ışığının taş fayanslarda birleşmesini izleyerek, duvara karşı titreyerek oturdum.

"Sana öyle davrandığım için özür dilerim."

Ürktüm. Sky'ın uyanık olduğunu bilmiyordum. Dirseğini bir dizinin üstüne koyarak duvara yaslanmıştı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum sessizce, diğerlerini uyandırmamak için.

"Kavga ettiğimiz o gece. Be... ben sinirliydim. Düşünemiyordum. Davranışımla ilgili pişmanım."

Başımı salladım. O gece bana patronluk taslamıştı, aşağılamıştı ve eve dönmemi emretmişti. Onun dışında başka bir yere baktım ve kelepçelerimle beraber kıpırdandım. "Biliyor musun, ben artık farklı biri değilim..." dedim ona. "Hâlâ her gece antrenman yaptığın askerim."

Üzüntüyle gülümsedi. "Deniyorum Ren." Sesi alçaldı. "Sadece keşke... daha çok zamanım olsaydı. Seninle tekrar denemek için."

Daha fazla zaman. Bu hepimizin dilediği şeydi, değil mi? Bir keresinde kadınların yaşadığı yerin dışında biraz zaman geçirmek istemiştim. Aslında bunu Xiuying'e söylemeye dayanamasam da savaştan canlı çıkmayı beklemiyordum. Sadece birkaç aylık özgürlük istemiştim ama şimdi ben de daha fazlasını istiyordum. *"Özgürlük böyle bir şey..."* diyerek uyarmıştı annem beni. *"Bir kere tadına bakınca onu güçbela bırakırsın."*

Kapı diğerlerini uyandırarak çarparak açıldı. Bu kadar geç bir vakitte, içeride bu kadar muhafız birliğinin olmasına şaşırmıştım.

Direkt bana doğru geldiklerinde daha da şaşırmıştım. Ayak bileklerimdeki prangaları çıkardılar, böylelikle sadece bir çift demir kelepçeyle kaldım.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordum giderek artan bir korkuyla öne doğru tökezleyerek.

Beni tutan muhafız burun kıvırdı. "Prens sizi istiyor."

"Prens mi?" diye tekrarladım, omzumun üstünden Sky'a bakarak. "Kim?..."

"Hayır..." dedi Sky, sesi daha önce hiç duymadığım bir tondaydı. "Lütfen, *Ren*..."

Gözlerindeki çaresizliği gördüm ve fark ettim ki beni bir daha göremeyeceğine inanmıştı. Ölümüme gittiğimi düşünüyordu.

"Sky!" diye çığlık attım kapı arkamdan çarpıp kapanmadan önce.

GÖZLERİM BAĞLANDI VE ZORLA KAPALI BİR VAGONA BİNDİRİLDİM. Araba her kaldırım taşında sarsılarak hareket ederken yönümü tamamen kaybettim. Varış noktamıza vardığımızda havada bir değişiklik hissettim. Geçtiğimiz koridorlar okyanus ve tuz yerine, tütsü ve lavanta kokuyordu.

Göz bağım çıkarıldığında, kendimi pirinç kâğıdından yapılmış pencereleri, lake mobilyaları ve antik bambu ormanlarını yansıtan ipek halıları olan eski bir yatak odasında buldum. Önümde platforma uzanmış Ming Lei duruyordu.

İşlemeli ipek elbiseleri giymek için sıradan halk kılığını bir kenara bırakmıştı. Şu anda altın ve oniksten, sarkan küpeler ve yine uyumlu altından bir buyao tokası takıyordu. Parmak eklemlerinde bazen bir, bazısında ise iki yüzük parıldıyordu. Kibrinden bahsederken yalan söylememişti.

Ancak bunun dışında her şey hakkında yalan söylemişti.

"Ekselansları." Muhafız selam verip beni serbest bıraktı. Ben de dengesizce sallandım. *Ekselansları mı?*

Lei, Ximing prensi mi?

Bir orman kedisinin zarafetiyle koltuğunun üzerinde uzanarak esnedi. Bana doğru döndüğünde, meyhanede sergilediği kayıtsız tavırla, sanki sıradan bir balıkçı kasabasında bir içki paylaşıyormuşuz gibi aynı tavrı sergiledi.

"General Huyi beni tuhaflıklarınızla ilgili bilgilendirdi..." dedi bir fincan qingjiu çayıyla oynayarak. Bakışları demir kelepçelerime indi. "Şaşırdığımı söyleyemem."

Neden bahsettiğini anlamam biraz zamanımı aldı. Kısa yolculuk beni çok yormuştu ve kendi başıma zar zor ayakta durabiliyordum. Denge kaybımın ateşten ve hastalığımdan dolayı mı yoksa bastırılmış ruh gücümden mi olduğunu bilmiyordum.

Yavaşça qingjiu çayından bir yudum aldı. Ayağa kalktığında kaftanının düğmelerini kısmen açık bıraktığını ve göğsünün belirgin düzlemlerini ortaya çıkardığını gördüm. Başka tarafa baktım.

"Yapılacak akıllıca şey seni öldürmek olur..." dedi ve kendime rağmen sözlerinin acımasızlığı beni korkuttu. "Ciddi bir tehdit oluşturduğun apaçık belli."

"Öyle mi?" Titrememi durdurmaya çalışarak çenemi kaldırdım. "Zincirlenmiş durumdayım, silahsızım ve zar zor tek başıma yürüyebiliyorum. Sana karşı bir tehdit oluşturuyor muyum?"

"Evet..." dedi, karanlık bakışları bana, gözlerime doğru kayıyordu. "Birkaç tane tehdit hem de."

Bekledim.

Bir kadeh de şarap içti ve ağzını sildi. "Şunu söyleyebilirim ki senin varlığın, farkına varmamayı tercih ettiğim bir gerçeği kanıtlıyor."

Kırık bir çiviye bastım. "O zaman öldür beni ve gidip kendine yalan söyle."

Gülümsedi. "Sana söylemiştim, yalancılara dayanamıyorum."

"O zaman kendinden nefret ediyor olmalısın."

"Hem de tutkuyla..." dedi.

Delici bakışlarını üstüme dikti ve bu sefer bakışlarımı başka yöne çevirmeyi reddettim. Göğsüme yavaşça bir öfke yayılıyordu, tıpkı bir kuşun kanatlarını açması gibi.

"Peki o zaman..." dedi, muhafızlara el işareti yaparak. "Onu yukarıdaki bitişik odalara yerleştirin. Autumn'u onunla ilgilenmesi için yanına gönderin, belli ki hasta."

Önce gözlerime, ardından ileri doğru baktı. "Ve demir kelepçelerinin hiçbir zaman çıkarılmadığından emin olun."

OTUZ ALTI

Kafeste olan bir Anka kuşu bile, güvercinlerin alay konusu olur.
– ŞİİR KLASİĞİ, 856

YENİ HAPİSHANEM PRENSİNKİ KADAR SÜSLÜ BİR YATAK ODASIYDI. Havada portakal çiçeklerini andıran hoş bir koku vardı, Xiuying'in eskiden kullandığı parfüme benziyordu. Bu hatırlatma kalbimi sızlattı. Fazlasıyla yumuşak olan yatağıma yattım ve gözlerimi kapadım. Burada hiçbir şey yapmadan duramayacağımı biliyordum; sadece hapishanemin şekli değişti diye, onun artık bir hapishane hücresi olmadığı anlamına gelmiyordu. Bir şey tasarlayıp bir plan yapmalıydım... Arkadaşlarımı nasıl kurtaracağımı bulmalıydım. New Quan'a nasıl gideceğimi de. Yapılması gereken çok iş vardı.

Fakat kendime kalkıp odayı aramam gerektiğini söylediğimde, gözkapaklarımın ağırlaşmaya başladığını fark ettim. Dışarıda fısıldayarak konuşan muhafızların sesini duyabiliyordum. Kendime burada sadece bir dakika daha uzanacağımı söyledim ama o bir dakika ikiye, sonra üçe çıktı, ta ki ben saymayı bırakana kadar.

"YÜCE YILDIZLAR AŞKINA! Neden onu kelepçeli bıraktınız?" Tiz bir ses beni sersemliğimden uyandırdı. Uzaktan bir muhafız nedenini mırıldandı.

Kadın tıslama gibi bir ses çıkardı. "Siz onun etrafında böyle toplanmışken kaçma şansı yok ki. Prens onu *iyileştirmem* için buraya yolladı."

Başka bir mırıldanmalı cevap geldi, bu defaki daha uzundu.

"O zaman en azından zincirden kurtulun!"

Ellerimi birbirine bağlayan ağırlığın ortadan kalktığını hissettim. Yine de bileklerimdeki demir kelepçeleri çıkarmamışlardı.

"Yüce yıldızlar aşkına..." diye mırıldandı kadın. Nazik bir el saçımı geriye itti. "O çok hasta. Hemen banyoyu hazırlayın!"

"Xiuying?" diye mırıldandım. "Bu sen misin?"

"Ölmeyeceksin..." dedi. "Seni kurtaracağım."

Xiuying'in bana en sonunda geldiğine inanarak uykuya daldım.

~

"BAZI AÇIKLAMALAR YAPMANIZ GEREKİYOR..." dedi Xiuying bana. "Hanımefendi."

Heyecanlandım ve sözlerinin anlamını hissederek doğruldum Saatler ya da günler geçmişti. Şu anda temizdim ve ağzımda da kan tadı yoktu. Rahat bir nefes vermeden önce elim hemen tuniğime gitti, üniformamın iç astarına diktiğim yerdeki yeşim taşının sert, sıcak kenarını hissedebiliyordum. Yani mührüm güvendeydi. Şimdilik.

"Dikkat et..." dedi beni yastığa doğru geri yatırarak. O kesinlikle Xiuying *değildi.* "Yavaş ol. Daha yeni seni ölümün eşiğinden geri getirdim."

Bu yabancı kadın, Xiuying'in yaşlarında gözüküyordu, üç uzun örgü halinde sırtından inen kalın siyah-mavi saçları vardı. Ten rengi koyuydu, keskin ve sivri gözleri lamba ışığı altında neredeyse menekşe rengi gibiydi.

Ateşimin düştüğünü fark ederek elimi yüzüme götürdüm. Ellerim artık serbestti, yine de demir parçaları hâlâ her iki bileğimi de çevreliyordu. Üniformam temizlenmişti ama yine de bunun ne anlama geldiğini anladığımda yanaklarım yandı; bu kadın beni soymuş, yıkamış ve giydirmişti.

"Neden orduya katıldın?" diye sordu. Sesinde kınama yoktu, sadece merak vardı. "Ölmek mi istiyorsun?" Durakladı. "Ya da bir casus musun?"

Başımı salladım, bu da migrenimi artırdı. "Lütfen kimseye söyleme."

"Korkarım ki bunu yapamam..." dedi. "Tek yapabileceğim şey, seni hayatta tutmaya çalışmak olur."

Hayal kırıklığına uğramış ama şaşırmamış bir şekilde nefesimi verdim. Bu zamana kadar hayatta kalmamın bir mucize olduğunu biliyordum.

"Prens biliyor mu?" diye sordum.

Sanki cevabı basit bir evet ya da hayır değilmiş gibi bunun üstüne düşündü.

"Senin için yapabileceğim en iyi şey, sen iyileşene kadar onu oyalamak. Sonra ona haber vermek zorundayım. Yoksa..." Hüzünle gülümsedi. "İşimden olurum."

"Arkadaşlarım..." Cevabından korkarak bu soruyu sormaktan vazgeçtim. "İyiler mi biliyor musun?"

"Yaşıyorlar..." dedi. "Daha fazlasını bilmiyorum ve bilseydim bile sana daha fazlasını söyleyemezdim."

Onları oradan çıkarmam lazım, diye düşündüm. Şifacı ayağa kalkıp, lavaboya doğru hareket ettiğinde olası bir kaçış yolu arayarak çevremi taradım. Hiç pencere yoktu ve sadece bir tane kapı vardı ama yoğun bir şekilde korunduğunu düşünüyordum. Duvarlar ne kadar incedir? Dışarıdan hiçbir ses duyamıyordum, kuşların ötüşünü bile. Belki o gittikten sonra döşeme tahtalarını kontrol edebilirdim...

"Burada kaçış tünelleri yok, eğer onları arıyorsan..." dedi şifacı elinde temiz bir havluyla döndüğünde. "Dışarı çıkmayı aklından bile geçirme. Güvenliği geçmen neredeyse imkânsızdır. Gardiyanları yatak odandan çıkarmak için nasıl bir tartışma yaşadığımı duymak istemezsin. Bütün bir birliğin sen banyo yaparken seni izlemesini ister misin?" Tek kaşını kaldırdı ve enseme kadar kızardım.

Alnımı silerken ve ateşimi kontrol ederken dokunuşu nazikti. Kaşlarını çattı ve bana bir çay demledi. Yalnızca çayın yarısını içtikten sonra anladım ki çay benim uyumama yardım etmek için verilmişti. Hemen tükürdüm ama artık çok geçti.

"Sen..." Dilim sanki kurşuna dönüşüyormuş gibiydi.

"Benim adım Autumn..." dedi küstahça. "Nazik olmak için çabala, lütfen." Önce tereddüt etti. "Adın ne?"

Beni gerçeği söylemeye neyin zorladığını bilmiyordum. Belki de yıkıcı şekilde tanıdık hissettirmesindendi – bana Xiuying'i hatırlatmasından kaynaklanıyor olabilirdi. "Meilin..." dedim kızgın bir sesle.

"Çok güzel bir ismin varmış ve sana çok uyuyor." Bana göz kırptı. "Çok güzel bir oğlan oluyorsun, biliyor musun. Prensimizin neden sana ilgi duyduğu ortada."

GÜNLER GEÇTİ. YAVAŞÇA İYİLEŞTİM. Topallamam devam etse de yürüme yeteneğimi geri kazandım. Ximing prensi beni çağırmaya çalıştı ama Autumn hasta olduğumu iddia ederek onu benim adıma oyaladı. Misafir odasının kapısının yanında çekiştiklerini duyabiliyordum ama ses tonları asla ciddi değildi, sadece şakacıydı. Autumn, Prens Cao'nun konuşmasının getirdiği zihinsel yükün, herhangi bir hasta için çok fazla

olduğunu iddia etti. Prens de Autumn'un dırdırından uzaklaşmak için çok ihtiyaç duyulan şeyi sağlayacağını söyledi. Autumn ısrar etti ve tartışmayı kazandı.

Sonra prens bir sefere çıktı, artık hiç ziyaretçim kalmamıştı. Odamın dışına çıkmama izin yoktu. Doğal gün ışığının nasıl hissettirdiğini unuttum ve ışığı sadece gaz lambalarından görebildim. Dış dünyaya dair anlık görüntüler, Autumn geldiğinde ya da odamdan çıktığında ortaya çıktı ve bu durumlarda kapımın önünde üç muhafızın durduğunu görebiliyordum. En azından sayıları altıdan üçe düşmüştü.

Yatak odamı ve oturma odamı bir çıkış yolu bulmak için aramıştım ama odam aşılamaz bir yerdi. Sıradan bir misafir odası değil de iyi döşenmiş bir oyundu. Pahalı mobilyaları ve detaylı dekorun altında burası dış dünyayla bütün teması engelleyen bir hapishane hücresiydi.

Fakat bu duvarların arkasında neler olduğunu unutamazdım. Sima üçüncü yeşim parçasının peşindeydi; Üç Krallık arasındaki savaş kızışmıştı. Her akşam, Chuang Ning'in yandığını görüyordum, gökten alevler yağdıran görkemli bir Vermilyon Kuşu vardı. Etrafımdaki herkes ölmüştü. Sadece ben hayatta kalmıştım – çünkü ben kafes için yaratılmıştım.

XİMİNG PRENSİ ERTESİ AKŞAM GEÇ SAATLERDE DÖNDÜ. Kapıma gelmek yerine, varlığımı talep eden bir mesaj gönderdi. Autumn notu okurken kaşlarını çattı, bana dudaklarını kıvırarak endişeyle baktı. Aniden odayı terk etti ve bir saat sonra döndü. Ona ne olduğunu sordum.

"Lei yorgun görünüyordu..." diye itiraf etti ve prensi hakkında bu kadar gelişigüzel bir şekilde konuşması beni şaşırttı. "Gezisinin çok iyi gittiğini sanmıyorum."

"Geri mi döndü?"

İsteksizce başını salladı. "Seni görmek istiyor. Bu sefer kararlı. Onu ikna edemedim."

Yere doğru baktım. İkimiz de biliyorduk ki bir süre önce iyileşmiştim. Şimdi Autumn sadece benim için oyalanıyordu.

Kapı o anda açıldı. Bir düzine asker oturma odasına girdi.

"Biraz fazla sanki, öyle değil mi?" dedi Autumn, esprili şekilde. Kimse gülümsemedi.

Topuzumun sağlam olduğundan ve tuniğimin düğmelerinin düzgünce iliklendiğinden emin olmak için yanıma geldi. Yüzünü endişe kaplamıştı. "Dikkatli ol..." dedi nefesinin arkasından. "Ruh hali yaz yağmuru kadar hızla değişebiliyor."

"Sence beni öldürecek mi?" diye sordum, korkularımı sesli bir biçimde dile getirerek. Onun endişesi, benimkini yoğunlaştırdı. Gözlerinde endişeyle bana böyle baktığında, kendi duygularımdan ayrılmamı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Böyle zamanlarda, ruh âleminin uyuşuk soğukluğunu özlüyordum.

Autumn gergin bir şekilde örgülerini çekiştirdi. "Senden hoşlanıyor..." dedi en sonunda. "Eğer hoşlanmasaydı seni bu kadar uzun süre hayatta tutmazdı."

Fakat tereddüdünü fark ettim.

Gardiyanlar ellerimi iple bağlarken bileklerimin etrafındaki demir bantlar kullanılmaz hale geldi. Beni odamdan çıkarırlarken, Autumn geride kaldı. Ona arkamdan baktım, acaba bu da bir başka kaçınılmaz elveda mıydı diye merak ettim.

Bu kadar uzun süre, demişti. Daha ne kadar vaktim vardı?

OTUZ YEDİ

"Kanunu çalabilir misin?" diye sordu prenses.
"Hayır..." dedi adam.
"Şarkı söyleyebilir misin?" diye sordu.
"Hayır..." dedi o da.
"Şiir okuyabilir misin?" diye sordu.
"Hayır..." dedi.
En sonunda prenses çığlık attı. "O zaman ne yapabilirsin?"
Adam eğildi ve cevap verdi: "Prenses hazretleri, size bir devrim yapmayı öğretebilirim."

– DAĞLARIN EFSANELERİ, 754

BU SEFER MUHAFIZLAR BENİ PRENSİN OTURMA ODASINDAN GEÇİRİP, onun özel yatak odasına götürdüler. Orada Lei'yi canlı olarak, alçak aiji masasında bağdaş kurmuş otururken ve sorgum şarabından içerken bulduğumda şaşırmıştım. Yüzü çıplaktı ve hiç süs takmamıştı, yine de parıldayan yüzüklerini hâlâ takıyordu. Alnın solundan aşağı doğru yeni bir kesik iniyordu ve elmacıkkemiğini kaplayan mavi mor bir çürük vardı.

"Ren..." dedi aldatıcı samimi tavrıyla. "Gel, otur."

Muhafızlar beni bıraktılar. Onlara baktım ama benim bakışımdan kaçtılar. Garip bir şekilde, ileriye doğru yürüyüp masanın oraya diz çöktüm, bağlı ellerim bu basit hareketi bile zorlaştırmıştı. Gözleri, hareket ettiğimde beni takip etti. Topallamamı fark ettiğini söyleyebilirdim.

"Çay?" diye sordu. "Ya da şarap?"

Kafamı salladım. İstesem de içebileceğimi sanmıyordum. Gülünç misafirperverliğinin yanında, ellerim bağlıydı ve ona karşı bir parmağımı bile kaldırırsam bir düzine muhafızın anında kellemi uçuracağından şüphem yoktu.

"Daha iyi görünüyorsun..." dedi Lei, kendine daha çok şarap doldururken. Ne kadar içtiğine bakılırsa, şu anda hâlâ düzgün cümle kurabilmesi mucizeydi. "Autumn'a güveniyorum, işini iyi yapmış."

Bakışlarının yoğunluğundan rahatsız olup başka yöne baktım. Mantıkdışı olduğunu biliyordum ama o parlak bakır gözlerle beni incelerken aklımdan geçenleri okumasından korktum.

"Senin için endişelendi..." diyerek devam etti. "Onun seninle ilgilenmesi için üstünde bayağı iyi bir etki bırakmışsın." Gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki bu beni biraz kıskandırdı."

Korkarak ona baktım. Benden bir tepki bekleyerek bana bakıyordu. Her şey onun için bir oyundu, değil mi? Sözleri tenime batıp delikler açan iğneler gibiydi.

"Bana epey ilginç bir şey söyledi ama..." dedi bir üzümün dış kısmını yüzerken. "O küçük kafanda kaç tane sır saklıyorsun Ren?" diyerek sırıttı. "Ama bu aslında gerçek adın değil, öyle değil mi?"

Yüzümdeki bütün kasları sabit tutmaya çalışarak gerildim. Onun karşısında hiçbir ifademi gösteremezdim.

Üzümü ağzına attı ve kasıtlı olarak çiğnemeye başladı. Onu yuttuğunda, kararını vermiş görünüyordu. "Soyun."

Donuk bir kükreme kulaklarımı doldurdu. *Biliyor*, diye düşündüm. *Autumn ona söyledi.* Ellerim iplere doğru gitti.

"Ah..." dedi. "Nasıl da unuttum?" Kıyafetinin uzun kolundan bir bıçak çıkardı ve öne doğru eğildi. Ürkerek geri çekildim ama o sadece iplerimi kesti. "Hadi."

Bileklerimi esnettim, alışkanlıktan demir bantların üzerini ovaladım. Kalp atışımı boğazımda hissedebiliyordum. "Hayır."

"Neden?" diye üsteledi. "Bir şey sakladığın için mi yoksa?"

Etrafıma göz gezdirdim, arkamda bir düzine muhafız duruyordu. Bundan kurtulmamın bir yolu var mıydı?

"İzleyicileri istemiyor musun?" diye sordu Lei ve omuz silkti. "İşime geldiği zaman cömert olabiliyorum." Sesini yükseltti. "Muhafızlar, bizi yalnız bırakın."

İtaat etmelerine şaşırmıştım. Sonra yalnız kaldık.

Bir şey yapamaz mısın, diye düşündüm umutsuzca. Fakat zihnimdeki ses, sessiz kalmaya devam etti. Ejderhanın ruhu bile burada bana ulaşamıyordu.

"Doğruyu söylemek gerekirse, önce ona inanmadım ama şimdi sana bakınca yanıldığımı anladım." Bir mandalina soyuyordu, aramızda kalan mide bulandırıcı havayı kaplamıştı. "Daha önce fark etmediğim, şaşırtıcı bir şey doğrusu. Şimdi seni tanıdığıma göre, apaçık ortada gözüküyor..." Dudaklarını bir sırıtış kapladı. "Her halinle ilgili çekicisin *Meilin*."

Autumn bana ihanet etmişti. Ona sadece kim olduğumu değil aynı zamanda ismimi de söylemişti. Gerçek ismimi.

Fazla saf ve salaktım. Bunun beni şaşırtmaması gerekiyordu. Sonuçta Autumn, prensine hizmet etmeye yemin etmiş bir Ximing şifacısıydı. Fakat yine de onun kibarlığı, kum denizindeki bir vaha gibiydi ve ben de ona güvenmiştim.

Fakat ben başından beri her zaman tamamen yalnızdım.

Lei bana bir mandalina parçası uzattığında reddettim. Gözlerim kaftanını inceledi. Uyumak için basitçe giyinmiş gibi dursa da silahlı olduğunu biliyordum; muhtemelen kıyafetinde gizlediği birden fazla hançeri vardı.

Onu sadece kaba kuvvet kullanarak alt edebilir miydim? Ellerim bağlı değildi ve etrafta muhafızlar da yoktu. Ruh gü-

cüm yoktu ve silahsızdım ama aynı zamanda bir asker olarak eğitilmiştim. O eğitilmiş miydi?

Vereceği tepkiyi test etmeye karar verdim. "Seni öldürmemden endişelenmiyor musun?"

Güldü. "Sana karşı kendimi savunabilirim."

Sesindeki küçümseyici ton beni çileden çıkardı. "Kadın olduğum için mi?"

Dolgun dudaklarını silerken cevap vermek için acele etmedi. "Sana biraz tavsiye vereyim *Meilin.*" Yere uzanarak kollarını geriye yasladı. "Güvensizliklerini üstünde taşıma, yoksa benim gibi alçaklar kolaylıkla hepsini sana karşı kullanır."

Dişlerimi gıcırdattım. "Benden ne istiyorsun?"

"Kolay bir şey..." diye cevapladı. "Soyun."

"Hayır."

Bir kaşını kaldırdı "Senin için benim yapmamı tercih eder misin?" Gülümsedi, uğursuz gözleriyle çelişen nazik bir ifadesi vardı. "Yapabilirim."

"Sakın... bana dokunma..." dedim ama sesim titredi.

Bir elini havaya kaldırdı ve hemen geri çekildim ama sadece şarabı almak için kaldırmıştı.

"*Dikkatli ol...*" diye uyarmıştı Autumn beni. "*Ruh halleri yaz yağmuru kadar hızla değişebiliyor.*"

Lei şu anda iyi hallindeydi ama yakında sabrı tükenir miydi? Aç bir kurdun ağzının açık olduğunu hayal ederek terlemeye başladım. Yavaşça, tuniğimin düğmelerini çözmeye başladım.

O kadar çok titriyordum ki, çözmem normalden iki kat daha fazla vaktimi almıştı. Lei'nin gözleri yüzümden ayrılmadı. Tuniğim açılmıştı, göğsümdeki bağları ve çıplak göbeğimi gözler önüne seriyordu.

"Her şeyi..." dedi, emri ses tonunda açıkça belli oluyordu.

Gözlerimi kapadım, derin bir nefes aldım ve kendimi emrine uymaya zorladım. Ceketimden ve sonra da tuniğimden kurtuldum, sonra yavaşça pantolonumdan.

"Ayağa kalk."

Ayağa kalktım. Önünde çırılçıplak, hassas ve savunmasız bir şekilde durdum. Yazın ortasında olmamıza rağmen bakışları altında ürperdim.

Ayağa kalktı ve benden bir adım geride durdu. Gözleri arzuyla kararmıştı.

"Yani gerçekten de bir kadınsın demek ki."

"Bunu çoktan bildiğini sanıyordum..." dedim çenemi kaldırarak.

Sırıttı. "Duymak başka şey. Görmek ise..." Gözleri üzerimde gezindi. Tüylerim diken diken oldu. "Başka bir şey..." dedi.

Sıranın neye geldiğini bilerek gözlerimi kapadım. Sky'ın bana Ximing insanlarının nasıl barbar olduklarını söylediğini hatırladım. Kimsenin gerçeği öğrenmesine izin vermememle ilgili beni uyarmıştı.

Onun bunu yapmasına izin vermeyeceğim, diye o anda karar verdim. *Önce ikimizden birini öldüreceğim.*

Fakat bana dokunmak yerine, arkasını döndü. "Kıyafetlerini giy."

Şaşkın bakışlarım karşısında tek kaşını kaldırdı. "Böyle kalmak istemiyorsan tabii ki."

Aceleyle giyindim. Bu sırada o da dış kıyafetini çıkardı ve onun yerine hamamlara giderken giyilecek bir bornoz giydi. Kravatını sabitleme zahmetine girmedi, bu yüzden kravatı göğsünün üzerinden geçerek bronz tenini gözler önüne seren, üçgen bir alan oluşturdu. Edepli olmayışı beni rahatsız etti, yine de bunu ona asla itiraf etmeyecektim.

Aiji masasının üstünde, meyveleri soyduğu bıçağı gördüm. Arkası bana dönükken bıçağı kapıp cebime koydum. Sonra sanki çaydanlığa uzanıyormuş gibi yaparak oturdum.

Dikkatini bana yöneltti, gülüşünden yüzündeki çizgiler kırıştı. Nedenini bilmesem de sürekli benim yüzümden gülüyormuş gibi hissediyordum. Onu okumak imkânsızdı.

Bir dansçı edasıyla bacaklarını katlayarak karşıma oturdu. Topuzu yapılmamışken yüzü daha yumuşak ve genç gözüküyordu. Bu kadar canavarca birinin böyle iyi gözükmesi sinir bozucuydu.

"Bana kendinden bahset..." dedi sakince. "Buraya nasıl düştün?"

"Sen beni çağırdın..." diye cevabı yapıştırdım. "Senin mahkûmunum."

Yanıt olarak başını eğdi. "Senin için ne büyük şanssızlık..." dedi. "Saçmalıklarıma katlanmak zorundasın."

İstediğini yaptığı sürece bütün gece böyle daireler içinde dolaşacağımızı düşünüyordum. Bardağımı geri koydum. "Üçüncü yeşim parçasını buldun mu?" diye sordum açıkça.

Benim çay bardağımdan bir yudum aldı. "Bu konuya ne zaman döneceğimizi merak ediyordum."

OTUZ SEKİZ

Benim gücüme layık bir adam bulabilmek için krallığı aradım.
Hiç kimseyi bulamadım, ben de gücü kendime sakladım.
– BÜYÜK TARİHÇİNİN KAYITLARI, 489

BAKIŞIM HAFİFÇE YÜZÜNDEKİ ÇÜRÜMÜŞ İZE GİTTİ. "Buldun mu?"

"Hayır..." dedi Lei basit bir şekilde. Yalan söyleyip söylemediğini çıkaramıyordum.

"Nerede olabileceğini bilme şansın var mı?"

Hiçbir şey demedim. Demirle bağlıyken Sima'ya dürtü yoluyla ulaşamazdım. Bu bilgiyi Ximing prensine elbette ifşa etmeyecektim.

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Benim için hayatı çok zorlaştırıyorsun Meilin." Bardağımı tekrar doldururken kolunun altındaki çelik parıltısını fark ettim.

"Ne yazık ki çok güzelsin ve ben de çok sığ bir adamım."

"Sana empati yapmamı mı bekliyorsun?" diye çıkıştım.

"Biraz çaba harcayabilirsin." Bir omzunu kaldırdı. "Çoğu insan en azından beni seviyormuş gibi davranıyor."

"Neden yapayım ki?" dedim. "Her hâlükârda öleceğim."

"Seni öldürmeyeceğim Meilin. Bunun için fazla değerlisin."

Titredim. "Ama sana yardım etmeyeceğim."

"Neden?" Bana doğru başını eğdi. Bana bunu sorabilecek kadar yüzsüz olabildiğine inanamadım. "Çok iyi bir müttefik olurum."

"Seninle *asla* çalışmam..." diye tısladım. "Sen bir..."

"Barbar mıyım?" diye bitirdi kahkaha atarak. "Evet, senin o nazik Prens Liu'nun bizim hakkımızda ne dediğini duydum." Yeni juhua çiçeklerini demlemeye başladı. "Siz kuzeyliler hepimizin çamurda solucanlar gibi süründüğümüzü sanıyorsunuz. Zavallı barbarlar diyorlar. Tek başlarına bırakıldılar, elleriyle çiğ et yiyorlar." Bana iğneleyici bir bakış fırlattı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Aslında yemek yemek için çubukları kullanıyoruz."

"Senden bir güneyli olduğun için nefret etmiyorum..." dedim, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Senden nefret ediyorum çünkü bana eziyet ettin, beni aşağıladın, hapsettin ve beni ölümün kenarına getirdin. Eğer Autumn olmasaydı, şimdi mezarda olacaktım."

"Mahkûmlarımızı gömmeyiz..." diye bilgilendirdi, alaycı bir sesle.

Bir nefes aldım. Benden daha keskindi ve kelimeleri daha hızlıydı ama beni sinir etmesine izin veremezdim.

"Eğer arkadaş olma tarzın böyleyse..." dedim ona bakarak. "Ximing'in hiç müttefiki olmamasına şaşmamalı."

Gözleri karardı. İçkisini bitirirken kafasını geriye itti; boğazındaki yumrunun nabız gibi atmasını izledim. "Ximing'in hiç müttefiki yok çünkü kasalarımız boş. Çünkü geçtiğimiz yüz yıl boyunca Wu Hanedanı altında boyun eğdirildik ve kuruduk. Kuzeyde Anlai, imparatorun yağmaladıklarının yağlarını yedi ve hâlâ eskiden barış olduğunu iddia ediyorlar."

Bu yeni bilgiyi sessizce idrak ettim. Gerçeği söylemek gerekirse, siyaset veya tarihle ilgili pek bir şey bilmiyorum, sadece Anlai kadınlarına ne kadar öğretildiyse o kadar biliyordum.

Bu da demek oluyordu ki neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Gözucuyla Lei'ye baktım. Belli ki konuşmayı seviyordu ve hatta anlayamadığım bir sebepten dolayı *benimle* konuşmayı da seviyordu. Belki de onu bilgi toplamak için kullanabilirdim. Böylelikle, kaçtıktan sonra, komutanlarıma sunabileceğim değerli bir şeylerim olabilirdi. Böylece bu sefil dolambaçlı durum boşu boşuna başıma gelmiş olmazdı.

"O zaman Anlai sizin ana hedefiniz mi?" diye sordum, kendime taze juhua çayı doldururken, sorunun sıradanmış gibi gözükmesini istedim. "Leyuan'a ne demeli?"

Gözleri tekrar kırıştı. Güldüğünde çok yakışıklı olduğunu düşündüm ama bu, onu sadece aldatma konusunda daha iyi biri yapıyordu.

"Bir sır için, sır isterim..." diye öneride bulundu beni inceleyerek.

Bunu düşünmüş gibi yaptım. Bu onun için adil bir alışveriş değildi çünkü isteseydi, bilgiyi bana eziyet ederek ağzımdan alabilirdi. Fakat bunu ona belirtmek aptalca olurdu. "Önce sen başla..." dedim cömert bir şekilde.

"Leyuan borçlarının altında kıvranıyor..." dedi Lei. "Daha fazla dayanamayacaklar ve savaş kumandanları yakında taht-tan indirilecek."

"Savaş Kumandanı Yuan'ın Üç Krallık'ın tek yasal vârisi olduğunu sanıyordum..." dedim, Sky'ın bana söylediklerini hatırlayarak.

"İmparator Wu'nun uzaktan kuzeni değil mi?"

Lei bana yalandan gülümsedi. "Açlıktan ölmek üzere olan köylülerin, kan soyundan çok ekmeklerini daha çok önemsediklerini göreceksin." Yüzünün düzlemleri gaz lambasının ışığında parıldadı. "Savaş Kumandanı Yuan'ın en büyük hatası Leyuan'daki isyancıların gücünü hafife alması oldu. Tianjia'ya gelene kadar, içsavaşla karşı karşıya kalacaklar."

"İçsavaş mı?" Aklım hızla çalışıyordu. "Ama düşündüm ki..."

"Yeter, seni işgüzar..." diye beni azarladı Lei ama gülüyordu da. Saçını yüzünden çekti ve bana doğru eğildi. Çoktan soracağı soruyu hazırlamıştı. "Bana şunu söyle. Altın gözlerle mi doğdun?"

Yerimde kıpırdandım. "Gözlerim altın rengi değil."

Kendine yeni bir bardak daha doldurmadan önce bir kaşını kaldırdı. Onu içip bitirdi, sonra da bardağı gerekenden daha sert bir şekilde masaya koydu.

"General Huyi bana afyonu sevmediğini söyledi."

Şok içinde kaskatı kesildim. Böyle bir saldırı beklemiyordum.

"Neden?" diye sordu Lei. "Sana küçük bir iyilik yapmak istemişti."

"O benim için iyilik değildi..." dedim gergin bir şekilde.

"Ailenden birisi uyuşturucunun kölesi olmuş..." diyerek tahmin etti Lei, benim ifademi izlerken. "Belki de kardeşin. Hayır, baban." Başını tatmin olmuşçasına salladı. Sonra arkasına yaslandı, eli dalgın bir şekilde alnındaki kesiği takip ediyordu. "Keşke benim babam da kendini piposunda kaybetse..." dedi derin düşüncelere dalmış halde.

Acaba yanlış mı duydum diye merak ederek, ona doğru baktım. Bakışıma karşı gülümsedi. "O zaman, en sonunda bu krallığı rahat bırakabilir."

Yani Lei, Ximing'in savaş kumandanıyla – babasıyla iyi geçinmiyordu. Kendini Tianjia'ya karşı imparator ilan edip sonra da savaş isteyen adam.

"O zaman..." Başımı kaldırdım. "Sen savaşı istemedin mi?"

Şaşırmış gözüktü. "Sen istedin mi?"

Kızarıp başımı salladım. "Elbette hayır..." dedim. "Sadece bütün prenslerin güce aç olduklarını düşünmüştüm."

Sanki bir bulmacaymışım gibi beni yakından inceledi. "Güç hiçbir zaman birkaç kişinin elinde bu kadar yoğunlaşmamalı."

Gözlerimi devirmek istedim. Onun için bulduğum isimler arasına *ikiyüzlüyü* de ekledim.

"Ancak o eller senin ellerin değilse..." dedim. "Düşündüğün şey bu değil mi?"

Tekrardan şarap sürahisine uzandı. "Hadi, benimle dalga geçmeye devam et Meilin..." dedi. Sesi değişmemişti ama gözbebeklerinin büyüklüğünden sarhoş olduğunu görebiliyordum. "Farz et ki, tahtın üçüncü veya dördüncü âarisi küçük bir oğlan çocuğusun –kaçıncı olduğun fark etmez– ve annen de bir metres."

Yüzü okunamıyordu.

"Her gün tek gördüğün kişi bu kadın çünkü sarayın iç kısmına girmen yasak. Sonra on bir yaşına girdiğin zaman, baban diplomatik bir bahşedilme töreni sırasında seni fark ediyor. Annenin isteklerine karşı onunla ve kraliyet ailesiyle sarayda yaşaman için emir veriyor." Sesi gittikçe üzgün çıkıyordu. "Başlarda açgözlü ve hırslısın. Her şeyin en iyisi olabilmek için savaşıyorsun. Annen fazla ilgi çekmemen gerektiğini söylüyor ama onu dinlemiyorsun. Bir aptalsın."

"Kral seni fark ediyor ve seni favorisi ilan ediyor. Diğer kıskanç kraliçeler senin için plan yapıyorlar ama sen bir prens olduğun için seni hedeflemiyorlar. Bir metres olduğu için hedefleri annen oluyor."

Hikâyenin geri kalanını duymak istemedim. Onu bu şekilde görmek istemedim, olduğu canavardan farklı bir şeymiş gibi. "Anlatmak zorunda değil..."

Beni görmezden geldi, gözleri uzaklardaydı. "Annen vatana ihanetle suçlanıyor ve senin sevgili baban o kadar yavan ve dikkatsiz ki yalanla gerçeği birbirinden ayıramıyor. Başkalarının tavsiyesi üzerine, anneni şişleyip kellesini alıyor ve cesedini köpekler tarafından toz toprağın içinde sürükletiyor. Bu sırada da çok sevdiği oğlunu en ön sıraya yerleştiriyor ve gözlerini kocaman açıp izlemesini emrediyor."

Sesi duygudan boğulmuştu ama yine de devam etti. İleriye doğru bakarken beni mi gördüğünü yoksa acı verici anıların esaretine mi kapıldığını bilmiyordum.

"Ellerinde güç olduğu için bunu yaptılar. Çünkü ona sahiptiler ve onu bırakmak istemediler ya da güçleri yoktu ve olmasını istediler. Tanıdığım en aptal ve sorumsuz adam olan babamın binlerce kişinin kaderini ve krallığımızın gidişatını belirleyebilmesinin nedeni gücüdür. Yani gücün birkaç kişinin elinde toplanması gerektiğine inanıp inanmadığımı bana tekrar sor. O birkaç kişinin kim olduğu umurumda değil. Farklı olacağıma inanacak kadar saf biri değilim."

Sonunda bir nefes aldı ve bana gülümsedi, kendine geliyor gibi gözüküyordu. Ona bir bardak çay doldurdum ve önüne doğru ittirdim, şarabını da ondan uzaklaştırdım.

Tüm bunları aklına kazıyarak bana isteksizce gülümsedi. "Şimdi biliyorsun. Babamla benim aramda bir sevgi yok."

"Bunu baban mı yaptı?" diye sordum yüzündeki çürüğü göstererek. Sordum çünkü bu kişisel bir izdi, bir düşman askeri böyle bir şey yapamazdı bunu biliyordum çünkü benim babam da bana defalarca aynı şekilde vurmuştu.

Bana baktı, boynundaki gerginlik arttı. Yavaşça başını salladı.

Yani bir prens olabilirdin, diye düşündüm, *ama yine de güçsüzmüşsün gibi hissettirilebilirdin.*

Ona boğazımda oluşan tuhaf bir hisle baktım.

Bu onu yaptığım her şeyden çok kışkırttı. İfademi yakaladı ve birden *sinirlendi*. Ayağa aniden kalktığında dudakları büküldü. Autumn haklıydı: Değişimi bir yaz yağmuru kadar hızlıydı. "Ve Prens Liu, kim olduğunu biliyor mu?" diye sordu, sesinde öldürücü bir ton vardı. Etrafımızdaki hava gerilimle çıtırdadı.

Şaşırmış şekilde ona baktım. "Ne..."

"Biliyor..." dedi Lei, cevabı yüzümden okuyarak. Güldü ama bu iyi bir gülüş değildi. "Prens seni bu yüzden mi tuttu? Seni birlik fahişesi olarak kullanabilmek için mi?"

Ayağa kalktığımda görüşüm kıpkırmızı oldu. "Sen..."

O anda bütün kontrolümü kaybettim. Dışarıda duran muhafızları ve mahkûm olarak zayıf konumumu unuttum. Sonuçlarını hiç umursamadan masadan porselen bardağı alıp ona fırlattım.

Hızlı bir refleksle geriye çekildi. Başka bir bardak aldım ama onu atamadan bileğimi o kadar büyük bir güçle yakaladı ki, bardağı elimde parçaladım. Porselen parçaları havada uçuştu, yanağını da sivri bir parça kesti.

Yüzünden kan akmaya başladı.

Kapılar çarparak açıldı ama Lei muhafızlarını görmezden geldi. Beni kolumdan tutup geri çekti ve duvara doğru itti. Sakin bir keskinlikle ellerini kafamdan birkaç santim uzağa yerleştirdi ve beni kollarıyla hapsetti. İkimiz de titriyorduk. Bana bakmak için öne doğru eğildiğinde, kocaman genişlemiş gözbebeklerini görebiliyordum. Tamamen sarhoştu.

Alnındaki morluğa ve kesiğe uyum sağlayacak ince bir yarık vardı yanağında. Kan çenesinden aşağı sızdı ve yine de yarayı silmek için durmadı. Onun yerine elini boğazıma koydu, parmakları kesin bir uyarıyla ensemde kıvrıldı.

"Sakın yanlış anlama..." dedi yavaşça. "Acınacak biri değilim."

"Bir yılana daha önce acırdım..." diye hırladım. Sonra yakın duruşumuzu avantaja çevirip ona tükürdüm.

Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Sen ve ben, çok eğleneceğiz."

OTUZ DOKUZ

Ama bilmiyor musun? Ölümlü olmak hayatı bu kadar tatlı yapan şeydir. İşte bu yüzden bütün ruhlar insan kanının tadını arzularlar.

– DEĞİŞİKLİKLER KİTABI, 207

XİMİNG PRENSİYLE OLAN KONUŞMAM ACİLİYET DUYGUMU YENİLEDİ. Bir sonraki sabah, Autumn odama geldiğinde hazırdım.

"Autumn..." dedim. "Be... ben yaralandım."

Hemen yanıma geldi, yapışkan zongzi pirinç bohçasını kapının yanına bıraktı. "Ne oldu?"

"Prens Cao dün akşam kontrolünü kaybetti. Ben de..." Ona sol kolumu çevreleyen demir kelepçenin altından geçen uzun kesiği gösterdim. Xiuying'in derslerini hatırlayarak zar zor herhangi bir atardamardan kıl payı kurtulmuştum.

Autumn'un nefesi kesildi. "Bu ciddi..." diye mırıldandı, kolumu incelemek için kaldırırken. "Bunu sana Lei mi yaptı? Nasıl yapar bunu?"

"Bir... kazaydı." Bakışlarından kaçındım, onun yerine gözlerim dağılmış yatağıma kaydı. Çaldığım meyve bıçağı yorganlarımın altında benim kanımla yıkanmış şekilde duruyordu.

"Demir buradan paslanmış..." diye devam ettim. "Enfeksiyondan korkuyorum..."

"Evet, tabii ki..." dedi Autumn, dudağını ısırarak. "Bunu doğru düzgün temizlemeliyim."

Kelepçeyi ayarlamaya çalıştı ama yerinden oynamadı, çok sıkıydı. Nefesimi tuttum.

"Bunu biraz gevşetmem gerekiyor..." diye kendi kendine mırıldandı. "Özellikle de yara böyle açıkken."

Konuşmamı engellemek için dilimi ısırarak başımı salladım.

Kolumu nazikçe indirdi ama demir açık yarayı sarstığında yine de yüzünü buruşturdu.

"Dian Wei ile konuşacağım..." dedi, prensin muhafızlarından birini kastederek. Çok büyük bir tepki veririm diye cevap vermedim.

Dakikalar geçti. Yapışkan pirince baktım ama yememeye karar verdim yorgunluktan kestirmişim gibi yaparak. Özellikle, kendimi olduğumdan daha hasta ve solgun göstermek için kendimi aç ve susuz bırakmıştım.

Autumn geri döndüğünde, ona neredeyse inanamadım; avucunda birkaç tane anahtar tutuyordu. "Bunları çaldım, bu yüzden hızlı hareket etmeliyiz..." diyordu bana. "Çabuk, bana elini ver."

Daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacım yoktu. Ona sol elimi hızlıca verdim, kemiklerimdeki titreme konusunda numara yapmama gerek kalmadan. "Zavallıcık..." dedi, kelepçeyi çözmeden önce kaygılanarak.

Derin bir nefes aldım; değişim hemen oldu. Sanki farkında bile olmadığım büyük bir yük omuzlarımdan kalkmış gibi hissettim. Denemek için lixia'mı çekiştirdim ama ruh güzüm bana ulaşamadı. Diğer demir kelepçeyi de çıkarmak zorundaydım. Bu iş çirkinleşecekti.

Autumn yaramı temizlemeye başlarken anahtarları bir kenara koydu.

Belki de onu incitmek zorunda kalmazdım. Normal gözükmeye çalışarak, anahtarlara uzandım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. Onu görmezden geldim ve anahtarı kilide soktum.

"Meilin!" diye haykırdı.

Bir nefes verdim. O bağırıp muhafızları harekete geçiremeden diyaframına hızla ve sert şekilde vurdum. Öne doğru çöktü ve savruldu. İkinci kelepçeyi de çıkarmıştım.

Lixia içimden geçti ve ardından soğuk bir neşe dalgası geldi. Gücüm için bir hedef aradım; ilk kurbanımı.

Bugün bir sürü kurbanım olacaktı.

Autumn öksürerek oturdu. Kendimi durdurup zihinsel kalkanımı kaldırmadan önce neredeyse lixia'mla ona vuruyordum. Autumn benden uzaklaşıyordu, gözlerinde korku vardı. Göğsümde ortaya çıkan acıyı görmezden gelmeye çalıştım.

"*Uykuya dal, Autumn...*" dedim ona, bakışlarına kilitlenerek. Onu gördüm; benim için olan endişesini gördüm. Bunu ona karşı kullandım. "*Uykuya dal.*"

Güç benden zarafetsiz ve nezaketsiz bir şekilde akıp gitti. Yine de lixia hâkimiyetini sürdürdü. Sanki bir şey tarafından ele geçirilmiş gibi yere çöktü.

Hafifleşen ve hiçbir yük taşımayan bileklerimi esnettim. *Dünya benim*, diye düşündüm. *Bana cevap veriyor.*

Tuniğimin altına elimi götürdüm ve mührümü tuttum. Taş dokunuşuma karşı nabız gibi attı, sivri bir enerjiyle yandı. Taşı yarama doğru bastırdım, kanın kumaştan yeşim taşına erişmesine izin verdim. Mühür tısladı. Bilincimi serbest bıraktım.

Ben ruhlar âlemine düşmedim, onun bana düşmesini sağladım. İçeride deniz ejderhası bekliyordu.

"Sabrımı zorluyorsun."

Ejderhanın kobalt rengi gözleri öfkeyle parlıyordu. O kadar uzun zaman olmuştu ki, sesinin neye benzediğini unutmuştum. Kemiklerine kadar işleyen soğuk bir rüzgâr gibiydi.

"Demirin beni de etkileyeceğini düşünmemiştim."

"Aynı şimdi olduğun gibi o zaman da dikkatsizdin." Etrafımda daireler yaparak döndü.

"Şimdiki planınla devam edemezsin. Diğerlerini geride bırak; burada ölmeyecekler. Zhuque'nin mührünü önceliğin yapmalısın."

Kaskatı oldum. Yani tam bu anda, zihnimi okuyordu. Planımı ve yapmaya niyetli olduğumu gördü ama başlangıçta düşündüğüm gibi bilinemez bir güç değildi. Bu sadece dürtü gücüydü, benim de kolaylıkla erişebileceğim bir şeydi.

"Sen beni dinliyor musun?" diye tısladı. "Kaçmalı ve yeşim taşını geri almalısın."

Daha önce zihnimdeki sesini kısmayı başarmıştım ama şimdi düşüncelerimi bilmemesi için daha da kusursuz bir zihinsel kalkan oluşturmam gerekiyordu. Mahallemin nehir kıyısında yetişenlere benzeyen bir salkımsöğüt hayal ettim. Sonra dalların uzandığı ve bir araya toplanıp aşılmaz gizli bir saklanma yeri oluşturduğunu hayal ettim. Yıllar önce babam bana ilk defa vurduğunda birinin altına saklanmıştım.

Yılın o zamanlarında söğüt dalları seyrek olduğu için Zhou Amca beni kısa sürede bulmuştu. Fakat aklımdaki bu söğüt ağacı aşılamaz olacaktı. Orada en derin düşüncelerimi topladım ve sakladım.

"Hayır..." diye cevap verdim. "Kimseyi geride bırakmıyorum."

İçeriye sızmaya çalışan bir varlığı hissettim; onu tereddüt etmeden dallardan çıkmaya zorladım. *Niyetlerimi bilemeyeceksin.*

Kısa bir sessizlik oldu, sonra, "Bunu daha önce yapmamıştın..." dedi ejderha. Belki de Qinglong'u öfkesinden çıkarıp, korkutmuştum; ihanete uğramış ses tonu sadece şaşkın çıkmıştı. "İtiraf etmeliyim ki hızlı öğrenen birisisin. Özellikle de küçük akıl oyunlarınla."

Qinglong'un yoğunlaşması sinir bozucuydu ama derinden kesilemeyecek kadar tanıdıktı. Babamın küçümsemelerine, Teğmen Fang'ın hatta daha az oranda da olsa Sky'ın küçüm-

semelerine alışmıştım. Belki de zihinsel manipülasyon konusundaki doğal yeteneğim, bir denizcinin gelgitleri okumaya çalışması gibi yıllar boyunca babamın ruh halini okumaya çalışmamdan kaynaklanıyordu. Fırtına geldiğinde yavaş öğrenen kişi ilk boğulan olur.

Ejderha burun kıvırdı. "Ama savaşlarını akıllıca seç Hai Meilin."

Daha önceden olsa Qinglong'un tehditleri beni korkutabilirdi. Fakat sabrını yitirdikten sonra bile tutukluluğum boyunca beni beklemiş olması, beni cesaretlendirmişti. *Bana ihtiyacı var*, bunu şimdi fark etmiştim. Benim başka bir ruh seçemediğim gibi o da başka bir kanal seçemezdi. Birbirimize bağlıydık.

Bu düşünce bana cesaret verdi. "Ya bana yardım et ya da etme..." dedim. "Ama elinde sadece ben varım."

Buna dudak büktü ama beklediğim gibi inkâr etmedi.

Ruhlar âlemini incelemek için arkamı döndüm. İçinde bulunduğum odanın tersini ve yatak odamın ötesindeki sarayı, New Quan'ı ve okyanusu buldum. Dünya kocamandı ve parıldıyordu ama dikkatimi dağıtamazdım.

"Hapishane kulesine giden gizli bir giriş var..." dedi ejderha isteksiz bir şekilde. "Sarayın alt katlarından girmen gerekecek."

Bir süre daha manzarayı izledim ve mümkün olduğunca çok şeyi hatırlamaya çalıştım. Sonra kendimi zorla uyandırdım.

Neyse ki Autumn hâlâ derin bir uykudaydı. Doğal olmayan bir pozisyonda yatıyordu, kolu göğsünün altına bükülmüştü. Uyandığında bir yeri ağrımasın diye onu nazikçe sırtüstüne çevirdim. Gerçi bunun, onun endişelerinin en küçüğü olacağını biliyordum.

Anahtarlarımı ve meyve bıçağımı aldım –bu işime çok yaramıştı– sonra sessizce ön kapıya doğru ilerledim. En uygun

anahtara benzeyeni seçmeden önce, bütün anahtarları inceledim. Uymadı, hiç şanslı değildim. İkinci anahtarı denedim. Bu uydu ama ses çıkarmıştı.

"Autumn?" diye sordu bir muhafız.

"Evet?" diye cevapladım sesimi yükselterek.

Kapı benim için açıldı. Meyve bıçağımla muhafıza çarptım ve bıçağı boğazına doğru sürükledim. Boğularak yere düştü. Diğer iki muhafız da yerde oturmuş kahvaltı ediyorlardı. Birinin çenesine yapışkan pirinç gelmişti.

"Uyuyun..." dedim onlara. Bana kafaları karışık bir şekilde gözlerini kırparak baktılar. Tecrübesizliğim yüzünden kendime lanet ettim. "*Uyuyun...*" dedim yeniden ve bu sefer ikisi de Autumn'dan daha kısa sürede emrime uydular. Bir nefes verdim, sonra da tökezleyerek kendimi kapının önüne düşmekten kurtardım. Dizlerim büküldü. Tehlikeli bir şekilde tecrübesizdim ve lixia kullanımımı nasıl oranlayacağımı bilmiyordum. Bunun gibi basit bir komutla çöküşün eşiğine gelmiştim.

Onların silahlarını aldım ve tekrar düşündükten sonra ip yumaklarını da aldım. Bununla birlikte en yakında olan güneş kaynağına doğru koştum. Zemin seviyesinden iki kat yüksekte avluydu. İleriye doğru baktım. Avluda bana arkası dönük olan bir asker vardı. *Şimdi,* diye düşündüm, *hücremin dışında yığılmış olan muhafızları kimse fark etmeden önce harekete geçmeliyim.*

İpi en yakında olan sütuna bağladım ve avluya indim. Ben aşağı indiğimde muhafız arkasını döndü ama bir tekme mesafesindeydi. Dönerek bir tekmeyle ileri doğru fırladım ve darbeyi kafasına indirdim. Ses çıkarmadan yere düştü ve ben de koştum.

Ruhlar dünyasından gördüğüm sarayın planını hatırlayarak, tünelin girişini hizmetçilerin kaldığı odaların yanında-

ki mahzende buldum. Merdivenler karanlığa çıkıyordu ama lamba arayacak vaktim yoktu. Dişlerimi gıcırdatarak karanlığa doğru indim ve bir basamağı kaçırarak bir iki kat yuvarlandım. Kendimi düzelttiğimde, kırılmış kemiğimin olup olmadığına baktım, yüce göklere minnettardım çünkü hiç kırığım yoktu. Sadece bana daha sonradan sorun çıkaracağı belli olan birkaç tane morluğum vardı. Fakat şimdilik adrenalin acıyı dindirdi.

Tünel yukarı ve aşağı doğru kıvrılarak ilerliyordu. İlk kapıyı geçtim, sonra ikinciyi, sonra da üçüncüyü. Beşinci kapıda, çarpan dalgaların kendine özgü sesini duydum.

Burası olmalıydı. Girdiğim oda kesme taştan yapılmış daire şeklindeydi. Tanıdık gelen dolambaçlı merdivenlere baktım. İçimi ferahlık kapladı; Sky buradaydı ve onu kurtarabilirdim. Aniden durmadan önce merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Hapishane kapısının dışında birkaç adamın konuştuğunu duyabiliyordum. "Tzu Wan'a gönderilecek..." dedi General Huyi. "Seyahat edebilecek durumda olduğundan emin ol." Sesine bir acımasızlık notası girdi. "Bakanın babasıyla seçeceği bir kemik var ama eminim ki şimdilik oğlu yeterli olacak."

Önümde yarım düzine adam saydım. Zilong'un yeteneklerine sahip bir asker bile altı askeri kılıçla tek başına alt edemezdi. Fakat kendime bir bıçaktan daha fazlasına sahip olduğumu hatırlattım.

Kendimi güçlendirerek açıklığa doğru çıktım. "Uykuya dalın..." diye emrettim ama bu sefer sesim zayıf ve kararsız çıkmıştı. Ciddiyetinin eksikliğini algılayabiliyordum.

General Huyi bana şok içinde baktı. "Sen..." dedi sakince.

"Uykuya dal..." dedim tekrardan inatla, sözlerimin gücünü zorlamaya çalışarak. Görüşüm titremeye başladığında başım döndü.

Askerler güldü.

Bir küfür savurarak vazgeçtim ve en yakınımdaki askere kılıcımı salladım. Şaşırdığı için bıçağını bile çekmedi. Kılıcım karnının yumuşak etine battı. Başka bir muhafızın mızrağıyla karşılaşacağım sırada ondan kılıcımı geri çıkardım. Darbesini savuşturdum ama arkamdan başka bir bıçağın bana doğru döndüğünü hissettiğimde onu bırakmak zorunda kaldım. Etrafım çevrilmişti. Birisi kılıcımı elimden kaptı. Hançerimi çıkarmaya çalıştım ama General Huyi elini belime doladı.

"Senin neyin var böyle?" diye sordu sessizce bana bakarak. "Seninle ilgili bir şeyler... *doğru* değil."

Doğru, benimle ilgili bir şey yanlıştı. Ben var olmaması gereken bir sapkındım. Bir kadındım, bir savaşçıydım, bir ruh medyumuydum.

Ruh medyumu, diye düşündüm gözlerimi kapatarak. Zihnin manipülasyonu bana temel büyüden daha kolay geldi, belki de her zaman kafamın içinde yaşadığım içindir. Fakat doğal olarak yetenekli olmadığım bu kadar güçlü bir kaynağı görmezden gelmem aptallık olurdu; yalnızca temel büyüyle ne kadar hasar verilebileceğini görmek için Bakan Sima'ya örnek olarak bakmam yeterliydi.

Bana gel, diye emrettim, hapishane kulesinin dışındaki çarpan dalgalara odaklanarak. *Deniz ejderhasının ruhuna itaat ettiğin gibi bana da itaat et çünkü ejderha bile beni dinliyor.*

Nefesimi verdim, benliğimdeki qi enerjimi ve lixia'mı dengeleyerek. Gözlerimi açtığımda havada asılı kalan su damlacıkları çılgınca bir enerjiyle titriyorlardı. Oda deniz suyu ve tuzu koktu. General Huyi, gözlerinde çıplak bir korkuyla bana bakıyordu.

"Tanrılar tarafından kutsanmış..." dedi birisi sesinde bir huşuyla.

Gülümsedim.

Su kristalleşerek buzdan bıçaklara dönüştü. General Huyi en yakınımdaki kişiydi, gözüne doğru hedef aldım.

Çığlıkları taş duvarlarda yankılandı.

Her bıçak hedefine saplandı. General Huyi yerde kıvranırken ben de kemerinden anahtarları kaptım. Onun arkasındaki diğer adamlar görünmez yaralarına yenik düşmüşlerdi, üzerlerinde kan ve su birikmişti.

Üzerime baskı yapan yorgunluk dalgasını görmezden gelmeye çalışarak, cesetlerinin üzerinden geçtim. Vizyonum belirsizleşti, kapı sanki ikiye bölünmüş gibiydi, ikisi de bulanıktı. Bayılmamak için ayaklarımı ileri doğru atmaya zorladım. Daha fazla qi enerjim kalmamıştı ama devam etmek zorundaydım. Hapishane kapısının kilidini açtım.

"Ren!" diye haykırdı Sparrow. "Neler oluyor?" Dehşet içinde bana baktı ve sonra kanla kaplı olduğumu fark ettim. Başka insanların kanıyla. Bir saat içinde kaç kişiyi öldürmüştüm?

Onlara ne yapmıştım? Kendime ne yapmıştım?

Başım dönerek anahtarlarımı kapıya en yakın olan Tao'ya verdim ve ben duvara yaslanırken o da kendi zincirlerini çözüp diğerlerini serbest bıraktı. Sky hemen bana doğru geldi.

"Neden kanıyorsun?" diye sordu.

"Bu... bu benim kanım değil." Sesim tanınamayacak kadar kısıktı, görüşüm odaklanmamış ve donuktu. "Gitmeliyiz. Ahıra, tünellerin içinden."

Sallandım. Sky ben düşmeden beni yakaladı. "Yüce gökler..." diye mırıldandı. "Meilin, çok soğuksun."

Kalbim kan pompalamayı mı bırakmıştı? Bilmiyordum. Sky, merdivenlerden inerken bana destek oldu, yavaş ilerleme kaydediyorduk. Onları tünellerden ahıra doğru yönlendirdim. Ahır görevlisi bir oğlan çocuğuydu ama onu gücümü kullanarak zorlamak için fazla zayıftım. Sparrow onu bayılttı ama

gereğinden fazla güç kullanmıştı. Çocuk yerde kanlar içinde kaldı. Çocukluktan yeni çıkmış gibi gözüküyordu.

Dilimde tuzlu suyun tadını aldım. Sonradan ağladığımı fark ettim.

"En ağırınız benim..." diyordu Sparrow, diğerleri ahırda iki atla ne yapacaklarına karar verirken. "Ben Ren'le bineceğim."

Sky ve Tao önden ilerledi, kapıdan çıkar çıkmaz dörtnala koşturduk. Denizden yansıyan acımasız güneş ışığından dolayı kör bir şekilde yol alırken, değerli hayatım için, Sparrow'a sarıldım. Martılar üstümüzden gakladı, kuşların sesini en son ne zaman duyduğumu hatırlayamadım. Şimdi ağladığıma göre artık duramıyordum. *Özgürdük.*

"Ah, Sparrow..." dedim. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Nal seslerinden beni duyamadı; çok hızlı ilerliyorduk. Sonra, birdenbire yavaşladık. Yukarı doğru baktım. Uzuvlarımdaki bütün sıcaklık çekildi.

Ximing prensinin komutasındaki bir bölük asker kuzeyden bize doğru geliyordu. Lei diğerlerinden daha hızlı ilerliyordu, aygırına yaslanmış, uzun cüppesi arkasında uçuşuyordu. Buradan yüzünü tam göremiyordum ama ifadesini tahmin edebiliyordum; benim özgürce gitmeme izin vermeyecekti ve bu kadar adamı geride bırakamazdık.

Muhafızlar yaklaşırken Sparrow dizginleri çekti. Güneye dönmeyi düşündüğünü tahmin ediyordum ama saray şimdiye kadar askerlerle dolup taşmıştır.

"Dur..." dedim ani bir kararlılıkla. Sparrow atı tamamen durdurdu ve ben de attan indim.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı bana Sky dönmeye çalışarak.

"*Gidin...*" diye emir verdim. "Onları uzak tutacağım."

Onu gücümle zorlayıp zorlamadığımı bilmiyordum. Tek bildiğim kararlılığımın çelikten olduğuydu. Artıklardan baş-

ka hiçbir şeyim kalmamıştı ama artıklarla ziyafet çekmeyi öğrenmiştim.

Üzgünüm, bunu ona söylemedim. *Sana yalan söylediğim için üzgünüm. Hakkımdaki gerçeği böyle öğreneceğin için üzgünüm.*

Lei ve adamları yaklaşana kadar bekledim. Beklediğim gibi, öncellikleri bendim, onun istediği bendim.

Belki de başından beri biliyordu. "*Altın gözlerle mi doğdun?*" diye sormuştu bana bir gece önce.

İşte cevabım buradaydı. Babam bana vurduğunda, Efendi Zhu beni bir çift domuz karşılığında satın aldığında, annem yüzünü benden çevirdiğinde bile beni asla terk etmeyen şeyi çağırdım. Hırsımı, açgözlülüğümü çağırdım. Bundan daha fazlası için yaratıldığıma, hepsinin inandığından çok daha fazlasını yapabileceğime olan sonsuz inancımdı. Açgözlülüğüm hiç bitmeyen bir şeydi. *Bir okyanusun açlığı.*

Denizin kudretini çağırdım. Hırsım bununla eşleşebilirdi.

Yükselen haixiao dalgası beni, dalganın efendisini bile hayrete düşürdü. Ximing askerleri korku içinde şaha kalkan atlarıyla oldukları yerde durdular. Dalganın daha da yükselmesine izin vererek onu cesaretlendirdim.

Bir ok beni omzumdan vurdu. Bocaladım ve sonra Lei'nin elindeki yaya baktım. Oku söküp çıkardım. Tabii ki demirle kaplıydı.

Sonra düştüm.

@ayisigikitap

KIRK

Yaşayanlar ve ölüler ikilisi ruhlar için geçerli değildir. Bu nedenle tüm ruhlar güç ve zayıflık, çürüme ve yeniden doğma mevsimlerinden geçerler. Bu şekilde her ne kadar Kardinal Ruhlar yüzyıllarca insanlık tarihinden kaybolma eğiliminde olsalar da hiçbir ruhani yaratık bu dünyadan hiçbir zaman gerçekten ayrılmamıştır.

– *8. YÜZYILDAN KALMA BİR LİXİA AKADEMİSYENİNİN KAYIP GÜNLÜKLERİ*, TARİHİ BİLİNMİYOR

BİLİNCİMİN GELMESİYLE BERABER, ACI DA GELDİ. Başımı kaldırmaya çalışırken inledim. Bir araba dolusu tuğlanın altında kalmış gibiydim, belki de birkaç arabadır.

Sağ omzum kaskatıydı ve hareket ettirmek imkânsızdı. Birisi kolumu askıya almış ve tuniğimin altındaki ok yarasını sarmıştı. Kıyafetlerim ortada yoktu, onların yerini basit temiz keten giysiler almıştı.

Herhangi bir hareketimden kaynaklanan yeni bir acı saldırısından neredeyse bayılmadan önce, saf bir panik içinde doğruldum. Mührüm – *gitmişti.*

Hiçbir ruh gücüm yoktu. Ellerim de ayak bileklerim gibi zincirlerle bağlanmıştı. Kalan tüm gücüm beni terk etti; yatağa geri düştüm.

Özgürlüğe çok yaklaşmıştım. Tepemde uçan martıların seslerini duymuştum, rüzgârın hışırtısını yüzümde hissetmiştim. Sky'a sarılmıştım, o da beni kollarının arasında tutmuştu.

Ama şimdi gitmişti. Ya da gitmiş olmasını umuyordum.

"Uyanmışsın."

Autumn'un misafir odasından, sesi her zamanki neşesinden yoksun olarak çıktı. Onun arkasında, bir muhafızın misafir odası kısmında, odamın *içinde* durduğunu gördüm. Beni uyurken izlemiş miydi?

Muhafızı yok saymaya karar verdim. "Giydiğim kıyafetlere ne oldu?" diye sordum Autumn'a, serbest elimle göğüskafesimi ovuşturuyordum. Göğsümün oyulmuş ve boş olduğunu hissettim. Yeşim taşını kaybetmek, kritik anlamda bir uzvunu kaybetmek gibiydi.

Onsuz artık bir bütünmüşüm gibi hissetmiyordum.

Burnunu kırıştırdı. "Kıyafetlerin kana bulanmıştı Meilin."

Zorlanarak oturdum, askımı zorlamamaya çalışıyordum.

"Onlara ne yaptın?"

"Onları attım."

Nefesim kesildi. "Yapmadın."

Bana baktı, sonra da omuz silkti. "Yapmadım."

"Lütfen..." diye fısıldadım, sesimin zavallı çıkması için taklit yapmaya gerek yoktu. "Eski kıyafetlerime ihtiyacım var. Onlar... onlar bana evimi hatırlatıyorlar..." diye yalan söyledim.

"Meilin..." dedi Autumn çay yapraklarını demlerken. "Sana karşı hep olduğum gibi dürüst olacağım. Şu anda taleplerde bulunacak durumda değilsin."

Yutkundum. "Sadece bana şunu söyle, lütfen. Arkadaşlarım... kaçtılar mı?"

Autumn gözlerime bakmadı ama çaydanlığını bırakırken biraz sallandı, şüphesiz ki bu bir evetti. *Kaçtılar.*

Göğsümde bir mutluluk oluştu, ardından bir hayal kırıklığı gibi nefessiz bir sızı geldi.

Saçmalama, Meilin. Tabii ki kaçmalarını istedin.

Fakat neden benim için geri gelmemişlerdi? Sky... Bütün insanların arasından Sky'ın beni geride bırakmayacağını düşündüm.

Önemi yoktu. Bana her zaman açıkça söylediği gibi görev onun için öncelikti. Yakında kendi isteğimle onlara katılırdım. Yeşim taşımı geri alıp bu yerden kaçardım.

Autumn yanıma otururken irkildi, eli içgüdüsel olarak karnına giderek. Boğazımın sıkıştığını hissettim. "Ben... ben seni kötü şekilde mi incittim?"

İki fincana oolong çayı koyarken cevap vermedi.

"Özür dilerim..." diye fısıldadım.

"Bunu iç..." dedi bana fincanı vererek. "Lei seni çağırdı."

Ürktüm ve buna yanıt olarak da zincirlerim şıngırdadı. "Şimdi mi?"

Saçımı yüzümden çekmek için bana doğru gelmeden önce başını salladı. "İşte..." dedi kendi saçındaki erik çiçeği tokasını çıkararak.

Geriye doğru büzüldüm. "İstemiyorum."

"Neden?"

"Beni bir kız gibi gösterecek."

Autumn iç çekti. "Herkes çoktan biliyor Meilin. Mahremiyet hakkın kalmadı. Odanda sürekli duracak olan bir muhafız var."

Bununla beraber, tokayı saçıma taktı. Dehşetle ona göz kırpmak dışında hiçbir şey yapamadım.

Autumn muhafıza işaret verdiğinde, beni duvardan çözdü ve ardından beni odamdan çıkardı. Dışarıda fazladan iki muhafız daha bize katıldı. Ayak bileklerimdeki zincirler küçük adımlarla olsa da yürümeme izin verdi. Lei'nin odasına yavaşça gittik.

Yukarıdaki gökyüzünü görünceye kadar saatin ne kadar geç olduğunu fark etmemiştim, zifiri karanlıktı ve görünürde

ay yoktu. Bu akşam yeniay mıydı? Sky, Sparrow ve Tao karanlıkta mı seyahat ettiler? Güvenle geri döndüler mi? Benim aksime, özgürler miydi?

"Girin."

Geç saate rağmen Lei uyanıktı. Gelişigüzel istiflenmiş parşömenlerle çevrili olan koltuğunda oturarak balkona bakıyordu. Beni şaşırtmıştı çünkü bir şeyler okuyordu. Parşömeninden başını kaldırmadan, gelmem için bana dikkatsizce el salladı.

Muhafızlar, beni onun karşısındaki koltuğa oturttular. Prensin yakınlığı karşısında omzumdaki yaram sızladı. Elindeki uzun yayı ve yüzündeki soğuk hesapçı ifadeyi hatırladım.

"Beni öldürmeyeceğini söylemiştin..." diye patladım suçlayıcı bir sesle.

"Hâlâ hayattasın, öyle değil mi?"

"Beni sen *vurdun*."

"Meilin..." dedi bana bir saniye bile bakmadan. "Asla ıskalamam."

Çileden çıkarıcıydı. Karşısında oturup, onun emriyle gidip gelmek ıstıraptı. "Bir canavar olduğunu biliyor musun?"

Esnedi.

Aşağılayıcı bir şekilde gözlerimden yaşlar aktı. Kendi zavallı halimden nefret ettiğim kadar onun soğuk ve kayıtsız ifadesinden de nefret ediyordum. Özgürlük arayışında feda ettiğim onca şeyden sonra burada, tutsak ve yalnız olmaktan nefret ediyordum. Arkadaşlarımın kaçmasına yardım etmiştim ama bana yardım edecek kimsenin kalmamasından nefret ediyordum. Yalnızlık ve çaresizlik eski bir dostun kolları gibi sardı beni, davetkâr ve bilindik bir şekilde.

Hayır, diye düşündüm, öfkeyle gözyaşlarımı silerek. Duygularımın içinde debelenmeme izin veremezdim. Bunun yerine nefesimi derinleştirdim ve uzun süredir kendimi

eğittiğim gibi onları kendimden uzağa yolladım. *Yumuşak olmayı göze alamazsın, Meilin.*

Bu sözleri o kadar çok tekrarlamıştım ki, nereden geldiklerini hatırlayamadım. Xiuying'den miydi?... Yoksa... annemden mi?

"Bu kadar sorun çıkaracağını tahmin etmemiştim..." dedi prens. Meraklı gözlerle beni izliyordu.

"Ne yazık ki sen aradığım kişisin."

Kaskatı kesildim. "Sana söyledim, sana *asla* yardım etmeyeceğim." Sonra tereddüt ettim. Onda ihtiyacım olan bir şey vardı. "Karşılığında bana bir şey vermediğin sürece."

"Peki bu ne olabilir?"

Kartlarımı açığa çıkarmak için çok erken olup olmadığını merak ederek duraksadım. Eğer ondan üniformamı istersem, bu onu bunun önemi konusunda uyarabilirdi. Fakat farklı bir rota göremiyordum. Hiçbir şekilde müttefikim olmasa da artık bana yardım edebilecek tek kişi oydu.

"Eski üniformam..." dedim dikkatlice. "Bana evimi hatırlatıyor."

"Hımmm..." dedi. "Şaşırt beni, belki ben de seni şaşırtırım." Elindeki bambu kâğıdı bıraktı. "Biliyor muydun..." dedi gözleri düşünceli bir şekilde titriyordu. "Şimdiye kadar bilinen tarihte sadece bir lixia mührü yok edildi."

Aiji masasının üzerindeki kitaba baktım: *Lixia'nın Neden Olduğu Bozukluklara Kapsamlı Bir Bakış.* Onu, balıkçının bahsettiği New Quan kütüphanesinden almış olmalıydı. "Bir mühür yalnızca kendi kullanıcısı tarafından yok edilebilir. Güçlü değil mi? Tek zayıf noktası, ona karşı asla kullanmayacak olan tek kişideki bir silah."

Sağ kolumu askının içinde kaydırdım. Niyetlerime rağmen, ilgimi çekmeyi başarabilmişti. Prens, Anka kuşunun mührünü yalnızca Sima'nın ateşinin yok edebileceğini mi

ima etmek istemişti? Aklıma bir şey geldi, neden *Qinglong* bana hiç mührü nasıl yok edeceğimi söylememişti?

Denizdeyken orada sorduğumda, bana sadece onu kendisine vermemi ve bu işi kendisinin halledeceğini söylemişti. Kendimi kaygılandıracak, kendimi endişelendirecek bir şey kalmadığını düşünerek buna mecbur kalmıştım ama şimdi düşündüm de verdiği emirleri fazla düşünmeden mi takip etmiştim?

Aynı bir kadın gibi, diye düşündüm; *meraksız, esnek ve kabullenici olması öğretilen bir kadın gibi.*

"*Bir kadın soru sorduğunda, gülümse ama cevap verme.*"

"Lixia üzerine çalışmalar hâlâ nispeten gelişmemiş durumda..." diye devam etti Lei, beni sarmal düşüncelerimden uyandırarak. "Akademisyenler hâlâ nasıl ruhlar âlemine giriş yapılacağını ya da neden bazı ruh medyumlarının diğerlerinden daha fazla yatkınlığa sahip olduklarını bilmiyorlar." Gözleri benimkileri kesti.

"Susadın mı?"

Susamış olmama rağmen kafamı iki yana salladım. Yine de iki bardak sorgum şarabı doldurdu, bunun onun tercih ettiği içecek olduğunu anlamaya başlıyordum. Berrak sıvı, suyu anımsattı, alkol içeriği tehlikeli seviyede yüksek olmasına rağmen. Bardağıma dokunmadım.

"Yeşim taşı transferi alışılmadık bir durum ama duyulmamış değil..." dedi Lei, dikkati elindeki parşömene dönmüştü. Onu bu şekilde, bakışlarını üzerimden çektiği haliyle tercih ederdim. "Eğer mührün insan kanalı ölürse, ruh zayıflar ve fiziksel dünyada özgürce hareket edemez, ancak başka bir kanal bulduktan sonra güce geri dönebilir."

Bunun üstüne kafa yorarak, arkama yaslandım. Xi Lan uçurumlarının orada Lei'nin, bakan geldiğinde ne kadar şaşırdığını hatırladım. Belki de bakanı o gece zehirleyen Lei idi, çünkü çok istediği yeşim taşını almıştı.

Sima'yı öldürmeyi ve onun mührünü kendi için çalmayı mı düşünmüştü?

Fakat bu mantıklı değildi. O zaman daha kolay bir hedef olarak neden beni öldürmeyi seçmemişti? Eminim ki benim de bir ruh medyumu olduğumu biliyordu.

Lei konuşmaya devam etti. "Ve yine de ilişki, doğası gereği parazit gibidir çünkü bunun tersi doğru değildir. Eğer mühür yok edilirse, onu kullanan kişi de yok olur." Sesinde bir hayranlıkla öne doğru eğildi. "Akıllıca, öyle değil mi? Yoksa bir lixia mührünü yok etmek neden bu kadar zor olsun ki? Çünkü kendi varlığını sürdürmesi için insanlığın en değişmez doğası olan yaşama iradesine bağlanıyor." Parşömeni masaya bırakarak gülümsedi. "Neredeyse bu fikri kendim bulmayı dilerdim."

Konuşamayacak durumdaydım. Masadan parşömeni kapıp sinirle okumaya başladım. Umduğum gibi yalan söylemiyordu. Bir kez yalan söylenmesini dilediğimde, doğruyu söylemişti.

Görevimin karmaşıklığı önümde katlanarak artıyordu. Zhuque'nin mührünü yok edebilecek tek kişi onu kullanan kişiydi. Yani Sima Yi. Fakat yine de kendi mührünü yok etmek intihardı çünkü mührün yok olursa sen de yok oluyordun. Sadece son yeşim parçasını Sima'dan önce bulmam gerekmeyecekti, ayrıca taşı ona getirip yeşimi kendisinin yok etmesi için onu zorlamam da gerekecekti. Eğer aklı başındaysa, böyle bir şeyi yapmayı asla kabul etmeyecekti.

Zorlama tekniği olduğunu fark ettim. Zorlama tekniği bu işin anahtarıydı.

Parşömene yeniden baktım. *"Maymun İmparatoru yılında Tianjia'daki tüm lixia'ları yok etmek için çaba sarf edilmiş olmasına rağmen, yüz yirmiden fazla rahibin ruh gücünün kurbanı olmasıyla seferberlik büyük ölçüde başarısızlıkla sonuçlandı. (Tiansun*

Arşivi'ndeki kurbanların listesine bakın.) Kaçınılmaz yıkımı sağlamak amacıyla mührü kabul etmeyi uman özverili niyetlere sahip, mühür sahibi bir insan bile kendisini lixia karşısında savunmasız bulabilir. Mührü kabul edip bir kanal haline gelen medyum, yalnızca ruhun yeteneklerini değil aynı zamanda karakterini ve mizacını da kucaklar. Çoğu zaman ruh, medyumun bedeni ve zihni üzerinde kontrol sahibi olarak kanalını alt eder."

Tüylerim diken diken oldu. Qinglong'un başından beri benim için planladığı şey bu muydu? Şimdiden neyi uygulamaya koymuştu? Geçen birkaç haftayı düşündüm – Sima'nın yeşim taşına nasıl da imrenmiştim ve tek düşüncem onu geri almaya çalışmaya odaklanmak olmuştu. Korkumu ya da eksikliğimi düşündüm. Artık üstümdeki etkilerinden korkmadan, güçlerimi tamamen benimsemeye başlamıştım. Eski korkularım bir kenara itilmiş, unutulmuştu.

Şu anda korkuyordum, bu kesindi. Düşmanım kimdi? Ximing prensi miydi? Bakan Sima mı? Veya... Qinglong mu?

Buz gibi yalnızlık hissi göğsüme oturdu. Bu dünyada hiç bu kadar yalnız ve kaybolmuş hissetmemiştim.

"İç..." dedi Lei, önümde duran dolu bardağı başıyla işaret ederek. "Yardım eder."

Kaybedecek neyim vardı? Yakıcı hissi yok sayarak, bardağı boşalttım, sonra da ona doğru ittim. Gülümsemedi. Bunun yerine, garip bir şekilde kederli gözüktü.

"Riskleri bilmene rağmen..." diye sordum ona. "Hâlâ kendin için yeşim taşını mı arıyorsun?"

Qinglong'un gücünü düşünmeden ve lixia'nın nasıl çalıştığını bilmeden kabul etmiştim. Yine de Lei benim bildiğimden çok daha fazlasını biliyordu. Yine de özgürlüğünü, akıl sağlığını feda etmeye istekliydi; sadece bir yeşim taşı için.

"Sen söyle bana..." dedi. "Güç buna değer mi?"

Bekledi, bakışları yavaşça beni parçalara ayırıyordu. "Benim gücüm yok..." diye cevap verdim sonunda, sesim kısık çıkmıştı. *Artık yoktu.*

"Bu sefer doğruyu söylüyorsun..." dedi sessiz bir kesinlikle. O anda gözleriyle buluştum. Benden ne istemişti? Onun amacını tahmin edemiyordum.

Ben konuşamadan, biri kapıyı çaldı.

Lei ayağa kalktı. "Gir."

Şaşkınlığıma karşılık, bir keşiş yanında kar beyazı bir vaşakla içeri girdi. Prenslerin nasıl arkadaşlıklar kurduğunu bilmiyordum ama bunun bir gelenek olduğundan şüpheliydim. Lei döndü ve muhafızıma başını salladı, o da hemen gelip beni tuttu. Parşömeni bırakmadım ve muhafız onu elimden almaya çalışınca, Lei elini kaldırdı. "Onu ve diğerlerini alabilir..." dedi masadaki diğer parşömen yığınlarını işaret ederek, hepsi de New Quan kütüphanesinden alınmış gibi duruyorlardı. Bana göz kırparak, "Yatmadan önce biraz okusan iyi olur..." dedi.

"Üniformam..." diye başladım ama muhafız beni çoktan dışarı çekmişti. Omzumun üstünden keşiş ve vaşak ne yapacak diye baktım ama kapı çoktan yüzüme çarparak kapanmıştı.

KIRK BİR

Ve Büyük Savaşçı Guan Yang öldüğünde insanlar onun yasını nasıl tutacaklarını bilemiyorlardı. Çünkü yaşamı boyunca pek çok kahramanca başarıya imza atmış olmasına rağmen, sonraki yıllarına yolsuzluk ve çılgınlıkla damgasını vurdu. Birçok iyi niyetine rağmen, lixia sonunda onu tamamen tüketti.

– DAĞLARIN EFSANELERİ, 754

ZİNCİRLERİME RAĞMEN VOLTA ATMAYI BIRAKAMADIM. Misafir odamdaki muhafız bitmeyen şıngırdamalardan bıkmış olmalıydı çünkü bana sırtını dönmüştü. Zincirimin uzunluğu nedeniyle sadece yatak odamın yarısına kadar yürüyebildim ama sahip olduğum alanla yetindim. Bir ileri bir geri, bir ileri bir geri...

Düşüncelerim çok mesafe kat etti. Bana verilen tüm parşömenleri çoktan okumuştum ve bu da deliliğe dair korkularımı daha da artırdı. Qinglong başından beri beni maniple mi ediyordu? Zhuque'nin mührünü, mührü tekrar bütünlüğüne kavuşturmasın diye bana Anka kuşunun yeşim taşını bulmamı emretmişti. "*O bizim en büyük tehdidimiz...*" demişti bana.

Zhuque benim mi yoksa *onun* mu en büyük tehdidiydi?

"*Ateş ve su ömür boyu rakiptir...*" demişti Sima tanıştığımızda. "*Ama Haiyang bizim düşman olmamıza gerek yok.*"

Duygularım çalkalandı. Yanlış bir seçim mi yapmıştım? Hayır – Sima Üç Krallık'ı küle çevirmek istiyordu. Eğer onun

istediği gibi olsaydı, sevdiğim herkes ölürdü. Bense sadece tek başıma kafese girmek için hayatta kalmış olurdum.

Ellerimle yüzümü kapadım. İşin doğrusu, kime güvenece-ğimi bilmiyordum. Çok az müttefikim ve her tarafta düşmanım vardı. Kendimi acımasız bir açıklıkla anladım; Qinglong'a güvenmek istiyordum çünkü emirlere itaat etmek istedim. Bu seçim bana güvenli gibi gelmişti – ve *tanıdık*. Benden her zaman beklenen buydu. Şimdi bile ordu hayatının basitliğini, düşünmeye gerek duyulmayan doğasını özlemiştim. Komutanımın kalktığım andan uyuduğum zamana kadar her kararımı dikte etmesini özlemiştim. Sorumluluğa, pişmanlığa veya şüpheye yer yoktu.

Gerçekten de geri mi dönmek istiyordum?

Çok daha fazlası olabilirsin.

Kaskatı kesildim. Bu Qinglong'un etkisi miydi, yoksa benim mi? Kim bilir?

Bir şey çok açıktı: Kaçmayı düşünmeden önce yeşim taşıma ihtiyacım vardı. Lei çok açık bir şekilde benden bir şey istiyordu ve ben de şimdilik onunla oynamaya devam edecektim. Üniformamı geri alana kadar eğitimli bir köpek kadar uysal olacaktım. Aldıktan sonra bütün bahisler kapanacaktı.

Peki ya Sima'nın yeşim taşına ne olacaktı? Yeşim taşını sırtından çalmak neredeyse imkânsızdı ama belki de ondan önce üçüncü yeşim parçasına ulaşma şansım olabilirdi. Tabii Sima son parçayı çoktan bulmadıysa, bulmuş olabilir miydi? Eğer bulsaydı Qinglong bana kesin bir şey söylemiş olurdu.

Qinglong her iki tarafa da oynamıyorsa tabii.

Onun ihanetinin olasılığı, açılmış eski bir yara gibi acıyordu. Sürekli haksızlığa uğramama rağmen sadık kalmak ve güvenmek benim doğamda vardı. Etrafımdakilere güvenmeyi, onların saygısını, ilgisini ve sevgisini özleyecek kadar acınası bir haldeydim.

Burada, düşman bölgesinde bile gardımı indirmiştim. Güvenin bıçak gibi keskin bir şekilde suiistimal edilmesinin ne kadar tek taraflı olduğunu hissedene kadar bunu bilmiyordum. Mantığımla düşmanım olarak bildiğim Ximing prensinin beni bir an bile tereddüt etmeden soğukkanlılıkla vuracağını biliyordum. Prense hizmet eden, şifacı Autumn'un kimliğimi ve en çok sakladığım sırlarımı prense söyleyeceğini biliyordum.

Yansımama baktım ve kendimi gördüm ve gördüğüm şeyden nefret ettim.

Hayal kırıklığı içinde bir koltuğa tekme attım, sonra da çarpık ayak parmağıma bir küfür savurdum ve zarafetten yoksun bir şekilde yatağıma atladım. Bu zincirler çok gereksizdi. Bunu Lei de biliyordu: Yeşim taşım olmadan kaçamayacağımı. Belki de bu ekstra önlemleri beni küçük düşürmek için eklemişti. Onun yapmayacağı bir şey değildi.

Kapı hızla açıldı, Autumn'un kapıyı çalmadan girmesi alışılmadık bir durumdu. General Huyi üstünde sivil kıyafetlerle içeriye daldığında oturur pozisyona geçtim. Sanki doğrudan revirden gelmiş gibi bir hali vardı; teni hastalıklı bir şekilde solgundu ve kafası bandajlarla sarılmıştı. Özellikle sağ gözü kalın bir göz bandıyla kapatılmıştı. Açıkta kalan gözüyle bana baktı.

"Bizi yalnız bırak..." dedi misafir odasındaki muhafıza.

"Emredersiniz efendim." Muhafız çekilmeden önce ona selam verdi.

Tüylerim diken diken oldu. "Neden buradasın? Seni Lei mi gönderdi?"

General bu dediğimle alay etti. "Prensin artık her istediğini her zaman alamayacağını öğrenmesi gerekiyor."

Bana doğru gelince geri çekildim, sonra da yatağımın üstündeyken yakalanmak istemediğimin farkına vardım. Yastığımın altına sakladığım meyve bıçağını çıkardım ve ayağa fırladım.

"Seni ilk gördüğüm andan itibaren, seninle ilgili bir şeylerin yanlış olduğunu düşünmüştüm." Bakışları gevşek saçlarımdan bileklerimdeki kelepçelere gitti. "*Senin* yaşamana izin vereceğini düşünmek..."

"Meilin?" Autumn elinde bir kâse dumanı tüten pirinç eriştesiyle kapı eşiğinde duruyordu. Bana ve generale baktı.

"Bizi yalnız bırak!" diye kükredi General Huyi. Autumn hareket etmeyince, "Şimdi..." diye ekledi general.

"General Huyi." Autumn resmi bir şekilde ona selam verdi. "Çok üzgünüm ama prensin emirleri nedeniyle mahkûmun başkasıyla konuşması..."

"Prensin haddini aşıyor..." diye hırladı.

Autumn aramıza girmeye çalıştı. "Efendim, lütfen, konuyu prensle konuşun."

Ona güçlü bir tokat attı. Autumn geriye doğru uçup porselen kâsesi yerde kırılırken çığlık attım. Xiuying'in babamın şarap şişelerinin kırık parçalarıyla dolu olduğu yerde olduğu zamanı düşündüm. Autumn elleri ve dizleri üzerinde geriye doğru sürünürken ve avuçları yerde kanlı lekeler bırakırken eskiden hissettiğim koruma içgüdülerim tekrar ortaya çıktı.

"Çık git!" diye bağırdı general, sesi giderek dengesizleşiyordu.

"Git..." diye fısıldadım ve anında gitti.

Zincirlerim kaçmamı engelliyordu. Duvara doğru yaslandım, elim meyve bıçağımın sapı üstünde terliyordu.

"Bana ne yaptığını biliyor musun?" diye tısladı. Göz bandını yüzünden çektiğinde, kurumuş irin ve kanla kaplı derinden şişmiş gözü ortaya çıktı. Yara düzeltilemeyecek durumdaydı; sağ tarafıyla bir daha asla göremeyecekti.

Yutkundum.

"Senin gibi birinin lixia'nın gücüne sahip olması..." Aramızdaki mesafeyi kapatmayı denedi ama zincirimi yukarı doğru çekerek ona çelme taktım. Öne doğru uzandı ama beni

de kendisiyle beraber aşağı çekti. Panikleyerek elinden kurtulmaya çalıştım ama zincirimi yakalayıp beni isteğim dışında kendine doğru çekti. Yaralı omzum yatağın direğine çarptı ve keskin, berbat bir acıyla bağırdım. Yarama baskı yaparak güldü. Dayanılmaz acının şiddetiyle nefes nefese kaldım.

"Sen bir sapkınsın..." dedi yumuşak bir şekilde beni boğazımdan tutarken. Gözleriyle buluştum ve bakışlarının nefretle ve başka bir şeyle dolduğunu gördüm – *şehvetle*. Çaresizlik içinde onu yan tarafından bıçaklamaya çalıştım ama zincirlerim beni yavaşlattı, bıçak etle buluşmadan önce bileğimi yakaladı.

Bıçağı benden kaptı, ardından bıçağın ucunu yanağıma sürttü. "Önce gözlerini mi çıkarsam? Veya belki de ağzını?" Bıçağı altdudağıma doğru sürdü. "İtici..." diye fısıldadı, o kadar yakındaydı ki, sıcak nefesini yüzümde hissedebiliyordum. "İğrenç." Ancak heyecanı açıkça belli oluyordu, sertleşen organı kalçama baskı yapıyordu.

"Zaten zincirlisin..." diye mırıldandı. "Prens işimi çok kolaylaştırdı."

Kemerini çözmek için hareket etti. Bir an serbest kaldıktan sonra kasıklarına doğru dizimle vurdum ve onu zincirlerimle boğmaya çalıştım. Serbest olan kolumu yakaladı ve geri çekti; dirseğim parçalara ayrılırken çığlık attım. Generalin üzerime eğildiğini ve beni kırık kemiklerimden tuttuğunu hissettiğimde gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Karanlık bastırdı.

Aniden üzerimden çekildi ve yankılanan bir çatırtıyla duvara fırlatıldı. Acıdan hareketsiz kaldığım için pek bir tepki veremedim. Lei'nin kavisli hançerini çıkarmasını ve küçük bir törenle generalin diğer gözünü oymasını aptal gibi izledim.

General Huyi, durmadan çığlık attı. Eğer konuşabilseydim ben de çığlık atardım çünkü manzara korkunçtu. Lei onu yere bıraktığında zar zor nefes alarak yere yığıldı. Harap olmuş göz çukurundan kan aktı.

Tanıdık bir el, yüzümü çevirdi. "Nerenden yaralandın?" diye sordu Autumn, ustaca bir şekilde elini vücudumda gezdiriyordu. Kırık dirseğimi sıyırırken nefesim kesildi, keskin bir acı beni neredeyse kayıtsızlığa gönderiyordu.

"Uyanık kalmana ihtiyacım var, Meilin..." dedi telaşlı bir tonla. "İç kanama geçiriyor olabilirsin. Uyumamalısın."

Başka biri yanıma çömeldi. *Yasemin ve sedir*, diye düşündüm uzaktan; koku koridora nüfuz etti. Sanki uzak bir anıdan geliyormuş gibi.

"Onu kaldıramam..." dedi Autumn ona.

Hiç olamayacak kadar nazikti. Yine de bunun sonucunda ortaya çıkan acı gözyaşlarımı yanaklarımdan aşağı akıttı, nefeslerim kısa ve sığdı. Beni kollarına alıp dışarı taşırken, *acaba bu şekilde mi öleceğim*, diye merak ettim.

Autumn hızımıza yetişmek için koştu. "Dayan Meilin!" diyordu. "Gözlerini aç. Bana bak."

Fakat onu buradan göremiyordum. Gözlerimi açtığımda tek görebildiğim Ximing prensiydi, bakışları sertti ve parıldıyordu ve ağzı ince bir çizgi halindeydi.

Revirde beni bir sedyeye yatırdı. Bilincimi bir kaybedip bir geri kazanırken, Autumn durmadan çalıştı. Bana iksir üstüne iksir verdi, her biri farklı amaç içindi ve acı o kadar dayanılmazdı ki uyuşturulmuş olduğum gerçeğini bile umursamadım.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama hareketlendiğimde, her iki kolumun da sıkı askılarla bağlandığının farkına vardım. Başımı zar zor kaldırabiliyordum ama yanımda birinin varlığını hissettim. "Ölecek miyim?" diye sordum Autumn'a.

Bana cevap veren ses beklediğim kişiden gelmedi. "Hayır..." dedi Lei. "Ölmeyeceksin." Yüzünü göremiyordum ama sesindeki ölümcül duyguyu duyabiliyordum. "Benim olanı korurum."

KIRK İKİ

Çoğunlukla Ximing'in güneybatı yarımadasında bulunan etnik bir azınlık grubu olan Ruanlar, efsanevi kâhinlerle ünlüdür. Erken Wu Hanedanlığı'nın birleşik günlerinde pek çok kişi büyük bir bedel karşılığında fal baktırmak için Leyuan'dan sahil köyü Yihei'ye kadar seyahat ederdi.

– WU HANEDANI HATIRALARI, 913

SONRAKİ HAFTAYI AUTUMN'LA REVİRDE GEÇİRDİM. Yorgun ve bitkin bir halde neredeyse hiç konuşamıyordum, zihnim yoğun bir sisle kaplanmış gibi donuktu. Sonunda revirden çıkıp odama dönmem uygun görüldüğünde, eski zincirlerimin tekrar ortaya çıkmadığını fark ettim. Geriye sadece bileklerimi çevreleyen ince demir bantlar kalmıştı. Autumn bu gelişme hakkında hiçbir şey söylemedi ancak bir veya iki kez demir bantlarıma karanlık bir bakış attığını gördüm.

Gece geç saatlerde kafamdaki sis geçici olarak aklımdan geçmesine rağmen değişiklikten bahsetmedim. Zincirlerimin fiziksel ağırlığından, hareketlerimin sürekli kısıtlanmasından nefret etmiştim. Yine de demirin düşüncelerim ve duygularım üzerinde yarattığı zihinsel ağırlığı, görünmez yükünü fark etmemiştim. Şimdi bile lixia'mı ve dolayısıyla qi enerjimi boğan o ince gerilimi hissettim. Çünkü ikisi de iç içeydi.

Hapishane kulesinde, kelepçelerimde ince bir çatlak yaratmayı başarmıştım. Tekrar yapabilir miydim? Yeterli iradeyle zincirlerimi kırıp buradan kaçabilir miydim?

Bu fikir beni son derece yordu. Önce iyileşmek zorundaydım. Kollarımı hiç kullanamıyordum ve çocuk gibi beslenmek zorunda kalıyordum. Kendi başıma bir kapıyı bile açamayacağım için artık muhafıza gerek olmamıştı. Autumn iyileşme sürecinin üç ay süreceğini söylemişti ama içten içe, demirin güçlerimi engellemesine rağmen üç haftada iyileşmeyi diliyordum. Sima'nın bir gecede ölümcül zehirden nasıl kurtulduğunu ilk elden görmüştüm. Her gece yalnız başıma, bütünlüğünü tamamlamak isteyen yeşim taşı gibi kemiklerimin iyileşmesini ve tekrar bir araya gelmesini istedim. Hiçbir tanrıya dua etmedim çünkü var olsalar bile merhametsiz olduklarını biliyordum.

Lei onuncu günde binicilik kıyafetleriyle sırtına bağlı iki bıçakla odama girerek ortaya çıktı. Bandajlarımı değiştirmekle meşgul olan Autumn da ziyareti karşısında aynı derecede şaşırmış görünüyordu.

"Yeşim taşı konusunda bir ipucum var..." dedi Lei, gözleri parlak ve dikkatliydi. Benden bir tepki beklediğini biliyordum, bu nedenle ona tepki vermedim.

Sessizliğime karşı kaşını kaldırdı ve Autumn'a, "Üç günlük bir yolculuk için ihtiyaç duyduğu iksirleri paketle..." dedi.

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye söze başladı Autumn. "Onu yanında götüremezsin, halini gördün mü?" Bandajı kesti, sonra işe yaramaz kollarımı işaret etti.

Lei bana döndü. "Seni yanımda götürmemi mi tercih edersin, yoksa burada bırakmamı mı?"

Yeşim taşı söz konusu olduğunda soruya gerek yoktu. "Beni de götür."

KÜÇÜK MUHAFIZ BİRLİĞİYLE KEŞİŞİN VE onun tuhaf derecede zeki olan vaşağının yanından ilerledik. Daha da tuhafı, bizi güneyin derinliklerindeki gür ormandan geçirenin ve yolu gösterenin vaşak olmasıydı.

Tek başıma ata binemeyeceğim için, Lei benimle ata bindi, güçlü kolları işe yaramaz kollarımı sarıyordu. Pek fazla konuşmadı ve sanki çok önemli bir şeyi bekliyormuş gibi sürekli gergin görünüyordu.

İkinci günümüzün sonunda, kayalarla kaplı ve gelgit havuzlarıyla çevrili küçük bir deniz fenerine vardık. Deniz fenerinin gölgesinde, New Quan'daki hapishane hücremden biraz daha büyük olan sıradan bir saman kulübe duruyordu.

Vaşak çılgına dönmüş bir şekilde viyaklamaya ve kahkaha ile çığlık arası bir şey gibi görünen tiz sesler çıkarmaya başladı. Keşiş, Ximing prensine başını sallayarak, yaratığı susturdu. Lei atından indi, sonra da beni indirdi.

İki muhafız saman kulübenin içine girmişti, yanlarında yüzü kırışıklardan ve güneşten dolayı sarkmış yaşlı bir adamla dışarı çıktılar.

"Ek... ekselansları!" diye haykırdı, derin bir secdeyle siyah kumların üzerine düşerek.

"Ayağa kalk." Lei ona doğru gitti ve omuzlarından yakalayıp adamı kaldırdı. "Bunu yapmana gerek yok."

"Ben Niu'ya kadar uzun bir yol kat edip geldiniz..." dedi deniz feneri bekçisi, sesi saygı dolu ve kalındı. "Yorgun olmalısınız. Lütfen, gelin ve çay için. Biliyorum evim size layık değil..."

"Hiç de bile..." diye araya girdi Lei. "Çok memnun olurum."

Bana bakmadan, yaşlı adamı içeriye doğru takip etti. Seçeneklerimi düşünerek birkaç dakika oyalandım. Kaçmaya

çalışsam? Deniz fenerini çevrelemiş muhafızlara bakarak bu fikre neredeyse gülecektim. Sima'nın yeşim taşını mı arasam? Kara sularda bir yerlerde olabilir miydi? Yoksa çoktan kıyıya vurmuş muydu? Sahili tarayabilirdim ve eğer şansım yaver giderse yeşim taşını başka kimsenin bulamayacağı bir yere saklayabilirdim.

Fakat elbette Sima onu bulurdu. Yeşim taşı karaya ulaştığında mesafe ne olursa olsun onu hissederdi.

Lei ne düşünüyordu? Bu arayışı aptalcaydı ve benim ona eşlik etmemi sağlayarak ikimizi de aptal durumuna düşürdü. Yine de deniz feneri bekçisinin kulübesine bakarak, *ya prens üçüncü yeşim parçasını gerçekten bulduysa*, diye düşündüm. Benim bilgim olmadan onu cebine atmasını istemediğimden, prensi takip ettim.

Kulübenin içi çürümüş balık ve doğal ginseng kökü kokuyordu. Öksürüğümü bastırmak zorunda kaldım ama prens umursamıyor gibi görünüyordu. Sanki ipek koltuğu kadar rahatmış gibi toprağın üzerine oturdu ve yaşlı adama hoş bir şekilde başını salladı.

"Onu halk pazarında satmak için yarın Tzu Wan'a gitmeyi düşünüyordum. Sonunda tanrıların bir lütfuymuş gibi hissettim. Ben mütevazı hırsları olan yaşlı bir adamım. Sadece çocuklarıma bırakabilmek için bir küçük sikke istedim. Çocuklarım başkentte yaşıyorlar. Şehirde geçinmenin ne kadar zor olduğunu biliyorsunuz."

Sonra bir nefes verdi ve kayda değer bir isteksizlikle, bir liçi tohumundan daha uzun olmayan küçük bir yeşim parçası çıkardı. Canlı bir yaratık gibi titreşen o ateşli yeşim taşını görünce göğsüm daraldı. Zhuque'nin mührünün son parçası. En sonunda deniz onu getirmişti.

Her şey böyle mi bitiyor?

"Tabii ki..." dedi deniz feneri bekçisi. "Onu size vermekten onur duyarım prensim."

Fakat taşı yavaşça ve acı verici bir şekilde, Lei'nin uzanmış avucuna bırakırken elleri titriyordu. Az hırsı olan yaşlı bir adam olarak bile yeşim taşından vazgeçmek ne kadar zordu.

"Teşekkür ederim..." dedi Lei öne doğru eğilerek. Adamın güneşe doğru açılan çiçekler gibi prensin karizmasına uyum sağladığını görebiliyordum. "Asil davranışınızdan dolayı çocuklarınız cömert bir şekilde ödüllendirilecekler. Sizin içinse..."

Yaşlı adamın gözleri, dudaklarından çıkan köpüklerle boğulurken, şişti. Kapı eşiğinden ilerlemeye başladım ama ne yapabilirdim ki? Deniz feneri bekçisinden, prense doğru baktım, sonra prensin duygusuz ifadesini yakaladım.

Adamı kendisi zehirlemişti.

Bilinçsizce geriye adım attım. Lei bana karşı bu birkaç günde nazik olmuştu. Fakat onunla ilgili gerçeği unutamazdım: Güzel bir yüzü ve ona ters düşen taştan bir kalbi vardı.

Deniz feneri bekçisi saniyeler içinde öldü, karanlıktan korkan bir çocuk gibi yan yatmıştı. Lei parmak uçlarındaki yeşim taşını inceleyerek ayağa kalktı. Onun mutlak olarak pişmanlığının olmaması beni sinirlendirdi.

"Nasıl yaparsın?" diye sordum, dilimi tutamadan. "O masumdu, hatta sana kendi isteğiyle yeşim taşını verdi! Sen... neden?"

Lei'nin gözleri üzerimdeydi. Siyah deniz kadar soğuk ve mesafelilerdi. "Bakanın takip edebileceği bir iz bırakabilirdi..." dedi açık bir şekilde. "Sima'nın zihinsel manipülasyon gücünü kendin gördün. O anıyı zihninden çıkarıp aradığı yeşimin bende olduğunu öğrenirdi."

"Seni aptal..." diyerek küfrettim. "Sima ne olursa olsun anlayacak, kendi mührünü sezemediğini mi sanıyorsun?"

Lei o anda gülümsedi. "Bazı şeyleri sezebilir, bazı diğer şeyleriyse sezemez..." dedi şifreli bir şekilde. "Yakında kendisini Ben Niu'dan, Fuxi Dağı'na kadar vahşi bir kazın kovalamacasının ortasında bulacak."

Etrafımdan dolaşarak, kulübeden çıktı ve keşişe doğru yürüdü. Tekrar bir küfür savurdum ama onu takip ettim, keşişin elindeki demirin parıltısını görünce aniden durdum. Keşiş ince demir şeridi alıp katlamadan önce, bunun benim için hazırlandığını düşünerek geri çekildim. Nefesim kesildi. Ellerindeki demir, balın akışkanlığını taşıyordu ve yumuşak kil gibi kolayca katlanıyordu. Ellerini ustaca taşın üzerinde gezdirdi, sonra bir dua mırıldandı ve minyatür demir topunu prense geri verdi. Tamamı, bir kelebeğin kanadından büyük değildi.

Yeşim taşını hiçbir yerde göremiyordum. Sonra fark ettim ki, o demirin içinde saklıydı.

Lei, medyumların kendi yeşimlerini algılamalarını engellemenin bir yolunu bulmuştu.

"Nasıl?..." Vaşak suya dalarken ve keşiş hayvanını kovalarken, orada öylece durdum. Gençti, ergenlik çağını zor geçiyordu. Keşişler genellikle çok mu gençlerdi?

Şimdi düşününce en son ne zaman bir keşiş gördüğümü hatırlayamadım. Savaş Kumandanı Liu, tüm dini hareketleri kışkırtıcı olarak gördükten sonra Anlai'den sürgün edilmiş veya saklanmaya zorlanmışlardı. Chuang Ning'deki evimin dışındaki dünya hayal edebileceğimden çok daha genişti. Yeşim mühürlerinin ötesinde başka büyü çeşitleri de var mıydı? Ruhlarla iletişim kuran unsurları maniple etmenin başka yolları da var mıydı? Hâlâ bilmediğim bir sürü şey vardı.

Keşişin rüzgârda dalgalanan ıslak cüppesiyle bize geri gelişini izledim. "Kendi mührün var mı?" diye kendime güvenerek sordum çünkü kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Eğer kendi mührü varsa, nasıl oluyor da demiri maniple edebiliyordu?

Keşiş buna cevap vermedi. Sadece bana baktı ve vaşağı miyavlamaya başlayınca ona döndü.

"Kişisel algılama..." dedi Lei arkamdan. "Sessizlik yemini etti."

Sinirlendim ve ona döndüm. "Bu nasıl mümkün oluyor? Mühür büyüsünün demiri maniple edememesi gerekiyor."

Lei sanki bu gerçek onun aklına gelmemiş gibi bunun üstüne düşündü. "Lixia'dan yararlanmanın birkaç yolu var..." dedi en sonunda. "Krallığınız ruhlar âleminin varlığını inkâr etmeyi seçerek kendisini sakatladı ama dünyanın geri kalanı, bir savaş kumandanının emri yüzünden bu konudaki ilerlemelerinden vazgeçmeyecek."

Her ne kadar bunu kabul etmek bana acı verse de Lei haklıydı. Annemin durumu göz önüne alındığında, ruhlar âlemi hakkında Anlai'deki çoğu kişiden daha fazlasını biliyordum ve yine de burada, Ximing'de ruh mührü olan bir bakana kutsanmış diyebiliyorlardı. New Quan'daki bir akademisyen, lixia'nın psikosomatik etkilerini çalışabiliyordu ve zamanı, parası, geniş bir casus ağı olan bir prens, bir lixia türünü diğerine karşı maniple etmenin bir yolunu bile bulabilirdi. Anlai'nin üstün zenginliğine ve doğal kaynaklarına rağmen, kendi korkumuz ve lixia'yı reddetmemiz bizi bu savaşta geri bırakmıştı ve bu seçim hayatlarımıza mal olabilirdi.

Hiç Sky'la konuşmayı bu kadar dilememiştim, antrenman alanımızın sessizliğinde bu meseleleri özel olarak tartışmak için onu kenara çekmeyi diledim. Siyasete, kendi takımımdan daha büyük ölçekteki askeri stratejilere kafam basmıyordu. Şimdi Sky'ın bana ne yapmam gerektiğini söylemesini istedim, sıtma tehdidinde, haydutların pususunda ve hatta Bakan Sima'nın kayıp mührü konusunda yaptığı gibi sorumluluğu ele almasını istedim.

Ama Sky burada değildi.

Nefesimi verdim. "Bu yüzden mi Üç Krallık'ı da fethetmek istiyorsun?" diye sordum Lei'ye. "Savaş kumandanının lixia'ya karşı verdiği emir yüzünden mi?"

Lei'nin gülümsemesi esrarengizdi ve tamamen tatmin edici değildi. Bana arkasını döndü.

"Kanıtları yok edin." Adamlarına seslendi. "Bakan Sima yakında burada olur; eğer cesedi incelerse, kalp yetmezliği gibi gözükmeli."

Prens ne planlıyor, diye merak ettim arkasından bakarken. Onun planlarını çözmeye haftalar öncesinde olduğum kadar yakındım ancak. Bu sırada, işe yaramaz vücudum iyileşmek için kahrolası zamanımı alırken, savaş durmadan hızla ilerliyordu. *Kaçacağım*, diyerek sürekli tekrarladım sanki bir duaymış gibi. *Sky'a, orduma geri döneceğim.*

Gücüme geri dönecektim.

Qinglong beni kullanıyor muydu bilmiyordum ama bu önemli de değildi. Onu kullanmak zorundaydım. Biz insanlar ve ruhlar arasındaki bu savaşa fazlasıyla bulaşmıştık ve riskler çok yüksekti. Deniz ejderhasını benimle zafere ya da yıkıma sürüklerdim.

Önümdeki görüntüde korkunç bir yanlışlık vardı: Deniz feneri bekçisinin evini pek de saygı göstermeden yağmalayan muhafızlar, zehirli çayı bir içki gibi siyah denize döküyorlardı. Yaşlı adam doğru düzgün bir şekilde gömülemeyecekti bile. Sima buraya vardığında cesedi çoktan çürümeye başlamış olacaktı.

"Ne kadar da memnun duruyorsun..." dedi Lei bana bakarak. "Yüzünün her zaman olduğu gibi çok güzel bir ifadesi var."

"*Sen* lanet birisin!" diyerek tükürdüm.

"Ve sen değil misin?" diyerek tek kaşını kaldırdı. "Söylesene bana küçük azizem, savaşın başlangıcından beri kaç adam öldürdün?"

Sessizleştim. Kaç kişi olduklarını saymayı bırakmıştım.

Lei demir kaplı yeşim taşını boğazındaki bir zincire bağladı. *Ne kadar da sıradan bir saklama yeri,* diye düşündüm ama kendi zekâm da beni ödüllendirmemişti. Eski kıyafetlerim New Quan'da kayıptı. Belki de şanslı bir saray görevlisi yeşim taşımı bulmuştu. Belki de çoktan taşım elden ele başkalarına gitmişti. Lei, New Quan'a üniformamı aramaları için haber göndermeyi kabul etmişti ama onun sözüne pek güvenmiyordum.

Neyse. New Quan'a geri döndüğümüzde demirlerimden kurtulmanın bir yolunu bulurdum. Yeşim taşımı saklayanı bulurdum ve onu ikna yoluyla veya zorla elinden alırdım. Lei haklıydı, ben de bir azize değildim.

Güneş ağaçların altına gizlenmişti ve şimdi yolumuza rehberlik etmesi için elimizde sadece onun parıldayan ışınlarının yankıları vardı. Lei'nin güvendiği muhafızlarından biri olan Dian Wei, kulaklarımı diken diken eden telaşlı bir sesle onu uzaklaştırdı. Kısa bir süre sonra vaşak huysuz bir tavırla atlardan birini ısırmaya karar verdi ve geri kalan adamların arasında kargaşaya neden oldu. Şu an benim şansımdı. İşe yaramaz kollarım ve zayıf yapımla hiçbir asker beni korumaya değer bir tehdit olarak görmemişti. Kaosun ortasında, kumun üzerinden Lei ve Dian Wei'ye doğru ilerledim, denge eksikliğimi telafi etmek için küçük tedbirli adımlar atıyordum. Deniz kenarının arkasına geçmişlerdi ve artık karanlıkta gizlenmiş iki uzun siluetten başka bir şey değillerdi.

"Bütün çatalağız Zihuan'ın filosu tarafından kuşatma altına alındı..." diyordu Dian Wei.

Zihuan mı? Bu ismi daha önce duymamıştım.

"Kaç gemi getirmiş?" diye sordu Lei.

"Görünüşe göre tüm ulusal filosunu. Binden fazla savaş gemisi."

Küfür savurmadan yutkundum. Eğer Zihuan, Ximing'in adamlarından biriyse, onların donanması Anlai'deki herkesin şüphelendiğinden daha güçlüydü.

"Başardı o zaman..." dedi Lei. "Çünkü bu sadece onun komutası değildi."

Dian Wei bir onaylama sesi çıkardı. "Uçuşan barikatlardan bazıları hâlâ Prens Ang'ın armasını taşıyor." Bir sessizlik oldu. "Üzgünüm Ming Lei. İkinizin yakın olduğunuzu biliyorum."

Lei'nin ses tonu her zamanki gibi kayıtsızdı ve hiçbir şeyi açığa vurmuyordu. "Da Ge onun için gelmişti. İlk başta Zihuan'a güvenmesini ve affetmesini sağlayan şeyin nezaket olduğuna inandım. Fakat üçüncü saldırıda bunun *aptallık* olduğunu anladım."

"İyi bir adamdı."

"Şimdi ölü bir adam." Lei uzun bir nefes verdi. "Saat geç olmasına rağmen. Bu her şeyi değiştirir."

"Kuşatma..." Dian Wei anlayamayacağım kadar alçak sesle bir şey daha söyledi.

"Her şey düşündüğümden daha hızlı ilerliyor..." dedi Lei. Son kararını vermeden önce tereddüt ediyormuş gibi gözüküyordu.

"Diğerlerine haber ver..." dedi prens en sonunda. "Tzu Wan'a gidiyoruz."

Üç Krallık'ın en güneyde kalan şehri olduğunun farkına vardım *ve Ximing'in başkenti.*

KIRK ÜÇ

Zihuan pek çok şey olabilirdi ama güce aç değildi. Tacıma göz dikmiyordu, savaşta sağ kolum olarak sadakatle hizmet etti.

– CAO ANG, CAO LEİ'YE YAZDIĞI ÖZEL BİR MEKTUBUNDAN, 923

ŞAFAK VAKTİNDE TZU WAN'A VARDIK. Bir uçurumun kenarına inşa edilen Ximing imparatorluk sarayı, şafağın ışıltısı altında parıldayan uçsuz bucaksız denize bakıyordu.

Sarayın giriş salonuna yaklaştığımızda sabah güneşi ışınları üç katmanlı pagodaların koyu kırmızı ve altın tonlarını yakalıyor ve üzerimizdeki kiremitli saçaklara monte edilmiş karmaşık Anka kuşu heykellerini vurguluyordu. Şaşırtıcı bir şekilde giriş salonunda Autumn bizi bekliyordu. Lei onu görür görmez avluya geçti ve beni askerlerle birlikte geride bıraktı. Koridorda ikisinin alçak sesle birbiriyle konuşmasını izledim. Kelimelerini çıkaramıyordum ama Lei'nin onunla konuştuğunda yüzünün nasıl yumuşadığını, onda nadiren gördüğüm bir rahatlıkla güldüğünü görebiliyordum. Autumn da daha hafiflemiş ve daha özgür görünüyordu. Kızarıp sesini alçaltmadan önce söylediği bir şeye kıkırdadı.

Başka tarafa baktım. Paylaştıkları yakınlık... beni ilgilendirmiyordu. Güvenebileceğim gerçek bir dostum olmadan, yalnız kalmıştım. Benim kendi arkadaşlarım buradan çok uzaktalardı ve hayatta kalmak için savaşıyorlardı. Sparrow

ve Zilong'un kamp ateşinin yanında sarhoş bir şekilde şarkı söylediğini düşündüm, yüzleri titreyen ateş ışığına karşı neşeyle kaplıydı. Antrenman kılıcını elinden kaparken Sky'ın antrenman alanında bir küfür mırıldandığı düellomuzu düşündüm.

"*Daha iyi olman gerekiyor ama benden daha iyi olmamalısın...*" diyerek iyi huylu bir şekilde şikâyet ederdi. "*Kendi rakibimi eğitiyorum.*"

Hepsini çok özledim. Zorlukla kurduğumuz yakınlığı, aramızda aldatmanın olmamasını özlemiştim. Fakat bu da bir yalandı çünkü aramızda her zaman bir düzeyde aldatma vardı, *benim* yalanlardan bir örümcek ağı oluşturmamdan dolayıydı.

Aynı bir örümcek ağı gibi, parçalanması da çok kolaydı.

Eğer geri dönersem, *hayır*, geri döndüğümde, arkadaşlarım beni kolları açık karşılarlar mıydı?

"Hadi, odana gidelim..." diye seslendi Autumn, Lei sarayın derinliklerine doğru kaybolurken, Autumn bana doğru koşuyordu. "Bandajlarını yeniden sarmalıyım."

Autumn beni aynı muhafız birliği tarafından takip edilirken yeni hapishane hücreme götürdü; oda en az eski kaldığım yer kadar gösterişli ve aynı derecede kısıtlayıcıydı. Sıkı şekilde korunan bir kapı vardı, hiç pencere yoktu. Sinirle tısladım.

Autumn beni takmadı, iyileşmemin ilerleyişine hayret ediyordu. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim!" diye haykırdı, omzumdaki yarayı soyduktan sonra. Bana hayranlık dolu bir bakış attı. "Lei'nin senin özel olduğunu söylemesine şaşırmamalıyım."

Anormal şekilde iyileşmemin ardındaki nedeni tahmin etmedi mi? Bakışlarına güçlükle karşılık verdim. Belki de zihni acıdan körelmişti ve Autumn ona karşı yaptığım baskıyı, kara büyümü hatırlamamıştı. Çünkü eğer yaptığım şeyin

doğruluğunu bilseydi elbette bana bu kadar nezaket ve şefkatle yaklaşmazdı.

General Huyi bana itici ve iğrenç demişti. Bir kadın olduğum için mi? Ya da lixia kullandığım için mi? Ya da ikisi de mi? Ruh gücüme tanık olduğuna göre Sky da beni böyle mi gördü?

Hiçbir zaman özel olmak istemedim, diye düşündüm, *sadece ait olmak istedim.*

Ya da bu da mı bir yalandı? Kendi arzularımı, onların saf derinliklerini bile biliyor muydum? Belki de ejderha artık kulağıma fısıldamadığı için artık ne istediğimi bilmiyordum.

Sakin görünmeye çalışarak, "Bu durumda, ne zaman kollarımı tekrardan kullanabilirim?" diye sordum.

"Belki sadece iki haftaya..." dedi Autumn, beni değerlendirerek. "Sen bir mucizesin Meilin."

Çenemi sıktım ve cevap vermedim. Gerçeği bilseydi, böyle şeyler söylemezdi.

~

ARADAN BİR HAFTA GEÇTİ VE AUTUMN'UN EMİRLERİNE RAĞMEN askılarımı kendim çıkardım. Uzuvlarım sertleşiyor ve kaslarım geriliyordu ama çaresizliğim her zamankinden daha da büyüktü. Her gece ruhlar âlemine giden yolu kapatan demir kapıların hayalini kuruyordum. Tekrar tekrar lixia'mı kullanmaya çalıştım ama yağmur fırtınasında ateş yakmaya çalışıyormuşum gibi hissettim. Demir kapılar, ben kimsesiz kalana, ta ki ben sadece kargalara yaraşır bir leş gibi bomboş kalana kadar gücümün her zerresini emdi.

~

TZU WAN'DAKİ DOKUZUNCU GÜNÜMDE AUTUMN, Lei'nin imparatorluk sarayına geri döndüğünün haberini verdi.

"Nereye gitti ki?" diye üsteledim. Bana karşı ilgisini kaybedip kaybetmediğini ve neden beni çağırmadığını merak etmiştim. Cevap vermeyince "Ve Bakan Sima nerede?" diye ekledim.

"Biliyorsun ki bunu sana söyleyemem..." dedi kaygısızca.

"Ya üniformam?" diye aceleyle sordum Autumn kapıyı açıp içeride bekleyen muhafızları çağırırken. "New Quan'dan hiç haber var mı?"

"Önümüzdeki günlerde bir sevkıyat bekliyoruz. Eski kıyafetlerini teslim alınca getireceğim..." diyerek burun kıvırdı. "İzini bulmakta güçlük çekiyorlardı ama prens işi bitirmelerini istedi, yani ben ne yapabilirdim ki?"

Lei verdiği söze sadık kalmıştı. "Teşekkürler."

Yakında yeşim taşım yine benim olacaktı ve kaçış yolumu bulmuş olacaktım.

Saçımı düzeltti ve beni ileri doğru uzaklaştırdı. "Git hadi. Onunla nilüfer izleme köşkünde buluşacaksın."

Fakat muhafızlarım beni oraya götürdüğünde, başka biri zaten köşkü işgal etmişti. Yabancıyı fark eden muhafızlarım yüzlerinde kararsızlıkla yavaşladılar. Adam zarif kıyafetli birkaç fahişeyle birlikte pu'erh çayı içiyordu, çayın kendine özgü acı kokusu köşk boyunca yayılıyordu. Sabah rüzgârına rağmen onu her taraftan yelpazeleyen hadımları ve onun için mandalina soyan fahişeleri vardı.

Birisi omzuma dokundu; irkildim. "Hadi başka bir yere gidelim..." dedi Lei, muhafızlarıma beni bırakmaları için işaret ederek. Beni köşkün görüş alanı dışında kalan, jiashan kaya bahçesinin arkasına çekti.

"O adamdan saklanıyor musun?" diye sordum.

Bir kaşını kaldırdı. "Ne yazık ki varlığımı çoktan biliyor. *Seni* ondan saklıyorum."

Lei bugün garip bir şekilde iyi bir ruh halindeydi. Son seyahatlerinde neler başardığını merak ettim.

Gözleri üzerimde gezindi. "Görüyorum ki hediyelerimi geri çevirmişsin."

Başkente vardığımda gardırobum abartılı elbiselerle doluydu. Sade erkek kıyafetlerimi tercih ettiğimden hiçbir elbiseye dokunmamıştım. "Gerçekten de senden gelen bir hediyeyi giyeceğimi mi düşündün?"

Lei kireçtaşından bir kayanın üzerine yerleşti ve bana son derece rahat bir şekilde baktı. "Seni nasıl kazanabilirim?" dedi derin düşüncelere dalmış bir şekilde, sanki kendine soruyor gibiydi.

Ona doğru baktım. "Beni serbest bırakabilirsin..." dedim sıktığım dişlerimin arasından. Eğer Ximing prensi olmasaydı diğerleriyle birlikte çoktan kaçmış olurdum. Onun kötü niyetli planları yüzünden hâlâ burada, hiç olmadığım kadar halkımdan uzaktaydım, krallığımdan, müttefiklerimden hatta kendimden bile şüphe duyuyordum. Çok fazla kafa karıştırıcı, şüphe uyandıran çok sayıda merak uyandırıcı soru sormuştu ve şimdi de artık gerçeği kurgudan ayıramıyordum.

Buradan kaçacağım, diye kendime söz verdim. *Ama bir gün senin için geri geleceğim – ve o zaman intikamımı alacağım.*

Gülümsedi. "Bir gün benim ölümüm olacağından hiç şüphem yok."

Gözlerimi kırptım. Aklımı mı okumuştu? Ya da iddia ettiği gibi yüz ifadelerim çok mu şeffaftı?

"Seni anlamıyorum..." dedim ama sözlerim ağustosböceklerinin artan gürültüsünde kayboldu.

Lei ayağa kalktı. "Seni serbest bırakamam ama sana çok istediğin bir şeyi verebilirim." Mücevherli saç süsünü çıkardı ve muhafızına verdi.

Ona anlamayarak baktım.

"Kavga et benimle..." dedi sırıtarak. "Bence bir kadın tarafından yenilmek eğlenceli olur."

"Eğlenceli mi?" diye tekrarladım. "Çok çarpık bir eğlence anlayışın var."

Bana dayanılmaz bir sırıtış attı. "Ama bence senin de var." Boynunu kıtırdattı. "Aslında, bence sen de bunu epey eğlenceli bulacaksın."

Kaşlarımı çatmış olmama rağmen, haklıydı. Onca anlamsız konuşmadan sonra, kavga etmek için can atıyordum. "Beni hafife alma..." diye hırladım yeni özgür kalmış kollarımı esneterek.

"Ekselansları..." diyerek Lei'nin koruması araya girdi. "Sizce bu akıllıca bir şey mi?"

"Dikkatli olacağız Dian Wei. Merak etmene gerek yok..." Dian Wei yine de dehşete düşmüş gözüküyordu. *Lei dikkatli olabilir*, diye düşündüm. *Ben olmayacaktım.*

"Silah yok..." dedi bana Lei. "İlk teslim olan kaybeder."

Kan damarlarımda aktı. Alan elverişsizdi, jiashan kaya bahçesi, köprü ve nilüfer göletine bakan üç bölmeli alanla sınırlıydık. Yine de her yerde savaşabilirdim.

Daireler çizdik. Peygamberdevesi duruşundan onun kungfu eğitimi aldığını hemen anladım. Fakat ben de o eğitimi almıştım.

Ona ilkönce havada tekme atarak ben saldırdım. Yıldırım gibi olan reflekslerini hatırladım ve sürpriz bir çifte manevrayla onu ayakları yerden kesilmeden önce yanılttım. İkimiz de düşmeden önce keskin nefesini hissettim. Üstünlüğü ele geçirmek için çabaladım. Üstün ağırlığıyla beni sıkıştırmaya çalıştı ama açıkça kendini tutuyordu. *Beni hafife almaman için seni uyarmıştım.*

Geleneksel kungfuyu geliştirdik. Onur ya da gelenek umurumda değildi, sadece acı vermeyi düşünüyordum. Sanki bu halk arasındaki bir sokak kavgasıymış gibi yüzüne doğru kaydım ve tırnaklarımın çenesine battığını hissettim. Nefesinin arkasından bir küfür savurdu ve kollarımı arkamda bükmeye çalıştı. Kıvrılıp ayağa fırlamak için qi enerjimi kullanarak onun altından sıyrıldım. Artık suyun kenarına yakındık.

Lei'nin kanaması vardı, saçları gevşemişti ve kıyafetleri buruşmuştu. Nasıl göründüğümü bilmiyordum ama umurumda da değildi. Bir kelebek büküm tekmesi hedefleyerek ona doğru koştum. Kaçtı ve bacağımı havada yakalayıp ardından beni yere doğru çarptı. Nefesim içimden fışkırdı. Dirseğini boğazıma bastırdı. "Teslim oldun mu?" dedi, hızlıca nefes alırken sırıttı.

Hem uzaktaki hem de yakındaki bir şeye tepki vererek, göğsüm uğuldadı. Bu sesi, bu hissi biliyordum, içsel bir çanın titreşimi gibiydi. Açıkta kalan, boğazıma bastırmış olduğu koluna baktım, kavga sırasında kıyafetinin uzun kolları geriye düşmüştü ve bileğindeki bileziği gözüme çarptı. Bandın üzerinde tek bir sallanan demir asılıydı. Boynuna taktığından daha büyüktü, belki de kırık bir mührü değil de tam bir mührü sakladığı için bu kadar büyüktü.

Bunca zamandır mührümü biliyordu. Onu o *çalmıştı*.

Sadece bir saniye geçti. Öne eğildim ve dişlerimi koluna geçirerek onu ısırdım. Şaşırdı ve bir anlığına tutuşunu gevşetti. Ayağa kalktım, saldırısından kaçtım ve ardından tüm hızımla ona doğru koştum. Göletin kenarına çarptık, suya düşmeden birkaç dakika önce bizi durdurdum. Bu sefer çizmemi onun göğüs kemiğine dayadım, eğer bıçağım olsaydı onun için öldürücü bir darbe olurdu. Nefesinin daralması için çizmemi gerekenden biraz daha fazla ittim. Bütün bizi izleyen muhafızlara karşı şansımı zorladığımı biliyordum ama kin dolu ve kızgın hissediyordum.

"Senin sıran..." dedim nefes nefese. "Teslim oluyor musunuz ekselansları?"

"Sana teslim olmak benim için bir onur..." diye cevapladı ama gözlerinde bir eğlence parıltısı vardı. Dönerek kendini suya atarken bacağımı burktu.

Göletin zeminine daldığımızda sıçrayarak onunla battım. Gölet suyu çamurlu ve yosun doluydu. Yeşil sisin içinden Lei'nin yüzeye dönmek için yerden kendini yüzeye doğru

ittiğini gördüm. Fakat onu takip etmeye çalıştığımda, bacağımı sıkışmış durumda buldum. Gölet kayalarının üzerinde bir tür ağ vardı ve pantolonumun paçası ona takılmıştı. Suya dalmadan önce nefes almamıştım ve ağları çözmeye çalışırken panikledikçe daha da fazla hava kaybettim.

Birisi omzuma dokundu. Başımı kaldırdığımda Lei'nin benim için geri döndüğünü gördüm, elinde bir bıçak vardı. Sakince, ellerimi geriye savurdu ve bıçağını kullanarak kanayan ayak bileğimdeki ağları kesti.

Sonra ikimiz de yüzeye doğru yüzdük.

Öfkeyle Lei'ye dönmeden önce suyu yararak temiz havayı içime çektim.

"Sen... bu hile yapmak!"

"Beni ısırdın, Meilin." Lei nefes nefese suda ilerliyordu ve hâlâ gülmekten hırıldıyordu. "Konuşulacak biri değilsin."

Göletten çıktım, sonra su damlayan saçlarımı sıktım. Garip bir şekilde, yeşim taşımla ilgili yeni keşfettiğim bilgiyle bile kendimi bu sabah olduğundan daha hafif hissettim. Bir dövüşün heyecanını, ortaya çıkmasını arzulamıştım ve adrenalinden çok acı ve yaralanmanın engeli olmadan uzuvlarımı özgürce hareket ettirme yetimi özlemiştim. *Bir daha bu özgürlüğümü asla küçümsemeyeceğim*, diye söz verdim kendime, vücudumun zor kavuştuğum sağlığının tadını çıkararak. O kadar iyi bir ruh halindeydim ki gülmek istedim.

"Yüce gökler adına, neler oluyor?"

Autumn dağınık görünüşümüz karşısında başını sallayarak köprüden bize doğru geldi. Lei bana elini uzattı, onu reddedip bankın istinat duvarına kendim tırmandım.

"Bilmek istiyor muyum?" diye sordu Autumn, Lei'ye.

"Çok sıcak bir yaz sabahı." Lei ciddiyet göstermeye çalıştı ama gözlerindeki neşeyi gizleyemedi. "Yüzmeye gitmeye karar vermiştik."

"Su nilüferi göletinde mi?" Autumn elleri kalçasında onu inceledi. "On İki Akçaağaç Efsanesi'ndeki kurbağa prense benziyorsun."

Lei'ye baktım ve istemsizce dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. Lei'nin genellikle kusursuz olan görünümü, alnına düşen ve oldukça hantal bir şapkayı andıran saçına tünemiş uzun bir yosun kümesiyle gölgeleniyordu. Göz makyajı, elmacıkkemiklerinden mürekkep siyahı yaşlar gibi aşağı iniyordu, ince çivit mavisi kıyafeti darmadağınıktı ve üstünden göl suyu damlıyordu.

"Kurbağa prens mi?" Lei inanamayarak tekrarladı, kibirli ifadesi tamamen darmadağınık görünümüyle tuhaf gözüküyordu. Sesli bir şekilde güldüm.

Autumn ve Lei, ikisi birden bana bakmak için döndüler. Aceleyle kendime geldim ve elimle ağzımı kapattım.

Fakat Lei gülümsüyordu, gözlerinin kenarları kırışıyordu. Elimi ağzımdan çekti. "Gülünce güzel oluyorsun..." dedi sessizce.

Bunun onun oyunlarından biri olup olmadığından emin olamayarak bakır gözlerini inceledim. Her şeyi bir bilmece gibi anlatıyordu ve ben de doğru cevabı tahmin edemiyordum.

"Flört etmek yok!" Bizi ayırarak Autumn araya girdi. "Zaten hayatınızda bir sürü güzel kadınınız var ekselansları."

Lei, Autumn'a bir kolunu atarak onun düzgün kıyafetlerini göl suyuyla ıslattı. Autumn, ondan kurtulmak için, onu itmeye çalıştı. "Güzel kadınların fazlası diye bir şey yoktur..." dedi. "Ve benim cömert bir kalbim var Autumn. Herkes için fazlasıyla yer var."

"Lütfen..." dedi gözlerini devirerek. Lei'nin elinden kurtuldu ve kolumu tutup beni uzaklaştırdı. "Kalbinizde sadece bir kişi var, ekselansları, o da sizsiniz."

Köprüyü geçerken bile Lei'nin cevap veren kahkahasını duyduk.

KIRK DÖRT

Ve arkadaşlarınızı seçerken, sayısız savaştan sağ çıkan ve kılıcını bile kaldırmadığı silah arkadaşı hain Fan Li tarafından öldürülen asil komutan Chen Wu'yu hatırlayın.

– ZHU YUAN'IN SEÇME ESERLERİ, 889

"ÜNİFORMAN GELDİ!" DİYE HABER VERDİ AUTUMN bana işe yaramaz giysilerimi vererek. "Bir hizmetçiden senin için kan lekelerini temizlemesini istedim. Denemek ister misin?"

Zar zor sakladığım bir ilgisizlikle başımı salladım. Autumn beni bıraktı ve akşam yemeğiyle döneceğine söz verdi. Tek başıma kalınca, yatak odamın sınırlarını adımlayarak gezdim.

Yani prens yeşim taşımı başından beri biliyordu. Beni aptal yerine koyarak haftalarca önümde onu takmıştı.

Neyse. Bu sadece işleri basitleştirirdi. Lei'nin kibrini ona karşı kullanırdım; zorlama gücü kullanarak hem Sima'nın hem de kendi yeşim taşımı tek hamlede çalacaktım.

Fakat nasıl lixia'ma ulaşacaktım? Kelepçeli bileklerimin artık tanıdık görüntüsüne baktım. Demirin kırılıp bükülmesini istediğim için görüşüm daraldı.

Hiçbir şey olmadı. Sadece kendime migren vermeyi başarmıştım.

Yani kapımın dışındaki muhafızda olduğu kadar ruh gücüm var demek oluyordu.

Ve hâlâ bir mahkûmdum.

Bıkkınlıkla çığlık attım ve yanımdaki duvarı yumruklադım. Ahşap kıpırdamadı ve yanındaki tablo da sadece sallandı. Yine de parmak eklemlerim zonkluyordu ve moraracaklardı. Lei de fark edip muhtemelen öfkem hakkında komik olmayan bir yorum yapacaktı. Dizlerimi göğsüme çekerek yere doğru kaydım. Lei benimle ilgili en ufak şeyi bile fark ediyordu. Gözlerimdeki en ufak bir duyguyu yakalayabilir ve buna göre gerçeği tahmin edebilirdi.

Peki neden daha bana baskı yapmadı? Beni sorgulatabilir, cezalandırabilir ve eziyet ettirebilirdi. Bunun yerine çoğunlukla havadan sudan konuşmayı ve şakalaşmayı seçmişti. Bana acıdığı için mi böyle yapmıştı? Ya da belki beni zorlamadan kazanmak istediği içindir.

Gözlerindeki çelik gibi olan arzu parıltısını hatırladım. Belki de prensin bana ilgisi vardı. Bazı zamanlar, sanki merakından öte şeyler hissediyormuş gibi gelmişti. Hayranlığı... Bundan faydalanabilirdim. Eğer kılıcım veya lixia'm yanımda yoksa o zaman, diğer güçlerime güvenmek zorundaydım. *Onu* maniple et, usta maniple edici.

Kapı açıldı ve Autumn başını içeri soktu. Yeni bir hasar bulmaya çalışarak duvarları inceledi. "Lütfen tabloyu mahvetme..." dedi. "Favorilerimden birisi."

Suluboya, arka planda çağlayan su ile bir erik çiçeği dalı boyunca tüneyen kuşları tasvir ediyordu. Oldukça anlamsız olduğunu düşündüm ama fikrimi kendime sakladım.

"Beğenmedin..." diye çıkarım yaptı Autumn.

Omzumu silktim.

Hizmetçilere akşam yemeğiyle birlikte girmelerini işaret etti. "Yakında gidecek zaten..." dedi esneyerek.

"Neden?"

"Ah, bütün değerli eşyaları kaldırıyoruz şeyden önce..." Yüzü kızardı. "Neyse, yapabiliyorken tadını çıkar."

Neden önce? Prens Liu ve adamları buraya, Tzu Wan'a mı geliyorlardı?

"Saray bir kuşatmaya mı hazırlanıyor?"

Autumn sanki bir sineği kovmaya çalışıyormuş gibi eliyle bana vurdu.

"Lei neden Anlai ordusunu bu kadar yer arasından *buraya* çekmeye çalışsın ki?" Sesli şekilde düşündüm. "Ve onun yerine nereye gidiyordu?"

"Şu küçük aklını kullanmayı bırak!" Autumn gülmeye çalıştı ama hâlâ kızarık duran yanaklarını gizleyemedi. "Yemeğin hâlâ sıcakken ye. Şef Min'in huotui erişte çorbası, senin favorin."

"Benim favorim olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ne zaman bu gelse sadece o zaman kabını silip süpürüyorsun..." dedi beni azarlayan Xiuying'i fazlasıyla hatırlatarak. Bunun ardından bir nefes almam gerekti. *Yumuşayacak lüksün yok, Meilin.*

Dumanı tüten çorbayı soğutmak için üfledim. Orduda yken, tüketebileceğim erişte sayısı konusunda Zilong'a bile meydan okuyabilecek kadar büyük bir iştah geliştirmiştim. Eski gayretimle birlikte esaret altında solup giden bir tarafımdı sadece.

Porselen kaşığımı ihtiyaç duyduğumdan daha sert bir şekilde tuttum. *Geri alacağım*, diye söz verdim kendime. Benden çaldığı her şeyi ve daha fazlasını geri alacaktım.

Kısa süreliğine durmadan önce yemeye başladım. "Hım?" dedi Autumn ama düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Et suyunun aromasını, özenle tuzlanmış, kurutulmuş ve uzun süre fermente edilmiş zengin lezzetli bir domuz eti olarak algıladım. Fermantasyon süresi en az iki hafta sürerdi ve her şefin eti olgunlaştırma yöntemi farklıydı. Şef Min gibi bir saray şefinin bu işi kendine özgü bir şekilde yaptığı bir yöntemi

olduğundan ve pazarda başka bir şefin huotui'sini satın almaktan büyük bir alınganlık duyacağından emindim.

Çorbadan koca bir yudum aldım ve tatmin olmuş bir şekilde nefesimi verdim. "Çok lezzetli..." dedim coşkuyla, aldığım yudumların arasından. "Şef Min'e tekrar huotui yapabilir mi diye sorar mısın?"

Eriştelerimi höpürdeterek yediğimi görünce gülümsedi ve isteğimi geç de olsa düşündü. "Sorabilirim ama muhtemelen domuz etini fermente etmeyi şeyden önce bitiremeyecek..."

"Neden önce?"

Autumn bakışlarımdan kaçtı. "Yılın bu zamanında, sarayda bir sürü değişiklik olur!" diye açıkladı, sesi normalden daha yüksek çıktı. "Şef Min tatile çıkabilir."

Bir yalandı, görmüştüm. Düz bir yalan.

Anlai ordusu için tuzak kuruyorlardı – iki haftadan kısa sürede gerçekleşecek olan bir tuzaktı.

Hatırladığıma göre Ben Niu'da, Dian Wei kuşatma planlarından bahsetmişti.

"*Bu işleri değiştirir...*" demişti Lei. "*Her şey tahmin ettiğimden de daha hızlı ilerliyor.*"

Katılıyorum, diye düşündüm panik yapmamaya çalışarak. Sky'ın kampının şu anda Ximing'de nerede konumlandığına bağlı olarak onları yürüyerek bulmam üç ila on iki gün sürebilirdi. Bu bana, Sky'ı yaklaşan tuzağa karşı uyarmak için yalnızca bir günlük zaman bırakıyordu ve eğer *şimdi* kaçabilirsem bunları başarabilirdim.

Düşünmek için kâsemden uzaklaştım fakat dikkatim arkamdaki pirinç aynaya takıldı, ona bakmaktan özenle kaçınmıştım. Gözlerim... koyuydu. Donuklardı.

Artık altınımsı şekilde parıldamıyorlar mıydı?

"Meilin, beni dinliyor musun?"

Autumn'a göz kırptım. "Özür dilerim."

İç çekti. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Eğer yoksa, üç gün içinde geri döneceğim. Birkaç kişisel durumumu düzene sokmam gerekiyor."

Çünkü Tzu Wan'ı terk etmeye hazırlanıyordu.

Zaman, diye düşündüm sefil bir şekilde. *Zaman her zaman bana karşı.*

"Aslında, bir sorum var..." dedim. Gardıroba gittim ve rengârenk ipeklere ilerledim. "Prens ne tür bir elbiseyi sever?"

Autumn kıyafetlerin arasında geçmeden önce bana bir bakış attı. "Bu..." dedi, sırtı dekolteli koyu kırmızı ipek bir elbise tutarak. Alışılmadık bir tarzdı, Chuang Ning'deki modayla alakası yoktu. "Boynu gösteriyor..." diye açıklama yaptı, ellerini elbisenin yakasında gezdirerek. "Bu tarz şeylere bayılır. Nasıl bildiğimi sorma." Burnunu buruşturdu.

Yatağının önündeyken, gözlerinin açıkta kalan boynuma takıldığı zamanı hatırladım. O akşam sarhoştu. Eğer onu tekrar sarhoş edebilirsem...

"İnce, zarif bir boynun var..." dedi Autumn. "Dedikleri gibi gençliği değerlendirmek lazım. Güzellik..."

"Kadınların bilgeliğidir. Biliyorum."

Elbiseyi yatağın üstüne koydu. Yakından baktığımda yüz ifadesinin acı dolu olduğunu gördüm. Bunun onu incitip incitmediğini merak ettim; benim varlığımın onu incittiğini.

"Autumn. Ben asla ikinizin arasına girmek istemedim."

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Yanaklarım yandı. "Senin ve prensin yakın olduğunuzu biliyorum."

Autumn beni kıkırdayarak şaşırttı. "Prens benim için bir erkek kardeş gibidir Meilin. Aslında prens, küçük erkek kardeşimin yaşında." Yatağa geri oturdu. "Sadece yirmi iki yaşında."

Yirmi iki mi? Benden sadece dört yaş büyüktü. Yine de kendine olan özgüveni ona bir olgunluk havası veriyordu.

Kandırıcı bir şeydi, diye düşündüm, *onunla ilgili diğer her şeyin yanıltıcı olması gibi.*

"Aslında..." dedi Autumn sesini kısarak. "O tarafa eğilimim yok."

"Neye eğilimin yok?"

"Erkeklerden hoşlanmıyorum."

"Aha!" Ellerimi ağzıma kapattım ve misafir odasının kapısına baktım. "Özür dilerim, seni söylemeye zorlamak istememiştim."

"Sorun değil..." dedi. "Eğer sana söylemek istemeseydim, söylemezdim zaten."

O böyle dediğinde her şey kulağa çok basit geliyordu. "Annem de öyleydi..." İsimsiz bir içgüdü beni konuşmaya zorladı. "Senin gibiydi. Bana bir keresinde kadınları da sevdiğini söylemişti."

"Bunu kendi kızına söyleyebildiğine göre siz ikiniz çok yakın olmalısınız."

"Ebeveynlerimin... sevgisiz bir evlilikleri oldu. Bu bir sır değildi..." dedim. Annemle pek yakın olduğumuzu düşünmüyordum ve Autumn'un böyle olduğunu sanmasından nefret ettim.

Yüzünü astı. Ağzını açtı, nazik ya da rahatlatıcı bir şey söyleyeceğini biliyordum ve buna dayanamadım. Yalnızca bana karşı daha fazla bilgiyi Lei'ye yumurtlayacağını bildiğim halde neden bunu ona söylediğimi bilmiyordum.

"Elbiseyi deneyeceğim..." dedim. "Eğer senin için fazla olmazsa, prense onu bu akşam görmek istediğimi söyleyebilir misin?"

"Prens şehre gitti..." dedi Autumn. Tereddüt etti ve dişleri endişeli bir şekilde altdudağında dolaştı. "Bu akşam geç saate kadar dönmeyecek."

Sima çoktan mührünün iki parçasına sahipti ve Lei'de de üçüncüsü vardı. Zamanım tükeniyordu. Hayır, zamanım tamamen tükenmişti. "Bekleyebilirim, eğer beni görmek isterse."

"Eminim ki istiyordur..." diye cevapladı Autumn. "Seninle vakit geçirmeyi seviyor, bunu biliyorsun." Gözleri koyu ve anlam yüklüydü.

Başka tarafa baktım. *Lei beni umursamıyor*, diye kendime hatırlatma yaptım. Bana takıntılıydı ve bu aynı şey değildi. Onun için yeni bir eğlenceden başka bir şey değildim. Sadece kılıç tutabilen bir kızdım; tıpkı dans edebilen veya şarkı söyleyebilen bir maymun gibi.

Autumn en iyi sözü söylemişti: Onun kalbinde sadece tek bir kişi vardı, o da kendisiydi.

Fakat yine de elimi elbisenin üzerinde gezdirirken, Lei'nin annesi hakkında söylediklerini hatırladım. Annesi gitmek istememesine rağmen onun elinden alınmıştı. Oğlunu istemişti, onu sevmişti ve Lei onun korkunç infazını ön sıradan izlemek zorunda kalmıştı. Babası bunlar olurken başka yöne bakmamasını emretmişti.

Ancak ona acıyamazdım. Elbiseyi denedim ve yansımama baktım.

O benim düşmanımdı ve zamanı geldiğinde onu öldürecektim.

KIRK BEŞ

Bir serçe, aynak kuşunun zarafetini nasıl anlayabilirdi? Sıradan bir adam Prens Zihuan'ın gücünü nasıl anlayabilirdi?

– ÜÇ KRALLIK'IN KRONİKLERİ, 954

ELBİSEM BİR İMPARATORLUK FAHİŞESİNİN GİYEBİLECEĞİ BİR ŞEYE BENZİYORDU. Cüppem, boğucu yaz havasına yakışacak şekilde ince ve şeffaftı, göğüslerimin kabarıklığını ortaya çıkaran, çıplak omuzlarımı saran, neredeyse şeffaf gözüken ipek bir kuşak vardı. Dudaklarımı kırmızı elbiseme uyacak şekilde boyadım ve ardından saçımı basit ahşap bir tokayla sabitledim. Uzun saçlarımın arasına da bıçağımı sakladım.

Lei günbatımından çok sonra beni yanına çağırdı. Bu kadar geç vakitte şehirde ne yaptığını merak ettim. Ona karşı nasıl davranacağımı belirlemek için ruh halini okuyarak öfkesini ölçmem gerekecekti. Fakat yine de bunu yapmaya oldukça alışmıştım çünkü on sekiz yıldır babamla yaşıyordum.

"Onu içeri alın."

Prensin sesi alçak ve törpülenmişti, sönmekte olan bir ateşin çıtırtısı gibi. Sesi duyunca midem bulandı. *Sinirseldir*, dedim kendi kendime. Sadece gergindim.

Prensin oturma odasına girdim. Muhafızlarım kapıda kalıp, tekdüze bir sıra halinde dağıldılar. Üçü girişte ve üçü de Lei'nin yatak odasına açılan kapının önündeydi. İçeride olan

fakat benim göremediğim daha fazla muhafız var mı diye merak ettim. Bu kötü olurdu.

Lei kapısını açık bırakarak yatak odasından çıktı. Yatağının karşısında denize bakan açık balkonunu görebiliyordum. Odaları, huzurlu ve lükstü. Tabii ki öyle olacaktı. Bir prensti. Şımartılmış ve ayrıcalıklı bir hayat yaşadı. İpek kıyafetler ve safir mücevherler giydi. Güzel kadınlar muhtemelen her gece ona geldiler.

Fakat bu akşam, sadece ben vardım. Binici pelerininin düğmelerini çözerek eşiği geçerken doğruldum. Saçları tepeden topuz yapılmıştı ama geceki aktiviteleri sırasında birkaç tel arasından kaçmıştı. Elmacıkkemiğine kir bulaşmıştı ve genellikle tertemiz olan tırnakları kurumuş kanla kaplı gibi gözüküyordu.

Ben onu incelerken o da bana eşit şekilde ilgi gösterdi. Gözleri, boyanmış dudaklarımdan çıplak omuzlarıma, oradan da boynuma doğru kayarken yüzünde bir gülümseme oluştu. İstemsizce elimi boğazıma götürdüm.

"Kırmızının senin rengin olduğunu biliyordum..." dedi. "Güzelliğin aya rakip oluyor, sevgili Meilin."

Dediğini görmezden geldim. "Neredeydin?" diye sordum, ona doğru öne bir adım atarak. Hiçbir muhafızı yerinden oynamadı. *Yani ona böyle yaklaşmama izin vereceklerdi.* "Seni bekliyordum."

"Orada buradaydım..." diye cevap verdi belirsiz bir şekilde, elini porselen su kabına daldırarak. Kan ve pislik suyun içinde dağıldı. "Seni beklettiğim için özür dilerim."

"İzin ver sana yardım edeyim..." dedim yanına giderek. Kalbim göğüskafesimde çarparken, ellerini benimkilerin arasına aldım. Dokunuşu şaşırtıcı bir şekilde soğuktu, sanki dışarıda karda kalmış gibiydi. Elini tekrardan kabın içine sokup nazikçe pisliği ve tozu yıkadım.

Sol kolundan yukarı doğru uzanan tırtıklı bir kesik olduğunu fark ettim. Kolunu sıvamaya başlamıştım ki elini benimkinin üstüne koyarak beni engelledi. *Yani yeşim taşım onun sol kolunda duruyor.*

Beni izliyordu, gözleri rüzgârdaki alevler gibi titreşiyordu. "Bugün epey yardımseversin." Yakından ter ve sedir kokuyordu. Hoş olmayan bir koku değildi.

"Ruh halim değiştiğinde..." diye cevapladım, kayıtsızmışım gibi yaparak. Ellerini kuruladım ve masaya doğru yürüdüm. "İçki ister misin?"

"Sadece sen de benimle içersen."

Bardağını sonuna kadar doldurdum. "Kötü alışkanlıklara teslim olmaya inanmıyorum."

"Ah..." dedi şarap sürahisini elimden alıp ikinci bardağı doldurarak. "Ama hayat eğlenmemek için çok kısa..." Doldurduğu bardağı bana uzattı. "Sadece tek bir içki Meilin, güzelliğinin onuruna."

İçkiyi kabul ettim, bardağımı onunkiyle tokuşturarak, sonra da içkimden yudum alıyormuşum gibi yaparak. "Güzelliğim mi seni ilgilendiriyor?" diye sordum merakımı gidermeye çalışarak.

"İlgilendiren birçok şeyden biri."

"Gözlerimdi..." diye hatırladım. "Bu yüzden önce sen beni fark etmiştin. Xi Lan'da." Bardağı boşalmıştı, tekrar doldurdum. "Neden?"

Yüz ifadesi içine döndü. İçkiyi aldı ve akıcı bir hareketle geri boşalttı. "Sana annemden bahsettim..." diye cevap verdi sonunda. "Ama sana söylediğim..."

Kapı çarparak açıldı. Hemen ayağa kalktım. *Kim prensin odasına böyle dalmaya cesaret edebilir*, diye merak ettim, davetsiz misafire bakmak için dönerek.

Adam gördüğüm herkesten daha fazla mücevher takmıştı. Altın pırlantalar kulaklarından sarkıyordu, boynundaki eşit yükteki yakasıyla bir örnekti. Uzun ipeksi saçları saten cüppesinin renk tonunu tamamlayan, Lapis Lazuli'den özenle hazırlanmış buyao iğnesiyle toplanmıştı. Taktığı bu kadar fazla mücevherle başını kaldırabilmesi bir mucizeydi.

Onu daha önce gördüğümü hatırladım, nilüfer izleme köşkünde. Lei'nin uzak durmaya çalıştığı adamdı bu.

"Bizi yalnız bırakın..." Davetsiz misafir muhafızlara emir verdi. Onlar itaat edince şaşırdım.

"Zihuan..." dedi Lei, yerinden kalkarak. Saygıyla eğildi ama bir şekilde bu hareketi bile alaycı göstermeyi başardı. "Ya da şimdi sana veliaht prens mi demeliyim?"

Bu adam Ximing'in veliaht prensi miydi?

"Neden olmasın küçük kardeşim?" dedi Cao Zihuan gülümseyerek. "Eskiden ne kadar da yakındık. Gerçi sen her zaman ilk erkek kardeşinle daha yakındın."

Aniden veliaht prens bana döndü. "Bu kim?" diye sordu, beni ürperten bir bakışla incelerken. Öne doğru bir adım attı ve korkuyla kaskatı kesildim. Vücudum aklımın alamadığı bir şekilde General Huyi'yi anımsadı.

Lei, ağabeyine bir içki ikram ederek aramıza girdi. "Eski bir arkadaş..." dedi. "O bir zehir ustası."

Zihuan benden uzağa birkaç belirgin adım atarak burnunu tiksintiyle kırıştırdı. "Sen ya da senin hobilerini hiçbir zaman anlayamadım Di..." dedi, bana çok farklı bir bakış atarak, şimdi bakışına ürperti de eklenmişti. Şarabından bir yudum aldı, sonra Lei'nin sırtına sırıtarak vurdu. "En azından yerde kan kaybından ölürken bakacağın güzel bir yüz var."

Lei ona daha önceden hazırlanmış bir gülümseme attı. "Beni iyi eğitiyor."

Demir bantlarımın gazlı bezin altında gizlendiğinden emin olmak için arkamdaki kollarımı ayarladım. Lei'ye güvenmiyordum ama onun ağabeyine hiç güvenmiyordum. Ses çıkarmadan, veliaht prense onun farkına varmadığı küçük bir selam verdim. Sonra duvarın orada durabilmek için geriye doğru birkaç adım attım, gerginliğimi saklamaya çalışarak. Veliaht prens daha ne kadar kalacaktı?

Zihuan, aiji masasındaki meyve tabağından tombul bir mandalina seçti. "Bunu soy..." diye bana emir verdi tereddüt etmeden önce. Sözde mesleğimi hatırlamış gibiydi, bu yüzden kaşlarını çattı. "Boş ver..." dedi, bunun yerine bir dilim soluk ejder meyvesi seçerek.

Gülümsemesini bir sakinlik maskesinin altına saklamadan önce Lei'nin ağzının kenarının seğirmesini izledim. "Ziyaretini neye borçluyum ağabey?"

"Sıkılmıştım..." dedi Zihuan, platformdaki ipek koltuğun üzerine çökerek. "Gitmeden önce seni görmek istedim." Esnedi. "Anlai'den yeni bir ruh medyumu bulduğunu duydum, adam nerede?"

Lei gözünü bile kırpmadı. "Öldü..." dedi tereddüt etmeden. "Sorgu sırasında çok kolay çatladı. Parmağımı bile oynatmama gerek kalmadı."

"Yazık..." dedi Zihuan. "Eğer dönseydi işe yarayabilirdi." Başka bir dilim ejder meyvesini ısırdı, sonra ağzı tamamen doluyken, "Gelecek sefer Di, daha dikkatli ol. Kartlarımızı doğru oynadığımızda Anlai medyumları krallıklarına ihanet etmekten fazlasıyla mutlu oluyorlar. Özellikle de kendi savaş kumandanları onları köpeklere yem edeceğini ilan ettikten sonra..." dedi.

Lei'nin yüzünde hafif bir pişmanlık ifadesi vardı. "Bu durumda ne yazık ki yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Oğlan

delirdi." Hem beni hem de kardeşini görüş alanında tutacak bir koltuk seçti. "Genelde hepsi delirir."

Zihuan bunun üzerine kadehini kaldırdı. "Sima kesinlikle yolunda iyi ilerliyor..." diye espri yaptı ve iki kardeş birlikte güldüler.

Ensem diken diken oldu.

"Biliyor musun, geçen gün mührü tamamlanıncaya kadar Chuang Ning'e saldırımızı ertelememizi talep eden dengesiz bir mektup yazdı bana. Ne büyük saçmalık..." dedi Zihuan alay ederek. "Aptal adam, biz yaşlanıp ağarıncaya ve yarımız mezara girene kadar beklemek istiyor. Bazen gerçekten Liu klanından intikam almak isteyip istemediğini, yoksa bunun sadece boş laftan mı ibaret olduğunu merak ediyorum."

"Yani, ihtiyar adam on yıldır bekledi..." dedi Lei, sesi alaycıydı.

Zihuan küçümseyerek başını salladı. "Muhtemelen henüz duymamışsındır, bugün bir anlaşmaya karar verdik. Yüce göklere şükürler olsun ki babam benim tarafımı tuttu. Sima anlamsız çöpçü avına çıkacak ama en azından küçük gizli deliğinden yardım etmeyi kabul etti..." dedi alay ederek. "Bana gelince, yarın kuşatma için yelken açıyorum. En sonunda."

Keskin şekilde nefesimi verdim. Veliaht prens *yarın* yelken mi açacaktı? Anlai'nin başkentini kuşatmak için mi?

Qinglong bana yalan söylemiyordu, bunu bir sızıyla fark ettim. Chuang Ning'in yandığı bir gelecek *vardı*. Giderek daha olası bir gelecekti.

Xiuying çocukları alıp kaçardı, dedim kendi kendime. İşaretleri fark eder ve kırsal bölgeye kaçması gerektiğini bilirdi.

Fark eder miydi? Xiuying, lixia'nın gücüne hiç tanık olmamıştı, ruh medyumları hakkında sözde yok oluşları dışında hiçbir şey öğrenmemişti ve çoğu Chuang Ning sakini, duvarlarının aşılmaz olduğuna inanıyordu. Anlai'nin

başkenti bilinen tarihte sadece bir kere ihlal edilmişti; o zaman bile duvarlar asla düşmemişti. İsyancı casuslar Yasak Şehir'e sızmış ve kapıları içeriden açmışlardı.

Ximing'in yetersiz kuvvetleriyle Chuang Ning'i aşması mümkün değildi. Sadece Anka kuşunun mührüyle bir şansları vardı. *Yokluğumda Sima ne kadar güç toplamıştı*, diye merak ettim ve neden Liu klanından intikam almak istedi?

Eski anılar yeni bir anlam kazandı. "*Aynı babana benziyorsun...*" demişti sert bir sesle Bakan Sky'a, Xi Lan'da. Sima'nın karısının ve çocuğunun ölümünün ardından kişisel intikamları için bu savaşı alevlendirdiğini her zaman biliyordum. Geriye dönüp baktığımda bariz olmasına rağmen şu ana kadar bağlantı aklımdan çıkmıştı. Ancak tabii ki Sima'nın hedefi, Anlai'nin savaş kumandanıydı. Sky'ın babası. Bu yüzden Ximing adına savaştı.

Bağlantıları birleştirememiştim çünkü bunu istememiştim. Çünkü Sima'nın anılarını, o generalin vahşetini, masum bir anne ve çocuğuna yaptıklarını net bir şekilde hatırlayabiliyordum. Sky ile bağdaştırmak istediğim şeyler değillerdi.

Yumuşak kalpli ve nazik olan Sky'la. Böyle bir vahşeti asla işleyemeyecek olan Sky'la.

Fakat hain zihnim, Sky'ın havada vızıldayan bıçağının sesini, soğukkanlılıkla bir adamı öldürürken taş gibi kayıtsızlığının görüntüsünü canlandırdı. Gerektiğinde nazikti ama gerekmediğinde değildi. Yumuşaktı ama işine gelmediğinde değildi.

Halkı için iyi bir hükümdar olabilir miydi? Ya da asla hükümdar olamayacak mıydı? Babası ve ağabeyleri mi yönetecekti? Anlai komşu krallıklarından daha mı iyiydi, yoksa ilahi bir lütuftan ziyade şanstan dolayı mı daha fazla kaynağa sahipti?

Bu soruların büyüklüğünden başım ağrıdı. Bunlar beni aşan meselelerdi, kendime endişemin kontrolüm dışında

olduğunu hatırlattım. Umurumda olan tek şey, sevdiklerimin güvenliği ve refahıydı. Üç Krallık'ı kimin yönettiği önemli değildi, Tianjia'nın ayrı ya da birleşik kalması da. Diğer erkekler, daha akıllı ve daha keskin olan erkekler bu tür sorulara cevap verebilirlerdi. Bense, kendi özgürlüğümü güvenceye alırdım ve nasıl istersem öyle yaşardım.

Bütün bu düşünceler saniyeler içinde gelip gittiler. Kendime geldiğimde ve önüme baktığımda Zihuan ve Lei'nin de bana baktıklarını gördüm. Bana bir şey mi sormuşlardı?

"Buraya gel..." dedi Zihuan sabırsız bir şekilde, sanki ilk kez söylememiş gibiydi.

Emin olamadan, Lei'ye baktım, bu sadece veliaht prensi daha da sinirlendirdi. "Hemen..." diye ekledi.

Ona dikkatle yaklaştım. Başımı eğdim ama şehvetli gözlerinin vücudumu incelediğini hissedebiliyordum. Mantıksız bir an için tıpkı hapishane kulesinde General Huyi'ye yaptığım gibi onun da gözlerini oymayı düşündüm. Ancak o zaman güçlerim vardı.

Şimdi güçsüzdüm.

"Otur..." dedi, kolumdan tutup beni koltuğun yanına çekerek. "Seni kadar süredir burada tutuyor, sevgilim?" diye sordu bana ama benim yerime Lei'ye de sorabilirdi.

Üzerindeki afyonun kokusunu alabiliyordum, babamın tercih ettiği türden daha farklı bir çeşitti. Yine de hâlâ o iğrenç koku beni baygınlaştırıyordu. Burnumdan nefes almamaya dikkat ederek, sığ bir nefes aldım.

"Bana bak..." diye emir verdi ve ürktüm ama itaat ettim. Mum ışığının altında gözleri, kardeşinin gözleri kadar açık renkli gözüküyorlardı, o kadar solgunlardı ki sanki insanın içini doğrudan görebiliyorlarmış gibiydi. Ancak Lei'ninkilerin aksine onun her duygusunu eleveriyordu. Açgözlülüğünü görebiliyordum. Kardeşinin sahip olduğu şeye imrenmişti.

Bana doğru eğildi, nefesini verirken gözleri kapandı. "Nasıl oluyor da zehir hep çok tatlı kokuyor?" diye mırıldandı. Sonra beni öptü.

Şok olmuştum ve düşünmeden hareket edip onu ısırdım.

Kalbim kendi cesaretim karşısında durdu. Zihuan bir küfür savurdu, dudağında kan var mı diye kontrol ederken beni tekrardan koltuğa itti. Onun arkasında ayakta duran Lei'yi gördüm, gözleri yanıyordu. Zihuan kardeşini fark etmemiş gibiydi. Onun yerine beni sıkıştırıp aiji masasındaki muma uzandı. Alaycı bir tavırla sıcak balmumunu açıkta kalan köprücükkemiklerimin üstüne damlattı.

Önce şaşkınlıkla, ardından acıdan çığlık attım. Ona karşı mücadele ederken yanan balmumu köprücükkemiklerimin çukurunda birikti.

Birdenbire, ağırlığı üstümden kaldırıldı. Lei kolunu kardeşine dolamıştı ama sanki bu bir şakaymış gibi gülümseyen bir ifadesi vardı.

Başıyla hızlı bir hareketle yan odaya gitmem için işaret etti.

Köprücükkemiklerimin derisi hâlâ sıcaktan kabarırken yan odaya uçtum.

"Beni affet ağabey. Biliyorsun, paylaşmaktan hoşlanmıyorum..." dedi Lei aynı anda hem mütevazı hem de kararlı bir tonla.

Korkuma rağmen misafir odası kapısından yan yana duran iki kardeşi izleyerek oyalandım. Daha önceki rahat halleri artık apaçık olan bir gerçeği yalanlıyordu; ikisi arkadaş değillerdi.

"Dikkat et küçük kardeşim." Zihuan yanan mumu hâlâ sol elinde tutuyordu. Şimdi aralarındaki boşluğu kapadı ve mumun alevini doğrudan Lei'nin boğazına bastırdı. Lei ateşin altında alev alev yanan tenini kıpırdatmadan dururken nefesimi tuttum. Bunu ona kendi kardeşi nasıl yapabilirdi?

Sonsuz gibi olan uzun birkaç dakika geçti. Zihuan bir ses, bir bakış veya herhangi bir şey bekleyerek izledi. Sıcak balmumu Lei'nin boğazından cüppesinin altındaki göğsüne doğru damlamaya başlamıştı. Çok acı çekiyor olmalıydı ama yine de yarı kapalı gözleri onu sadece sıkılmış gibi gösteriyordu. Sadece duruşu onu eleveriyordu; sırtı düz, bükülmez bir şekilde kalmıştı.

Zaman yavaşlamış gibiydi. Sonunda Zihuan onu serbest bıraktı ve ardında bıraktığı kızgın kırmızı izlere bakarak kaşlarını çattı. "Rea'nın nişan töreninin yaklaştığını biliyorsun..." dedi Zihuan ona, sesindeki tehdit açıkça görülüyordu. "Onu güvende tutmak için hiç yorulmadan uğraştın. Her şeyin boşa çıkması ne yazık."

Dikkatsizce, veliaht prens yanan mumu yere düşürdü. Lei alevin üstüne bastı, yayılmadan önce söndürerek.

"Seni Anlai'de görmeyi dört gözle bekliyorum..." dedi Zihuan sırıtarak. "O zaman bana majesteleri olarak seslenebilirsin."

Bununla beraber veliaht prens odayı terk etti.

@ayisigikitap

KIRK ALTI

Kadının güzelliği o kadar şaşırtıcıydı ki gökten kuşlar düşer, balıklar yüzmeyi unuturdu.

– ÜÇ KRALLIK'IN KRONİKLERİ, 954

LEİ'YE DOĞRU KOŞTUM, BÜYÜK YANIKLARINI İNCELERKEN endişemi gizleme ihtiyacı duymadım.

"Autumn'u çağıracağım..." dedim muhafızları çağırmak için kapıya doğru dönerek ama Lei beni durdurdu.

"Gerek yok..." dedi düz bir şekilde. "Bu onu sadece endişelendirecektir. Bunun gibi bir şeyle kendim ilgilenebilirim."

Yutkundum, cevap verme konusunda kendime güvenemedim. Böyle bir zamanda bile, Autumn'un iyiliğini kendisinden önce düşünmesi ne garipti. Birinin nazik *ve* aşağılık olması daha da tuhaftı; birisinin bu iki farklı özelliği ayrı tutabilmesi de.

Lei yanımdan ayrıldı, şarap sürahilerini tuttuğunu düşündüğüm lake bir dolabı açtı. Bunun yerine bir bandaj yığını çıkardı. Yanına gittim ve onun yerine geçerek dolabın içindeki bütün tıbbi malzemeleri buldum. Xiuying'in bana öğrettiklerini hatırlayarak, bir temizleme bezini suyla ıslattım, ardından ona oturmasını işaret ettim.

Bana itaat etmeden önce sessiz bir şekilde beni takdir etti. Gece beklemediğim bir yöne dönmüştü ama onun iyi niyetini kazanmak için hâlâ buradaydım. Yanına oturdum ve soğuk

bezi soyulmuş, su toplamış derisine bastırdım, daha sonra altındaki hasarı kontrol etmeye çalışırken kıyafetinin bağlarını karıştırdım. Tereddüt etti ve bir anlığına beni iteceğini düşündüm ama sadece bağcıkları kendi çözdü, kocaman eski ve yeni izleriyle dolu olan bölgeyi ortaya çıkardı. Bütün zamanını içki içerek ve flört ederek geçirdiği söylenen şımarık bir prense yakışmayan bir manzaraydı bu.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordum sessizce. "Ağabeyin mi?"

Lei'nin gülümsemesi kederliydi. Bu sefer şarabı direkt sürahisinden içti. "Yardımı oldu."

Baban, diye düşündüm ama söylemedim. Ne kadar korkunçtu. Lei bir prens olarak büyümüştü ama yılanların olduğu bir yerde.

İkimiz de konuşmuyorduk, yaralarını temizledim, bal ve peiji kökünden oluşan bir merhem yapıp boğazına ve göğsüne sürdüm. Ben işimi yaparken Lei beni izledi ama bakışı artık bana rahatsızlık vermiyordu. Kafamda daha büyük sorunlar vardı.

Lei'nin özel muhafızları henüz dönmemişlerdi ve üçüncü sürahiyi içiyordu.

İşimi bitirdim ve kullanılmış beze ellerimi sildim. Ben kalkamadan, Lei beni bileklerimden yakaladı. "Teşekkürler..." dedi. "*Meilin.*"

Sesinin, ismimin etrafında kıvrılmasıyla midemde bir sıcaklık oluştu. İfademi gördü ve dudaklarını bileğimin iç kısmına götürdü. *Sedir ve yasemin, rüya gibiydi.* Onu itmek istediğimi mi yoksa kendime çekmek istediğimi mi bilemedim.

Nazikçe, parmak uçlarını açıkta kalan köprücükkemiklerimin üzerinde gezdirdi, ardından elini boğazıma dayadı. Ürperdim ve tüylerim diken diken oldu. Sıcak balmumu bana sadece bir anlığına dokunduğu için yanığım önemsizdi. Fakat Lei'nin şimdi narin dokunuşlarıyla takip ettiği mumun bı-

raktığı pembemsi izler hâlâ görülebiliyordu. Prensin yüzüne baktım, gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Başta düşündüğüm gibi tamamen kötü değildi ama bu onu *iyi de* yapmıyordu. Aslında yalnızca diğer canavarlarla karşılaştırdığımda olumlu bir ışığın altında değerlendirebiliyordum. Yine de tüm bunları bilmeme rağmen onun varlığının içimde bir şeyleri nasıl uyandırdığını inkâr edemezdim. Boynumun arkasını tuttu ve istemsizce gözlerimi kapadım. Fakat dudaklarımızın birleşmesi yerine, sadece beni alnımdan, sonra kulağımın kenarından ve boynumdan öptü. İçimin kaynayan bir sıvıya dönüştüğünü hissettim. *Bundan fazla keyif alıyorum*, diye düşündüm, aynı anda hem şaşkındım hem de çelişki içindeydim. Ona bu kadar yakınken sıcaklığının beni sardığını hissedebiliyordum ve tiksinti hissetmek yerine sadece daha fazlasını arzuluyordum. Bundan nasıl zevk alabiliyorum diye merak ettim, sevdiğim her şeyin kaderi tehlikedeyken?

Çünkü bencilsin, diye fısıldadı kafamdaki ses. *Sen bencil ve kendini düşünen birisin, aynı annen gibi. Baban gibi açgözlü ve aşırı müsamahakârsın.*

Gözlerimi açmaya zorladım ve Lei'ye baktım, en sonunda ona karşı hissettiğim çekimi kabullenerek. Aramızda düşündüğümden daha az fark vardı. Ona çekilmiştim çünkü içimizde aynı çarpık açgözlülüğü paylaşıyorduk.

Lei geri çekildi. Beni beklediğini fark ettim. Fakat beni ne yapmak için bekliyordu?

"Ağabeyine müdahale ettin." Sesim beklenilmedik şekilde kısık çıkmıştı. "Benim için."

Gözleri koyulaştı, gözbebekleri büyümüş ve genişlemişti. "Sen onun değilsin ki seninle oynasın."

Sessizliğimi silahım olarak kullanarak onu inceledim.

"Sen benimsin..." dedi ve bu sefer bir itiraf gibi hissettirmişti.

Ağzımın kenarı seğirdi. Fazlasıyla sarhoş olduğunu fark etmiştim. "Önce benim güvenimi kazanmak zorundasın..." dedim ona.

Parmakları açık saçlarımda gezindi. "Ve bunca zamandır ne yapıyordum?"

Nilüfer izleme köşkündeki fikir tartışma yarışımızı, bana verdiği birçok elbiseyi ve anlamsız hediyeleri düşündüm. "Sadece maskaralık yapıyordun."

Gülümsemesi bilenmiş bir bıçak gibiydi. "Hoşuna gitmiyor muydu?"

"Ben memnun etmesi zor bir mahkûmum."

"Mahkûm olmana gerek yok..." dedi sessizce. "Sana sunulan başka seçenekler var."

"Senin kucak köpeğin olmak gibi mi?" diye sordum sesimdeki meydan okuma tınısıyla.

"Seni kucağımda isterdim." Sırıttı. "Ama hayır. Sana daha seçkin pozisyonlar sunabilirim. Çok yetenekli bir general olabilirsin Meilin."

"Bu imkânsız." Cesur bir yalandı.

"Kadın olduğun için mi?" Tek kaşını kaldırdı. "Her krallık, kadın düşmanı olacak diye bir şey yok. İçindeki potansiyeli görüyorum, Anlai prensin görmese bile."

Bu konuya Sky'ı karıştırma, demek istedim, sinir boğazımdan yükselirken. Fakat öfke sadece kararlılığımı sertleştirdi ve onu öptüm.

Boğazının arkasından şaşırmış gibi gelen boğuk bir ses duydum. Sonra kendine geldi ve ikimizi de koltuğa doğru çekti. Öpücüğüme karşılık verdi ve benden ne kadar tecrübeli olduğunu hatırlamış oldum. Elleri ustalıkla karnımın ve belimin etrafında dolaştı. Sonra da dilini kullanmaya başladı ve bastırılmış bir beklentiyle nefesim kesildi.

"Cao Ming Lei..." diye fısıldadım ve cevap olarak boğazındaki yumrunun hareket edişini izledim. Dudaklarını kulağımın kenarına, sonra da boynumun çukuruna bastırdı ve tenime ateşli bir sıcaklığın yayıldığını hissettim.

"*Çok çarpık bir zevk anlayışın var...*" demiştim ona jiashan kaya bahçesinde. Fakat görünüşe bakılırsa benim de vardı.

Eli elbisemin kıvrımlarının altına doğru kayıyordu. Avucunun alışılmadık ağırlığını göğsümde hissettiğimde şokla nefesim kesildi, sonra parmakları da bu yolu izledikçe farklı bir duygudan dolayı nefesim kesildi. Sanki bir tapınağın önünde eğiliyormuş gibi başını eğdi ve dolgun dudaklarını göğsümün üzerine koydu, dili o kadar ustalıkla hareket ediyordu ki duygu patlaması yaşayacağımı sandım. Sonra dişleri geldi, ta ki ben istekle kıvırana kadar.

Aceleci oluşumu hissedebiliyordu ama sadece gülümsüyor, keyfini çıkarıyor ve benden keyif alıyordu. Gülümseyişi, bunu uzun zamandır yapmak istediğini gösteriyor gibiydi. Ağzını benimkinin üstüne geri getirdi; dilindeki şarabın tadını alabiliyordum. Bu sırada elleri, eteğimi karnımdan yukarı çıkana kadar kaldırarak aşağı doğru ilerlemeye cesaret etti. Nazikçe, başparmağını üst bacağımın iç kısmına sürttü ve tüm varlığımın beklentiyle titrediğini hissettim. Parmaklarının bacaklarımın üst kısmına dikkatli bir şekilde daireler çizerek ne çok yaklaşarak ne de çok uzaklaşarak dokunmasıyla içimde yükselen sıcaklığın daha da kötüleştiğini hissedebiliyordum. Kendimi tutamadım ve tam olarak anlayamadığım acı ya da zevk dolu bir ses çıkardım.

Bir an için başını kaldırdı, ağzında ufak bir gülümseme oluştu. Mürekkep siyahı saçları dağılmış, dolgun dudakları şişmiş ve solgun gözleri arzuyla parlamışken, daha önce hiç bu kadar güzel birini görmediğimi düşündüm. Onun benim

olmasını isteyerek, ellerim onun etrafında sıkılaştı. Bunun gerçek olmasını istiyordum.

Ama bu gerçek değildi.

Gözlerimi kapadım, nefes aldım ve verdim. Sonra gözlerim genişçe açıldı.

Lei adımı yumuşak bir şekilde söyledi, bana hayranlık sözleri mırıldanıyordu. Ellerimin omuzlarının geniş alanını, göğsünü keşfetmesine izin verdim, ta ki ellerim ensesine uzanana kadar. Kolyesinin tokasıyla oynamaya başladım.

Lei yerinde oynadı ama onu yerinde tutarak ağzımı onunkine daha sıkı bastırdım. *İşte oldu.* Kolyenin ucunun çözüldüğünü hissettim, sonra da zinciri boynundan çıkardım. Bir anda bir elimle bileziğini yakaladım, diğer elimle de boğazına bir bıçak dayadım.

Lei acıdan yüzünü buruşturdu ama hareket etmeye çalışmadı. Boğazındaki deri zaten alevden dolayı kızarmıştı ve şimdi de hâlâ taze olan yaralarına bıçak bastırmıştım. Ona karşı herhangi bir duyguyu soğuk bir şekilde içime gömerek gözlerine baktım.

"Ne kadar süredir biliyorsun?" diye hırladı, gözleri kolundan kopardığım kırık bilekliğine bakıyordu.

"Yeşim taşımı çaldığını mı?" diye sordum. Pişmanlık duymaması beni çileden çıkardı. "Düellomuzdan beri."

"Ah..." dedi. Boğazı bıçağımın altında oynadı. "Sana karşı dikkatsiz davrandım."

Bir şey daha söyledi ancak onu duymadım. Uzun zamandır kayıp olan yeşim taşımı elimde tutarak, demir kelepçelerimin bükülüp kırılmasını istedim. *Ağaç, ateş, dünya, metal, su.* Her elementin üstünden tekrarlayarak geçtim. *Sana verecek çok şeyim var,* diye düşündüm umutsuzca. Dilimde kan tadı duyana kadar, lixia kanalımı açmaya çalıştım.

Demir bantlarıma baktım. Sadece küçük dar bir çatlak ortaya çıktı. Yani hiç fark yaratmadı.

İçimden bir küfür savurdum. Lixia olmadan saray muhafızlarını atlatamazdım ve lixia'm olsa bile, bu kadar kısa sürede bu kadar çok kişi üzerinde ikna gücümü kullanma yeteneğim olduğunu sanmıyordum.

Bu benim için ne demek oluyordu? Geleneksel yöntemlere başvurmak zorunda kalacaktım. Açık balkondan esen rüzgâr, tül perdeleri havaya uçuşturdu. Aşağıdaki denizi göremiyordum ama gürleyen gelgit sesini duyabiliyordum, bu ses o kadar sabitti ki onu duymazdan gelmeye başlamıştım. Göğsümde bir korku ürpertisi kıpırdadı. Aklımda bir plan kök saldı.

Fakat Lei'ye ne olacaktı? Stratejik olarak, onu öldürmem gerekirdi. Ya şimdi ya da sonra ölmek zorundaydı. Ximing prensi silahsız, sarhoş ve tamamen benim insafımdayken, böyle bir fırsat bir daha ne zaman elime geçecekti?

Yine de tereddüt ettim. Lei tereddüt ettiğimi gördü.

"Muhafızlar!" diye bağırdı. Bir küfür savurdum ve onu kendimle sürükledim.

Önce Dian Wei odaya aceleyle koştu, bıçağımın Lei'nin boğazına dayandığını görünce dondu.

"Eğer bana bir adım bile atarsanız, prensinizin boğazını keserim. Buna yemin ederim..." dedim, sessiz odada sesim çınladı. Bıçağımın kenarını aşağı doğru bastırdım ve Lei'nin nefes alışını duydum. Derisinden aşağı bir kan damlası akıp elime bulaştı. Dian Wei hareket etmedi.

Lei'yi zorla balkona doğru götürdüm. "Eğer yıldızlara bakmak istediysen, söylemen yeterliydi Meilin..." diye mırıldandı. Şu anda bile alaycı olmaya çalışmak tam ona göre bir hareketti.

Dışarıda gece gökyüzü, ay ışığı ve yıldızlarla doluydu. Dolunay neredeyse üzerimizdeydi. Anlai'de birçok insan,

kişinin geleceğinin gidişatına karar vermek için takımyıldızları kullanmaya inanıyordu. Hatta annemin çöpçatanı bile bir zamanlar yıldızlardan annemle babamın kaderini aynı hizaya getirmelerini istemişti. Evlilik tarihini ve ilk çocuklarının dünyaya geliş tarihini kararlaştırmak için. Yıldızlar bir erkek olacağımı tahmin etmiş fakat yanılmışlardı.

"Yıldızları incelemeye inanmıyorum..." dedim. *Kendi kaderimi yapmaya inanıyorum.*

Bıçağın sapını şakağına vurdum ve kendimi korkuluklara doğru attım, atalarıma ve kaybettiğim anneme dua ettim. Bir zamanlar benim kadar vahşi ve pervasız olan o anneme.

Muhafızların kılıçlarını çekerek balkona doğru koştuklarını duydum. Altımda denizin çarpan dalgaları ürkütücü bir şekilde insan çığlıklarına benziyordu.

"Yapma..." dedi Lei sesini alçaltarak. "Meilin, bu fazla tehlikeli."

Tehlikeliydi ama benim bütün varlığım da öyleydi.

"Sana beni hafife almamanı söylemiştim..." dedim.

Sonra da atladım.

3. KISIM

KIRK YEDİ

Başlangıçta Zhuque, insanların ölümlülüğüne alışmadan önce, ilk insan bedeniyle derin bir bağ kurmuş, onu bir annenin evladını sevdiği gibi sevmişti ve o insan hastalanıp delirdiğinde onun için Kızıl Dağlar'da ağladı, gözyaşları özverili sevgiden doğmuştu. Bu gözyaşları sonsuz bir pınara dönüştü, sevmeye başladığı oğlunu iyileştirdi ama aynı zamanda onu kendisinden aldı. Bugüne kadar hacılar, Kızıl Dağlar'ın arasında kadim bir pınarın bulunabileceğine ve eğer tesadüfi bir gezgin onu bulursa sonsuza kadar temizleneceklerine inanıyorlardı.

– LİXİA'NIN TARİHİ, 762

SUYA DÜŞMEK, TIPKI BİR TUĞLA DUVARA ÇARPMAK GİBİ HİSSETTİRMİŞTİ. Çalkantılı dalgalara daldığımda, denize batarken bedenim protesto çığlıkları attı. Yazın bunaltıcı sıcağına rağmen su soğuktu. Uzuvlarım uyuştu ve tepkisizleşti, beynim havasızlıktan yavaşladı.

"Ateş ve su yaşam boyu rakiplerdir ama Haiyang, bizim düşman olmamıza gerek yok."

Sayısız seçeneğim önümde dalgalandı. Geriye doğru dönüp baktığımda bile doğru kararları verip vermediğimi bilmek imkânsızdı.

"Kendini dünyaya mı teslim edersin, yoksa dünyayı senin mi yaparsın?"

"Bunu ne kadar süre devam ettirmeyi düşünüyordun?"

"Söyle bana benim küçük azizem, savaş başladığından beri kaç adam öldürdün?"

"Çoğu zaman ruh, medyumun bedeni ve zihni üzerinde kontrol sahibi olarak insanı alt edecektir."

"Seni ilk gördüğüm andan beri seninle ilgili bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum."

Daha da derine battım.

"Asla bir kadının böyle bir şeyin yanına kalmasına izin vermezler."

"Nasıl bir şeyin?"

"Bir kadının gücü elinde tutmasına asla izin vermezler."

O zamanlar çok gençtim, belki de fazla gençtim. Yatak odamın duvarlarının dışındaki yaşamın, evde hayal edebileceğim her şeyden daha muhteşem olabileceği ihtimaline şaşırma olasılığına inanarak dünyaya adım atmıştım. Muazzamdı evet ama sefil, anlamsız ve vahşiydi de.

Ve yine de daha fazlasını istiyordum.

Açlığım beni uyandırdı. Denizin derinliklerinde, açgözlülüğümden ve doyumsuz hırsımdan yararlandım. Gölgedeki, en zor benliğime haykırdım ve onun demirden tutsaklığıyla ona ulaştım. Bana neden sapkın denildiğini şimdi anlıyordum. Bir kadının bu kadar hırslı olması doğal değildi ama yine de ben *öyleydim*. Varlığım benim doğuştan hakkımdı ve hırsım da benim gerekçemdi.

Kelepçelerim tıpkı keşişin çıplak elleriyle katladığı demir kadar yumuşak bir hale dönüp parçalandılar. Qi enerjime odaklandım, kanım damarlarımda zonkluyordu, sanki ben bir uyuşturucu almışım ve lixia'mı yeşim taşıma bilemişim gibiydi. Yeşim taşımın etrafındaki demir kaplama, parçalanmaktan ziyade karanlık suda patladı ve her tarafa uçuşan parçaları saçıldı. Öyle şiddetli bir acı hissettim ki sanki kemiklerim kırılıyormuş gibiydi. Ağladım ama sevincim o kadar

büyüktü ki acıma ağır bastı. Çünkü deniz ejderhasının yani *benim* yeşimim suda parlak bir mavi renkte parlıyordu.

Lixia'nın katıksız seli karşısında qi enerjimin azaldığını hissedebiliyordum. Bir şekilde içimdeki temel bir şeyin geri dönülemez şekilde kırıldığını biliyordum. *Neyse ne*, diye düşündüm, *gücümü ne kadar çok özlemişim.*

"*Hayatta kaldın...*" dedi Qinglong beni şaşırtarak. Aklımdaki varlığının nasıl olduğunu unutmuştum.

"Her zaman hayatta kalırım."

Gururunun titreştiğini hissettim. Benden memnundu, bunu görüyordum ama onun sevgisine karşılık vermedim. Gençken gördüğüm söğüt ağaçlarını hayal edip hapiste öğrendiklerimi saklayarak ona karşı gardımı aldım. Onun sırları olabileceği gibi, benim de sırlarım olabilirdi.

Denizin derinliklerinde, duyularım tüm gücüyle bana geri döndü. Gözlerimi açtım ve şiddetle yüzmeye başladım. Gelgitler beni tek başıma başarmayı umut edemeyeceğim bir hızla ileri doğru itti.

Uyanık ve bütün olarak anılarımın sanki başka birinin aklına gelmiş gibi gerçeküstü bir nitelikle bana geri döndüğünü hissettim. Hayallerinin ve arzularının şeklini kaybetmiş birinin... Doğrama tahtasına alışmış doymuş bir domuz gibi kendi pasifliğini kabul eden birine gelmişlerdi. Yeşim taşımı avucumun içinde sıktım, sessiz ama sabit nabzının tadını çıkardım.

Bir daha o şekilde hapsolmayacağım. Kendimi esaretin içinde kaybetmiştim. Engerek yılanını evcil hayvan sanan bir çocuk gibi yumuşamış, acemice beni esir alan kişiye âşık olmuştum. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve bir söz daha verdim; prense bunu ödetecektim.

SULAR BENİ WANGZHİ BÖLGESİNİN KUZEY UCUNA BIRAKTI. Oradan, Sky'ın askeri stratejisine dair parçalanmış anılarıma güvenerek Anlai ordusunun izini sürdüm. İlk gecemde kılık değiştirmeye dikkat ettim ve ondan sonra da büyük limanlardan ve metropollerden uzak durdum. Her ne kadar Ximing başkentinden gelen haberlerin hızlı ulaştığından şüphe etsem de yine de tedbirli davrandım.

Üzerimde hiç bu kadar fazla yeşim taşım olmamıştı. İplik ve iğne olmadan kendi mührümü tuniğime dikememiştim, bu yüzden onu cebimin derinliklerinde sakladım. Sima'nın yeşim taşını taşımak için de prensin zincirini yeniden boynuma taktım. Tzu Wan'da geçirdiğim süre boyunca demir direncim artmıştı ama yine de tam alışamamıştım. Sima'nın demir kaplı yeşim taşını takmak bana acı verdi ama başka alternatif bulamadım. Kendi yeşim taşım serbestken bile boynuma taktığım çok az miktardaki demir, kendimi çöküşün eşiğine getirmek istemediğim sürece zorlama tekniğimi kullanmamı engelledi. Temel büyü her zaman zayıf noktam olmuştu ve şimdi tamamen erişilemezdi. Bu nedenle eski tekniklerime başvurdum. Çalmak ve saklanmak, yalan söylemek ve kaçmak. Sadece beni hayatta tutmaya yetecek kadar yemek yemek ve içmek.

Altıncı günün şafağında kampıma vardım. Devriye muhafızlarına Kuzey Chuang Ning aksanımı vurgulayarak adımı ve pozisyonumu bağırarak söylerken adrenalin ve zafer içimden hızla geçti. Küçük Domuz yayını indirirken beni tanıdı.

"Ren?" diye sordu inanamayarak. "Seni hemen komutanın çadırına götüreceğim."

Sky'la ayrıldığımız zamanki koşulları hatırladığımda neşem soldu. Benimle ilgili gerçeği şimdi biliyordu.

"Komutan uyanık mı?" diye sordu Küçük Domuz Sky'ın çadırının önündeki muhafıza.

Muhafız başını salladı. "Bir saat sonraki konsey toplantısına hazırlanıyor." Bana şüpheyle göz attı. "Bu bekleyebilir mi?"

Durumumun farkında olarak topuzuma dokundum. Günlerdir yıkanmamıştım ve kıyafetlerim tepeden aşağı yuvarlanmışım gibi gözüküyordu. Yuvarlanmıştım da. Hem de iki kere.

"Sonra gelebilirim..." dedim yanaklarım kızararak.

"Bekle." Sky'ın tanıdık sesi sinirlerimi ateşe verdi. "Kim var orada?"

Ağzımı açtım sonra da kapattım. "Ha... Hai Ren... efendim."

Uzun ölümcül bir sessizlik vardı. Gözlerimin yaşarmamasını dileyerek çimenlere baktım. *Sky muhtemelen benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.*

Ancak şimdi bu kaybın ihtimalinin gerçek ve ani olduğunu hissettiğimde, ona olan sevgimin ne kadar arttığını fark ettim. Eğer beni geri çevirirse acısı çok büyük olacaktı. *Tekrar*, diye düşündüm, *tekrardan kendimi savunmasız bıraktım.*

"İçeri gel."

Avuçlarım terden kayganlaşırken, Sky'ın çadırına girdim. Takıldım mı yoksa yere mi düştüm bilmiyorum ama bir şekilde kendimi onun önünde dizlerimin üzerine çökmüş bir halde buldum. Bana inanmış olan ve bana daha kimse söylemeden arkadaşı olduğumu söylemiş olan prensin önünde.

Gözyaşlarım gözlerimi acıttı. "Ekselansları..." dedim alnım yere dokunacak şekilde. "Sizi kandırdığım için affınıza sığınıyorum."

Sky lafımı kesti ve beni kollarına alıp kaldırdı. "Meilin..." diye mırıldandı, sesi o kadar tanıdık gelmişti ki kontrolsüzce ağlamaya başladım. "Asıl benim senden özür dilemem gerekiyor."

Rüya mı görüyorum, diye çılgın gibi merak ettim. Yoksa bir şekilde farkında olmadan ikna gücümü onun üzerinde

mi kullanmıştım? Kendimi hazırlamak için, kalbimi katılaştırmak için, çıktığım bu yolculukta birçok kez olabilecek en kötü sonucu hayal etmeye çalışmıştım. Çığlık dolu bir tartışma, soğukkanlılıkla verilen bir hapis cezası ve affı olmayan bir ölüm cezası hayal etmiştim. Fakat hiçbir zaman bu *affedişi* hayal etmemiştim.

Geri çekildim. "Ama... biliyorsun değil mi?" Kelimeleri söylemeye kendimi ikna etmeye çalışırken boğazımın duvarları kalınlaştı. "Benim... kara büyümü biliyor musun?"

Sky yanağımdaki yaşları sildi. "Ben babam değilim Meilin."

Ona hayretler içinde baktım. "Na... nasıl?"

"Komutanım!" Çadırın dışından birisi seslendi. "General Yu sizi görmek istiyor."

Sky beni bırakarak içini çekti. "Şimdi değil!" diye bağırdı farklı bir tonla. Bana dönüp, "Winter ile konuşmalıyız..." dedi.

Ona şaşkın bir bakış attım. "Kardeşinle mi?"

Sky ensesini ovuşturdu. "Ruhsal gücü kabul etmeyecek şekilde yetiştirildiğim doğru ve belki de Winter olmasa kabul de etmeyecektim."

"A... anlamıyorum."

Sesini alçalttı. "Belli bir eğilimi gizleyen tanıdığım ilk kişi sen değilsin diyelim."

Bunu sessizce idrak ettim ve bir şey söyleyemedim. Bir keresinde ruhlar âleminde Winter'a benzer bir figür görmüştüm ama o sırada Bakan Sima'nın dikkatimi dağıttığı için hiçbir şey düşünmemiştim. Winter da benim gibi bir hayalperest miydi, ruh mührü olmadan diyarlar arasında dolaşıyor muydu?

"Komutanım! Atlar bekliyor. İzcilere iletmeleri için vereceğiniz son bir mesajınız var mı?"

Sky kılıçlarını kuşanmaya başladı, alnı düşünceli bir şekilde kırıştı. "Hayır..." dedi çadırın kanadını açmadan önce.

"Onlarla Tzu Wan'ın dışında tekrar buluşacağım." Bu beni şaşkınlığımdan kurtardı. "Tzu Wan mı? Neden?..."

Sky bana tek kaşını kaldırarak baktığında sustum. Onun emirlerini sorgulamanın bana düşmediğini biliyordum, özellikle de herkesin önünde. Ama açık bir şekilde ve en kısa sürede konuşmamız gerekiyordu. Gittikçe artan bir sabırsızlıkla, askerin Sky'ın halletmesi gereken şeylerin bitmeyen bir listesini saymasını dinledim. Sky'a keskin bir bakış attım, o da başını salladı.

"Üçüncü bölükten Wang Sparrow'u ve benim özel muhafızım Luo Tao'yu çağır..." diye araya girdi Sky. "Onları Winter'ın çadırına yolla, onlarla orada buluşacağım. Kardeşimi görmem gerekiyor."

"Emredersiniz efendim."

"Neler oluyor?" diye sordum ona, tam da devriye çanının saati işaret etmek için çaldığı anda. Sky nefesinin arasından küfür savurdu. "Ve konsey toplantısını erteleyin!" diye muhafızın arkasından bağırdı.

Küçük detayları unutmak Sky'lık bir şey değildi. *Gerginlik onu etkiliyor olmalıydı.*

"Ren..." diye başladı, kamp alanlarından geçerken. "Son zamanlar tam bir çılgınlıktı. Ximing'in çoğunu aldık ama güney sınırında da aynı yıkımı yaptılar ve zaferlerimiz bunun yarısı kadar bile kazançlı olmadı. Demirimizi çalarken, adamlarımızı baskılarlarken ve mahsulümüzle karınlarını doyururken, israftan başka bir şey elde edemedik. Yun bölgesinde, kendi kanallarını kirletecek kadar ileri gittiler. Bunu düşünebiliyor musun? Kendi topraklarını ve insanlarını zehirlemenin vahşetini."

O konuşurken yüzüne daha yakından baktım. Gözleri koyu halkalarla çevrelenmişti ve elmacıkkemikleri aynı bir kuşunki gibi keskinleşmişti. Uykusuzluğu ne kadar kötüleşmişti?

Başka bir çadırın önünde durduk, bu çadır Sky'ın çadırından bile daha büyüktü. "Kimsenin bizi rahatsız etmediğinden emin ol..." diye emir verdi Sky çadırın önünde duran muhafızlara.

"Emredersiniz, efendim."

Sky çadırın kanadını benim için açık tuttu. İçeri girdim ve Winter'ın girişte beklediğimden daha da yakında durduğunu görünce şaşırdım. Onu komutanım olarak mı selamlamam yoksa prensim olarak önünde mi eğilmem gerektiğinden emin olamayarak, zarafetsiz ve hantal bir selam vermeye çalıştım.

"Hai Ren, değil mi?" diye sordu sakarlığımı umursamadan.

"Evet, efendim."

"İsimde güç var..." dedi sakince. Ona doğru baktım ve bakışlarıyla buluştum.

Winter adı kadar solgundu, teni kar kadar beyaz ve berraktı. Güney güneşi altında yaptığımız onca yürüyüşe rağmen ten rengini nasıl koruduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de savaş için bile gölgeden çıkmayı reddederek, bütün gün tahtırevanında kalmıştı.

Bu bakımdan onun savaşa girdiğini hayal edemiyordum. Tırnakları mükemmel bir şekilde cilalanıp, her biri aynı uzunlukta törpülenmişti. Elleri bir müzisyeninki gibi uzun ve narindi. Uzundu, Sky'la aynı boydaydı, yine de daha ince ve heykelsi bir yapısı vardı. Yüz hatları da kıyafetleri gibi hem kadınsı hem de erkeksiydi.

Sky benim bakışımı fark etti ve genzini temizlemek için öksürdü. Kızardım ve geriye gittim. Neden bu çadır felaket şekilde küçük hissettiriyordu?

"Ağabey, düşünüyordum da..." dedi Sky bir yere oturarak. "Neden babama lixia'nın özellikle bu iklimde olan avantajlarını anlatan bir mektup yazmıyorsun?" Kaşları içe doğru çatıldı. "Babam bundan memnun olmayacaktır ama razı olabilir."

"Babam birçok şeyden memnun olmayacak özellikle de ben de dahilsem..." dedi Winter ilgisiz bir havayla. Şaşkın bakışlarıma karşı, ekleme yaptı. "Babamız altıncı oğluna bayılmıyor da."

Açıksözlülüğü beni rahatsız etti. "Savaşmadığın için mi?" diye sordum seçtiğim kelimelerden pişmanlık duymadan önce.

Etkilenmemişti. "Şiddetten keyif almadığım için, evet ama aynı zamanda sapkın işlerle uğraştığım için."

Gözlerimle o anda buluştu ve yanaklarımın sıcaklığını hissettim. Neye gönderme yaptığını bilmiyordum ama yine de yasadışı bir şeymiş gibi hissettim.

"Babam Ximing bakanını zaten biliyor ama tehdidin büyüklüğünü anlayıp anlamadığını bilmiyorum."

"Tipik babam..." dedi Winter belli bir küçümsemeyle. "Ren'le ilgili bir şey biliyor mu?"

Sky'ın bakışı bana kaydı. "Henüz değil ama..."

"Ren." Winter bana doğru eğildi. "Bakanı halledebileceğini düşünüyor musun?" Tuniğimin altına sıkıştırdığım Sima'nın demir kaplı yeşim kolyesinin zincirine dokundum. *Onun yeşim taşı bende olduğu sürece*, diye düşündüm, *Sima ona sahip olamayacaktı.* Bu düşünce beni acımasız bir zevkle doldurdu.

Sima benden çok daha tecrübeliydi, daha yaşlıydı ve daha akıllıydı. Fakat gücü yeşim taşının bölünmesi nedeniyle tamamlanmamıştı ve ben yaşadığım sürece de bu böyle kalacaktı.

"Seçeneğimiz kalmadı, değil mi?" diye sordum Winter'a hissettiğimden daha fazla cesaretle. "Ona karşı koyabilecek ve yenme şansı olan tek kişi benim."

Sözlerimin anlamını algıladıklarından emin olarak, Sky'a ve Winter'a baktım. Prenslerin bu savaştaki rolümü anlamalarına ve babalarının önünde davamı sunduğumda benim tarafımda olmalarına ihtiyacım vardı. Anlai için bu savaşı

kazanırsam, Liu klanını Bakan Sima'nın intikamından kurtarırsam bana borçlarını ödemek zorunda kalacaklardı. Onlara gerçekte kim olduğumu söylesem bile beni kabul etmek zorunda kalacaklardı. Yani benimle ilgili *bütün* gerçeği öğrendiklerinde bile.

O zaman her şey ortadayken onlardan tek bir şey isterdim, o da özgürlük.

Ama daha fazlasını istemiyor musun? Duyduğum deniz ejderhasının sesi değildi, bu daha sinsi bir sesti. Kendi sesimdi. *Gücünle neler yapabileceğini düşün. Sima yok olduğunda, kimse karşında duramaz.*

Saçma düşüncelerimden dolayı yanaklarım kızardı ama kimse fark etmedi çünkü Sparrow ve Tao içeri girmek için o anı seçtiler. Beni görmeden önce prenslere selam verdiler.

Sparrow bana sırıttı ama sanki her an kanat çıkarmamı veya ateş üflememi bekliyormuşçasına gözlerindeki endişeyi pek gizleyemedi. Sparrow'un aksine Tao, benden mümkün olduğu kadar uzağa oturdu rahatsızlığını gizlemeye çalışmadan.

Sky bu konuşmayı anlaşılmaz bir ifadeyle izledi. "Güçlerinden kimseye bahsetmemelerini emrettim..." dedi bana. Başımı salladım ama içimden kalbim acıdı. Sparrow tanıdığım kişiler arasında en boşboğaz kişiydi. Bölüğümdeki kaç kişi şimdiden beni küçümsemeye başlamıştı acaba?

Neden umursuyorsun ki Meilin?

"Tzu Wan'a gitmek için yarın yola çıkıyoruz..." dedi Sky, sesi bir komutanın otoritesiyle doluydu. "Babamdan yeni onay aldık. Ximing'in başkenti ele geçirildiğinde ve savaş kumandanıyla bakan ortadan kaldırıldığında Ximing'e karşı zafer ilan edeceğiz. Orada bir anlaşma müzakere edebiliriz."

Sanki bir günde bitebilecek bir işmiş gibi, çok kolay şekilde söylemişti. Sima'nın Xi Lan'daki açık gücünü unutmuş muydu?

Fakat aylar önce antrenman sırasında söylediği sözlerini hatırladım. "*Kimse gerçeği hatırlamak istemediğinde, unutmak çok kolaydır.*"

Başımı salladım. "Saygılarımla, konuşmama izin verin komutanım ama onların kurduğu tuzağa düşüyorsunuz. Saraya saldırmamız Ximing'e karşı bir zaferi garantilemeyecek. Çünkü zaten oraya gitmemizi istiyorlar."

Autumn'un erik çiçeği tablosunun transfer edileceğinden bahsederken şimdi ne demek istediğini anlıyordum. Saraydaki bütün değerli eşyaları Anlai ordusu gelmeden kaldırıyorlardı. Böylece geldiğimizde geriye kalan tek şey bir yem, bir tuzak olacaktı.

Sky başını salladı. "Savaş kumandanı..."

"Orada olmayacak!" diyerek lafını kestim. Tao beni uyaran bir bakış attı ama onu umursamadım. Sky onurluydu ve görevine bağlıydı, onu maniple etmeyi çok kolaylaştıran iki özelliğiydi. İkisi de bende yoktu.

"Dinle beni..." dedim şansımı zorlayarak. "Leyuan borç ve içsavaş altında eziliyor."

"Bunu biliyoruz..." diye gürledi Sky, sıkıntısı artarak.

"Ve Ximing de bunu biliyor. Chuang Ning'i, Leyuan yerine hedef aldılar." Büyük prens derin bir nefes aldı. "Güç Ximing mahkemesinde el değiştirdi. Eski veliaht prens öldü. Onun yerine İkinci Prens Cao Zihuan geldi ve onun da diplomasiye hiç ilgisi yok. Başkentimizi savunmak için, Chuang Ning'e hemen ordu göndermelisin."

"Bu bir blöf..." dedi Sky inatla. "Chuang Ning'in duvarları daha önce hiç düşmedi. Sadece bir aptal bunu..."

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" diye bağırdım üzgün bir şekilde. Qinglong'un korkunç görüntüsünü düşündüm; Sky imparatorluk sarayının zemininde kanıyor ve karnına bir bıçak saplanmış. "Çoktan gittiler!"

Sky çenesini sıktı. "O zaman onlara yolda buluşuruz."

"Denizyoluyla gidiyorlar..." diye tısladım. "Zihuan'ın donanmasının şu anda binden fazla savaş gemisi var. Onlarla denizde boy ölçüşemeyiz."

Sky bile şimdi sessizleşmişti. İzcileri ordumuzun geri kalanı gibi karaya çıkacaktı. Ximing'in gücü deniz filosunda yatıyordu ve yine de karayla çevrili Chuang Ning'i kuşatmak için bu avantajdan vazgeçmiyorlardı. Çünkü Anka kuşunun gücü hepimizin elini altüst etmişti.

Sky sanki onları yuvarlarından çıkarmaya çalışıyormuş gibi gözlerini ovuşturdu. Son zamanlarda ne kadar uyuduğunu merak ettim. Onu tanıyorsam, çok uyumadığını tahmin ediyordum.

Aniden başını kaldırdı. "Bütün ordumuzu tek bir kelimeye olan inancınızla döndürmemi mi bekliyorsunuz?"

İçimi bir soğukluk kapladı, beni Ximing prensini öpmeye ve aynı nefeste yaralı boğazına bıçak dayamaya itenle aynı soğukluktu. "Bir Ximing prensinin insafında tam *kırk iki* gün kaldım ve bana yaptığı her şeye rağmen dayandım. Sonra da kaçtım ve şimdi bana inanmadığını mı iddia etmeye cesaret ediyorsun?"

"*Kardeşim...*" dedi Winter, kardeşine dönerek. "Ailemiz orada, bunu riske atamayız."

Sky çenesiyle oynadı. Kanına olan sadakatin sorgulanamaz olduğunu biliyordum. Sky kendi uzuvlarını bırakmadığı gibi ailesini de bırakamazdı.

Burun delikleri genişledi. "Peki o zaman. Öyleyse rotayı tersine çevireceğiz..." diye karar verdi. "Ben şehri savunmak için üçüncü ve dördüncü bölüğe liderlik edeceğim."

"Hayır..." dedim. "Gidemezsin."

"Benden ne istiyorsun Ren?" diye patladı. Rahat dayanışmamız kısa sürmüştü.

"Önerim şu..." dedim, kumun üstüne çömelerek. "Şehri savunmak ve Ximing'i durdurmak için kuvvetlerinizin çoğunu Chuang Ning'e gönderin. Fakat unutmayın ki bu geleneksel bir savaş değil. Onları yalnızca askerlerle alt edemeyiz. Anka kuşu insanların gücüne aldırış etmiyor. Zhuque ayrım yapmadan herkesi katlediyor."

Sparrow titredi. Hepimiz Anka kuşunun dalgaları aydınlatan, denizin bile söndüremediği parlak alevlerini hatırlıyorduk. Bu Sima'nın savurgan bir güç gösterisiydi. En korkutucu yönü ise hiçbir bedel ödemek zorunda kalmamıştı.

Yüzümün sertleştiğini hissettim. "Bu savaşı kazanmak için, Bakan Sima'yı yenmemiz gerekiyor. Onun yeşim mührünü yok etmeliyiz."

"Bunca zamandır ne yapmaya çalıştığımı düşünüyorsun?" diye üsteledi Sky. "Sen yokken onu arıyordum."

"Bakan, Chuang Ning'de olmayacak mı?" Sparrow araya girdi. "Kara büyü olmasa duvarları nasıl yıkmayı umut edebilirlerdi?"

Cevap vermeden önce durakladım, son birkaç saattir kafamda çevirdiğim bir planı ortaya koydum. "Mahkûmiyetim sırasında Bakan Sima ile yeni veliaht prens arasındaki kavgayı öğrendim. Bakan, prensin aksine Chuang Ning'e bir saldırı başlatmadan önce yeşim taşını bulup birleştirmeyi planlıyor. Eğer şüphelerim doğruysa Sima şu anda Fuxi Dağı'nda mührünü bulmak için ipucunun peşine düşmüştür. Aynı zamanda Ximing savaş kumandanının seferine de hâlâ yardımcı olabilir. Kararlaştırdıkları durum böyle olmalı."

"Sima anlamsız çöpçü avına çıkacak ama en azından gizli küçük gizli deliğinden yardım etmeyi kabul etti."

Bıçağımı kullanarak toprağın üstüne Anlai'nin kabaca bir haritasını çizdim; bir köşesinde Chuang Ning, diğer köşesinde ise Fuxi Dağı vardı.

"Bakan Sima, Dian Nehri'ndeki savaş sırasında güçlerimize saldırdı..." dedim, "Ve yine de yangınlar başladığında Dian'ın yakınında değildi. Unutmayın ki, bunu mührünün yalnızca bir parçasıyla yapmıştı. İkinci yeşim parçasının kümülatif gücüyle gücünün iki katına çıktığını düşünüyorum. Mühür ne kadar eksiksiz olursa o kadar fazla güç toplar."

"Doğru..." dedi Winter alaycı bir şekilde haritama bakarken. "Fuxi Dağı, Chuang Ning'e en yakın zirvedir. Leyuan'daki Kızıl Dağlar dışında, Üç Krallık'taki en yüksek zirveye sahiptir. Zhuque'nin gücü sadece sarayın içinde olmakla kalmayacak, aynı zamanda Sima'nın kendisinin Chuang Ning'in kapılarının önünde durmasından daha güçlü olacaktır."

"Bu nasıl mümkün oluyor?" diye sordu Sky.

Arkadaşlarımın New Quan hapishanesinden kaçmalarına yardım ederken denizin gücüne nasıl başvurduğumu düşündüm. Benimle hiçbir zaman tam olarak işbirliği yapmasa da temel büyünün deniz yoluyla çağrılmasının ne kadar az zorlayıcı olduğunu düşündüm.

"Belki de Zhuque'nin mührü enerjisini güneşten alıyordur..." dedim. "Mührü güneşe ne kadar yakın olursa, gücü de o kadar fazla oluyor."

Winter kaşlarını çattı. "Sanki bu 'ipucu' bakanın kuşatmaya yardım etmesi için planlanmış gibi."

Lei ne planlıyordu, diye düşündüm yüzüncü defa. Onun planlarını asla çözememiştim ve bu beni delirtiyordu. Onun aldatmacaları sonsuzdu. Bakan Sima'yı oyuna getiriyordu, veliaht prensi oyuna getiriyordu ve muhtemelen hâlâ beni de oyuna getiriyordu. Fuxi Dağı'na giderek, onun tuzağına mı düşüyordum?

Kafamı salladım; Lei'nin iktidar planları artık benim için geçerli değildi. Sima'nın yeşim taşını aramak için Fuxi Dağı'na gittiğinden şüpheleniyordum, bu yüzden *onu* aramak için Fuxi Dağı'na gidecektim.

Hedeflerim iki yönlüydü: Sima'yı öldür ama önce gücünle onu ikna et. Zihinsel manipülasyon kullanarak, kendi mührünü yok etmesini sağlayacaktım. Ancak bu şekilde zincir kırılabilir ve Zhuqu'nin gücü insanlık âleminde yok edilebilirdi. O zaman yalnız kalırdım; hayatta kalan son medyum ve lixia gücünü taşıyan son kişi olarak.

Uzaktan ejderhanın mırıltısını hissettim.

"Fuxi Dağı'na gitmek için bir bölük toplayacağım..." dedi Sky. "Eğer acele edersek sekiz günde dağın eteğine ulaşabiliriz."

"Sekiz gün mü?" diye tekrarladım. *Atlara ihtiyacımız var*, diye düşündüm. Hepimizin hem de.

Sky başını salladı. "Eski imparator ayaklanma durumunda yazlık sarayın dışına gizli kaçış tünelleri inşa etti. Babam o tünelleri güçlendirdi. Onları saraya girmek için kullanabiliriz..." dedi ve kardeşine döndü. "Winter, o Chuang Ning'i savunması için orduya liderlik etmelisin. General Sun sana destek verecek."

Winter'ın yüzü asıldı. "Ve sen?"

"Ben Ren'le gitmek zorundayım..." dedi Sky. "Bakan benim kılıcımın altında düşecek."

Bunun için önce sıraya girmelisin, diye düşündüm acımasızca. *Bakan benimdi.*

Qinglong içimde kıpırdanarak onayladı. En sonunda intikam için kan dökecektim.

KIRK SEKİZ

Neden bazılarının diğerlerinden daha fazla ruh yakınlığına sahip olduğu birçok tartışmanın konusu olmuştur. Her ne kadar kan soyu ile bazı korelasyonlar var gibi görünse de bu aslında Quan bilginlerinin inandığı gibi doğrudan bir bağlantı değildir. Yakınlığı zayıf olan iki ebeveynden doğan Büyük Savaşçı Guan Yang'ın durumu da budur.

– 8. YÜZYILDAN KALMA BİR LİXİA AKADEMİSYENİNİN KAYIP GÜNLÜKLERİ, TARİHİ BİLİNMİYOR

GİDİŞ İÇİN HIZLA HAZIRLIKLAR YAPTIĞIMIZDAN gün karmaşık geçti. Ancak günbatımında nihayet dinlenecek vakit bulabildim. Sky beni davet etme zahmetine girmediği konsey toplantılarıyla meşguldü. Bölüğümüz toplanmıştı, şafak vakti yola çıkacaktık.

Kampın kenarında, sönmekte olan bir ateşin önünde oturuyordum. Sadece közleri hâlâ yavaşça parlıyordu ve kül yığınları altında boğuluyordu. Yoldaşlarım bana zorbalık yapmamışlardı, bana eskisi gibi lakaplar takmamışlardı. Fakat yine de korkuları aşikârdı ve bu geçemediğim görünmez bir engeldi. Gözlerindeki korkuyu ve heyecanı görebiliyordum. Sparrow'un günahlarımın boyutunu onlarla paylaşıp paylaşmadığını veya Ximing'deki hapis cezasından sağlıklı ve sağlam bir şekilde dönmem gerçeğinin onları sindirmeye yetip yetmediğini bilmiyordum.

Ait olabileceğimi düşünmekle yanılmıştım.

Son kor da söndü. Artık tek ışık kaynağım çadır hattının yakınındaki kamp ateşlerinden geliyordu. Uzaklardan Sparrow'un gürültücü ve sarhoş bir halde şarkı söyleyişini duyabiliyordum.

"Seni arıyordum."

Başımı kaldırdım. Sky yanı başımda ayakta duruyordu, silueti ışıkta gölgelenmişti. Karşıma oturdu, aramızda sönmüş ateş vardı. Onun çukura doğru bakarken kaşlarını çatmasını izledim, bana sessiz bir sitemdi bu.

Öksürerek genzini temizledi. Bir sürahi şarabı elinde tuttuğunu fark ettim. İçip içmediğini merak ettim. Onun karakterine aykırıydı.

"Neden burada tek başına saklanıyorsun?" diye sordu, ona özgü sinir bozcu derecede küçümseyici üslubuyla.

"*Saklanmıyorum...*" diye çıkıştım botumla bir dalı kırarak. Sonra durakladım. "Beni eskiden konsey toplantılarına çağırırdın."

Kendim söylememe rağmen bu yorumum beni bile şaşırttı. Bu detay beni sinirlendirmişti evet ama konuyu ona açmanın anlamı yoktu. Fakat yine de kelimeler dilimden dökülüvermişti.

Sky tek kaşını kaldırdı. "Ben gittiğimde sen hiç gelmedin."

"Ama şimdi beni hiç davet etmiyorsun. Artık kim olduğumu bildiğin için mi? Artık bana güvenmediğin için mi?"

Bana kötü bir bakış attı. "O yüzden değil."

Ona baktım. "O zaman ne?"

"Gereksiz yere dikkat çekmeni istemiyorum!"

Ayağa kalktım. "Kendi gücümü toparlamamı istemiyorsun..." diye tısladım. "Beni kendi kontrolün altında..."

Bana uzandı ve bileğimi tuttu. "Meilin..." dedi sakince. "Sana ne oldu?"

Sesindeki değişim beni şaşırttı. Ellerimle yüzümü kapatarak yanına oturdum. Ne söylüyordum böyle? Sky'ın böyle düşünmediğini biliyordum. Sky, güce aç da değildi, manipülatif de değildi ya da bana sahip olmaya çalışmıyordu, o bunların hiçbiri değildi. Sadece benim güvenliğim için endişelenmişti.

Onu başkasıyla karıştırmıştım. Kafamdan çıkaramadığım biriyle.

Sky, tereddüt ederek elini omzuma koydu. O zaman ne kadar yakın mesafede oturduğumun farkına vardım. Dokunmak bizim için doğal bir şey değildi, yabancı bir histi. Eğer bizi bu şekilde görselerdi, hakkımızda dedikodu yaparlardı. Fakat dikkatli olmaktan yorulmuştum. Lei kendi sapkın tarzında haklıydı; bazen hayat umursamayacak kadar kısaydı.

"Sana ne yaptı?" diye sordu Sky. "Canını yaktı, değil mi?"

Başımı salladım, açıklama yapmak için çok yorgundum. Lei'nin akıl oyunları, Sky'ın aklındaki geleneksel işkence biçimlerinden çok farklıydı muhtemelen.

"Senin için geri dönmek istedim..." dedi Sky, sesi kalın çıkmıştı. "Denedim, Meilin. Ben..."

"Biliyorum..." dedim yorgun bir şekilde. "Yapamazdın. Askerlerine liderlik yapman gerekiyordu. Senin... görevin vardı..."

Sertçe yutkundu. Boğazındaki yumrunun yükselip alçalmasını takip ettim. "Seni düşündüm. Her gün. Hayır, her saat. Bu beni öldürdü. Kendimi düşünmeye..."

İfadesi içine döndü, kasvetliydi ve kendinden nefret ediyor gibiydi. Göğsümde bir sızı hissettim, bu bakışı tanıdım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sky buradayım. Seninleyim. Her şey yolunda."

Ellerimi ellerine aldı, gözleri benimkileri arıyordu.

"İyileşeceğim..." dedim, ondan çok kendime söylemiştim. "Zamanla."

"Meilin..." dedi sessizce. "Sana söylemek istediğim bir şey vardı. Aslında, muhtemelen çoktan tahmin etmişsindir."

Bekledim. Soluk bir kızarıklık yanaklarını sardı.

Nefesimi verdim. "Ben... benim sana karşı duygularım var."

Anlamayarak gözlerimi kırptım, ardından ellerimi sanki haşlanmış gibi ellerinden çektim. "Bunu bilemezsin..." dedim, söylemek istediğimden daha keskin bir şekilde.

Suçluluk duygusu midemi bulandırdı. Utanç sıcak ve hastalıklıydı. Utanç hissediyordum çünkü sadece birkaç gün önce başka bir prensi öpüyordum; ona ve aramızdaki cazibeye çekilerek ve onca zamandır Sky benim için deli gibi endişelenmişti.

"Beni dinle..." diye devam etti Sky, gözlerini büyüterek. "Bu savaş bittikten sonra, seninle evlenmek için..."

"İçki içiyordun değil mi?"

İç çekti. "Doğruyu söylüyorum Meilin, bana inansan da inanmasan da. Bir süredir bu şekilde hissediyorum."

Ona cevap vermek yerine elinden şarap sürahisini aldım ve koca bir yudum aldım. Bana kaşlarını çattı. Onu kışkırtmak için bir yudum daha aldım.

"Sinir bozucusun, Meilin."

Ağzımı elimin tersiyle sildim ve şarabı ona verdim. "Her zamanki iltifatların..." dedim yorgunca ama gülümsedim.

Benimle beraber içti. Ortamızda duran sürahiyi bitirdik. Yarın bir baş ağrısını paylaşacaktık ama yarın çok uzak bir zaman gibi göründü.

"Tanıştığımız gün..." dedim bir süre sonra. Her nasılsa ikimiz de yere uzanmış, tepemizdeki orman örtüsünü delip geçen ince gökyüzüne bakıyorduk. "Tanıştığımız gün, nişanlımı gizlice gözetliyordum."

Sky neredeyse hiç kımıldamadı. Uyuyakalıp kalmadığını merak ettim. Fazlasıyla geç olmuştu.

Yine de devam ettim, alkol dilimi gevşetmişti. "Onu bir hizmetçi kıza vururken gördüm, babamın hep bana vurduğu gibi." Beklenmedik bir şekilde, nefesim boğazımda kaldı. Sanki hiç zaman geçmemiş gibi savaştan önceki hayatımın nasıl olduğunu hatırladım. Babamın çatısının altında yaşamanın klostrofobik hissini hatırladım. Onun kaprislerine maruz kaldığımı bilmek tam bir güçsüzlüktü. "O zaman çatıdan atlamayı düşünmüştüm."

Bir el benimkinin üstüne geldi. Yana doğru başımı çevirdim. Sky beni izliyordu, gözleri karanlıkta titrekti. O zaman konuşmadığı için minnettardım.

"Bunu yapmayı düşündüm ama yapmadım. Çünkü biliyordum ki annemin beni terk ettiği gibi ben de ailemi terk edemezdim ve korkmuştum. Ölmekten korkmuştum."

Parmakları şimdi kolumda desenler çiziyordu. İyi hissettirdi ve durmasını istemedim.

"Daha önce kimseye bunu söylemedim..." diye itiraf ettim, hâlâ boğazımda bir boğulma hissi vardı. "Bazen yaptığım her şeyin korkumdan dolayı olmasından ürküyorum. Çünkü o umutsuz yere dönmekten korkuyorum."

Sesim kısıldı ve Sky beni göğsüne doğru çekti. "Bu tekrar olmayacak..." dedi sessizce ama sesinde komutan sesinin otorite tınısı da vardı. Kollarını omuzlarıma sardı ve ben de başımı göğsünde dinlendirdim. Bu şekilde şaşırtıcı derecede iyi uyuştuk. Sanki bunu daha önceden yapmışız gibi ve belki de Sky'ın beni sağlığıma kavuşturmaya çalıştığı akşamları düşününce, belki de yapmıştık.

"Sen tanığım en güçlü kişisin..." dedi. "Ve bazen de en aptalı."

Gülümsedim ve o da hafifçe güldü, nefesi saçlarımı gıdıklıyordu. *Güvende hissetmek böyle bir şey mi*, diye düşündüm, çünkü bu bana yabancı bir kavramdı.

Belki de o da aynı şeyi düşünüyordu. "Babanın yanına dönmene izin vermeyeceğim..." dedi Sky, kollarıyla beni daha da sıkı sararak. "Savaştan sonra Meilin, sana yemin ederim ki seni koruyacağım..."

Böyle bir gece için fazla ciddiydi. "Yeter..." dedim iç çekmekle gülmek arasında bir ses çıkararak.

"Neden gelecekten bu kadar korkuyorsun?"

Burnumu kırıştırdım. "Korkmuyorum."

"Benim gelecek hakkında konuşmamı istemiyorsun..." dedi, çok inatçıydı.

Gerçek şuydu ki, geleceğimin bu kadar belirsiz olduğunu düşünmeye dayanamıyordum. Eğer berbatsa bunu bilmeyi dilemiyordum ve eğer güzelse de benden çalınması ne kadar daha acı verici olacaktı?

Şunu biliyordum ki, biz şu anda konuşurken Ximing prensi, Chuang Ning'e yelken açmıştı. Deniz ejderhasının gösterdiği vizyon harekete geçmişti, yapbozun her parçası yerine oturuyordu ve yine de ben yaşadığım sürece Rouha alevlerin arasında ölmeyecekti. Ateş çığlık seslerini bastırırken Xiuying kendi çocuğunun ondan alınmasını izlemeyecekti. Bu gerçekleşmeyecekti. Ailemi kurtaracaktım.

Bakan Sima'yı yeneceğim, dedim kendime, katıksız bir inatla. Onu yenecektim ve ödülüm olan özgürlüğümü alacaktım.

Fakat bunu artık istiyor muydum?

Geçmişte arzuladığım şey buydu; hiç kimseye ve hiçbir şeye hesap vermeden kendi kendime yaşama fikri. Yine de bir zamanlar çok cazip görünen gelecek, artık parlaklığını kaybetmiş görünüyordu.

"Sana çok daha seçkin pozisyonlar sunabilirim..." demişti Lei bana. *"Çok yetenekli bir general olabilirsin Meilin."*

Tabii ki yalan söylüyordu ama bu yalan beynimde kök salmıştı. Bir general olabilir miydim? Erkeklerin generali? Hatta belki bir savaş kumandanı? Ya... ya Sky bunun için bir anahtarsa? Taht için açıkça bir rakip olan Sky? Ona yardım ederek, bu süreçte kendi önümü de açabilir miydim?

Tahtı ele geçirebilir miydim?

Bu düşünce o kadar yabancıydı ki, ürktüm. *Şu anda Qinglong konuşuyordu*, bunu fark etmiştim, *konuşan ben değildim.* Gittikçe artan bir huzursuzlukla, ejderhanın etkisini artık kendi etkimden ayırt edemediğimi fark ettim. Bu ne zaman başlamıştı? Xiuying bana ilk defa annemin kolyesini verdiğinde, ejderhanın düşünceleri benimkilerden tamamen ayrı ve yabancı hissettirmişti.

Fakat mührünü kabul ettikten ve onun kanalı haline geldikten sonra, belki de o zaman iki bilincimiz birleşmeye başlamıştı.

"Çünkü mührü kabul edip bir kanal haline gelen bir ruh medyumu, yalnızca ruhun yeteneklerini değil aynı zamanda onun karakterini ve mizacını da güçlendirir. Çoğu zaman ruh, medyumun bedeni ve zihni üzerinde kontrol sahibi olarak kullanıcısını alt edecektir."

Soğuk bir korkuyla ürperdim. Bir süredir, ejderhadan ve ruhlar âleminden kaçınıyordum. Bu daha fazla böyle devam edemezdi. Bakan Sima'yı yenmek için Qinglong'un gücünden yararlanmam gerekecekti. Onu kullanmam gerekecekti.

Fakat aynı zamanda o da beni kullanıyordu.

Gözlerimi kapadım. Bazen korku ağır bastığında geleceğim zifiri karanlıktan oluşan bir hiçlikten başka bir şey olmuyordu.

Senin gibi biri için mutluluk olamaz, diye fısıldadı kafamın içindeki ses. İtici ve iğrençti. Bir sapkınlıktı.

"Meilin?" diye sordu Sky. "Sorun ne?"

Kendimi sersemliğimden kurtardım ve göz göze gelecek şekilde onun üstüne doğru çıktım. "Öp beni..." dedim. Şarap beni cesurlaştırmıştı. "Nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum."

Onun dışındaki biriyle öpüştüğümde, bunun nasıl hissettirdiğini bilmek istiyordum, bunu ona söylemedim.

Sky'ın kaşları çatıldı. "Birisi görebilir..."

"Öpmek istemiyor musun?"

Bıkkınlık dolu bir ses çıkardı. "Meilin..."

Ona sadece küçük bir öpücük verdim. Fakat sonra boynumun arkasını tuttu ve öpücüğünü derinleştirerek bana karşılık verdi. Tadı; şarap, tuz ve özlem gibiydi. Bu anı rüyalarımda o kadar çok hayal etmiştim ki, şimdi rüyada mı yoksa uyanık mı olduğumu bilmiyordum. Bana döndü, onun altında kaldım, vücutlarımız birbirine bitişikti. Ellerim titreyerek, kıyafetlerimin düğmelerini çözmeye başladım.

Sky beni durdurarak elimi tuttu. Sesi kaba ve nefesi düzensizdi. "Meilin..." dedi. "Dur."

"Neden?" diye sordum, sızlanıyormuşum gibi görünmemeye çalışarak. Geri çekilmemizin nedenini anlamadım. Özellikle de birkaç saat içinde Fuxi Dağı'na gidecekken. Gözlerimin önünde öldüğünü gördüğüm bir gelecek varken. Her gün bizim sonumuz olabilecekken, bu anı neden değerlendirmediğimizi anlayamadım.

"Eğer başlarsak..." dedi ve yutkundu Sky. "Duramayacağımdan korkuyorum."

Zaten konu durmamak değil miydi? "Öyleyse neden duruyorsun?"

İnleyerek benden uzaklaştı. Üzerimden kalkınca, gecenin soğuğunu hissettim.

Bana bakmak için dirseğinin üzerinde doğruldu. "Sana iyi davranmak istiyorum Meilin."

Dikkatli bir şekilde uzağa baktım. "Doğrunun" ne olduğuna kim karar veriyordu ki? Karar veren kesinlikle ben değildim.

Saçımı yüzümden çekmek için bana uzandı. Pes ederek iç çektim, ona karşı kin tutmak çok fazla çaba gerektiriyordu. Sky'ın onur ve görevi her şeyden çok önemsediğini biliyordum, savaşın arifesinde ormanda eğlenmeye niyeti yoktu. Fakat yine de... ona baktım ve gülümsedim. Eğlenceli olabilirdi.

Bana cevap veren bir gülümseyiş yüzünü aydınlattı. Parmağını ağzımın çevresinden, elmacıkkemiğime ve şakaklarıma doğru gezdirdi. "Sen gördüğüm en güzel kadınsın..." dedi sessizce.

Ciddi bir şekilde gözlerimi devirdim. "Aylardır gördüğün *tek* kadın benim."

Sakince güldü. İlk defa, kâbus görmeden uyuyabildim.

KIRK DOKUZ

İlk karın düşmesi gibi, orduları tarlaya yayıldı ve görüş alanı dışındaki bütün çimleri kapladı. Ordunun ortasında, her iki tarafında tek bir kelimenin yazılı olduğu beyaz bir bayrak dalgalandı. Kelime; intikamdı.

– ÜÇ KRALLIK'IN KRONİKLERİ, 954

UYANDIĞIMDA, SANKİ AĞZIMDA BİR ŞEY ÖLMÜŞ GİBİ HİSSETTİM. Sırtım orman zemininde uyumaktan sertleşmişti. Gözlerimi kırpıştırdığımda Sky'ın beni yumuşak bir ifadeyle izlediğini gördüm.

Vurulmuş gibi birden arkasına yaslandı. "Hiçbir şey yapmadım..." dedi hızlıca.

Yüzümü astım ve ayağa kalktım. "Saat kaç?"

"Şafağın sökmesine bir saat kaldı..." dedi ayakta durarak ve dinginliğini tekrar kazanarak.

"Atları kontrol etmeliyiz."

O anda Sky, hemen yedinci bölüğün komutanı Prens Liu'ya dönüştü. Ona baktım ve görevine geri dönmeden önce yanakları kızardı.

Dün gece içtiğim şaraptan dolayı anında pişmanlık duydum. Başımı zonklatan migrenim yüzünden gözlerimi kısarak tuvalete doğru ilerledim. Alkol toleransı benden daha yüksek olduğu için Sky'a lanet ettim. Ona bu durumumu şikâyet bile edemedim çünkü beni bu konuda uyarmıştı. Hem de birçok kez.

Şafak vakti birkaç subay bizi uğurlamak için ayağa kalktı. Beklemediğim bir şekilde, Teğmen Fang öne doğru çıkıp hem Sky'a hem de bana karşı eğildi. Üçüncü bölüğün çoğu Chuang Ning'i savunmak için yola çıkacaktı. Fang'ı bir daha görmeyi beklemiyordum.

"Bu bir aile yadigârı..." dedi, demirden yapılmış nadir bir kolçağı göstererek. Aylar önce Sparrow'un, Fang'a duyduğu kinden dolayı çaldığı yadigârı acıyla tanıdım. *Takım rekabetlerimiz şimdi ne kadar da önemsiz gözüküyor*, diye düşündüm.

"Ailem eskiden kara büyü yapanları avlardı..." diye açıkladı Fang. "Bu kolçak klanımdaki her neslin en büyük oğluna aktarıldı. Ximing bakanına karşı faydası olabilir."

Sky omuz silkip kolçağı kabul etti. "Teşekkürlerimi sunarım teğmen."

Belki bunu Bakan Sima'yı etkisiz hale getirmek için kullanabiliriz, diye düşündüm. Fakat onu taşıyan kişi kesinlikle ben olamazdım. O kalın demirin ağırlığına baktım ve ürperdim.

Winter geldiğinde, Teğmen Fang ona selam verdi ve gitti. Erken saate rağmen Winter, her zamanki gibi sakin görünüyordu, uzun saçları zarif bir bukle halinde toplanmıştı.

"Yanına daha fazla adam al..." dedi Winter, Sky'a, bunu öyle bir söyledi ki sanki bu durumu aralarında daha önceden tartışmışlar izlenimi verdi bana. "Babam bu hafta Chuang Ning'e dönüyor. İlk taburun tamamını yanında getirecek."

Sky kafasını salladı. "Yeterli sayıda atımız yok, tek bir bölükle idare etmek zorundayız."

"Ama..."

"Hızlı olmamız önemli..." dedi Sky tartışmayı noktalayan bir tonla. "Yıldızlar seninle olsun ağabey."

Winter memnun olmasa da kabullenerek başını salladı. Aralarındaki dinamik garipti. Sky'ın ağabeyine içtenlikle saygı duyduğunu biliyordum ama savaş alanında bunu çoğu zaman

hiç göstermiyordu. Sky bir keresinde savaş zamanı nasıl ikisinin rollerinin zıt olarak değiştiğinden bahsetmişti. Sarayda, Winter Sky'ı kolluyordu ama savaşta Sky onun koruyucusuydu ve ikisinin de lideri pozisyonundaydı.

"Ren..." dedi Winter. "Beraber çok vakit geçiremediğimiz için üzgünüm. Döndüğünde konuşacağız..." dedi bana eğilip kulağıma fısıldamadan önce. "Sadece unutma, Sima'nın yeşim taşını yok etmek istiyorsun, onu başkasına vermek değil." Sonra bir an tereddüt etti. "Zamanlama her şeydir."

Winter, Lei'yi ve onun güç için yaptığı planları biliyor muydu? Ya da başkasından veya başka bir şeyden mi bahsediyordu? Bilmek istemiyordum. Atlar hazırdı ve biz de hemen yola koyulduk.

Anlai sınırını geçerken savaşın yol açtığı büyük yıkım beni sarstı. Güneye giderken yanından geçtiğimiz yemyeşil tarım arazileri yangın ve kanla harap olmuştu. Bir zamanlar kalabalık olan köyler hayalet kasabalara dönüşmüştü. Hayatta kalan birkaç kişi bizim Ximing askerleri olmadığımızı anlayınca saklandıkları yerden çıktı. İlk köyde, Sky durup onlarla konuşmamıza izin verdi. Gökyüzünde parıldayan ve insanlığa karşı öfkesini sergileyen Anka kuşunun varlığından bahsettiler. "Bu tanrıların takdiri..." diye ciddi bir şekilde uyardı bizi bir büyükanne. "Onlara adak adamadığımız için bizi cezalandırıyorlar."

Dedikleri şeyler farklılık göstermeye başladı. Bazısı Anka kuşunun bir ayının büyüklüğünde olduğunu söyledi, diğerleriyse kuşun gökyüzünü saran bir su kütlesi kadar büyük olduğunu. Eline geçen her şeyi yakıp kül etmişti; o kadar vahşi ve hızlı bir şekilde yanıyordu ki, doğal bir yangın olamazdı.

Bölüğümüz bunlardan epey rahatsız olmuştu. Herkesin bildiği söylentileri duymuşlardı ama Zhuque'nin gücünü yakından görmemişlerdi. Ateşkese karar versek bile bunun sonuçlarını önümüzdeki yıllarda göreceğimizi düşündüm.

Bu sırada, Chuang Ning kuşatması başlamıştı. Dedikodulara göre, dış duvarları bir gün içinde yıkılmıştı.

Kuşatma haberlerini duyduktan sonra, bir daha durmadık. Sky bizi zorlu bir tempoya soktu ve yedinci günün akşamı Fuxi Dağı'nın eteklerine ulaştık. Dağın gölgesi kampımızın üzerine inerken ufukta beliren zirveye baktım ve bizi neyin beklediğini merak ettim.

Akşam yemeğimizden önce Sky beni sinsice kenara çekti.

"Ne oldu?" diye sordum midem stresten kıvranırken.

"İzcilerim yeni döndüler. Tüneller kapatılmış..." dedi kelimeleri öylece söyleyerek. "Bakanın onları nasıl bulduğunu bilmiyorum."

"*Burada kaçış tünelleri yok, eğer onları arıyorsan tabii...*" demişti Autumn bana ve eğer Autumn, Wu Hanedanı'nın gizli tünel uygulamasını biliyorsa, o zaman Lei de kesinlikle biliyordu.

Cao Ming Lei de Fuxi Dağı'nda olabilir miydi? Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. Korku ve... *beklenti*. Başımı salladım. Bir şeyleri hayal ediyordum.

"Bu da bize tek bir opsiyon bırakıyor..." dedi Sky. "Dağın zirvesinde çok fazla görüş alanı var. Saklanmaya çalışsak da çalışmasak da yukarı çıktığımız anda bizi fark edecekler." Çenesi kasıldı. "Yazlık saraya saldırmamız gerekecek."

Ağzım açık kaldı. "Bu bizim için intihar olur."

"Aslında olmaz..." dedi Sky, yine de ifadesi umutsuzdu. "Elimizde elli iyi adamımız var. Saray iyi korunuyor ama birlikleri büyük değil. İzcilerim bana yüz elliden az askerleri olduğunu söyle..."

"Yüz elli mi?" diye bağırdım. "Bunlar *hiç de* iyi ihtimaller değil Sky."

"O zaman ne öneriyorsun Meilin? Başka bir seçenek düşündüm. *Herhangi* bir seçeneği ama takviye kuvvet gönde-

rirsek Chuang Ning'den bir bölüğün Fuxi'ye ulaşmayı denemesi en az iki haftayı alacaktır ve bu ihtimal de eğer at sırtında giderlerse. Babamın ayıracağı o kadar atı olduğunda şüpheliyim."

"Daha iyi bir yol olmalı..." dedim, başka tarafa dönerek. *Lei ne yapardı*, diye düşündüm, bu fikir gevşek bir iplik gibi zihnime takılmıştı. Ximing prensi bu durumda kurnaz olurdu. Hiçbir sorunu doğrudan çözmezdi. Bunun yerine istediğini aldatma ve hile yoluyla elde ederdi.

"Saraya ziyaretçilerin girmesine izin veriyorlar mı?" diye sordum.

Sky alaycı bir tavırla, "Evet, eğer geldiğimi duyurursam, iyi karşılanacağıma eminim..." dedi.

"Sen gitmeyeceksin..." dedim. "En azından *kendin* olarak değil."

"Başka kim olabilirim? Ximing prensi mi?"

Bembeyaz oldum. "O da değil. Seyahatte olan bir tüccara veya..."

Alayla cevap verdi. "Savaşta bütün işler durur. Bunun yanında, Sima yazlık sarayı ele geçirdiğini tam olarak bir sır olarak saklamadı. Herhangi bir Anlai tüccarı, bakanı ziyaret etmek istese bu onun ölüm fermanı olurdu."

"Oraya istemeyerek giden birisi olsaydı?"

"Bir mahkûm mu?" Kaşları çatıldı. "Meilin sakın bunu düşünme bile."

"Hayır..." dedim sabırsızca, uyarısını sinir bozucu bir sivrisinek gibi kovarak. "Kendi kimliğimle oraya gitmem. Oraya..." Bu fikir beni etkiledi. "Bir *cariye* olarak giderim." Nilüfer izleme köşkünde Ximing'in veliaht prensi ile çay içen fahişeleri hatırladım. Acı bir zaferle Sky'a doğru döndüm. "Savaşta bütün işler sona ermez."

Sky'ın gözleri karardı. "Hayır."

"Sky."

"Hayır." Sesi olması gerektiğinden daha yüksek çıkmıştı. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim Meilin."

"Bunun daha iyi bir plan olduğunu kabul etmelisin."

"Bu delilik!" Ondan yayılan keskin öfke ve umutsuzluk geri adım atmama neden oldu. "Ölürsün."

"Hayır, ölmem..." dedim. "Bana, Bakan Sima'ya kadar eşlik eden muhafız olarak giyineceksin. Eğer muhafız sorarsa, Bakan Sima'nın Chuang Ning'den yeni bir cariye istediğini söyleyeceksin. Benim yakalanmış bir imparatorluk fahişesi olduğumu da..." diye ekledim anlamsızca. "Anlai savaş kumandanına hizmet eden bir cariye."

"İmparatorluk fahişesi olsun ya da olmasın, nasıl bir cariyenin elli koruması olur?"

"Elli değil..." diye belirttim. "Üç. Tao, Sparrow ve sen."

Sky sessizleşti. Benim ciddi olduğumu anlamıştı.

"Sonra Sima'nın özel dairesine girebileceğim. Ben oradayken sen de akşam diğerlerini içeri almanın bir yolunu bulacaksın. Belki tünelleri açabilirsin veya muhafızları kapıları açmaları için ikna edebilirsin..." Demire dokunmadan onu taşımanın bir yolunu bulmam gerektiğini geç fark ettim. Sima'nın önce mührünü onarması, sonra da yok etmesi gerekecekti. Fakat demir üzerimdeyken onun üstünde zorlama tekniğimi kullanamazdım.

Yaklaşan bir baş ağrısını hissedebiliyordum.

Sky şu anda Lei'nin demirle kapladığı yeşim taşını boynunda taşıyordu. Sima'yı yeşim taşının varlığından haberdar etmek istemedim ve bu nedenle demir kaplamayı çıkarmamaya karar verdim. Fakat yine de kolyeyi Sky'ın yardımı olmadan kendi başıma taşımak zorunda kalacaktım. İçeri girerken onu takabilir ve belki de ulaşabileceğim bir yere saklayabilirdim.

"*Zamanlama her şeydir...*" demişti Winter.

"Bir fahişe ve bir mahkûm olarak herhangi bir silah taşımana izin verilmeyecek..." diyerek Sky araya girdi. "Üstünü arayacaklar."

"Bir bıçağa ihtiyacım yok..." dedim. "Tek ihtiyacım olan yeşim taşım."

Sky bu fikirden nefret etmiş gibi gözüküyordu. Sanki daha fazla nefret ettiği bir fikir yokmuş gibiydi. Duygularını dizginlemeye çalışmasını izledim. "Bunun ters gitmesi için birçok yol var." Mutsuzluğun somut bir örneği gibi gözüküyordu ve hızlı adımlar atmaya başladı. "Yeşim taşını çalabilir..."

"O kadar ilerleyemeden onu öldüreceğim."

"*Meilin.*"

"Onu öldürmemi istemiyor musun?"

Beni omuzlarımdan yakaladı. "Seni kaybedemem..." dedi, sesi zar zor bastırılmış bir duyguyla gerildi. "Yapamam." Alnını alnıma dayadı ve yumuşadım. Gözlerimin kapanmasına izin verdim. Ben de sinirsel olarak ve adrenalin nedeniyle titriyordum.

"Bunu atlatacağım..." dedim ondan çok kendime söyleyerek. "Her zamanki gibi."

ELLİ

Tüm ruh çağıranlar için lixia'nın bozulması ayın küçülmesi kadar kaçınılmaz bir şeydi. İhtiyatlı medyum cehaleti seçmek yerine, bunun gelişini ertelemek için belirli adımlar atabilir.

– 8. YÜZYILDAN KALMA BİR LİXİA AKADEMİSYENİNİN KAYIP GÜNLÜKLERİ, TARİHİ BİLİNMİYOR

SKY İLE AYRILDIK. SKY YOKLUĞUNDA BÖLÜĞE LİDERLİK EDECEK VE Fuxi Dağı'ndan işaretini bekleyecek olan Teğmen Kuo ile konuşmaya gitti. Ben de Tao ve Sparrow'u bulmaya gittim. İşimize yarayacak kılık kıyafet bulmak için en yakın komşu köy olan Shizhao'ya gitmemiz gerekiyordu. O andan itibaren bölükten ayrı kalacaktım çünkü kimse beni son altı ay boyunca eğitip birlikte savaştıkları asker Hai Ren olarak tanıyamazdı. Tao ve Sparrow dışında. Bu planın yürümesi için, hakkımdaki gerçeği bilmeleri gerekecekti.

İkisini de kamptan kimsenin bizi duyamayacağı bir mesafe dışına çıkardım, sonra onlara planı anlattım.

"Bir cariye mi?" diye sordu Sparrow. "Belki bu saray kapılarını geçmek için işe yarayabilir ama yatakta onu nasıl kandıracaksın?"

"Bakanı kandırmama gerek kalmayacak..." dedim, zorlukla söyleyerek. "Çünkü ben bir kadınım."

Kelimeleri hızlı bir şekilde söyledim, sanki ne kadar hızlı söylersem o kadar çabuk bunu atlatabilirdik. Fakat elbette

sözlerim havada asılı bir sessizlik bıraktı. Ağaçlardaki ardıç kuşlarının ötüşünü dinledim ve ölümcül bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim.

"Bu imkânsız..." dedi Sparrow en sonunda. "Sen... sen Ren'sin. Aynı çadırda beraber aylarca uyuduk. Benden daha iyi savaşıyorsun, bölüğümüzdeki birçok kişiden daha iyi savaşıyorsun. Sen..."

"Prens biliyor mu?" diye araya girdi Tao.

"Tabii ki..." dedim. "O hep biliyordu..." diye ekledim dişlerimin arasından, yalan söyleyerek. Sky'ın beni kabul ettiği gibi Tao'nun da kabul etmesini umut ettim.

Tao konuşmadı ama düşmanlığını bir çığlık gibi hissedebiliyordum.

Bu sırada Sparrow, kıpırdanmaya başlamıştı. "Bu olamaz..." diyordu. "Sana inanmıyorum. Bu doğru olamaz." Fakat sonra durdu. "Ji Zong ılıcalarındaki o gece. Bu yüzden yanına gelmemizi istemedin! Çünkü kıyafetlerini giymiyordun ve senin... senin..."

Gözleri göğsüme kaydıktan sonra yüzü olgun bir domatesin rengini aldı. Gülmeye çalıştım. "Evet..." dedim. "Bu yüzden."

"Prense ne yaptın?" diye tısladı Tao.

"Ne... ne demek istiyorsun?"

Gözleri saldırmaya hazır bir köpeğinki gibi kısıldı. "Ona büyü mü yaptın?"

Ona dalga geçiyormuş gibi baktım ama geçmiyordu. "Tao..." diye denedim. "Ben hâlâ aynı kişiyim. Başka hiçbir şeyle ilgili yalan söylemedim..."

"Hayır..." dedi. "Sen sadece her şeyle ilgili yalan söyledin."

Fırtına gibi esip gitmeden önce Sparrow'a döndü. "Kasabaya erzak için gidiyorum. Geliyor musun?"

"Sparrow..." diye başladım ona uzanarak.

"Bana dokunma!" diye patladı ve sesi sadece aldatılmış gibi değil korkmuş gibiydi de. Elim gevşek bir şekilde yanıma düştü. Sıcak yaşların gözlerime dolduğunu hissedebiliyordum.

"Kılık kıyafet almayı unutmayın!" diye bağırdım, figürlerinin uzaklaşmasını izlerken.

O gece uykuya daldığımda belirsiz bir önsezi düşüncelerime kök saldı. Yarın, başarısız olacaktım. Hapsedilecektim, kılıcım, mührüm ve tüm güçlerim elimden alınacaktı. Babamın hayatı boyunca beni yapmaya çalıştığı kadar zayıf ve savunmasız olacaktım.

Karanlıkta tek başıma, tıpkı annemin yaptığı gibi kendimi öldürürdüm.

Korkular zihnimde büyüyüp parlaklaşarak gerçeği çarpıttı. Sanki kendi uzuvlarım üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi hissettim; sanki zihnim bunu yapmamam için bağırsa da vücudum en yakın uçurumdan atlayacakmış gibiydi. Ayak bileklerimi birbirine prangayla bağlamak, ellerimi zincirlemek istedim. Belki de kendimi kontrol etme konusunda bana güvenilmediğinde en iyisi hayatımı bir mahkûm olarak geçirmekti. Kaçmak için yaptığım her şeye rağmen delilik bana bırakılmış bir mirastı.

~

HATIRLAYAMADIĞIM BİR KÂBUSTAN DOLAYI minderimden fırladım. Güneş gökyüzünde hâlâ alçaktaydı ve yüksek dağ havası yaz sonuna göre aşırı derecede soğuktu. Titreyerek kendimi rahatlatmak için ağaçların olduğu yere doğru koştum.

Kamp alanına geri döndüğümde, Tao ve Sparrow uyanmıştı. Dün gece Shizhou'dan bize uygun kıyafetlerle dönmüşlerdi. Sonra bölüğe vedalarımızı edip tek başımıza dağa çıkmak için yola koyulduk.

Yakında daha fazla veda vardı. Yakında diğerleriyle yolumu ayıracaktım çünkü Sima'nın yanına sadece benim girişim kabul ediliyordu. Olan şeyleri böyle bırakmak ve diğerleriyle

kötü ayrılmak istemiyordum. Bu nedenle sakin görünmeye çalışarak dikkatli bir şekilde onlara doğru yaklaştım.

Tao'nun dirsekleri dizlerinin üstündeydi, yüzü de huysuzdu. Sparrow acımasız bir kararlılıkla kurutulmuş domuzunu yiyordu, ağzında hafif bir büzüşme vardı.

Tereddütle, onların yanına oturmayı seçtim. Konuşabileceğimiz kadar yakın ama onları rahatsız etmeyecek kadar uzaktaydım.

"Özür dilerim..." dedim genzimi temizleyerek. "Sizden bu kadar uzun süre bunu saklamak niyetinde değildim."

Tao bir şey söylemeden ayağa kalktı ve ormana doğru yürüdü. Sanki yüzüm şekilsizmiş gibi benden gözlerini kaçırdı.

Ona alınarak, Sparrow'a baktım. Yemeğiyle oynarken kızardı. Kurutulmuş domuz etinin geri kalanını ağzına doldurup abartılı hareketlerle ellerini sildi, sonra Tao'nun uzaklaşan sırtını işaret etti. "Gitmeliyim..." diye mırıldandı.

Başımı salladım ve gözyaşlarımı geri itmek için gözlerimi kırptım. Sparrow gözlerime bir kere bile bakmadan Tao'yu ormana kadar izledi.

Zor kazanılmış arkadaşlığımız bir gecede bitmişti. Beraber bir savaş atlatmıştık hatta beraber mahkûm olmuştuk. Bana güvenmişlerdi ve ben de onlara güvenmiştim. Yine de benimle ilgili gerçeği öğrenince böyle mi tepki veriyorlardı? Diğer herkes de böyle mi tepki verirdi?

"Seni anlayacaklar..." dedi Sky ve yanıma oturdu, gözlerinden hâlâ uyku akıyordu. Yüzüme baktı ve bastırdığım gözyaşlarını gördü. Ağzının kenarları aşağı kıvrıldı. "Sadece biraz zaman alacak. Hepsi bu. Yani bana bir baksana. Öğrendiğimde nasıl davrandığımı hatırla." Yumuşak bir şekilde güldü. "Aklımı kaçırmayayım diye seni burayı terk etmeye zorlamaya çalışmıştım."

Ona döndüm, inanılmazdı. Dikkatimi çektiğini gördü ve üzülerek gülümsedi. "Ve sonra da kavga ettik, hatırladın mı?

Yemin ederim hâlâ o geceden kalan morluklarım var." Yanağımdan akan gözyaşını sildi.

"Neden?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Ne neden?"

"Neden bu kadar... kabullenicisin?"

Kaşlarını çattı. "Kadın olduğun için mi?"

"Hayır..." dedim, çünkü bunu kabul etmiyordu. En azından bir süreliğine etmemişti. "Yani bir... ruh medyumu olmamı. Kara büyüden nefret edeceğini düşünmüştüm." Yutkundum. "Ya da en azından şaşıracağını düşünmüştüm."

Arkasına yaslandı ve aydınlanan gökyüzüne baktı. En azından kabul etti. "Şüphelerim vardı."

"Yani New Quan'dan önce mi?"

Başını salladı, ben de şaşırarak oturdum.

"Winter bana seni daha önceden insanlar ve ruhlar âleminin arasında gördüğünü söylemişti. Sanırım senin ruh yatkınlığının ne kadar güçlü olduğunu hissedebiliyordu. Yine de bence hiçbirimiz kendi mührünün olacağından şüphelenmedi." Bana yan bir bakış attı. "Nasıl sır tutacağını gerçekten de biliyorsun asker Hai."

"Görünüşe göre hayır..." dedim gönülsüzce. "Eğer sen çoktan o sırrı biliyorsan."

Sky esneyerek boynunu çıtlattı. "Bilmem hepimiz için en iyisiydi..." dedi esneyerek. "Winter sana göz kulak olmamı söyledi. Bir gün Anlai'nin en önemli silahı olabilirmişsin."

Omuzlarım kaskatı kesildi. "Senin için bundan mı ibaretim?" diye sordum ona. "Anlai için bir silah mıyım?"

Sky bana bakıp ciddi olduğumu görmeden önce kıkırdadı. "Tabii ki hayır..." dedi aceleyle. "Meilin, biliyorsun, ben..."

"Üstümü giymem gerekiyor..." dedim ve yürüyüp gittim.

ELLİ BİR

Fuxi Dağı'ndaki yazlık sarayın tamamlanması yüz bin altın taelden fazlaya mal oldu. İmparator Wu tarafından en sevdiği cariyesi Tang Huifei için yaptırılmıştır, dünyada âşık olmak için bu kadar elverişli bir yer olmadığı söylenir.

– *WU HANEDANI HATIRALARI*, 913

SARAY KAPILARINA VARDIĞIMIZ ZAMAN TİTREMEYE BAŞLAMIŞTIM. İnce elbisem, ağaç eksikliğinden dolayı oluşan keskin dağ havasına ve şiddetli, engelsiz rüzgâra karşı pek işe yaramamıştı. Bileklerimi birbirine bağlayan ipin bir ucunu tutan Sky'a yaklaşırken dişlerim takırdadı. Düğüm gevşek ve üstünkörüydü, eğer gerekirse kolayca ipten kurtulabilirdim.

Düğüm üstünkörüydü ama eteğimin astarının içine dikilmiş demir kolye öyle değildi. Kendimi gönüllü olarak bağlamam ironikti. Fakat Sima'yı kendi yeşim taşının varlığı konusunda uyarmak istemediğim sürece bundan kaçış yolu bulamamıştım.

Gevşek bir kayaya takıldım, bağlı ellerim denge algımı bozuyordu. Sky beni yakalamak için uzandı, sonra gözleri kapılar boyunca dizilmiş, beni izleyen Ximing okçularına kaydı. Kendimi düzeltip bakışlarım yerde, yürümeye devam ettim. Üzerimde demir olduğu için, duyularım körelmiş, suskunlaşmıştı. Fakat bunun sadece bir faydası olduğunu düşündüm.

Ejderha artık benim gerçek planlarımı bilemezdi.

Üzerimizde yazlık sarayın beyaz gökyüzünü delip geçen kule pagodasını görebiliyordum; saçakları, tepesinde altın bir taçla daralana kadar her katta inceliyordu. Her kat, refah ve talihi simgeleyen parlak kırmızı ve sarı renklere boyanmıştı.

Başımı kaldırıp önümüze çıkan kapılara doğru baktım, kendimi çok küçük hissediyordum. Sarayın girişinde saf beyaz mermerden yapılmış bir çift süs sütunu vardı. Tabanlarına dallı budaklı nilüfer çiçekleri oyulmuştu ve sütunların uzunluğu bulutlara kadar uzanıyordu. Her sütunun baş kısmında dengede duran, taştan bir aslan heykeli vardı. Efsaneye göre bu taş aslanlar imparatorun dönüşünü izliyor ve bekliyorlardı ve eğer saraydan çok uzaklaşırsa onu geri çağıracaklardı. Fakat Wu Hanedanı, on altı yıldan fazla bir süre önce düşmüştü. Acaba aslanlar hâlâ imparatorlarının dönmesini bekliyorlar mıydı diye düşündüm.

Saray muhafızlarına yaklaştığımızda kalbim göğüskafesimde çarpıyordu, Sparrow ise muhafızlara doğru rahat bir özgüvenle ilerliyordu. Oybirliği ile Sparrow'u sözcümüz olarak seçmiştik. Görünüşü sadece az şüphelenmelerini sağlamıyor, aynı zamanda güneyli aksanı da Ximing'in kendine özgü şivesine çok benziyordu.

"Bakan bizi bekliyor..." dedi Sparrow aksan yaparak. Sanki muhafıza bir sır verecekmiş gibi öne doğdu eğildi. "Doğrudan Chuang Ning'deki Yasak Şehir'den geliyor. Savaş kumandanının cariyelerinden biri."

Kimsenin buna inanmayacağını düşünerek korktum. Tenim kar kadar solgun değil, paslanmış bakır gibi bronzdu. Elbisem ipektendi ama ipliğin kalitesi düşüktü ve ince işlemeleri yoktu.

"Bir tane daha mı?" diye sordu muhafız, bana bakarak. "Daha geçen hafta iki tane yenisi geldi."

Korku midemi bulandırdı. Sparrow ise sadece güldü. "Bakanın epey iyi bir iştahı varmış o zaman."

Muhafız başını salladı ve bizi içeri aldı. Fakat tekrar muhafız tarafından durdurulduğumuzda dış avluya zar zor ulaşmıştık.

"Bekleyin. Sadece fahişe girebilir."

Sky belirgin bir şekilde kaskatı kesildi. Arkadaşlarıma şok içinde döndüm. Saraya girmelerine bile izin yok muydu yani? Eğer giremiyorlarsa imparatorun eski odasına bağlı olan tünelleri açabilmek için nasıl bir şansları olabilirdi?

"Bize verilen bilgiye göre..." diye başladı Sky. Sesi çok yanlış çıkıyordu, fazla ince ve fazla asildi. "Bundan tazminat alacağımız söylendi."

Muhafız başını salladı. "Hâkim salonundan ödülünüzü alacaksınız. Bakan, halktan insanların sarayın katlarına girmesini istemiyor. Beni takip edin, sizi hâkim salonuna götüreceğim."

Sky'ın gözleri parladı. "Kız..."

"Kız onlarla gidiyor."

Bir muhafız koluma dokundu ama dokunuşundan panikleyerek geri çekildim. Eğer saraya giremezlerse bu plan nasıl işe yarayacaktı?

"Gel hadi..." dedi muhafız, kaba değildi. Gençti ve muhtemelen benim yaşlarımdaydı.

İplerimi çözdü ve kolumu tuttu. "Seni sadece diğer kızların yanına götürüyorum. Orada gündüzleri kendine, akşamlarını da bakana ayıracaksın." Sesini alçalttı. "Dürüst olmam gerekirse bu o kadar kötü değil, Chuang Ning'den çıkabildiğin için şanslısın."

Eşiği geçtiğimizde omzumun üzerinden geriye bakma dürtümü bastırdım.

Görevin kendisine kalan kısmını tamamlaması için Sky'a güvenmek zorundaydım. Bundan sonra tek başımaydım.

Cariyeler, sarayın dış kısmında yaşıyorlardı. Odaların düzeninden yeni ve eski kanların ayrı tutulduğunu anladım. Eski kan, bakanı Tzu Wan sarayından buraya kadar takip eden Ximing cariyelerinden oluşuyordu. Bu cariyelerin statüsü yüksekti, hizmetkârların ve muhafızların çoğuna aşinaydılar hatta onlara patronluk taslayacak kadar ileri gidiyorlardı. Bu sırada, yeni gelen kızların hepsi Anlai mahkûmlarıydı. Benim gibi yakalanıp buraya getirilmişlerdi. Yani aslında, *çok da benim durumum gibi değildi,* diye düşündüm.

Oturma odasında kıvırcık saçlı bir kız ben içeri girer girmez üzerime doğru geldi. "Ben Peizhi..." dedi, sesi sahnedeki bir fısıltı gibiydi. "Oradaki de Diaochan..." dedi camdan bakan solgun bir kızı işaret ederek. "Senin adın ne?"

Bir isim. Bir isme ihtiyacım vardı. "Mulan."

Gülümseyince burnu kırıştı. "Aramıza katıldığın için çok mutlu oldum. Burası sıkıcı olmaya başlıyordu. Diaochan pek konuşmuyor da." Peizhi odamızı Ximing cariyelerinden ayıran tel kapıya tekrar baktı.

"Cariye Du şu anda kestiriyor..." dedi Peizhi, fısıldamaya devam ederek. "Bahçede bir yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Kapıya doğru baktım. Muhafızların her koridorda bulunduğunu kafama not ettim. "Burada özgürce gezmeye iznimiz var mı?"

Kıkırdadı. "Tabii ki. Sadece sarayı terk edemeyiz. Fena bir anlaşma değil gibi, öyle değil mi?"

Odanın karşısında, Diaochan alay eder gibi bir ses çıkardı.

"O mutsuz çünkü kız kardeşini Chuang Ning'de bırakmak zorunda kaldı..." dedi Peizhi bana. "Doğu ucundaki Erik Çiçeği Köşkü'nden geldiler. Sen nerelisin?"

Erik Çiçeği Köşkü'nün doğu ucundaki en çok bilinen eğlence evlerinden biri olduğunu fark ettim. Fakat en ünlü kuruluşların dışında eğlence evlerinin işleyişi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Babam birkaç tanesine sıklıkla gitmişti ama elbette benimle bu konuyu hiç konuşmamıştı.

Peizhi, sessizliğimi çekingenlikle karıştırarak omuz silkti. "Ben Bin Turna Sarayı'ndanım. Erik Çiçeği Köşkü kadar bilinmese de yeteri kadar düzgün bir yerdi. Tabii ki buranın yanından bile geçemez ama ailem yok, yani aslında ailem beni bebekken satmış, yani arkasından ağlayacağım kimsem yok." Gülümseyişi açıkça kötü görünüyordu. "Zavallı Diaochan. Bütün kız kardeşleri şehrin içinde mahsur kaldılar, onlar Ruan'lılar yani birbirlerinden hiç ayrılmazlar aslında. Sen nereliyim demiştin?"

"Ch... Chuang Ning..."

"Ben de öyle düşünmüştüm! Savaştan haber var mı?"

Diaochan pencereye bakmayı bıraktı. "Sen de mi başkenttensin?" diye sordu bizde doğru gelerek. Geldiğinde benden neredeyse birkaç santim uzun olduğunu gördüm.

Başımı salladım.

"Duvarlar şimdiden düştü mü?" diye sordu. Aksanı şaşırtıcı şekilde güneyli gibiydi ama şimdi neden Erik Çiçeği Köşkü tarafından satın alındığını anlamıştım, doğu ucundaki en seçici eğlence evlerinden biriydi. Ağlamaktan kan çanağına dönen gözleri ve temizlenmemiş saçları dışında göz alıcı bir güzelliği vardı. Cildi su mermeri gibiydi, kehribar rengi gözleri ince ve sivriydi, ona zeki bir görünüm veriyorlardı. Ağzı bir gül goncası gibi küçüktü, soluk bir pembe renkle boyanmıştı.

"Buradaki ikinci günümde bakanın kara büyüsünü gördüm..." dedi sanki kendine söylermiş gibi. "O korkunç yeşim taşıyla yoktan var ettiği Anka kuşu..." Gözleri yine doldu. "Hiç şansları yok, değil mi?"

"En son duyduğumda dış duvarlar yıkılmıştı..." diye cevapladım. "Ben bir hafta önce orayı terk ettim. Kız kardeşlerin için üzgünüm..." Durakladım. "Benim de kız kardeşlerim var."

Tek kelime etmeden kafasını salladı.

"En azından güvendeyiz, değil mi?" dedi Peizhi, duruma iyi tarafından bakmaya çalışarak.

"Güvende mi?" diye alay etti Diaochan. "Kimse o *iblisle* güvende değil..."

"Şışşşt!" diye araya girdi Peizhi bitişik kapıya bakarak. "Neden dışarıda bir yürüyüşe çıkmıyoruz?"

"Bahçeyi görmeyi çok isterim..." dedim. Etrafı ne kadar çok keşfedersem o kadar iyiydi.

Diaochan belirgin bir isteksizlikle iç çekti ama bizi takip etti. Açık hava avlusuna çıktığımızda, Peizhi daha kolay nefes aldı. "Cariye Du bugün kötü bir ruh hali içinde. Benden ayak tırnaklarını kesmemi istedi ve birini kısa kesince bana bağırdı."

"Bunu hizmetçiler yapamaz mı?" diye sordum.

"Bana takmayı seviyor..." dedi Peizhi kaşlarını çatarak. "Bence bakanın favorisi olduğum için. Dün akşam beni seçti."

"Seni mi *seçti?*" diye tekrarladım şaşırarak. "Yani her gece çağrılmıyor musun?"

Peizhi kıkırdadı. "Tabii ki hayır. İmparatorların bile o kadar açlığı yoktur. Zaten yarım düzineden fazla cariye var, şimdi de sen geldin. Ruh haline göre kimi istediğine karar veriyor. Bizi yanında hiç uzun tutmuyor ama asla şiddet uygulamıyor. Bin Turna'daki bazı müşterilerimi görmeliydin."

Ya bakan beni seçmezse? Sky, Sparrow ve Tao bu akşam hareket geçecekler. Sözde bakanı öldürdükten sonra bölüğümüzü saraya sokmanın ve gece yarısından bir saat sonra Sima'nın odasında benimle buluşmanın bir yolunu bulacaklardı. Peki ya başarılı olamazsam? Ya Sima beni seçmezse? Ya Sky adamlarını içeri bile sokamazsa?

İçgüdüsel olarak elim göğsüme, dantellerin arasına diktiğim yeşim taşıma gitti. *Değişkenlik gösterip yanlış gidebilecek çok şey var*, diye düşündüm. *Bunun pek çok yönü ateşlerle sonuçlanabilirdi.*

"Ay İzleme Köşkü'ne gidelim, hadi..." dedi Peizhi, içimdeki kargaşadan habersiz bir şekilde. "Günün bu saatinde epey boş olur."

Biz koridorda ilerlerken muhafızlar bize gülümsediler. Hatta bazıları burada bir haftadan daha az bir süre kalmasına rağmen, bayağı yerleşmiş gibi gözüken Peizhi'ye selam bile verdiler.

"Küçük mantı..." diye seslendi bir muhafız Peizhi'ye göz kırparak. "Sen aynı bir..." Hemen konuşmayı bıraktı ve muhafızlardan oluşan bir grup köşeyi dönerken selam verdi, grubun adımları uzun ve hızlıydı. Peizhi, beni ve Diaochan'ı yoldan çekti. Eğilmek için hareket etti ve o zaman kimin muhafızların önünde durduğunu fark ettim. Cao Ming Lei idi.

ELLİ İKİ

Hem yakınlığı güçlü olanlar var hem de yakınlığı zayıf olanlar. Fakat üçüncü bir kategori hakkında çok daha az şey biliniyor, yani hiçbir ruh eğilimi olmayanlar. Bu nadir insan grubu herhangi bir kapasitede ruh gücünü algılayamaz veya ona sahip olamazlar. Bunun bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğu birçok tartışmanın konusu olmaya devam ediyor. Lixia'nın baştan çıkarıcı gücünü kazanmayı umut edemeseler de onun tarafından asla bozulmayacaklarına dair güvence verebilirler.

– 8. YÜZYILDAN KALMA BİR LİXİA AKADEMİSYENİNİN KAYIP GÜNLÜKLERİ, TARİHİ BİLİNMİYOR

XİMİNG PRENSİ TAM OLARAK KÂBUSLARIMDAKİ GİBİ GÖRÜNÜYORDU. Parlak saçlar, çıkık elmacıkkemikleri; yani tablo gibi bir yüz. Kendimi ona bakarken yakalayıp yutkunmadan önce gözlerim onun dolgun dudaklarında oyalandı.

Bir öksürük boğazımdan kaçtı. Saklamaya çalıştım ki bu da doğal olarak daha da fazla öksürmeme neden oldu. Boğularak öne eğildim ve görülmemek için duvara döndüm.

"İyi misin?" diye sordu Peizhi. "Mulan?"

Lei'nin gözlerinin bana kaydığını hissettim. Elimden geldiğince yüzümü kapatıp, duvara yaslandım. Gözlerim sulandı ve umutsuzca öksürüğümü yutmaya çalıştım. Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki bayılacağımı zannettim.

Sonra ayak sesleri ortadan kayboldu, bizi geçip koridorun sonuna gitmişlerdi. Dikleştim, boğazım acıyordu.

"Gökler aşkına!" dedi Peizhi, kimsenin duyamayacağı bir noktaya gelince. "O Ximing'in üçüncü prensi miydi?"

Diaochan küçümseyerek başını salladı. Ben de akan yaşlarımı sildim.

Peizhi sırtıma vurdu, sempatik bir şekilde mırıldanarak, "Sen iyi misin?" diye sordu. Sonra da kıkırdayarak ekledi. "Prense alerjin mi var yoksa?"

Diaochan uzaktaki muhafızlara kaşlarını çatarak baktı.

"Çok yakışıklı değil mi?" diye fısıldadı Peizhi. "Umarım onunla tekrar karşılaşırız. Daha önce hiç bu kadar yakışıklı birini görmemiştim."

"Ne kadar zamandır burada?" diye sordum.

"Bugün geldi sanırım..." dedi Peizhi.

"Geçen hafta da buradaydı..." diye bilgilendirdi bizi Diaochan. "Cariye Du'nun onun hakkında konuştuğunu duydum. Sürekli gelip gidiyormuş."

Düşüncelerim karmakarışık oldu. Lei neden buradaydı? Acaba bir şekilde Fuxi Dağı'na gelerek onun ağına mı düşmüştüm? Hâlâ başka birinin oyununda kullanılacak ve atılacak bir piyon muydum?

Hayır, dedim kendime, durumlar şu anda farklıydı. Kendi duruşum ve gücüm vardı.

Fakat belki de bu beni daha da değerli bir parça yapıyordu?

"Winter sana iyi bakmamı söyledi. Bir gün Anlai'nin en değerli silahı haline gelebilirmişsin."

Sky'ın sözleri itiraf edebileceğimden daha da çok canımı yakmıştı. Benim sadakatimin Anlai'ye değil de ona olduğunu göremiyor muydu?

Belki de bir zamanlar daha azıyla yetinebilirdim. Fakat artık Chuang Ning'i altı ay önce terk eden kız değildim. Şimdi daha açtım, daha açgözlüydüm.

Xiuying'le son konuşmam istemsizce aklıma geldi.

"*Abla, bütün bunları biliyorum...*" diye ona yalvarmıştım. "*Benim hırslarım farklı. Sadece biraz daha zaman istiyorum. Birkaç ay belki daha fazla. Sonra tatmin olacağım.*"

"*Burada köle olarak ölmektense, orada vahşi dünyada ölmeyi tercih ediyorsun...*" demişti anlayarak. "*Ve ben seni tekrar göremeyeceğim.*"

Xiuying mutlu sonunu bekleyen asil bir aileye gelin giden halktan birisiydi. Oysa parasız ve borç içinde kalmıştı. Güvenebileceği afyon bağımlısı kocasıyla tüm evimizi tefecilerle yaptığı pazarlıklarla yönetiyordu ve babamın dikkatini kumardan uzaklaştırmaya çalışmakla kalmayıp aynı zamanda sırf Plum'ın değil Rouha'nın da eğitim görmesi için çabalıyordu. Hatta bitkisel ilaçlarını zengin komşularımıza satarak biraz para bile kazanmıştı. Babası Huang Ju kasabasının bitki uzmanıydı ve bana öğrettiği her şeyi bir zamanlar ondan öğrenmişti. Xiuying tanıdığım en güçlü kadındı – tanıdığım en güçlü kişiydi. Sadece onu örnek alıp, onun yolundan gitmeliydim.

Dikleştim ve kalan gözyaşlarımı sildim. "Buralarda bir bitki bahçesi var mı?" diye sordum. "Bize biraz çay demleyeceğim." Yalan söylemeden önce hep yaptığım gibi gözlerimi kırpmamaya çalıştım. "Cildi parlaklaştırmaya yardım ediyor..." dedim.

KENDİ ÖZEL ODALARIMIZA GİDİNCE, diğer cariyelerin gözüne girmeye çalıştım. Ximing cariyelerinin önünde eğildim ve onların akıl hocalığından bir şeyler öğrenmekten duyduğum memnuniyeti dile getirdim. Biz Anlai kızlarından yaşça daha büyüklerdi, yirmilerinde veya otuzlarındalardı. Cariye Du belli ki onların elebaşıydı. Peizhi bitki çayımı hevesle ve

yüksek sesler çıkararak beklerken Cariye Du ne yaptığımı sordu.

Ona selam verdim. "Küçük yaştan beri bitkisel ilaç eğitimi alıyorum. Bu, sizin gibi hanımlar için sıklıkla demlediğim pahalı bir çay. Gözeneklerinizdeki yabancı maddeleri temizleyerek cildinizin esnek kalmasına yardımcı olur."

Cariye Du'nun gözleri kısıldı. Çay yaprakları demlendiğinde, Peizhi ilk fincanı alamadan Cariye Du fincanı kaptı.

Peizhi somurttu ama Cariye Du'nun kıdeminden dolayı itiraz edemedi. Hepimize yetecek kadar iki demlik çay yapacağımı cariyelere duyurdum.

Herkes hazır bir şekilde çayı içti, yani Diaochan dışında herkes.

"Acı geldi..." dedi Diaochan, sadece ufak bir yudum aldıktan sonra. Cariye Du beğenirmiş gibi gözüktükten sonra herkes şikâyet etmeden içti. Diaochan ise fincanını bıraktı.

"Sen yeterince güzelsin zaten..." dedi Peizhi, Diaochan'ın payını da içerek. "Fazladan bir şey yapmana gerek yok..."

Acı demek az kalırdı. Çayı beğenmeleri için yapmamıştım, daha ziyade bir müshil olarak kullanılıyordu. Xiuying'in babası, büyükanne ve büyükbabasına her hafta kabızlıklarını önlemek için yaparmış. Yani boş fincanlara bakılırsa, diğer cariyeler de bunu yakında öğreneceklerdi. Cariye Du, biraz daha çay rica etti, memnuniyetle kabul ettim. Bu kadınlar güzellik için acı çekmeye razıydılar. Lekelerini gidermek için derilerini yakmaya ve bellerini bayılacak kadar sıkıştırmaya alışmışlardı. Bu uygulamalarla karşılaştırıldığında tatsız bir çay onların en az endişe duyduğu şeydi.

"Cildim şimdiden daha yumuşak hissettiriyor..." dedi Peizhi bir saat sonra. Gökyüzü kararıyordu, sabırsızlanmaya başlamıştım.

Diaochan omuz silkti. "O çayın içindeki o kadar suyu içtiniz, ne bekliyordunuz ki? Sadece sıvı alımı."

Akşam olduğunda, Cariye Du tel kapının arkasından tuvalete koşana kadar yeterince çay demlemediğimden endişelenmeye başlamıştım. Dakikalar sonra herkes onu takip etti.

Beni ve Diaochan'ı yalnız bırakmışlardı.

Diaochan bana gözlerinde sessiz bir soruyla baktı. "Hazırlanmalıyız..." dedi. "Yakında bizim için gelecekler. Bakan bekletilmekten hoşlanmaz."

ELLİ ÜÇ

Bazıları ejderha ve Anka kuşunun bir zamanlar sevgili olduklarını söylüyorlar, bu o kadar zaman önceymiş ki henüz zaman bile daha doğmamış. Qinglong ve Zhuque doğaları gereği zıtlardı ama farklılıklarıyla bir araya geldiler. Barış uzun sürmedi. Zhuque'nin kıskanç mizacı onu düşmana çevirdi ve Qinglong'un daha fazlasına olan açlığı onu sadakatsiz yaptı. Düşman olmaya daha uygun olduklarını fark eden ikili, aralarına bir daha asla barışın gelmesine izin vermeyeceklerine dair yemin ettiler.

– *LİXİA'NIN TARİHİ*, 762

DİAOCHAN BANA KENDİ ELBİSELERİNDEN BİRİNİ VERMEK İSTESE DE ben kabul etmedim. Onun ince ipekleriyle karşılaştırıldığında benim elbisem pek hoş değildi biliyordum ama onsuz gidemezdim. Değişikliklerimin yerinde olduğundan emin olmak için kontrol ettim, mührüm güvenli bir şekilde sabitlenmişti. Sima'nın yeşimini ise eteğimden çıkarıp korsemin içine kolye olarak takmayı tercih ettim. Onu üstümden çıkarmam ve sonra da Sima'yı mührü yok etmesi için zorlamam gerekecekti.

Derin bir nefes aldım. *Zamanlama her şeydi.*

Diaochan'ın tavsiyesine uyarak, gözlerime sürme ve öğütülmüş inci tozu sürdüm. Amatör girişimlerime kıkırdadı ve dudaklarım için kurutulmuş gül yapraklarından oluşan bir boya seçerek makyajımı yeniden yaptı.

Aynadaki yansımama baktım. Diaochan'ın becerileriyle tanınmaz haldeydim, kendimi tanıyamamıştım. Sima'nın karşısına ruhlar âleminde nasıl bir görünümle çıktığımı bilmiyorum ama kesinlikle böyle değildi ondan emindim.

Yine de tedbirli davranarak, cariyelerin ortak gardırobundan, yüzümün önünde bir duvak oluşturan boncuklu ipek püsküllere sahip muhafazakâr bir başlık seçtim. Anlai geleneklerine göre bu başlıklar, bakireler tarafından düğün gecelerinde giyilirmiş. Fakat Bakan Sima'nın bu Anlai geleneğini ya bilmemesini ya da umursamamasını diledim.

"Cilt tonuna rağmen, güzel yüz hatların var..." dedi Diaochan. "Neden yüzünü saklıyorsun?"

Uygun bir yalan düşünemediğim için sessiz kaldım.

Daha da yakınıma geldi ve başlığımın püsküllerini ayırdı. "Başkentli aksanının kusursuz olup, cildinin bu kadar koyu olması garip..." dedi ve bana baktı. "Hangi eğlence evindenim demiştin?"

Onun yoğun bakışları altında azıcık doğru düzgün düşünebiliyordum. "Şakayıklar Sarayı..." dedim aklıma gelen ilk ismi seçerek. Babam bir keresinde oradaki fahişelerden birine âşık olduğuna inanarak onu kurtarmak istemişti. Fakat bu çok uzun süre önceydi, tamamen afyona âşık olmadan önceydi.

Neşesizce gülümsedi. "Şakayık Sarayı tam da benimkinin karşısındaydı..." dedi. "Oradaki her kızı tanırım ama seni hiç görmedim."

"Yeni gelenlerdendim..." dedim boynumdan yukarı tırmanan bir kızarma hissiyle.

"Yeni olabilmek için fazla yaşlısın..." dedi Diaochan. "En az on sekiz yaşındasın."

"Ben on sekiz *yaşındayım*."

"Ben de dün doğmadım Mulan. Gerçekten neden buradasın?"

Onun beni dikkatle incelediği gibi ben de onu inceledim. Diaochan'ın Sima'nın gücünü fark ettiğini biliyordum. Hayatta kalmak için ittifakları kazanan tarafa kaydırmak için bir sebebi olabilirdi. Peizhi kesinlikle bu stratejiyi takip ediyordu. Beni şu anda eleverip bakanın gözüne girebilirdi.

Fakat yine de Diaochan da bir savaş mahkûmuydu, diye düşündüm. Ailesi hâlâ Chuang Ning'deydi.

İçgüdülerimi takip ettim. "Sana güvenebilir miyim?" diye sordum.

Gözleri kocaman açıldı. "Bakana suikast düzenlemeyi mi düşünüyorsun?"

Nasıl bu kadar hızlı anlayabilmişti?

Avucumu açarken dudakları bir sırıtışla seğirdi. "Yaraların..." diye açıklama yaptı. "Bir kılıç dansçısının ellerine sahipsin." Sesi hararetli bir fısıltıya dönüştü. "Buraya geldiğimden beri her gece o piçi öldürmenin hayalini kurdum..." dedi. "Peizhi, bize giymemiz için ipekler ve yememiz için yemek verdiği için yaptığının kabul edilebilir olduğunu iddia ediyor. Fakat ben bunu söylersem lanetlenirim!" diye tısladı. "Eğer hayatımın sonuna kadar kız kardeşimin katilinin penisini emmeye devam edersem..."

Ben cevap veremeden kapı çalındı. Hızlıca Lei'nin kolyesini çıkarıp Diaochan'a verdim. "Şu anda bunu açıklayamam..." dedim ona hızlıca. "Ama bunu takmana ihtiyacım var. Doğru zaman geldiğinde bana geri vermeni isteyeceğim."

Kafası karışık bir şekilde, muhafız içeri girdiğinde boynuna taktı. Kolyeyi korsesinin altına sıkıştırdım ki sadece kordonu görünsün.

Bana başını salladı, gözleri öfkeyle parlıyordu. Ben de kararlılığımı sertleştiren demirin yokluğunda kendi öfkemin kristalleştiğini hissettim. Sessizce uyumakta olan lixia'mı çağırdım. *Ağaç, ateş, dünya, metal, su.* Qi enerjim yavaşça uyandı ve engelsizce içimden geçti.

"Hanımlar." Bu muhafızı tanımıştım, sabah Peizhi'yi "küçük mantı" diye çağırandı. Etrafa bakındı. "Diğerleri nerede?"

"Bayan sorunları..." dedim, tam da o sırada Diaochan. "İshal..." dedi.

Muhafız bembeyaz oldu. "Peki o zaman."

"Yemeğimizle alakalı bir sorun vardı..." diyerek devam etti Diaochan, sesini bir suçlama tınısı ekleyerek sertleştirdi. "Cariye Du bu durumdan hiç memnun değil."

Bizi aceleyle Sima'nın odasına götürmeden önce şefle konuşmakla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Sallanan püsküllerimin arasından yazlık saraya baktım, akşamları çok daha güzel gözüküyordu. Bambu ormanları akşam meltemınde salınıyordu, yaprakları ipek yelpazelerin hışırtısı gibi uyum içindeydi. Soluk mor çiçekleri, sanki şafaktan önce dinleniyorlarmış gibi içe doğru kıvrılan nilüfer yapraklarıyla lekeli sığ bir göletin kenarındaydılar. Göletin kenarında bir mandarin ördeği ailesi toplanmış, eteklerini dolgunlaştıran fahişeler gibi kanatlarını nazikçe katlamışlardı. Asılı fenerlerin sıcak parıltısı altında, koi balıklarının pullarındaki parlak renkli beneklerinin karanlığa karşı parıldadıklarını bile görebiliyordum. Saray aldatıcı derecede sakindi. En azından şimdilik.

Dışarıdaki hava soğukken Sima'nın odası sıcak ve aromalıydı. Şömine sıcaklıkla parıldıyordu ve her masada ve pencere denizliğinde mumlar titriyordu. Odanın havası lavanta kokuyordu, ağır ve güzeldi. Gardiyanlar, misafir ağırlama odasının yanından geçerek bizi yatak odasına götürdüler. Sima henüz gelmemişti ama muhafızlar bizi yalnız bıraktılar. Koridorda beklediklerini duyabiliyordum.

Diaochan bana döndü. "Onu ikimizi de kabul etmesi için ikna edebili..." Ön kapı açılınca aniden konuşmayı kesti. Sima'yı oturma odasının karşısında ikimiz de duyduk.

Kalbim hızla attı. Zaman gelmişti.

Sima içeri girdi ve ben de derin bir şekilde selam verdim, boncuklu püsküllerim her hareketimle tıngırdıyordu. Başımı önde tutarak, gözlerimin arasından ona baktım. Sima Yi mum ışığında yakışıklı görünüyordu. Sakalı kesilmiş ve kare şeklindeki çene hattına bakım yapılmıştı. Rüyalarımdaki gibi keder ve öfkeden çıldırmış halde değildi. Bunun yerine sakin duruyordu, sadece yüzü yorgunluktan solgundu.

Bakışlarım sol eline düştü. Ortaparmağına çarpıcı bir yeşim taşı yüzüğü takmıştı, Zhuque'nin mührünü.

Bu nasıl bir kibir, diye geçirdim içimden.

"Sen yenisin..." dedi Sima. Sesi tıpkı ruhlar âlemindeki gibi çıkmıştı. "Anlai'nin başkentindensin değil mi?"

Ağırbaşlı numarası yaparak başımı salladım. Sesimi de tanıyacak mıydı?

"Adın ne?"

Neden bilmek istiyorsun ki, diye düşündüm. "Hong Mulan, lordum..." dedim sesimi daha yüksek bir tona çıkararak.

Kılıcını ve kaftanını çıkararak başını salladı. "Sen..." dedi Diaochan'ı başıyla işaret ederek. "Sen gidebilirsin."

Emrine kulak vermek yerine, Diaochan elini göğsüne koyarak yanına doğru süzüldü. "Neden ikimiz de olmayalım?" diye mırıldandı.

Gülümseyip başını salladı. "Ben basit zevklere sahip bir adamım."

"Bir meydan okumadan hoşlanmaz mısınız?" Diaochan tek kaşını kaldırdı.

Ona duvağımın arkasından gülümsemeye çalıştım. Kaşlarını çattığı için yüzümü buruşturmuş gibi de durmuş olabilirdi çünkü kaşlarını çatmıştı.

"Sen de izleyebilirsin..." dedi Diaochan, elini boynumda gezdirmek için onu bırakırken. Bana gözlerini dikti; onun soğuk bakışları altında kızardım.

Sima kapıyı kapatmadan önce belirsiz bir merakla bizi izledi. Şimdi tamamen yalnız kalmıştık, bizi yakından duyabilecek bir muhafız yoktu.

Diaochan misafir ağırlama odasına gitti, aiji masasında duran tatlı erik şarabından ona bir kadeh koydu. Sima kadehi reddetti ve bunun yerine gardırobun arkasındaki gizli dolabı açarak bir sürahi şarap daha çıkardı.

"Bana eşlik edin..." diyerek ikimize de birer kadeh doldurdu.

Sadece içiyormuş gibi yaptım ama Diaochan daha fazla şarap alabilmek için şarabını içti ve onun sağlığına kadeh kaldırdı. Kadehlerini tokuşturup gülümsediler.

Sadece birkaç adım geride, beceriksizce kollarım yan taraflarımda sarkarak öylece durdum. *Zamanlama her şeydir*, diye tekrar ettim kendime ama ne zaman harekete geçeceğimi bilemedim.

Diaochan şalını çıkardı ve soluk omuzlarını açığa çıkardı. Sima bana döndü. "Başlığını çıkar."

Yüzümü tanıyacak mıydı? Fakat Diaochan'ın makyaj yetenekleriyle, kendimi ben bile zor tanımıştım. Titreyen ellerimle duvağımı çıkardım ve başım anında daha hafif hissetti.

Sima göz kırpıp bana doğru bir adım attı ama Diaochan ikimizi de şaşırtarak Sima'nın dudaklarına yapıştı. Hareket o kadar ani oldu ki Sima dengesini kaybetti ve ikisi yatağa devrildiler. Diaochan kıkırdayarak Sima'nın üstüne tırmandı zar zor nefes alarak. Sarhoş muydu, delirmiş miydi ya da... onun dikkatini mi dağıtmaya çalışıyordu?

Şimdi, diye düşündüm. Zamanı gelmişti. Nefes alışımı yavaşlatarak qi enerjime odaklandım. Görüş alanımın savaştan önceki gibi daraldığını hissettim. Onu ikna etmek için *tüm* lixia'mı ona yönlendirmem gerekecekti. Başarısız olmak gibi bir lüksüm yoktu.

Ben konuşamadan, Sima birden doğruldu. "Bu nedir?" diye kükredi, ses tonu tamamen değişmişti.

Diaochan havadaki değişimi fark ederek oturdu. Sima elinde bir şey tutuyordu, diğer eliyle de onun omzunu kavramıştı. Odanın karşısına geçtim ve donup kaldım.

Lei'nin kolyesiydi.

Ön sevişmeleri sırasında demir kolye gevşemişti. Sima Diaochan'ın boynundan kolyeyi çekti, sonra da bir tıslamayla yere düşürdü.

"Bunun anlamı nedir?" diye kükredi ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Şimdi. Şimdi. Şimdi.

"*Sima Yi...*" dedim yavaşça, sesime güç katarak, "*Bana yeşim taşını ver.*"

Ağzı açık kaldı. Fakat bu sefer geçen seferki gibi değildi. Bu sefer koruma kalkanı vardı. Hareketsiz kaldı, vücudu lixia ile uğulduyordu, görünmez bir kalkanın tüm ışığı hapsederek kapanan bir kapı gibi zihninde yerine oturduğunu hissettim.

"Haiyang..." dedi yavaşça efor sarf ederek. Şakaklarında boncuk boncuk terler birikmişti. "Yani demek ki böyle karşılaşacakmışız." Yutkundu. "Sana öğretmek istediğim o kadar çok şey vardı ki."

Kendi bedenim efor sarf etmekten titriyordu. Benim zorlama gücüme nasıl dayanabilirdi? "Senin yaptığın hatalardan ders çıkardım..." diye tısladım sıktığım dişlerimin arasından. "*Bana yeşim taşını ver.*"

Eli sadece bir kez seğirdi ama ikimiz de onun zayıf düştüğünü görebiliyorduk. Yeşim taşı yüzüğü titreyen lamba ışığını yakaladı. O şunu söyleyene kadar gülümsedim: "*Bana itaat edeceksin.*"

Zorlamasının gücü, niyetiyle beni yakan bir alev dalgası gibi vücudumu sardı. Bu niyet bana aitmiş gibi geliyordu,

sanki kendime itaat etmek istiyordum. Söğüt ağacını düşündüm, *söğüt ağacı, söğüt ağacı*, diye tekrarladım. *Kendini unutma Hei Meilin.*

Anılar aklımdan geçti. Annem ölümünün arifesinde şiir okuyordu. Babam annemi özlediği nadir günlerde benden okuduğu mısraları anlatmamı istiyordu. Xiuying ve Rouha duvarlarımız dışındaki dünyayla ilgili yatmadan önce hikâyeler uyduruyorlardı. Titreşen kandillerin altında Sky benimle düello yapıyordu. Kılıçlarımızın çarpışması bir şarkı gibi.

Fakat yeterli değillerdi. Anılar yeterli değildi. Sima'nın itaat etme, takip etme zorunluluğunun etkisinin altında kendimi kaybetmeye başladım. Ben bir kadındım. İtaat etmek zorundaydım. Ben bir kadındım, arzularım tarafından yapılmış bir sapkındım.

Arzularım beni tanımladı; beni yuttular. Başımı kaldırarak, kendimi hatırladım. "Hayır..." diye cevap verdim, nefeslerim düzensizdi. "*Bana yeşim taşını ver.*"

Bakışlarımız sanki çelik çeliğe çarpıyormuş gibiydi. Bir çıkmazda kilitlenmiştik, ortak enerjimizin dengeyi bozamadığını gördüm. Ona olan düşmanlığıma rağmen daha önce kendimi hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim. Onun benim su ve ağaç elementlerimi hissettiği gibi ben de onun ateşini ve metalinin içimde döndüğünü hissedebiliyordum. Sonunda hepimizin beş elementten oluştuğunu fark ettim. Biz farklı olmaktan çok birbirimize benziyorduk.

Sima da gözlerini kısarken bu çıkmazı hissetmişti. Fakat benim bulmadığım bir zayıf nokta bulmuştu. "Shi Diaochan..." dedi ve o zaman neden adımı sorduğunu anladım. *İsimde güç vardı.* "Kendini öldür."

Hazırlıksız yakalanarak çığlık attım. Sima'nın attığı bıçağı alıp hiç tereddüt etmeden boğazına götürdüğünde gözleri

bomboştu. "Hayır, Diaochan!" Kendimi unutup konsantrasyonumu bozarak çığlık attım. Ona doğru hamle yaptım ve sapını elinden almaya çalıştım ama o bıçağı yüzüme doğru savurarak benimle mücadele etti. Saldırısından kaçtım ama bana arkadan saldıran asıl düşmanımı unuttum ve karanlığın açık ağzına doğru düştüm.

~

RAHATLAMAM ANLIKTI. ACI VE DEHŞETLE UYANDIM. Sima bileklerime demir kelepçeler takmıştı ve ağzımı o kadar sıkı tıkamıştı ki zar zor yutkunabiliyordum. Kıyafetlerimi yakalayıp parçalara ayırıp iç çamaşırlarımı açığa çıkarırken ifadesi soğuk ve mesafeliydi. Diaochan karşı çıkmak için çığlık attı ama ben baygınken gardiyanlar içeri girmişti ve şimdi içlerinden biri onu rehin tutuyordu.

Sima ruh mührümü ararken iç çamaşırlarımı bile yırtarken utançla yandım. Beni çırılçıplak soyup da vücudumda gizli bir yeşim taşı bulamayınca hayal kırıklığıyla homurdandı.

"Gökler aşkına, o lanet olası şeyi yuttun mu yoksa?" diye üsteledi, odadaki çekiç seslerinin arasından. "Nasıl olur?"

Diaochan'ın gözleri vücudumdan yerde dağılmış bir şekilde duran elbiseme gitti. *Bir kadın bilirdi,* diye nefretle içimden geçirip ona baktım. *Ne yazık ki sen kadın değilsin.*

"Denedim..." diye nefesinin altından söyledi ve sonunda kayıtsız maskesinin altında onun bastırılmış öfkesini hissettim. Bana ve savaş kumandanıma karşı olan öfkesini hatta belki bizi kukla gibi çeken ruhlara bile öfkeliydi. "Sana başka bir kader teklif etmeye çalıştım."

Tekrardan konuşmayı denediğimde sıcak öfke gözyaşları yanaklarımdan dökülerek görüşümü bulanıklaştırdı. Ona ya-

nıldığını söylemek istedim. O küçümsediği savaş kumandanından hiç de farklı değildi.

Sima beni bıraktı ve bağlı bileklerim düşüşüme engel olamadan yere düştüm. Düşen elbiseme doğru sürünmeye çalıştım ama bir muhafız beni kelepçelerimden yakaladı ve onları duvara zincirlemek için kullandı. Yeşim taşımın, kılıcımın hatta kıyafetlerimin bile elimden alındığını fark ettim. Qinglong'un vizyonu gerçekleşmek üzereydi.

Odadaki çekiç sesi aniden kesildi. Misafir odasında bir demircinin, aiji masasında bir şeyin üzerinde çalıştığını gördüm. *Lei'nin kolyesi.*

"İşi bitti..." dedi demirci.

Başarısızlığımın büyüklüğü içime çöktü. Sima açıkta kalan yeşim taşını elinde tutuyordu, ifadesi kayıtsızdı ama gözleri zaferle parlıyordu. Ağlamak, çığlık atmak, bir şeyleri fırlatmak istedim. Fakat sadece izleyebildim.

Yeşim parçaları Sima'nın elinde birleşirken Zhuque'nin mührü fazla lixia'dan dolayı yumuşak bir tıslamayla parladı. Sanki kulak zarlarıma çarpan bir imparatorluk çanı gibi parlak bir şok vücudumdan geçti. Anka kuşunun gücünün yeniden bir araya gelerek, güçlenerek büyüdüğünü hissedebiliyordum. Nefesim sığlaştı. Sanki yeşim taşı kendi hayatını yeniden kazanırken benimkini süzüyormuş gibiydi.

Deniz ejderhasının sesine ihtiyacım vardı. Bana ne yapacağımı söylemesine ihtiyacım vardı.

Fakat onu dışarı itmiştim ve şimdi demirle bağlıyken tamamen tek başımaydım. Bana artık ulaşamazdı.

Sima'nın bütün bedeni sarsıldı. Sanki ondan koparılmış gibi, göğsünde alevli bir kuşun dev gölgesi belirdi ve gece göğüne yükseldi. Kuş defalarca çığlık attı ama Zhuque'nin çığlıklarının altında başka bir ses daha duydum, gölgede ka-

lıyordu ama yine de duyulabiliyordu, bunlar Sima'nın çığlıklarıydı.

Senden geriye ne kadar kaldı, diye merak ettim beklenmedik bir acımanın üstesinden gelerek.

Sima pişmanlığımı anlayınca duvara, yaslanıp oturduğum yere doğru yanıma geldi. Yakından bakıldığında yüzü artık daha genç ve daha dolgun gözüküyordu. Ten rengi canlanmıştı ve bir zamanlar donuk olan gözleri şimdi ışık altında parlıyordu.

"Benden nefret ediyorsun..." dedi sessizce. "Ama beni anlayan tek kişi sensin. Biliyor musun, savaş kumandanının bana yaptığı en büyük adaletsizlik ailemi öldürmek değildi. Benim yaşamama izin vermesiydi." Eli Zhuque'nin mührünün üstünde sıkılaştı. "Başkaları pahasına yaşamanın ne kadar acı verici olduğunu biliyor musun? Hayır bilmiyorsun. Sana göstereceğim."

Sima benden uzaklaşırken prangalarıma karşı mücadele ettim. Şimdi Chuang Ning'e gidiyordu. Ejderha bunun olacağıyla ilgili beni uyarmıştı. Sevdiğim herkes ölecekti. Sadece ben hayatta kalacaktım – çünkü ben kafese tıkılmak için yaratılmıştım.

Kendimi öldürebilir miyim, diye düşündüm umutsuzca. Annemim izlediği yolu takip edebilir miydim?

Kapılar çarparak açıldı. Lei kapının başında belirdi, saçları darmadağınıktı ve karışıktı, at binmekten kıyafetleri kirlenmişti. Sırtında iki kavisli bıçak vardı. Keskin bakışları balkonda duran bakandan gardiyanlara, oradan da bana döndü.

Odanın içinde bana doğru yürüdü ve pelerinini çıkarıp çıplak omuzlarıma sarıncaya kadar geri çekildim. "Seni aptal..." diye tısladı ve ağzımdaki tıkacı çıkarmak için önümde çömeldi.

Sonra ayağa kalktı. "Bakan..." dedi Lei sesini yükselterek. Yine de Sima Yi ona dönmedi bile. Balkonda muhafızlarla çevrili ama hareketsiz duran figürüne baktım ve bağlantıyı kurdum. Sima, ruhlar âleminde Zhuque ile konuşuyordu.

Sıkıntı içinde Lei, muhafızlardan biri olan Dian Wei'ye gitti ve duyulması imkânsız olan alçak bir sesle talimatlar vermeye başladı. Yutkunmaya çalıştım ama hemen bir öksürük nöbetine girdim.

"Ona içecek bir şey verin..." diye seslendi Diaochan. "Lütfen."

Beni şaşırtarak, gardiyanlardan biri buna itaat etti ve bana aiji masasından bir bardak erik şarabı koydu. Genelde içki içen biri değildim ama hiç bu kadar alkole ihtiyacım olmamıştı. Ben şarabı dudaklarıma götürdüğümde Lei döndü ve gözlerini büyüttü. Odanın öteki ucundan yanıma düşündüğümden daha hızlı geldi ve bardağı elimden düşürdü. Menekşe rengi sıvı, halının üzerine sıçradı ve cam narin parçalara ayrıldı.

"Onu içme..." diye hırladı, bana açıkça kızgın bir şekilde. Sanki oynadığımı bilmediğim bir oyunda onu bir şekilde başarısızlığa uğratmıştım.

Nefesini verdi. Sesi çaresizlik içinde yumuşadı. "İçinde ince demirler var."

Ona hayretle baktım. İfadesi daha önce onda hiç görmediğim bir ifadeydi. Bu bana, gardiyanların beni zindanlardan uzaklaştırmasını izleyen Sky'ın yüzünü ve Xiuying'in bana veda ederken gözlerini hatırlattı.

Umutsuzluk, diye düşündüm. Mutlak umutsuzluktu.

Tanıdık bir şimşek göğsümü yardı. Hırsızın ardından yayılan hafif sedir ve yasemin kokusunu, Sima'nın anılarını hatırladım. *Cao Ming Lei*, aylar önce Anka kuşunun mührünü çalan kişi miydi? Mührü yok etmeye çalışan o muydu?

Hasat ayının olduğu gece Yun Dağı'nın zirvesinde gördüğüm adamı hatırladım. O uzun geniş omuzlu figürün sırtına sarılı o ikiz bıçakları hatırladım. O zaman bile Bakan Sima'yı takip ediyordu. Zamanını ve saldırıyı bekliyordu.

Bunca zaman, Lei'nin yeşim taşının sadece kendisi için olduğuna emindim çünkü bakanın lixia'sına göz dikmişti. Yoksa neden yeşim taşının peşine düşmüş olsundu ki?

"*Bunu güç yüzünden yaptılar...*" demişti Lei bana New Quan'dayken. "*Çünkü ona sahiplerdi ve ona tutunmak istiyorlardı ya da sahip olmadıkları için onu istiyorlardı ve tanıdığım en aptal, sorumsuz adam olan babamın binlerce kişinin kaderini ve krallığımızın gidişatını belirleyebilmesinin nedeni güçtür. O yüzden gücün birkaç kişinin elinde toplanması gerektiğine inanıp inanmadığımı bana tekrar sor. O az sayıda kişinin kimler olduğu umurumda değil. Farklı olacağıma inanacak kadar saf değilim.*"

Bunca zamandır bana kendince derdini anlatmaya çalışıyormuş ama o zaman onu anlamamıştım.

"Lei..." dedim boğuk bir sesle, düşüncelerim kafamda dönüyordu. Bu savaşı Ximing'in kazanmasını istemediğini fark ettim. Ya da babasının bu savaşı kazanmasını istemiyordu. "Çöz beni. Sima'nın mührünü yok edebilirim."

"Çoktan başarısız oldun..." dedi açıkça.

Ona doğru baktım. "Ben bitti diyene kadar hiçbir şey bitmedi."

Dudaklarında bir sırıtışın hayaleti gezindi.

"Güven bana, sadece bu seferlik..." dedim sessizce, onu en iyi nasıl ikna edebileceğimi bulmaya çalışıyordum. "Rea için." Rea'nın kim olduğunu bilmiyordum ama veliaht prensin yaklaşmakta olan nişanını Lei'ye karşı nasıl kullandığını hatırladım.

Lei'nin yüzü sertleşti ve onu kaybettiğimi düşündüm ama sonra derin bir nefes alıp kolundan bir anahtar çıkardı.

Anahtarı sessizce kilidine yerleştirirken odanın diğer ucunda Diaochan'la göz göze geldim ve başımı onun yakınına düşmüş olan elbiseme doğru salladım. Bana ufak bir baş sallayışla cevap verdi.

Kelepçelerim düşerken içimde adrenalin yükseldi. Daha demir kelepçeler yere çarpmadan ayağa kalkıp balkona doğru koşmaya başladım. Aynı zamanda, Diaochan bedenini büküp gardını kasıklarına dayadı, sonra da elbiseme ulaşıp onu bana fırlattı. Elbisemi ve korseme dikilmiş yeşim taşımı yakaladım ve sonra lixia'nın bana doğru hücum ettiğini, soğuk zalim bir niyetle kan akışıma bağlandığını hissettim.

Dilimi kan akıtacak kadar sert bir şekilde ısırarak balkon kapılarını ittim ve yeşim taşımın üstüne tükürdüm. Sima'ya dokunmadım bile ama onunla doğrudan çarpıştım. Uzaktan muhafızların bağırdığını ve bizi ayırmaya çalıştığını duydum ama Lei kılıcını çekerek peşimden gelmişti. İkimiz de düşerken çeliğin çatışma sesi azaldı.

"Neden buradasın?" diye sordu Sima Yi şaşırarak.

Etrafa bakarak gözlerimi kırptım. Bizi ruhlar âlemine değil, bir şekilde daha önce hiç görmediğim üçüncü bir âleme getirmiştim. Bu dünya bizim karanlıktan oyulmuş bir gölge diyarımız gibi göründü.

Nerede olduğumuzun bir önemi olmadığını kendime hatırlattım. Tek bir amacım vardı.

Hiçlikten gelen lixia'mın yanan ışığıyla karanlığa hayat verdim. Bu rüya manzarasının içinde su aradım, onu toprağın derinliklerinde buldum, açgözlülüğümle ondan yararlandım. Ona seslendim, seslendim ve bana cevap verdi.

Sima ateşle saldırdı ve aramızdaki havayı yoğun buhara çevirdi. Yerde biriken suyu dondurdum ve buz kristallerini gözlerine doğrulturken pervasızca ileri doğru fırlayarak ona doğru kaydım. Kaçtı ve boğazımı yakalamaya çalıştı ama

onun yerine koluma vurabildi. Dokunuşu, tenimi kemiğime ulaşacak kadar yaktığında çığlık attım.

Beni kuşatan bir ateş çemberi çizdi. Ona gökyüzünden bıçak gibi düşen bir dolu yağdırdım. Alevle korunmaya çalıştı ama yeterince hızlı değildi. Minik bıçaklar derisini keserek yüzünü, omuzlarını ve kollarını binlerce sığ kesikle parçaladı.

Gücümün tadını çıkararak kollarımı siyah gökyüzüne doğru kaldırdım. İnsan âleminde temel büyü benim zayıflığımdı ama burada bu, bir uzvumu kullanmak kadar doğal gelmişti.

Sima öfkeyle hırladı. Bana kaba bir kuvvetle saldırırken yüzünden kan aktı, elleri alevden yumruklara dönüştü. Beni hem şaşırtan hem de sevindiren şey, onun fiziksel gücünün benimkine uymasıydı ve bu tuhaf dünyada ikimize de bir avantaj sağlamıyordu. Birbirimizi boğmaya çalışırken yerde yuvarlandık. Tekrar tekrar zafere ne yaklaştık ne de uzaklaştık.

Fazla eşit durumda olduğumuzu sırtımdan terler damlarken anladım. *Bu sadece ikimiz de ölürsek son bulacaktı.*

O bir şey yapamadan aramıza mesafe koyarak ayrıldım. "İkimiz de aptalız..." diye hırladım. "Zorlukla kazanılan zaferin sana neye mal olacağını düşünüyorsun?"

Sadece gülümsedi. Bu onun için sürpriz değildi. "Hayatıma mal olacak..." diyerek kabul etti. "Ama hayatımı zaten çoktan kaybettim."

Söyledikleri karşısında tükürdüm. Zaferin onun için hiçbir şey ifade etmediği düşüncesi beni daha da öfkelendirdi. Belki de geleceğime çok büyük bir maliyeti olduğu için bana böyle gelmiştir. Belki de kendi hayatım benim her şeyim olduğu içindi.

Nefesimi düzene sokmak için derin bir nefes aldım. İnsan âleminde zorlama tekniğini denemiştim ama o zaman bile bir çıkmaza girmiştim. Haiyang ve Taiyang. Deniz ve güneş. Ruh yakınlıklarımız ne büyük ne de küçük ikizler gibi birbiriyle

eşleşiyordu. Fakat yine de Lei'yi ve onun dikkatli manipülasyonlarını düşünürken, bir şekilde asıl noktayı kaçırıp kaçırmadığımı merak ettim. Kaba kuvvet hiçbir zaman nazik bir ikna yöntemi kadar etkili değildi. Zorlama tekniğinin numarası korkutucu şekilde basitti; bunun içten gelmesini sağlamak en önemli noktaydı.

Mührünün titreşen ışığını inceledim. Her ne kadar insan âleminde mühürlerimiz yeşim taşları olarak var olmuş olsalar da burada mühürlerimiz içimizde göründü ve bu gölgeli yerdeki herhangi bir ışıktan daha parlak bir şekilde parlıyordu. Göğsündeki mührünün kalbinin hızlı atışıyla zonkladığını görebiliyordum.

"Ximing savaş kumandanının gücünle neyi başarmasını sağladığını bir düşün..." dedim, sesim dengesiz çıkarak. "Seninki gibi ailelere neler yapabileceğini bir düşün." Tereddütle ona doğru bir adım attım. "Zhuque'nin mührünü yok ederek bunu sonlandırabilirsin."

Beni canlı bir alev yayı ile vurmadan önce gülümsemesindeki keskinliği gördüm. Bir küfür savurdum ve sağ bacağım sıcaktan kavrularak yere yuvarlandım. Derimin kırışıp pul pul dökülüp kömürleşmiş kemiği ortaya çıkarmasını izlerken tısladım.

"Diğer aileleri önemsediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu Sima bana. "Ben ne asil ne de nazik biriyim. Sen ve ben bencil yaratıklarız."

Sözleri bana battı çünkü dedikleri doğruydu. Dilimi ısırıp sağ bacağımın baskısını engellemeye çalışarak kendimi dik durmaya zorladım. Eğer bunu yapacaksam, sadece onu değil kendimi de ikna etmek zorundaydım.

Kendi mührümü yok etmem için beni ne ikna ederdi?

Bu fikir *içgüdüsel* olarak yanlış geldi. Bana güç veren tek şeyi yok etmek mi? Başkalarının beni dinlemesini, dikkate

almasını sağlayan şeyi yok etmek mi? Bana özgürlük şansı sunan tek şeyi?

Fakat annemden kalan bu kolyenin mirasçısı olmamayı dilediğim bir yanım da var, diye düşündüm. Annemin hiç delirmemesini dileyen yanımdı ve bir aileyle büyüyebilmeyi dileyen yanımdı.

Sima Yi'ye ve aramızdaki mesafeye baktım. Yine birbirimizi öldürmeye çalışmış olsak da kendimi asla bir başkasına bu kadar yakın hissetmediğimi anlamıştım. Onu kelimelerin ötesinde bir şekilde tanıdığımı hissettim.

Onun yaşama gücü olan qi enerjisini tanıyordum.

"*Savaş kumandanının bana yaptığı en büyük adaletsizlik ailemi öldürmek değildi. Benim yaşamama izin vermesiydi...*" demişti Sima Yi. "*Başkaları pahasına yaşamanın ne kadar acı verici olduğunu biliyor musun? Hayır bilmiyorsun. Sana göstereceğim.*"

"Benden seni anlamamı bekliyorsun..." diyerek farkına vardım. "Bu yüzden benim acı çekmemi istiyorsun." Elleri kırmızı renkte parlamaya başladı ama ben devam ettim. "Bunun seni sadece biraz daha az yalnız kılacağını düşünüyorsun."

Yanan alevlerden oluşan ikiz ipler üzerime saldırdı, eğilmeye çalıştım ama ikincisi yanan bir kırbacın darbesi gibi beni sırtımdan yakaladı. Düştüm ama o, benim dengesiz bir şekilde ayağa kalkmamı izleyerek avantajını kullanmadı. Geçici bir merhem gibi yaralarıma bastıran bir soğuk su kabarcığı oluşturdum.

"İntikamını almak seni daha az yalnız yapmayacak..." dedim acıyla. "Yapacağın hiçbir şey aileni geri getirmeyecek Yi. *Hiçbir şey.*"

Kaskatı kesildi. O anda onu etkim altına aldığımı gördüm.

"İntikamın sadece seni Zhuque'nin kaprislerinin kölesi haline getiriyor." Sesimi alçalttım, sanki bu garip dünyada Zhuque bizi duyabilirmiş gibi. "Onun mührünü bulmadan önce kim olduğunu hatırlıyor musun?"

Ben annemin kolyesini almadan önce kim olduğumu hatırlıyor muydum?

Tereddütle gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı. Kim olduğunu hatırlamıştı, bunu görmüştüm. Şimdiki halinden çok farklı bir adamdı. Belki de benim arkadaş olabileceğim bir adamdı.

"*Mührü yok et...*" dedim sesim lixia ile yankılanarak. "*İstediğin için değil. Asil ya da nazik olduğun için de değil. Çünkü bir zamanlar öyle olduğun için.*" Sesim gözyaşlarımla boğuldu. Artık kime bunları söylediğimi bilmiyordum. "*Bir zamanlar olduğun oğlan çocuğu için yap.*"

Eli seğirdi. Bir kere, iki kere, üç kere. Sonunda göğsüne uzandı ve ruh mührünü çıkardı. Kendi kalbinin ritmiyle uyum içinde atıyordu. Kendi hayatını kaybetmekten korkuyordu. Yi'nin kendi hayatta kalma içgüdüsü onun niyetini reddederek büyüdü. Fakat onun düşüncelerini gözlerinin içinde gördüm. Dürtü tekniği her zaman bana çok doğal bir şekilde gelmişti.

Bana yaptığını ödemesi gerekiyordu. Yi'nin düşünceleri aralıksız çalan bir davul gibiydi. *Ona ödetmek için yaşamam gerekiyor.*

Sonra daha alçak bir ses geldi. *Limei benden utanç duyar mıydı? Beni bir sonraki hayatta bu halimle bile tanıyabilir miydi?*

Ya da bana yüzünü mü dönerdi?

Dönüştüğüm canavara bak, öfkesi geri döndü. *Li Zhou yaptıkları suçların bedelini ödemek zorunda. Onun ganimetinin yağlarına doymuş olarak yaşamasına izin veremem. O benden ne aldıysa ben de ondan alacağım.*

Limei. O daha sessiz olan diğer ses onu terk etmiyordu. *Ve... kızımın adı neydi? Neden artık hatırlayamıyorum? Zhuque – onu benden çaldı. Acımı hafifleteceğini söylemişti. Ondan benim sefilliğimi almasını istemiştim. Ama onun bedeli, fazla mı büyük olmuştu?*

Bunu istemiyorum. Bunu artık istemiyorum.

Kendimi Sima'nın sarmal düşüncelerinden kurtardım. "*Mührü yok et...*" dedim, ruhsal gücümün kalıntılarına tutunarak. "*Ve buna bir son ver.*"

Elleri kafesteki kuşlar gibi çılgınca titriyordu. Onun altın rengi gözlerine baktım, o kadar sarılardı ki yarı saydam gözüküyorlardı. Zhuque neredeyse onu canlı canlı yemişti.

Küçük Pearl. Adı küçük Pearl'dü.

"*Ba!*" *Onun küçük sesi gümüş çanlar gibi çıkmıştı.* "*Ba, neredesin?*"

Ellerindeki titreme durdu. Şimdi onları yumruk haline getirerek zihin kalkanlarını hem Vermilyon Kuşu'na hem de bana karşı güçlendirdi. Tenime demir prangalar değmiş gibi hissettiren iradesinin gücüyle zihninden dışarı fırladım. Avantajını kullanarak hemen harekete geçti.

Sima Yi öyle sıcak bir alev üfledi ki avucunun içinde maviye döndü. Uzaktan ikimiz de Vermilyon Kuşu'nun çığlığını duyduk, neler olduğunu anlamış çığlık çığlığa panikle itiraz ediyordu. Onu tehdit ederken çığlıkları ruhlar âleminden uzaklara yayıldı, ona boş vaatler ve tutamayacağı sözleri fısıldadı. Sima onu görmezden geldi ve mührünün önce yanarak erimiş bir çekirdeğe, sonra da küle dönüşmesini izledi. Yi aynı mühür gibi kendisi de solup küle dönüştü. Yanaklarımdan yaşlar akmaya başladı.

Yani her şey bitmişti.

Zhuque öfkeyle çığlık attı ama kendi alevleri onu yok ederken çığlıkları çoktan uzaklaşmıştı. Şimdilik ruhlar âleminin dışında hiçbir yerde var olamazdı. Artık insanların dünyasına girip çıkamazdı.

Ama ben yapabilirdim. Qinglong da yapabilirdi.

İçimde bir çekiş hissettim, keskin bir emir. Onu uzun zamandır görmezden gelmiştim. Sabır hiçbir zaman onun erdemlerinden biri olmamıştı.

Gözlerimi kapattım ve ruhlar âlemine girebilmek için kendimi serbest bıraktım. Kan dökülse de hep az geliyordu.

"*Beni kandırdın...*" diye hırladı, kuyruğu öfkeyle sallanıyordu. "*Senden bana Zhuque'nin mührünü getirmeni istemiştim, yok etmeni değil!*"

Anlai Sıradağları'na bakan bir balkonda, yazlık sarayın yansımasının önünde durduk. Fakat yine de buradaki gökyüzünde hiç yıldız yoktu, hiç ışık da yoktu.

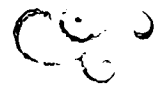
"Onu sana vermemi, mührü kendin yok etmek istediğin için söylemiştin..." dedim düz bir şekilde. "Basitçe senin için onu yok ettim. Bana teşekkür etmen gerekiyor."

Sürünerek bana yaklaştı, tısladı. "*Annenden bile daha betersin...*" dedi, sarı gözleri zehirle parıldıyordu. "*Sana ondan daha kötü bir ölüm yaşatmalıyım.*"

Tamamen donup kaldım. "Sen annemi mi öldürdün?"

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

ELLİ DÖRT

Tıpkı bir bağımlılık gibi, aşırı lixia vücudun somatik sistemini yormaya başladığında ve düşüşünü hızlandırdığında bir dönüm noktası gelir. O noktada, ölüm yakındır.

– LİXİA'NIN NEDEN OLDUĞU BOZUKLUKLARA KAPSAMLI BİR GENEL BAKIŞ, 910

FAKAT EJDERHA YOK OLMUŞTU. ONUN YERİNE, sanki saray denizin dibine batmış gibi her oyuktan sular aktı. Koştum ama misafir odasının kapılarını açtığımda koridorun çoktan suya batmış olduğunu gördüm. Boşuna çabalayarak çıkışı bulmak için yüzmeye başladım. Sular yükseldikçe şişmiş cesetler duvarlara ve tavanlara yığılıyor, sanki hâlâ canlıymış gibi bir aşağı bir yukarı sallanıyorlardı. Diaochan'ın cesedinin yüzdüğünü ve başının dalgaların arasında yüzüstü olduğunu gördüm. Bağırdım ve onu çevirdim; dudakları maviydi ve gözleri ölümle tamamen açıktı. Çığlık attım ve onu serbest bırakıp, mücevherlerin ağırlığıyla yüzeyin altında kayboluşunu izledim.

Su seviyesi yükselmeye devam etti. Omuzlarım çoktan tavana dayanmıştı, odanın tamamı sular altında kalmadan önce sadece bir karışlık yer kalmıştı. Dalgalar üstüme kapanmadan önce kapana kısılarak panikledim ve nefes almayı unuttum.

TANIDIK BİR KOLÇAK BİLEĞİME SARILDI VE birdenbire insan âlemine geri sürüklendim. Lei üzerime doğru diz çöktü ve koluma bir şey yapıştırdı. Aşağı baktım ve Teğmen Fang'ın demir yadigârını buldum. Lei bunu nasıl ele geçirmişti?

Sonra Sky'ın onun arkasında ayakta durduğunu gördüm.

Başım dönerek tam bir şok içinde ayağa kalktım. Yi'nin cesedinin olması gereken yerde yanımdaki kül yığınını görünce elim ağzıma gitti.

Arkamı dönerek şiddetle öğürdüm. Sadece su çıktı. Uzak bir gerçeklikten, boğulma rüyamı hatırladım. Acaba rüya görmüş olabilir miydim? Pelerinim ıslanmıştı ve titriyordum.

Anılar aklıma geldikçe kanım dondu. "*Sana ondan daha kötü bir ölüm yaşatmalıyım.*"

Kaybolmuş ve şaşırmış bir halde geriye sendeledim. Giderek daha fazla Anlai askeri balkona inip çatışmaya katılırken etrafımda gelişen kavgayı zar zor fark ettim. Sky'ın bir grup muhafızın arkasında kayboluşunu uyuşuk bir halde izledim. Kılıcıma uzandım fakat kılıcımın olmadığını fark ettim. Pelerinimin altında çıplaktım.

Hâlâ nasıl hayattaydım? Sima Yi ölmüşken ben hâlâ nasıl hayattaydım? Annem ölmüşken ben nasıl hayattaydım?

Sisin içinde savaştan uzaklaştım ya da uzaklaşmaya çalıştım. Kapının yanında Lei'yi görünce durdum.

Dizlerinin üstüne çökmüştü, silahsızdı ve kanaması vardı. Tao kılıcını öldürücü bir darbeyle indirmek üzereyken başını kaldırdı.

Çığlık atıp ileri doğru koştum, Tao'nun kılıcını Lei'nin boynuyla buluşmadan çıplak ellerimle yakaladım. Kılıç avucumu keserken bir çığlık attım ama yine de bırakmadım. "Hayır..." dedim, efor sarf etmekten titreyerek. "Hayır."

Tao gözleri kısık bir şekilde kılıcını indirdi. Adrenalinden uyuşmuş bir şekilde kanayan avucuma baktım. Onu neden az önce kurtardığımı bilmiyordum.

"Onu rehin olarak alacağız." Sky'ın yaklaştığını görmek için başımı kaldırdım. Tao, Lei'nin kollarını bağlamaya başladı ve omuzlarını o kadar sıkı bir şekilde geriye doğru çekti ki Lei acıdan yüzünü buruşturdu. "Serbest bırakılması anlaşma yapılırken müzakere edilebilir..." dedi Sky.

"Senin için ne kadar da sinir bozucu oldu..." dedi Lei, Sky'a. Sesi, sanki bağlı değilmiş ve önümüzde diz çökmüyormuş gibi hafif ve kayıtsızdı. "Ne olacağını tahmin ediyorsun, değil mi? Bileğime küçük bir tokat yiyeceğim, hapishanede bir belki iki gece geçireceğim ve sonra eve döneceğim. Adalet tatlıdır, öyle değil mi?"

Neden onu kışkırtıyor, diye merak ettim. Ximing prensi mazoşizmin sınırındaydı.

"Bu adalet değil..." dedi tükürür gibi Sky. "Kendi eylemlerinin sonuçlarına katlanmamak bir prens olarak senin yersiz ayrıcalığındır."

Lei sırıttı. "Eminim durumumu hayal bile edemiyorsundur."

Sky'ın yüzündeki kasların kasılmasını izledim. Ben onu durduramadan Lei'nin suratına sert bir tekme attı. "Sky!" diye çığlık attım. Bunun anlaşma protokolüne aykırı olduğundan emindim.

Lei yere düştü. Çaba harcayarak dik oturdu ve dişlerini gıcırdattı. Çok belirgin morarmış bir gözü olacaktı.

"Seni hayatta tutacağımı söyledim..." diye uyardı onu Sky, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı. "Yaralanmalarınla ilgili bir şey demedim ama."

Lei onun tehdidini umursamadı ve bana baktı. "Gerçekten de büyüleyici biri..." dedi Lei. "Onu neden seçtiğini görebiliyorum ama ben yatakta çok daha iyiydim, öyle değil mi?"

Sky hırladı ve ona doğru atladı ama ben onun önüne geçtim. "Sky, dur!" diye bağırdım onu omuzlarından tutarak. "Seni kışkırttığını görmüyor musun?"

"Eğlenceli ama öyle değil mi?" dedi Lei arkamdan. "İnsanları yaralamak."

Sky'ı tutabildiğim kadar sıkı tuttum. Zor nefes alıyordu, göğsü inip kalkıyordu ancak kendisini hatırladığından emin olduğumda onu serbest bıraktım.

"Ağzını tıkayın şunun..." diye emir verdi Sky, Tao'ya çenesi seğirerek. "Ve onu gözümün önünden alın."

Lei'nin gözleriyle buluşmaya cesaret edemeden nefesimi verdim. Onlarda ne bulduğumu hiç bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Lei gittiğinde Sky bana döndü.

"Hadi üstünü değiştirmeye gidelim..." dedi yumuşak bir tonla, avucumdaki kan lekesini fark etmeden önce. "Ve elini sarmama izin ver."

Ben daha tereddüt edemeden beni yan odaya yönlendirmeye başladı. "Diaochan nerede?" diye sordum etrafa bakarak. Liderleri olmadan geri kalan Ximing muhafızları teslim olmuşlardı. Yi'nin odası Anlai askerleriyle doluydu, hizmetçileri ve muhafızları gruplara ayırıyorlardı. Onların arasında bir kız göremedim.

Sky kaşlarını çattı. "Kim?"

"Mavi bir elbise giyiyordu..." dedim, kalabalığa baktıkça giderek çılgına dönüyordum. "Kız uzun ve solgun..."

"Bir kız mı?" dedi Sky. "Sanırım cesetlerin arasında bir tane gördüm."

Kalbim ağzıma geldi. "Cesetler nerede?"

"Onları yakmak için dışarı çıkardılar..." dedi. "Sonra bakabiliriz."

Kontrolümün son kalıntıları da parçalandı. Boğucu hıçkırıklar çıkararak duvarın yanına çöktüm.

Sky yanıma çömeldi. "Meilin?"

"Bana yardım etmesi için onu ikna ettim." Gözyaşlarımdan zar zor konuşabiliyordum. "Erik Çiçeği Köşkü'nde, Chuang Ning'de kız kardeşleri vardı. Benim gibi kız kardeşleri vardı."

"Senin hatan değil Meilin."

Fakat sözlerindeki yalanı sezmiştim. Bu *benim* hatamdı. Diaochan ben olmasaydım bu gece burada olmazdı.

Yi kendi mührünü yok etmeyi seçerek özverili bir seçim yapmıştı. Onu ikna etmiştim ve bunu yaparken neredeyse aynısını yapmaya kendimi de ikna etmiştim ve yine de Yi'nin aksine son derece bencildim, çürümüştüm ve açgözlülükten yaratılmıştım.

Kendimi öldürmeliyim, diye düşündüm umutsuzca, *böylece ejderha artık beni kullanamaz*. Delirmeye çok yaklaşmıştım, kendime ve başkalarına karşı tehlikeliydim. Belki de annemin çatılardan uçmasına neden olan korkaklık değildi. Belki de bu bir merhametti.

Delilik, içimde çok fazla delilik vardı. Arkama yaslandım ve başımı duvara o kadar sert vurdum ki, alnım yarıldı. Sky bana bağırırken gözlerime kan fışkırdı. Tekrar denedim ama bu sefer Sky beni bileklerimden yakaladı ve engelledi. Beni çok sıkı tuttuğu için ağlayarak ona karşı mücadele ettim ama kurtulamadım.

"Meilin..." dedi. "Dur. Bitti artık. Savaş bitti."

Savaş... bitti mi?

Ezici yorgunluğa teslim olarak, kollarında gevşedim. Beni kaldırdı ve koridorda diğerlerinden uzaklaştırdı. "Başardın Meilin..." dedi bana. "Bakanı öldürdün."

Fakat yaptığım bu değildi. Gözyaşım kalmamıştı, bu yüzden sadece yüzümü Sky'ın omzuna gömdüm. "Sky?" diye mırıldandım.

"Hım?"

"Benimle kalır mısın?"

İç çekti. "Her zaman."

ELLİ BEŞ

Sonra Lort Cao, Lort Liu'ya döndü. "Sen ve ben..." dedi. "Bu dünyada hatırlanacak tek kahramanlarız."

– ÜÇ KRALLIK'IN KRONİKLERİ, 954

FUXİ DAĞI'NDAN AYRILMAMIZ ÜÇ GÜNÜMÜZÜ ALDI. Ximing prensini, Chuang Ning'e yaptığımız yolculuk sırasında at değiştirmek için yolda durduğumuzda yalnızca bir kez gördüm.

Lei'nin ipleri kelepçelerle yer değiştirdi. Normalde kusursuz olan görünümü artık morarmış bir gözle gölgelenmişti.

Yine de, beni görünce gülümsedi. Bir dürtüyle etrafa baktım, sonra ona yaklaştım. Etrafındaki muhafızlar beni tanıdılar ve onlara gitmeleri için el salladığımda bana itaat ettiler. Asker üniformamı tekrar giymiştim ve Sky, Sparrow ve Tao dışında ordudan hiç kimsenin gerçek kimliğimi bilmemesi için saçımı arkadan bağlamıştım.

Birkaç adım ötede durdum, daha fazla yaklaşmaya cesaret edemedim. Zincirlenmiş olmasına ve sıkı bir şekilde korunmasına rağmen ondan hâlâ korkuyordum. Bu, haftalarca esaret altında kalmanın getirdiği şartlandırılmış bir içgüdüydü. Bu yüzden ona çok kızgındım.

"Neden yaptın?" diye sordum, birkaç gündür üzerinde düşündüğüm bir soruyu dile getirerek. "Aylar önce, savaş başlamadan, Sima'nın yeşim taşını o uyurken çaldın. Anka kuşu-

nun mührünü yok etmeye çalıştın. Neden?" Lei'nin o zaman onu öldürebileceğini fark ettim ama onun yerine hayatını bağışlamıştı. Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Dudaklarına buruk bir gülümseme yerleşti. "Bunu nasıl çözdüğünü bana asla söylemeyeceğini varsayıyorum."

İmrendiğim gülümsemesine, sanki her zaman üstünlük ondaymış gibi görünmeyi başarmasını kıskanarak ona baktım.

"Çok fazla sır var *Ren*..." dedi. Sesindeki gülüşü duyabiliyordum. "Benden her zaman çok şey sakladın."

"Sen daha fazla sakladın..." diye cevap verdim, sakinliğim yıpranarak. "Bana yalan söyledin. Bana eziyet ettin. Sen... sen benimle oynadın."

Neden sakinliğimi kaybettiğimi bilmiyordum. Yüce gökler aşkına, o zaten bir mahkûmdu. Gerçekten ondan özür bekleyecek kadar saf mıydım?

"Evet yaptım..." diye kabul etti. "Ama sen yine de canımı bağışladın."

"Sadece sana kalan can borcumu ödedim, daha fazlası değil..." dedim. "Şimdi borcum ödendi. Seninle aramızda hiçbir şey kalmadı."

"Öyle mi?"

Şiddetle bakan gözleriyle karşılaştım. "Evet..." diye cevap verdim, gitmek için dönmeden önce. Ona bu şekilde yaklaşırken ne düşündüğümü bilmiyordum. Ondan bir kapanış için bir şey alamayacaktım. Onun niyetini, aşılmaz güdülerini hiçbir zaman anlayamayacaktım.

"Senin gelmeni bir süredir bekliyordum, biliyor musun?" dedi düşüncesizce. Söylediği cevapların çekiciliğine direnemediğim için durdum. "Annem bir Ruan'dı ve ikinci görüşü vardı."

Bu kelimeleri bir yerde okumuştum ama ne anlama geldiğini hatırlayamadım. "Ne?"

"Geleceği önceden görebilme yeteneği..." dedi Lei beni izleyerek. Sinirli bir şekilde demir kolçağı tenimin üstünde büktüm; Fuxi Dağı'ndan beri onu çıkarmamıştım.

Lei'nin her zaman aklımı okuyabildiğinden şüphelenmiştim.

"Ama ikinci görüş duyulduğu kadar basit bir şey değil. Ruh mühürleri gibi kendi gizemli kurallarına uyar. Annem benim güçle yükselişimi görmüştü. Neye mal olacağını göremedi ama." Yüz ifadesi soğuklaştı. "Onun hayatına mal olacağını göremedi."

Boğazım birden kurudu.

"Bana altın gözlü bir kızın, benim ve Üç Krallık'ın kaderini değiştirecek güce sahip olduğunu söylemişti..." diye devam etti. "Ama senin ne kadar küçük bir tehdit olacağını tahmin edemedi." Gözleri parladı. "Ve ne kadar dikkat dağıtıcı olacağını da."

Yanaklarım kızardı. Birdenbire ondan uzaklaşmak için can atmaya başladım.

"*Re*..." dedi, ben muhafızlara tekrar gelmeleri için el sallarken. Bizi izleyenler olduğu için takma adımı kullandığını fark ettim. Benim kimliğimi korumak için.

"Dikkat... Dikkat et kendine." Sonraki sözlerini dikkatle seçti. "Başkalarına bu kadar gönülden güvenmemeyi öğrenmelisin."

Söylediği her şeyden çok bu beni iliklerime kadar çileden çıkardı. Ses tonu küçümseyiciydi ama bunu başka türlü kaldıramazdım. Arkama döndüm ve ona baktım. "*Benim* için mi endişelisin? Zincirlenen sensin ekselansları."

Gülümsemesi acıydı. "Bazen tüm zincirler gözle görülemez."

BİR HAFTA SONRA BAŞKENTE VARDIĞIMIZDA, ailemi göreceğim için heyecanlıydım. Sky, güvenliklerini kontrol etmek için eve asker göndereceğine dair bana güvence verdi ama savaş

kumandanı benim yanına gelmemi talep eden resmi bir çağrı göndermişti ve bunu reddedemezdim. Fuxi Dağı'na çıkan tüm bölüğü görmek istiyordu.

Anacaddede ilerlerken bölüğümüz bu onur karşısında çok heyecanlandı. Kadınlar ve çocuklar çiçek yaprakları fırlatıp tezahürat yaparak bizi alkışladılar. Haber yayılmıştı; elli askerden oluşan bir bölük tek başına savaşın gidişatını değiştirmişti.

Sky önden giderken ben de Sparrow'un arkasından Yasak Şehir'e doğru at sürdüm. Kavşakta Willow bölgesindeki evime özlemle baktım ama kendimi sarayın girişinde atlarından inen diğerlerini takip etmeye zorladım.

"Yüce gökler!" diye bağırdı Sparrow, adını hatırlayamadığım başka bir askerle sohbet ederken. Sparrow geçen hafta beni görmezden geldi, kıyafetlerini değiştirmek kadar kolay bir şekilde beni yeni arkadaşlarıyla değiştirmişti. "Tablolardakinden bile daha büyükmüş!"

Arkadaşı da aynı fikirdeydi ve yine de ben Yasak Şehir'in zenginliğini zar zor algılayabiliyordum. *Neden daha heyecanlı hissetmiyorum*, diye merak ettim. Ejderhanın vizyonu tam da umduğum gibi meyvelerini veriyordu. İstediğimi alıyordum, değil mi? Bizzat imparatorluk kumandanının şerefi, şanı ve takdirini alacaktım. Krallığım ve daha da önemlisi ailem ve sevdiklerim için zafer elde etmiştim. Kendimi sadece ekibime veya bölüğüme değil, Üç Krallık'a da kanıtlamıştım. Bir zamanlar istediğim her şeyi almıştım.

Neden hâlâ içimin çok boş olduğunu hissediyordum?

Liu Winter saraya girdiğimizde kısık bir sesle Sky'la konuşarak bizi karşıladı. Taht odasına girmeden Sky bana baktı. Sağlam olduğundan emin olmak için topuzumu düzelttim ve prenslerin birkaç adım gerisinden takip ettim.

Savaş kumandanını yalnızca uzaktan görmüştüm ve kesinlikle taht odasına hiç girmemiştim. Şimdi farkındalığımı

geri kazanmıştım. Çevreme hem hayranlıkla hem de korkuyla bakarken kendimi yeniden bir çocuk gibi hissettim. Üzerimdeki zhaojing tavanları, ağzında parlatılmış gümüş bir inci bulunan sarmal bir gök mavisi ejderhayı tasvir ediyordu. Salonun uzak ucunda, her biri yaldızlı ejderhalarla oyulmuş altı mermer sütunla çevrili, imparatorun tahtını tutan yükseltilmiş bir platform vardı. Taht altın rengine boyanmıştı ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde ejderhalarla süslenmişti.

Savaş kumandanı bizi karşılamak için ayağa kalktı. Hepimiz onun yere eğilmesine karşılık önünde derin bir şekilde eğilerek selam verdik. Yüzümün sıcaklığını hissederek alnımı soğuk fayanslara bastırdım. Savaş kumandanının önünde hislerim bana geri döndü.

"Ayağa kalkın..." dedi, derin sesi açık alanda gürlüyordu. "Bugün buraya sizi onurlandırmak ve övmek için davet ettim. Çünkü oğlum bana sizin savaştaki yiğitliğinizi ve cesaretinizi anlattı." Gözleri beni bulmadan önce bütün bölüğün üzerinde gezindi. "Özellikle sen, Hai Ren."

Savaş kumandanına bakarken kasıldım. Ulaşılmaz kürsüsünde inanılmaz derecede uzakta gözüküyordu.

"Prens Liu, Bakan Sima'yı tek başına dövüşte nasıl öldürdüğünü anlattı. Kriz karşısında nasıl soğukkanlı, cesaretli ve olağanüstü erdem sergilediğini de."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Savaş kumandanının hayal ettiği gibi onurlu bir savaş olmamıştı. Kaotik, korkutucu ve yıkıcı bir şey olmuştu. Anka kuşunun çığlıkları hâlâ kâbuslarıma giriyordu.

Fakat tabii ki kimse gerçekte ne olduğunu bilmiyordu. Saraya gerçekten nasıl sızdığımı üç kişiden başka kimse bilmiyordu. Gözlerini benden kaçırırken yüzü kıpkırmızı olan Sparrow'a baktım. Bayağı sinirli görünüyordu.

"Birçok başarından dolayı en yüksek ayrıcalıklı bir pozisyona atanmalısın. Eğer kabul edersen, taburuma komuta etmeni isterim."

"Yüce majesteleri." Tao'nun savaş kumandanının önünde eğilerek öne doğru çıkmasını hayretle izledim. Yanımdan geçerken yüzünü astı. Yüzü ve sırtı kaskatıydı. "Sıram gelmeden konuştuğum için özür dilerim ama bu rezilliğin devam etmesine izin veremem."

Sky'ın yüzü bembeyaz oldu. "Kaptan Luo..."

Tao onu görmezden geldi. "Bu krallığımıza ve sosyal düzenimize yönelik bir sapkınlıktır. Hai Ren bir yalancı ve vatan haini!" Sertçe yutkundu. Tereddüt içinde Sparrow onun yanına gitmeye cesaret edebildi.

"Hai Ren bir kadın..." dedi Sparrow ve şimdi neden Sparrow'un gözümün içine bakamadığını anlamıştım.

Bir saniyeliğine kimse konuşmadı. Sonra Sky, Tao'ya küfürler savurmaya başlayarak bağırdı, Winter kardeşini yakaladı ve arkamdaki bölük zar zor sakladıkları fısıltılarla konuştu.

Savaş kumandanı şahin bakışlarını bana sabitledi. "Bu doğru mu?" diye sordu ve başka birine benim adıma konuşmasını emretmek yerine doğrudan bana sorması gözlerimi yaşarttı.

"Evet..." dedim ve kendimi dengede durmak için zorladım. Savaş kumandanı elbette temel bir kuralı çiğnediğim için sinirlenecekti ama onun krallığını, insanlarını ve kendi oğlunu kurtardığım için beni affetmesi gerekirdi.

Hepsi gerçek oluyor, diye düşündüm, *aynı Qinglong'un vizyonundaki gibi.*

Savaş kumandanı beni inceleyerek tahtına geri oturdu.

"Baba..." Winter'ın uyarıcı bakışlarına rağmen Sky konuştu. "Bu savaş için çok şey yaptı..."

"Sessiz ol..." diye hırladı savaş kumandanı elini kaldırarak. "Bir daha söz almadan konuşursan seni iç saraydan uzaklaştırırım."

Sakin kalmaya çabalayarak ayaklarımın üzerinde sallandım.

"Hai Ren, bir seçeneğin var..." diye sözüne başladı savaş kumandanı yatıştırıcı bir sesle. Ses tonuyla boğazımdaki yumru hafifledi. Ximing'in savaş kumandanı gibi mantıksız ya da aceleci olmadığını kendime hatırlattım. "Suçunun idam edilmeyi hak ettiğini çok iyi biliyorsun."

Sky boğuk bir ses çıkardı; Winter eliyle kardeşinin ağzını kapadı.

"Savaş zamanı yaptıkların olmasaydı seni şimdi darağacına gönderirdim ama bu krallık için çok şey yaptığın doğru." Sakalını sıvazladı ve ayağa kalktı. "Ve eğer böyle bir sapkınlığın var olmasına izin verirsem, o zaman kendime onurlu bir adam diyen bir ikiyüzlüyüm demektir. Yani görüyorsun ki, beni oldukça zor bir duruma soktun."

Boğazım tozla kaplanmış gibiydi ve yutkunmak için çaba sarf etmem gerekiyordu.

"Sana bir seçenek sunacağım. Bir asker olarak, kimliğinden vazgeçebilir ve tam anlamıyla saygın bir kadın olarak yaşayabilirsin. Bir daha asla kılıç kaldırmayacaksın ve bir daha asla kadınlar salonlarının sınırlarını terk etmeyeceksin. Babana itaat edeceksin ve evlendiğinde de kocana itaat edip bir daha asla yasayı çiğnemeyeceksin."

Sözü çok uzaklardan geliyormuşçasına yankılandı. *Deniz ejderhasının bana yalan söylemiş* olduğunun farkına vardım. Qinglong'a güvenmiştim çünkü onu ölümsüz bir ruh ve bilinçaltımda da bir tanrı olarak görmüştüm. Onun iddialarını asla sorgulamadan pervasızca onu takip etmiştim.

Şimdi bile, ejderhanın vizyonunun aklımın bir köşesinde benimle alay ettiğini hissedebiliyordum. Gelecek asla onun bana gösterdiği gibi olmayacaktı. *Fakat tabii ki bana söz verdiği sevgiyi, kabullenişi, özgürlüğü ve gücü istemiştim*, diye düşündüm. Seçmeme gerek kalmayacağını düşünmüştüm.

Ama her şeyin bir bedeli vardı.

"Ya da ne?" dedim sesim çatlayarak. "Bana bir seçim sunacağınızı söylediniz. Seçimim nedir?"

Gözlerini kıstı. "Eğer bu merhametimi reddedersen seni hapse atmaktan başka çarem kalmayacak."

Donuk bir uğultu kulaklarımı doldurdu. "Bu seçim değil. Ne karar verirsem vereyim bana esaret dolu bir hayat teklif ediyorsunuz."

İleri doğru yürüdü ve kürsünün ucunda durdu. "Yani kadınlık yollarına dönmeyi reddediyorsun, öyle mi?"

Çenem titredi ama kafamı yukarı kaldırmaya kendimi zorladım. "Bir daha asla o şekilde yaşayamam."

Savaş kumandanının ifadesini okuyamıyordum. "Peki o zaman." Başını eğdi. "Hai Ren, toplumsal düzeni, hukuk ahlakını tehlikeye attın, devletin refahını tehdit ettin. İşlediğin suçlardan dolayı ömür boyu hapis cezasına çarptırıldın." Tek elini kaldırdı, gözleri çoktan benden uzaklaşmıştı. "Muhafızlar."

Beni saniyeler içinde yakaladılar, onlara karşı çıkmadım. Kafam tüm sesleri, görüntüleri ve anlamları boşaltmıştı. Vücudumun bir bez bebek gibi kaldırıldığını ve sürüklendiğini hissettim.

Etrafımdaki ışık değişti. Belli belirsiz bir şekilde Sparrow ve Tao'nun taht odasının dışındaki galerinin önünü kapattıklarını fark ettim. "Onu soymalısınız..." dedi Tao gözleri parıldayarak. "Çünkü şeytani bir taşı tuniğinin içinde taşıyor."

Onları artık tanıyamıyordum. Birlikte seyahat ettiğim, yemek yediğim ve şakalaştığım arkadaşlarım gitmişlerdi ve Sparrow en sonunda benim gözüme bakabiliyordu. Sanki ben bir yabancıymışım gibi bakıyordu.

"Sparrow..." diye fısıldadım, sesim kısık çıkmıştı. "Neden bunu yapıyorsun? Özgürce yaşamayı istemem gerçekten sana

iğrençlik gibi mi geliyor?" Davetsiz gözyaşlarımı kırparak geriye ittim. Verecek daha fazla kavgam kalmamıştı. "Senin hayatını kurtardım – hepinizin hayatını kurtardım."

Sparrow'un sesi yapmacık ve yavaş çıktı. "Yaptığın şey... bencilce. Yanlış..." dedi. "Biz... ben... buna izin veremem. İzin verirsek biz de suçlu oluruz."

Yani buna inanıyorlardı. Xiuying'in ayrılırken söylediği sesler kafamda yankılanıyordu. "*Bir kadının böyle bir şeyin yanına kalmasına asla izin vermezler.*"

"*Nasıl bir şeyin?*"

"*Asla bir kadının gücü tutmasına izin vermezler.*"

Yine de birçok uyarıya ve sağduyuya rağmen denemiştim. Sahte bir umutsuzlukla onların onayını, kabulünü, sevgisini kazanmaya çalışmıştım. Susuzluktan çaresiz kalan bir çocuk gibi, bana sunulan her şeyi hatta zehirli suyu bile içmekle yetinmiştim. İçmiştim ve daha fazlasını istiyordum, zehri arzulamayı, tadını aramayı öğreniyordum.

Ximing prensi bile içimdeki bu çarpık dürtüyü fark etmişti. "*Başkalarına bu kadar gönülden güvenmemeyi öğrenmelisin.*" O duvardaki yazıyı görmüştü. Herkes görmüştü, bir tek ben görmemiştim.

Bu krallık için yaptığım onca şeye rağmen, Anka kuşunun mührünü yok etmeme ve savaşı kazanmama rağmen yine de yeterli değildim. Görevim başından beri başarısızlığa mahkûmdu. Çünkü onların beni kabul etmesi için hiçbir şey yapamazdım.

Ximing prensinin dediği gibi, kimse isteyerek gücünden vazgeçmez.

Zihnimin bir köşesinde el ve ayak bileklerime demir kelepçelerin bağlandığını fark ettim. Yeraltındaki saray zindanlarına inerken nemli soğuğu hissettim. Gün ışığının kıtlığını ve özgürlüğümün ölümünü hissettim.

Uzaktan birinin adımı seslendiğini duydum. Sky'dı. Bir itişme sesi duydum, sonra da sessizlik. Fakat onun için endişelenmiyordum. O bir prensti, bense sadece bir kızdım.

Beni bir kapıdan içeri ittiler ve kapıyı arkamdan kilitlediler.

Savaş artık bitmişti ve bu yüzden işe yaramaz hale gelmiştim. Başından beri sadece yüceltilmiş bir araçtım onlar için. Bir sapkın, *arkadaşlarım* bana böyle seslenmişlerdi. Yani adam öldürebilen bir kadın sapkındı diye düşündüm biraz eğlenerek.

Karanlıkta, savaş kumandanının bana söylediği sözleri yeniden kendimce ifade ettim:

Bıçak kullanabilen bir kadın toplumsal düzeni tehlikeye attı.

Kendi başına düşünebilen bir kadın kanun ahlakını tehlikeye attı.

Gücü elinde bulunduranların elinden alabilecek bir kadın devletin refahını tehdit etti.

Hapishane hücremde en sonunda geriye doğru uzandım ve kendime gülmek için izin verdim. Deliliğimin geldiğini biliyordum. Beni kilit altına alıp boyun eğmeye zorlamışlardı ve şimdi güvende olduklarına inanıyorlardı, güçleri taştan örülmüş yaşam tarzlarını tekrardan tesis ediyordu. Fakat bilmiyorlardı ki güvende değillerdi.

Ve ben asla insafa gelmeyecektim.

İMPARATORLUK KUMANDANININ YILLIKLARINDAN, 923, ÜÇ KRALLIK SAVAŞI'NIN SONA ERMESİNİN ARDINDAN.

ÖNEMLİ SAVAŞ SUÇLULARININ BİYOGRAFİLERİ:

923 yılında, on sekiz yaşındaki Hai Meilin, Hai Ren takma adı altında kocasıyla (ismi bilinmiyor) sözleşmesini bozdu, Üç Krallık Savaşı sırasında erkek kılığına girip Anlai ordusuna katıldı. Düşman topraklarında bir kadın olduğu kısa sürede keşfedildi ve Ximing'in ikinci prensi, Cao Ming Lei'nin cariyesi olmak üzere esir alındı. Esareti sırasında Hai Meilin, Anlai'nin en gizli askeri sırlarının çoğunu Ximing'e açıkladı. Araştırmacılar bu ihaneti, Ximing'in önemli ölçüde daha zayıf güçleri olmasına rağmen Üç Krallık Savaşı'nda yedi ay boyunca dayanmasını sağlayan temel faktörlerden biri olarak nitelendiriyor.

Ximing'in nihai yenilgisi üzerine Hai Meilin, Fuxi Dağı'nda teslim olduğu yerde bulundu, akıl hastalığı ve geçici bir delilik halinden dolayı teslimiyete karşı çıktığı iddia edildi. Savaş suçlarından dolayı yüksek mahkemede yargılandı, isyana teşvik ve vatana ihanet gerekçesiyle mahkûm edildi ve hapsedildi. Bazı kaynaklar kadının kılıç kullanmada yetenekli olduğunu iddia etse de bu iddialar doğrulanmadı. Bilhassa, Hai Meilin, savaşta aktif bir rol oynamadı.

DEVAM EDECEK...

YAZARIN NOTU

BUGÜNE KADAR BATILILARIN ÇOĞU, Mulan efsanesine yalnızca Disney'in yeniden yaptığı anlatımları ve tasvirleri aracılığıyla aşina olmuştur. Disney'in animasyon versiyonunda Mulan çabalarının karşılığını alır ve bunların tadını da çıkarır. Krallığı kurtardıktan sonra imparator tarafından cesur davranışlarından dolayı övülür, babası tarafından memnuniyetle karşılanır ve hatta ordu komutanı ve gerçek aşkı tarafından ödüllendirilir.

Efsanenin birçok Çince versiyonunda Mulan'ın durumu pek iyi bitmez. Chu Renhao'nun 1695'te yazdığı *Romance of the Sui and Tang Dynasties* (Sui ve Tang Hanedanlarının Romantizmi) isimli eserde Mulan savaştan sonra imparator tarafından cariye olmak üzere çağrılır. Görev ve onuru arasında seçim yapmak zorunda kalınca, babasının mezarı üzerinde intihar ederek sarsılmaz erdemini korur.

Ancak tüm bu farklı versiyonları birbirine bağlayan şey, statükoya bağlılıktır. Her ne kadar Mulan genel olarak cinsiyet eşitliğinin sembolü olarak görülse de –erkek kılığına girerek

sosyal normlara direnmeyi seçiyor– mevcut güç yapılarına karşı çıkmıyor çünkü sonuçta aile saygısıyla ve ülkesine olan göreviyle motive oluyor. Savaş bitip babasına ve imparatora karşı görevleri yerine getirdiğinde geleneksel bir kadın olarak hayatına devam etmekten memnun olarak evine dönüyor.

Fakat artık bu durumla yetinmeseydi Mulan'a ne olurdu? Ya bir erkek olarak bağımsızlığı ve özgürlüğü deneyimledikten sonra artık kendisini toplumun kısıtlayıcı cinsiyet engelleriyle sınırlamak istemeseydi? Toplum onu olduğu gibi mi kabul edecekti yoksa normu dönüştürerek daha fazlasını arzulamaya cesaret ettiği için onu cezalandıracak mıydı?

Aklımda bu sorularla beraber, erkek gibi giyinip aileye olan bağlılıktan ziyade hayatı özgürce deneyimlemek isteyen ve bencil arzularından dolayı orduya katılan bir kahramanın yeniden anlatımını yazmaya başladım. *Gecenin Ateşi*'nin altındaki soru şudur: Hırsımızın bize maliyeti ne olur?

Yolculuğunun başlangıcında Meilin, ne cesurdu ne de gözü pek. Hayatı boyunca baskı altında olduğu için bunun ne olduğunu bilmiyor ve yaptıklarını ancak ahlaksızlığının başka bir kanıtı olarak görüyor. Yine de savaş boyunca Meilin cesaret kazanıp kendi gücüne kavuştukça potansiyelinin parametrelerini yeniden tanımlamaya ve bu dünyada ne kadar ileri gidebileceğini hayal etmeye başlıyor.

Umarım siz de aynısını yapabilirsiniz.

K. X. Song

TEŞEKKÜR

Olağanüstü menajerim Peter Knapp'a ve muhteşem Stuti Telidevara'ya bu kitabı başından beri destekledikleri için teşekkür ederim. Harika editörüm Anne Sowards, keskin içgörün ve bilgeliğin için teşekkür ederim. Ace ve Berkley'deki tüm yayın ekibi, özellikle de sanat yönetmenliği için Adam Auerbach'a, güzel iç tasarımı için Daniel Brount'a, prodüksiyon editörü Megan Elmore'a metin düzenleme ve düzeltmeleri koordinasyonu için, Jessica Plummer, Elisha Katz, Kristin Cipolla ve Stephanie Felty'ye pazarlama ve tanıtım için teşekkürler. Victo Ngai'ya hayallerimin kapağını yarattığı için. Bu hikâyeyi dünyaya bu kadar güzel bir şekilde aktardığınız için teşekkür ederim.

İngiltere'deki Hodderscape ekibinin bir parçası olmak da büyük bir mutluluk. İlk görüşmemizden itibaren kitapla ilgili vizyonumu anlayan Molly Powell'a ve başta Sophie Thomas, Laura Bartholomew, Kate Keehan, Inayah Sheikh Thomas ve Carrie Hutchison olmak üzere Hodderscape'teki herkese büyük şükranlarımı sunuyorum. İlham verici tasarımı için

Lydia Blagden ve Will Speed'e ve güzel kapak için Matthias Ball'a teşekkürler ve tabii ki Annisa de Gomery'ye teşekkür ederim. Seninle tanışmak büyülü bir romantik komedi filminin başlangıcı gibiydi. *Gecenin Ateşi*'ni okuduğun ve sevdiğin için, aşk üçgenini destekleyen sevgili dostum olduğun için ve bana Londra'daki en büyüleyici öğleden sonrayı yaşattığın için teşekkür ederim. (Gerçekten de filmden bir sahne gibiydi.) Fairyloot ile çalışmak, eşi benzeri olmayan bir rüyanın gerçekleşmesiydi ve olağanüstü, Fairyloot ekibi olmadan bu mümkün olmazdı.

Başta, Emily Sweet, Andrea Mai, Ben Kaslow-Zieve ve Danielle Barthel olmak üzere sahne arkasında yaptığınız her şey için Park&Fine'deki herkese sonsuz teşekkürler. Kat Toolan ve Abigail Koons'a; yabancı basımları gerçekleştirdikleri için teşekkür ederim. *Gecenin Ateşi*'ni dillerin ve sınırların ötesindeki okuyucularla buluşturmaktan daha fazla heyecan duyamazdım.

Suç ortağım ve yan komşum olan Grace D. Li'ye teşekkürler. Kimse senin gibi ikili hayatlar yaşayamaz. Joan He'ye okuduğu ve hikâyeye inandığı için teşekkürler. Daimi ilk okuyucum, Adriana De Persia'ya teşekkürler, sana tüm sözlerimle güveniyorum. Yixuan Jiang'a teşekkürler, bilgi zenginliğin ve gece yarısı verdiğin cevaplar için. Amelie Wen Zhao'ya teşekkürler, farklı kültürler arasında yaşamanın nasıl bir şey olduğunu anladığın için. Randy Ribay'a en keskin soruları için teşekkürler. Shelley Parker-Chan'e yazma kaygısı üzerine verdiği ustalık dersi için teşekkürler. Alison Green Myers ve George Brown'a bu kitaptaki birçok sözün yazıldığı yer olan Highlights Vakfı'nda yaptığınız her şey için teşekkürler. Alex Villasante'ye olduğu güneş ışığı için teşekkürler. Aleese Lin'e bize güzel evini açtığı için teşekkürler. Martha Brockenbrough'a özeni ve düşünceli olduğu

için teşekkürler. Ploi Pirapokin'e bana nasıl sihir yapabileceğimi öğrettiği için...

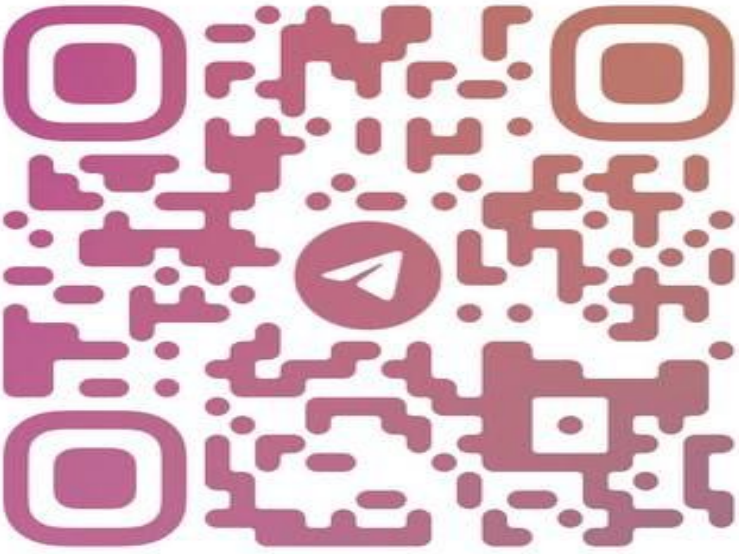
Jacqueline Barnes'a daha güneş doğmadan önce sabahın erken saatlerinde benimle uyandığı için teşekkürler. Beni beklediğini bilmek, bana yataktan çıkmam için gereken motivasyonu verdi. Seninle birlikte dünyalar yaratmaktan çok mutluyum.

An Echo in the City (Şehirde Bir Yankı) kitabını büyük bir nezaketle ve cömertlikle savunan tüm kitapçılara, kütüphanecilere ve blog yazarları Cheenie, Talia, Gerard, Abby, Zsame ve Veronica. Hikâyeler anlatmaya devam etmemi sağlıyorsunuz.

Aileme; hırslarımı hiçbir zaman küçümsemeyen ve bunun yerine beni daha büyük hayaller kurmaya teşvik eden anneme ve babama teşekkürler. Kardeşlerime, gece geç saatlerdeki dayanışmaları ve acil patates kızartması servisleri için teşekkürler. Kwok teyzeme, asla bitmeyen cömertliği için teşekkürler. Büyükanneme her şey için çok teşekkür ederim.

Tarihe hiçbir zaman geçmeyecek olanlara teşekkürler, ancak anılarınız ve mirasınız yaşamaya devam ediyor. Bunu umarım hiç unutmayız.

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP